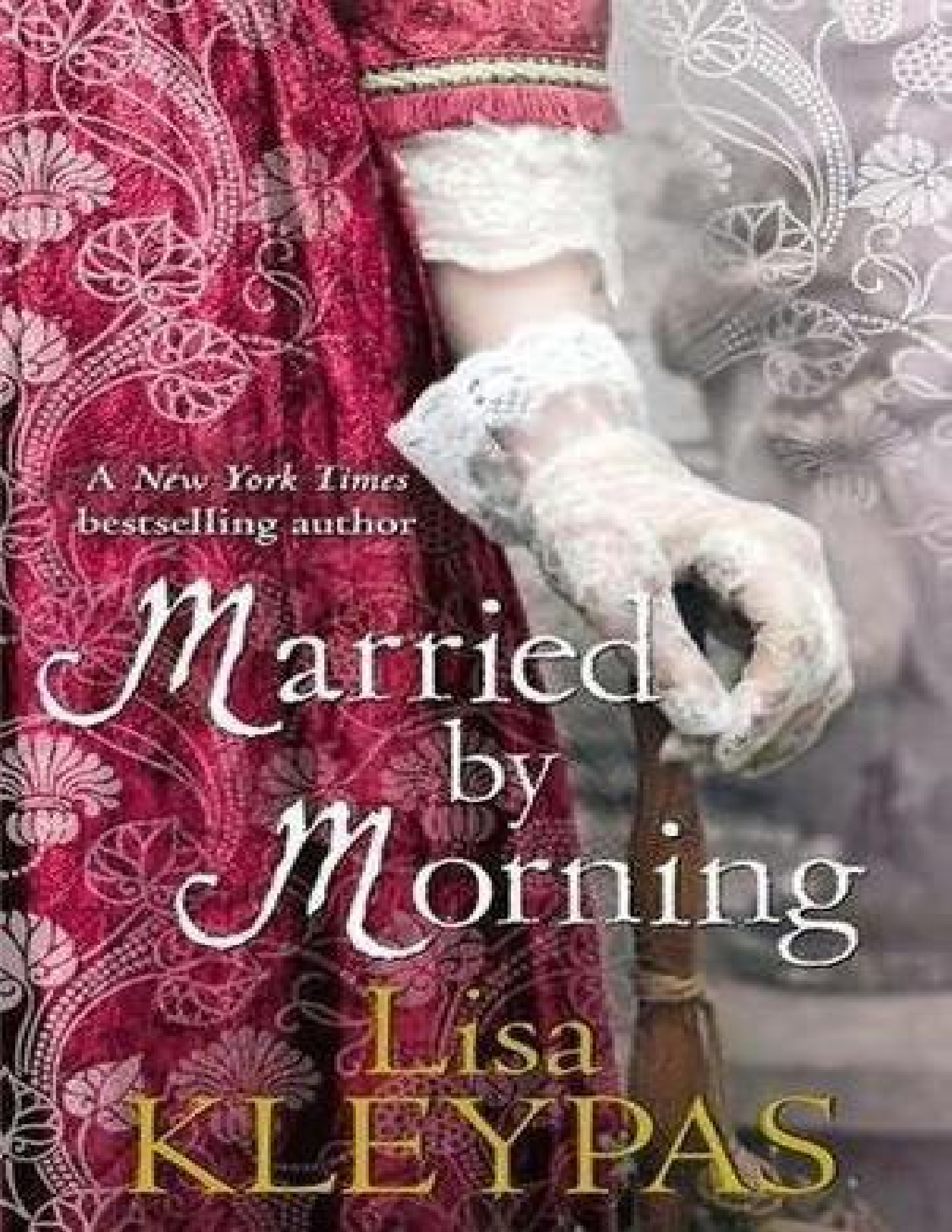
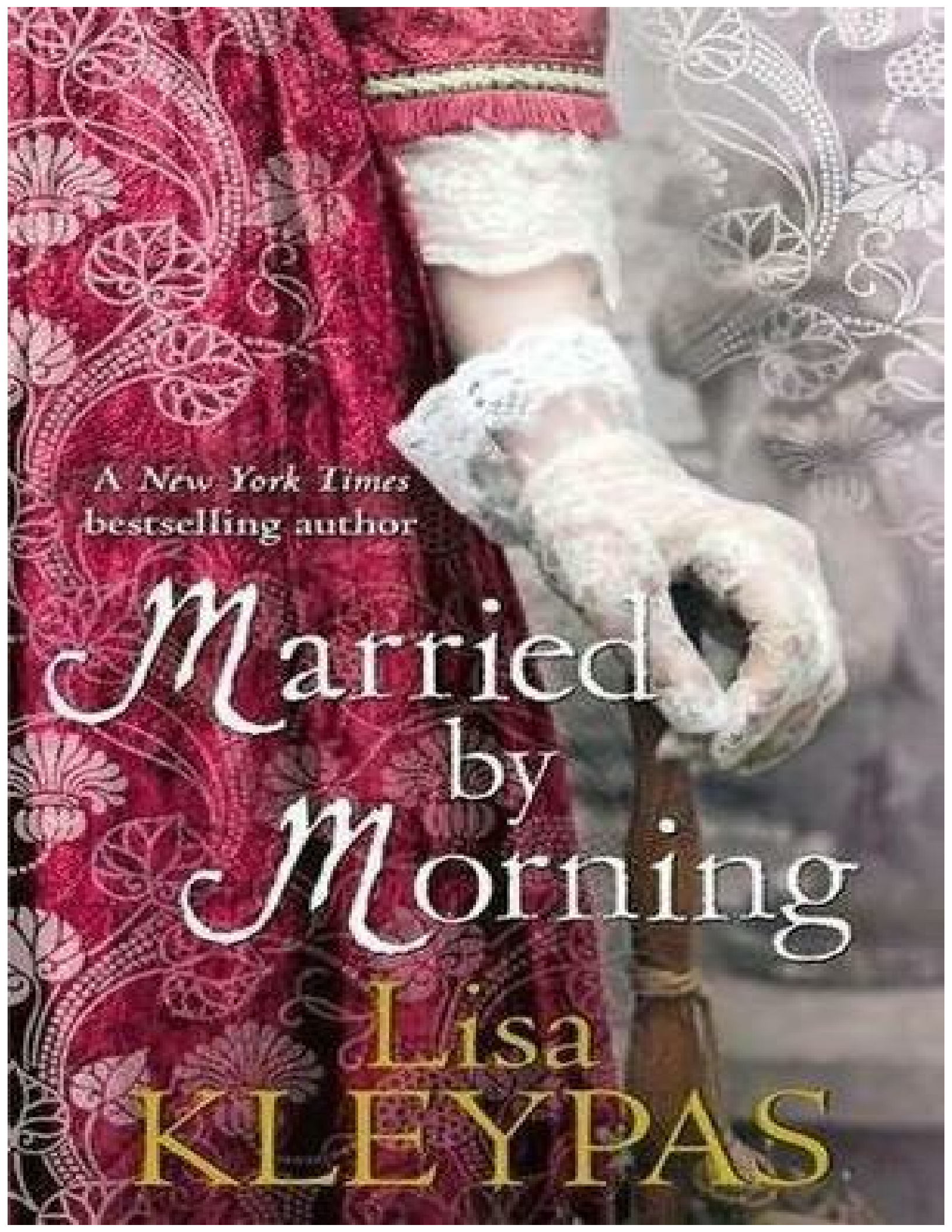

A New York Times
bestselling author

Married
by
Morning

Lisa
KLEYPAS

*A New York Times
bestselling author*

*Married
by
Morning*

Lisa
KLEYPAS

Cưới lúc ban mai

Married by morning

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

Married by morning- Lisa Kleypas

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương kết

Lời mở đầu

Trong vòng hai năm, Catherine Marks phải trở thành người bầu bạn với chị em nhà Hathaway- một vị trí đáng để hài lòng, nhưng đi kèm với đó là một lời cảnh báo. Anh trai của hai cô, Leo Hathaway, đang hoàn toàn phát hỏa vì điều này. Cat gần như không thể tin rằng những cuộc tranh cãi không dứt của họ lại có thể che giấu được sự quyến rũ mà họ âm thầm dành cho nhau. Nhưng đến khi một trong những lần tranh cãi ấy được kết thúc bằng một nụ hôn bất ngờ thì Cat đã sốc, cô sốc với chính sự đáp trả của mình- và thậm chí là hơn thế nữa khi Leo đề nghị cùng cô một mối quan hệ bất chính

Leo phải kết hôn và có một người thừa kế trong vòng một năm để cứu sống toàn bộ gia đình mình. Cách cư xử đúng đắn của Catherine đã che giấu một bí mật mà có thể hoàn toàn phá hủy cuộc đời cô. Nhưng đối với Leo, Cat quả thực quá hấp dẫn, luôn khiến người khác phải say đắm, thậm chí cả với người đàn ông đã thề là sẽ không bao giờ yêu nữa. Sự nguy hiểm mà Cat luôn phải cố gắng vượt qua đó chính là khiến cho bản thân hai người họ rời xa nhau mãi mãi, nếu không thì hai con người yêu nhau này sẽ tìm cách để đi qua bóng tối và sống theo mong ước, khát khao cháy bỏng của mình...

Chương 1

Hampshire, England

Tháng 8/1852

Bất kì ai đã từng đọc tiểu thuyết đều biết rằng những nữ gia sư thường rất nhu mì và dễ bị trà đạp . Họ cũng phải học cách biết im lặng, quy lụy và vâng lời, cũng như luôn phải tỏ thái độ cung kính chủ của họ. Leo, đức ngài Ramsay, băn khoăn tự hỏi tại sao gia đình anh lại không có lấy một ai như vậy. Thay vào đó, gia đình Hathaway lại thuê Catherine Marks, người mà theo ý kiến của Leo thì, đang trong vai diễn của một người không hề xu nịnh, nhưng tất cả có thể đó chỉ là sự che giấu.

Không phải Leo nghi ngờ khả năng thực sự của cô Marks. Cô ta đã làm rất tốt việc dạy dỗ và hướng dẫn hai người em của anh là Poppy và Beatrix trong việc học những nghi thức trong xã hội. Và chúng cần rất nhiều sự giúp đỡ, bởi lẽ không ai trong số gia đình họ lại có mong muốn được hòa nhập vào xã hội thượng lưu Anh. Họ đã chỉ từng ở phía sau trong môi trường xã hội trung lưu, trong một ngôi làng nhỏ ở phía Tây Luân Đôn. Cha của họ, Edward Hathaway, người đã từng là một học giả chuyên về lịch sử thời trung cổ, được coi là một người có một dòng máu trong sạch, nhưng rất tiếc lại không thuộc tầng lớp quý tộc.

Tuy nhiên, sau một loạt những sự kiện không chắc có thể xảy ra, Leo đã được thừa hưởng tước hiệu Đức ngài Ramsay. Mặc dù anh được đào tạo để trở thành một kiến trúc sư, nhưng giờ đây anh đã là một tử tước với đất đai và tá điền. Gia đình Hathaway đã chuyển đến điền trang Ramsay ở Hampshire, nơi họ đã phải cố gắng rất nhiều để điều chỉnh những yêu cầu của một cuộc sống mới

Một trong những thử thách lớn nhất cho chị em nhà Hathaway là phải học những luật lệ vô lí, những cử chỉ dịu dàng cần có của những quý cô. Nếu không nhờ những hướng dẫn kiên trì của Catherine Marks thì gia đình Hathaway sẽ điên lên như tất cả sự khéo léo có được của những con voi đang chạy toán loạn (Noly: so sánh kiểu gì đây ta). Marks đã dành sự ngạc nhiên cho tất cả bọn họ, đặc biệt là Beatrix- người không nghi ngờ gì là thành viên lập dị nhất trong cái gia đình kì quái này. Mặc dù Beatrix luôn hạnh phúc khi được nô đùa trên những đồng cỏ xanh và những khu rừng như một người hoang dã, Marks đã phải cố gắng gây ấn tượng với Beatrix rằng một thái độ ứng xử khác sẽ rất cần thiết cho cô trong những buổi khiêu vũ. Cô đã phải viết rất nhiều câu thơ kì quái cho cô gái đó, một trong số chúng là:

Những quý cô cần phải thể hiện được sự chùng mực

Khi nói chuyện với người lạ mặt

Sự tán tỉnh, tranh cãi hay là sự phàn nàn

Sẽ khiến danh tiếng của bạn dễ dàng bị hủy hoại

Leo không thể phủ định được khả năng làm thơ con cóc của Marks, nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng phương pháp của cô đã phát huy hiệu quả. Cuối cùng thì Poppy và Beatrix đã có một mùa lễ hội thành công. Và Poppy mới đây đã kết hôn với một chủ khách sạn tên Harry Rutledge.

Bây giờ chỉ còn lại Beatrix. Marks đã phải thừa nhận vai trò của một người phụ nữ và một người đồng hành đối với một cô gái mười chín tuổi đầy hiếu động. Trong một chừng mực nào đó thì hầu hết mọi người trong gia đình Hathaway đã coi cô là người trong nhà.

Nhưng Leo lại không chịu đựng được người phụ nữ này. Cô ta luôn tùy ý bày tỏ ý kiến của mình và dám đưa ra yêu cầu đối với anh. Trong một dịp hiếm hoi khi mà Leo cố gắng tỏ ra thân thiện thì cô ta lại gắt lên với anh và thể hiện một sự khinh bỉ. Mỗi khi anh bắt đầu một ý tưởng sáng suốt, anh hầu như không thể kết thúc câu nói của mình trước khi Marks liệt kê ra một loạt những lí do cho sự sai trái của anh. Đối mặt với một sự thật không thể thay đổi là cô ghét anh, Leo không thể chịu được. Trong suốt năm trước, anh đã phải cố thuyết phục bản thân rằng cô có chán ghét anh thì cũng chẳng liên quan gì đến anh cả. Có rất nhiều phụ nữ ở Luân Đôn chắc chắn đẹp hơn, hấp dẫn và lôi cuốn hơn Catherine Marks.

Nhưng giá mà cô ấy không cuốn hút anh như vậy.

Có lẽ đó là bí mật mà cô che giấu. Marks không bao giờ nói về gia đình và thời thơ ấu của mình, và tại sao cô lại nhận lấy vị trí này trong gia đình Hathaway. Cô đã dạy tại một trường dành cho các quý cô trong một thời gian ngắn, nhưng cô từ chối trả lời lí do của sự dời đi ấy. Có những tin đồn rằng cô có quan hệ không tốt với bà hiệu trưởng....

Marks sống khép kín và ngoan cường đến nỗi mà thật dễ dàng để quên đi cô vẫn là một quý cô tuổi đôi mươi. Khi Leo lần đầu gặp cô, cô là hiện thân hoàn hảo của một bà cô không chồng già nua, với cặp kính và sự cau có góm ghềnh. Dáng người cô thì cứng như khúc gỗ, và tóc của cô thì, một màu nâu xám của loài bướm đêm, và luôn được buộc chặt sau lưng. Thần chết, anh đã đặt cho cô biệt danh như vậy, dù cho cả gia đình đều không đồng ý.

Nhưng thời gian qua đi cũng đem đến những thay đổi đáng ngạc nhiên nơi Marks. Cô đã tròn trịa hơn rất nhiều, vẫn là dáng người mảnh khảnh ấy, nhưng không còn gầy như que củi nữa. Má cô thì không thể hồng hào hơn được nữa. Chỉ hơn một tuần trước, khi Leo trở về từ Luân Đôn, anh thật sự quá ngạc nhiên khi nhìn Marks trong mái tóc vàng óng. Hình như cô đã nhuộm tóc nhiều năm rồi. Tuy nhiên sau một lỗi nhỏ trong quá trình bào chứa thuốc nhuộm mà cô đã bị buộc phải từ bỏ việc làm ấy. Và trong khi mái tóc màu nâu sậm trông rất xấu cho vẻ ngoài mỏng manh, làn da tái nhợt của cô, thì mái tóc vàng hoe đầy tự nhiên này trông thật quyến rũ.

Thứ có thể khiến cho Leo phải vật lộn suy nghĩ chính là Catherine Marks, người luôn đối đầu với anh thực sự rất đẹp. Không phải bởi vì màu tóc biến đổi khiến cho cô trở nên khác lạ...

và càng khác lạ hơn nữa khi Marks còn cảm thấy không thoải mái khi không có mái tóc kì lạ đó. Cô cảm thấy dễ bị xúc phạm. Và kết quả là, Leo muốn lột trần những thứ liên quan đến con người cô hơn nữa. Anh thật sự muốn biết về cô.

Leo cố gắng giữ khoảng cách trong khi anh suy nghĩ, cân nhắc về cuộc khám phá này. Phản ứng của mọi người trong gia đình dành cho Marks đã khiến anh trở nên hoang mang, điều này chứng tỏ tất cả mọi người đều rất thờ ơ, không muốn quan tâm đến vấn đề này. Chẳng lẽ không ai tò mò về xuất thân của cô ấy sao? Tại sao Marks lại cố tình che giấu sự quyến rũ của mình lâu đến vậy nhỉ? Cô ấy đang che giấu cái quái gì?

Trong một buổi chiều nắng đẹp tại Hampshire khi mà Leo biết chắc là tất cả mọi người trong gia đình đều bận rộn, anh đã đi tìm Marks, với lí do là nếu anh dám gặp riêng cô ấy, anh sẽ có câu trả lời. Và anh đã tìm thấy cô bên ngoài hàng rào của vườn hoa. Cô đang ngồi trên một cái ghế dài phía lối đi có rải sỏi.

Cô đang không ở một mình.

Leo dừng lại và nhìn cách đó khoảng hai mươi yard (~19 m), đứng dưới bóng cây thông ứ rũ.

Marks đang ngồi cạnh chồng mới cưới của Poppy, Harry Rutledge. Hai người họ dường như đang nói chuyện rất thân mật.

Cho dù tình cảnh này không hoàn toàn là sự buộc tội, mà có lẽ cũng chẳng thích hợp.

Họ đang nói cái quái gì vậy? Thậm chí từ vị trí xa thế này, nhưng vẫn có thể biết được một điều là họ đang nói về một việc khá quan trọng. Đầu của Harry Rutledge đang cúi rất gần đầu cô ấy. Giống như những người bạn thân, giống như tình nhân...

Leo đã há hốc mồm khi nhìn thấy Marks bỏ kính và lau khô giọt lệ đang lăn trên má cô.

Marks đang khóc trước mặt Harry Rutledge.

Ngay sau đó Rutledge đã hôn lên trán cô. Leo ngừng thở. Vẫn đứng yên, anh đã tập hợp tất cả những cảm xúc lúc này của mình và phân loại chúng, ngạc nhiên rồi đến lo lắng, nghi ngờ và giận dữ.

Họ đang che giấu điều gì đó. Đang có âm mưu gì đó.

Phải chăng cô đã từng là tình nhân của Rutledge? Anh ta đang tổng tiền cô chẳng hay cô mới là người đang tổng tiền anh ta? Không, sự âu yếm, dịu dàng kia đã chứng minh đó không phải là sự thật.

Anh sờ quai hàm dưới của mình trong khi cân nhắc nên làm gì. Hạnh phúc của Poppy quan trọng hơn tất cả. Trước khi anh sẽ rất nhanh thôi tiến đến và đánh người chồng mới cưới của em gái anh kia, anh sẽ phải tìm ra chân tướng sự việc. Và ngay sau đó, nếu tình hình cho phép,

anh sẽ đánh cho tên Rutledge kia học máu.

Thật bình tĩnh, Leo tiếp tục quan sát hai người kia. Rutledge đã đứng lên và quay vào nhà, trong khi Marks vẫn tiếp tục ngồi đó.

Anh quyết định một cách có chủ ý. Anh tiến lại gần chỗ cô. Anh không chắc là mình sẽ đối xử với cô như thế nào. Điều đó phụ thuộc vào việc khi đến gần cô anh có cảm giác thế nào. Rất có thể anh sẽ bóp nghẹt cô. Cũng rất có thể là anh sẽ đẩy cô xuống bãi cỏ tràn đầy nắng ấm kia và chiếm đoạt cô. Anh cảm thấy mình đang đứng ngồi không yên, cái cảm giác không hề quen thuộc với anh chút nào. Chúa ơi, phải chăng anh đang ghen. Anh đang ghen với người đàn bà lăng loàn kia, người không lúc nào là không cần nhằn và tìm cách lăng mạ anh.

Đó chẳng phải là sự đòi bại sao? Có phải anh đang bị kích thích bởi người đàn bà này?

Bất quá anh cảm thấy sự dè dặt của cô ấy thật sự rất gợi tình...anh luôn tự hỏi anh phải làm gì để làm tiêu tan những suy nghĩ ấy. Catherine Marks, người đối đầu nhỏ bé nhưng quý quyết của anh...trần truồng và rên rỉ dưới thân anh. Anh không còn mong muốn gì hơn thế nữa. Có một sự thật là khi một phụ nữ quá cởi mở và dễ chinh phục thì cuộc chơi sẽ không còn thú vị nữa. Nhưng để khiến cho Marks lên giường của anh, sẽ phải mất rất nhiều thời gian. Anh sẽ chòng ghẹo cô cho đến khi cô phải van xin anh. Sẽ rất thú vị...

Leo đi về phía cô, không bỏ qua nét cứng lại trong biểu hiện của cô khi nhìn thấy anh. Sắc mặt cô tái đi. Leo tưởng tượng khi anh nắm tay cô, cuồng nhiệt hôn cô một hồi lâu cho tới khi cô thở hổn hển và mềm nhũn trong vòng tay anh.

Anh ngồi xuống và cho tay vào túi áo, quan sát biểu hiện trên gương mặt cô. “Muốn giải thích tất cả những chuyện vừa rồi chứ?”

Ánh nắng mặt trời phản chiếu vào chiếc kính của Marks trong chốc lát đã làm cô mờ mắt.

“ Ngài hẳn là đang theo dõi tôi, thưa ngài?”

“Ồ không. Bất cứ những bà cô không chòng ghẹo làm gì trong những lúc riêng tư không bao giờ đáng để ta quan tâm cả. Nhưng điều đó thật khó khi ta lại nhìn thấy em rể mình hôn nữ gia sư của gia đình ta trong khu vườn này.”

Marks vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Cô không biểu hiện gì ngoài việc bấu chặt tay vào vạt áo. “Chỉ là một nụ hôn”, cô nói. “ một nụ hôn vào trán”.

“ Ta không quan tâm là bao nhiêu nụ hôn và chúng được thực hiện ở đâu. Cô sẽ phải giải thích cho ta là tại sao cậu ta lại làm vậy. Và tại sao cô lại để cho cậu ta làm vậy. Và hãy làm cho những lời giải thích đó đáng tin vào. “

“ Quý tha ma bắt ngài đi,’ cô nói nhỏ và đứng phắt dậy. Nhưng cô mới đi được hai bước chân thì đã bị anh bắt lấy từ phía sau. “ Đừng chạm vào tôi!”

Leo quay mặt cô về phía anh, kiểm soát cô một cách dễ dàng. Anh nắm chặt lấy tay cô và cảm nhận sự ấm áp của da cô qua làn áo mỏng manh. Khi anh ôm cô, hương thơm của nước hoa oải hương nơi cô cứ tự nhiên mà xông thẳng lên mũi anh. Hương thơm ấy đã gọi nhắc Leo cảm giác được lên giường cùng cô. Anh muốn biết cảm giác ở trong cô sẽ như thế nào.

“ Em có quá nhiều bí mật, Marks ạ. Em như cái gai bên cạnh ta trong suốt hơn một năm nay, với cái lưỡi sắc bén và một quá khứ bí ẩn. Giờ đây ta muốn có câu trả lời. Em đã nói chuyện gì với Harry Rutledge vậy?”

Cặp lông mày thanh tú lập tức co lại. “ Tại sao ngài không đi hỏi anh ấy?”

“ Ta đang hỏi em.” Chứng kiến sự ương bướng của cô, anh quyết định sẽ khiêu khích cô. “ Em có phải là một phụ nữ kì lạ không vậy. Ta đang nghi ngờ rằng em đang cố quyến rũ cậu ta. Nhưng cả hai chúng ta đều biết em không hề có bất kì sự quyến rũ nào phải vậy không? (Noly: anh điều quá Leo ời)

“ Kể cả khi tôi có, tôi cũng không bao giờ sử dụng nó để câu dẫn ngài đâu!”

“ Đến đây, Marks, hãy bắt đầu một cuộc nói chuyện thoải mái được không. Chỉ lần này thôi.”

“ Trừ phi ngài bỏ tay tôi ra.”

“ Không, em có thể chạy đi. Và thời tiết này thì quá nóng để ta có thể đuổi theo em.”

Catherine nổi giận và cố gắng đẩy anh ra xa, lòng bàn tay cô dựa hoàn toàn vào trong lồng ngực anh. Thân thể cô được bao bọc bởi chất vải mút-xơ-lin mỏng manh. Cái ý nghĩ về việc thân dưới của cô...làn da trắng hồng, những đường cong mềm mại, rồi cả...đám cỏ xoắn thân mật kia nữa... tất cả đều kích thích anh đến tột đỉnh.

Một cảm giác rùng mình lướt qua người cô, như thể cô đọc được những suy nghĩ của anh. Anh nhìn chăm chăm vào người cô khiến cô càng cảm thấy xấu hổ.

Anh nhẹ nhàng lên tiếng. “ Em sợ ta à, Marks? Chính em, người luôn khiêu khích ta và luôn cho rằng ta không hề giỏi giang như ta nghĩ.”

“ Tất nhiên là không phải vậy, ngài luôn luôn kiêu ngạo. Tôi chỉ mong rằng ngài hãy cư xử đúng như địa vị cao quý của ngài.”

“ Ý em là giống như một nhà quý tộc?” Anh ngược mắt lên nhìn cô một cách đầy chế nhạo. “ Đây chính là cách mà những nhà quý tộc như ta xử sự. Ta rất ngạc nhiên là em đã không sớm nhận ra điều đó.”

“Ồ, tôi đã nhận ra rồi. Một người đàn ông có đủ may mắn để có thể thừa kế một tước hiệu lẽ ra phải sống một cách đứng đắn và phải luôn phấn đấu để trở thành một hình mẫu. Là một nhà quý tộc sẽ phải có những nghĩa vụ, bổn phận, những trách nhiệm- nhưng thay vào đó, ngài

đường như coi việc đó như là sự đảm bảo cho những hành vi lạc thú đầy đam mê nhưng kinh tởm của ngài. Hơn nữa...”

“ Marks,” Leo ngắt lời cô một cách dịu dàng, “ Đó là nỗ lực hoàn hảo của em trong việc làm ta phân tâm. Nhưng nó không phát huy hiệu quả đâu. Em sẽ không trốn được khỏi ta cho tới khi em nói cho ta những gì ta muốn biết.”

Cô nuốt một cách khó nhọc và cố gắng nhìn đi chỗ khác, cho dù điều đó không hề dễ dàng khi anh đang đứng ngay trước mặt cô. “ Lí do tôi đứng nói chuyện riêng tư với ngài Rutledge ư?

“ Đúng”

“ Đó là bởi vì...Harry Rutledge là...anh trai của tôi, người anh cùng mẹ khác cha của tôi.” Leo nhìn xuống đầu cô, và cố gắng hấp thu thông tin vừa rồi. Cảm giác bị lừa, bị phản bội đã đốt cháy cơn thịnh nộ của anh. Chúa ơi, hai người họ là anh em sao?

“ Không có lí do nào sao,” Leo nói, “ cho thông tin được giữ làm bí mật lâu như thế này.”

“ Vấn đề này rất phức tạp.”

“ Tại sao không ai trong hai người nói về điều này trước đó?

“ Ngài không cần phải biết.”

“ Em nên nói với ta trước khi anh ta lấy Poppy. Em bị bắt buộc phải không?”

“ Bởi cái gì vậy?”

“ Lòng trung thành, chết tiệt. Còn điều gì em biết mà có thể ảnh hưởng đến gia đình ta không? Em còn che giấu những gì nữa?”

“ Không liên quan gì đến ngài,” Catherine vẫn đang trong vòng tay anh và nói “ Để tôi đi!”

“ Vẫn chưa cho đến khi ta tìm ra em đang âm mưu cái gì. Catherine Marks có phải tên thật của em không? Rõ cuộc thì em là ai?” Anh thầm rửa khi cô bắt đầu đấu tranh chống lại anh. “ Đứng im, cô bé gian xảo. Ta chỉ muốn...ối!” Anh chưa kịp nói hết câu thì cô đã quay lại và đưa cùi chỏ về phía anh. Và cô cũng thoát khỏi sự kìm hãm của anh , nhưng không may khi kính của cô bay lên trời. “ Kính của tôi!”

Cơn giận dữ của Leo đã gần tiêu tan nhờ cảm giác tội lỗi. Cô ấy thực sự không thể nhìn thấy bất cứ cái gì nếu mà không có cặp kính đó. Và nhìn cảnh cô đang bò trên đất đã khiến anh cảm thấy mình không khác gì một kẻ tàn bạo. Một kẻ ngu ngốc. Anh cũng quỳ xuống đất và tìm kiếm cùng cô.

“ Em có nhìn thấy hướng rơi của chiếc kính đó không?

“ Nếu tôi có thể,” cô nói và dường như đang rất dễ nổi giận, “ Thì có phải là tôi không cần kính nữa hay không?”

“ Ngài cũng thật tốt bụng,” cô nói một cách chua chát. Trong vài phút tiếp theo, cả hai người bọn họ đã bò xung quanh khu vườn và tìm kiếm giữa những cây thủy tiên hoa vàng.

“ Vậy là thực sự em cần kính sao,” Cuối cùng thì Leo cũng mở miệng.

“ Tất nhiên rồi,” Marks nói một cách gắt gỏng. “ Tại sao tôi lại đeo kính trong khi tôi không cần nó nhỉ?” “ Tôi nghĩ rằng đó chính là một trong những vẻ ngoài ngụy trang của ngài”

“ Vẻ ngoài ngụy trang của ta ư?”

“ Phải đó, Marks à, đó chính là vẻ ngụy trang của ta đó. Đây là từ miêu tả cách che giấu đi nhận dạng của ai đó. Và thường được sử dụng bởi những vai hề và những điệp viên. Vậy thì chúa ơi, ta đang tự hỏi là có bất cứ điều gì là bình thường với gia đình ta sao?”

Marks nhìn chăm chăm về phía anh, tuy nhiên ánh nhìn đó không hoàn toàn tập trung. Trong một khoảnh khắc nào đó, cô trông như một đứa trẻ đang rất lo lắng khi tầm mắt của mình bị lấy khỏi tầm với. Và điều đó đã gây ra một sự đau nhói kì lạ trong trái tim Leo.

“ Ta sẽ tìm kính cho em,” anh nói một cách cộc cằn. “ Em hiểu ý ta chứ. Nếu em thích, em có thể vào trong nhà trong khi ta vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm.”

“Ồ không, cảm ơn ngài. Nếu tôi cố gắng tìm đường vào nhà, rất có thể tôi sẽ kết thúc cuộc tìm kiếm đó tại chuồng gia súc cho mà xem.” Nhìn thấy một ánh sang le lói của một đồ vật kim loại trên bãi cỏ, Leo nhặt lấy và nắm chặt trong tay mình. “ Nó đây rồi.” Anh bò đến chỗ Marks và đối mặt với cô trong tư thế quỳ gối. Sau khi lau sạch mắt kính bằng ống tay áo của mình, anh nói, “ Đứng yên”

“ Đưa nó cho tôi.”

“ Hãy để ta, cô bé ương ngạnh ạ. Có vẻ như em sinh ra là để tranh cãi cùng người khác đấy hả, phải vậy không?”

“ Không phải,” cô nói ngay lập tức, và bỗng trở nên ngượng ngùng khi anh cười to.

“ Thật không vui cho việc trêu chọc em và em biến nó trở nên thuận lợi như vậy, Marks à.” Anh đeo kính cho cô với sự cẩn thận hết mức, ngón tay anh trượt trên khuôn mặt cô và anh điều chỉnh chiếc kính đó cho vừa vặn. Thật nhẹ nhàng anh chạm vào vành tai cô. “ Chúng không được vừa vặn thì phải.” Anh tiếp tục khám phá vành tai còn lại của cô. Cô thật xinh đẹp dưới ánh mặt trời, đôi mắt xám của cô có cả một chút ánh xanh, một ánh xanh của bầu trời xanh thẳm, một ánh xanh của cây cỏ tươi mát. “ Thật là đôi tai nhỏ nhắn,”

Leo tiếp tục, để tay anh nấn ná trên khuôn mặt mũm mĩu của cô. “ Sẽ không ngạc nhiên khi cặp kính kia dễ dàng bị rơi xuống”

Marks nhìn anh trong sự hoang mang, bối rối.

Cô ấy thật mỏng manh, anh nghĩ. Nhưng ý chí của cô thì rất mãnh liệt, tính khí thì gai góc đến nỗi anh dường như quên rằng cô chỉ nhỏ bằng nửa anh. Ngay bây giờ anh muốn cô đánh mạnh một cái vào tay anh- nhưng cô ghét sự đụng chạm, nhất là người đó là anh. Nhưng cô cũng không di chuyển. Anh đã để tay mình lướt qua cổ họng cô, và cảm nhận sự gợn sóng đang ngự trị nơi ấy. Có cái gì đó không đúng, có cái gì đó giống như là mơ. Anh không muốn kết thúc nó.

“ Catherine là tên thật của em ư?” anh hỏi. “ Ít nhất em có thể trả lời ta câu hỏi đó không?”

“ Vâng,” cô nói không nên lời. “ Là Catherine.”

Họ vẫn đang cùng quỳ gối, váy của cô bị thổi phồng và trải rộng. Những nếp gấp của chiếc váy bằng chất vải mút xơ lin mỏng manh được in hình hoa trên đó đã chạm vào một đầu gối của Leo. Cơ thể anh phản ứng mạnh mẽ với sự đụng chạm thân mật này. Sức nóng bùng nổ dưới làn da anh. Cơ thể anh trở nên cứng lại. Anh sẽ phải kết thúc chuyện này ở đây, nếu không thì chắc chắn anh sẽ làm điều mà cả hai người sẽ cảm thấy hối tiếc .

“ Ta sẽ giúp em đứng lên,” Leo nói cộc cằn và chuẩn bị đứng lên. “ Chúng ta sẽ vào trong nhà. Ta cảnh báo em, chúng ta vẫn chưa xong đâu. Ta còn muốn...”

Nhưng anh lập tức ngừng nói, bởi lẽ khi Marks đang cố gắng đấu tranh thoát khỏi vòng tay anh, cơ thể cô đã đổ cả về phía anh. Họ nằm yên, mặt đối mặt, hơi thở không đều dâng lên và hòa quyện lại với nhau. Giấc mơ này còn mãnh liệt hơn. Cả hai người bọ họ đang cùng nhau trong một vườn hè. Không khí đã trở nên nặng trĩu bởi hương thơm của bãi cỏ ấm nóng và những bông anh túc đỏ thắm...và hơn tất cả là Catherine đang trong vòng tay anh. Tóc của cô trở nên lung linh trong ánh mặt trời, làn da cô mềm mại như những cánh hoa. Đôi môi cô chín mọng và những đường cong nơi cơ thể cô thì thanh nhã và ngọt ngào như trái hồng vàng. Nhìn vào khuôn miệng cô, anh cảm thấy tóc gáy mình dựng đứng trong một phản xạ phản kích.

Có những cảm dỗ, Leo quyết định một cách mơ hồ, không thể cưỡng lại được. Bởi vì chúng dai dẳng đến nỗi sẽ kiên trì quay trở lại, hết lần này đến lần khác. Bởi vậy những cảm dỗ như thế cần phải được đầu hàng- đó là cách duy nhất để loại bỏ chúng.

“ Khốn khiếp,” anh nói một cách rời rạc, “ Ta sẽ làm việc này. Thậm chí biết rằng sau đó ta sẽ bị nguyên rửa.”

“ Ngài sẽ làm cái gì cơ?” Marks mở to mắt và hỏi.

“ Cái này.”

Và miệng anh đã bao phủ miệng cô.

Cuối cùng mọi thứ trong cơ thể anh đã được giải phóng. Cuối cùng thì cảm giác ấy quá dễ

chịu đến nỗi anh thậm chí không thể chuyển động, chỉ đơn giản là thả hồn mình trong đôi môi kiều diễm ấy. Anh để mặc bản thân mình đắm chìm trong cảm giác ấy. Anh ngừng toàn bộ suy nghĩ và làm bất cứ điều gì anh thích và anh muốn...dây dưa với đôi môi cô, cả môi trên lẫn môi dưới, anh sẽ không bỏ qua chỗ nào cả. Anh muốn chiếm đoạt miêng cô, để cho lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, chơi đùa với cô. Nụ hôn này chưa hết đã đến nụ hôn khác, rồi một loạt những vuốt ve gợi tình. Niềm khoái cảm đã lan tỏa khắp người anh, tác động lên từng dây thần kinh. Và Chúa giúp anh. Anh đang khao khát được đặt tay mình vào bên trong cô, cảm nhận từng góc ngách trong cơ thể cô. Anh muốn miệng mình được chu du trên những nơi riêng tư trên người cô, được hôn lên và cảm nhận từng phần cơ thể cô.

Marks không thể khống chế được bản thân mà đáp lại anh, cô quàng tay mình lên cổ anh. Cô di chuyển bản thân áp sát vào người anh như thể cảm giác ấy đang tiến vào thân thể cô từ mọi phía. Và đó là sự thật. Cả hai người họ đang vật lộn trong việc ghì chặt gần nhau hơn và mạnh mẽ hơn nữa. Cả hai cùng đang theo đuổi một giai điệu mới. Nếu không phải vì họ đang bị cản trở bởi nhiều lớp quần áo thì chắc chắn nơi đây sẽ hiện hữu một cảnh triền miên không dứt. Rất lâu sau đó, Leo vẫn hôn Marks cho tới khi anh nghĩ mình nên dừng lại bởi lẽ anh không sẵn lòng cho việc đối mặt với những gì sẽ xảy ra. Mỗi quan hệ vốn không mấy tốt đẹp của họ không thể được tiếp tục sau sự việc như thế này được. Nó đã được ấn định theo một con đường mới mà không biết điểm đến của nó là gì. Và Leo cũng chắc chắn rằng không ai trong số họ muốn biết nó sẽ dẫn tới điều gì.

Nhận thức được việc mình không thể giải thoát cho cô ngay lập tức, anh sẽ phải dần dần mới chấm dứt được dục vọng của bản thân, anh ghì sát vào miệng cô, sau đó là chỗ hõm tai mềm mại của cô. Nhịp đập cơ thể cô trở nên nhanh hơn và rung động hơn trước đôi môi anh.

“ Marks,” anh nói trong hơi thở khó nhọc, “ Ta sợ việc này. Ta biết rằng..” anh dời khỏi cô, nâng đầu và nhìn xuống người con gái đang dưới thân mình.

Cô hé nhìn ánh lờ mờ đang hiện hữu trên thủy tinh thể của mình. “ Kính của em... Em lại làm mất nó.”

“ Không, em không làm mất. Chỉ là có hơi nước trên kính của em thôi.”

Chương 2

Khi chiếc kính được lau sạch, Marks đẩy anh ra. Cô cố chạy và điên cuồng chống lại sự giúp đỡ của anh.

Họ nhìn nhau. Thật khó để nói rằng ai trong hai người mới đang cảm thấy kinh hoàng hơn.

Nhưng nhìn vào biểu hiện thì người đó có thể là Marks.

“ Điều này sẽ không bao giờ xảy ra nữa,” cô nói một cách cáu kỉnh. “ Nếu ngài dám trơ tráo đề cập đến việc này một lần nữa, tôi sẽ phủ nhận nó cho đến hơi thở cuối cùng.” Cô phúi mạnh váy để xua đi lá và cỏ còn vương trên váy mình, và ném về phía Leo một cái nhìn cảnh báo mãnh liệt.

“ Tôi sẽ vào nhà bây giờ. Và đừng có đi theo tôi, thưa ngài”

Họ không gặp lại nhau cho đến tận bữa tối, một cuộc họp mặt đông đủ với chị em của anh là Amelia, Win và Poppy và chồng của họ lần lượt là Cam Rohan, Kev Meripen và Harry Rutledge. Catherine Marks ngồi cạnh Beatrix ở phía cuối bàn. Gần đây, không ai trong số chị em của Leo kết hôn với những anh chàng theo lối cổ truyền. Rohan và Meripen cả hai đều là người thuộc một dân tộc du mục từ miền tây bắc Ấn độ di cư sang Tây Âu, điều này đã giải thích một phần cho việc họ dễ dàng thích nghi với lối sống không có quy củ của gia đình Hathaway.

Catherine thật sự là em gái Harry sao?

Leo nhìn từng người trong số họ trong suốt bữa tối, tìm kiếm sự tương đồng. Mẹ kiếp nếu anh không thấy bất kì điểm giống nhau nào hết, Leo nghĩ. Gò má cao, đôi lông mày thanh tú và cả đôi mắt hơi xếch nữa.

“ Anh muốn nói chuyện với em,” Leo nói với Amelia ngay khi bữa tối kết thúc. “ Gặp riêng”

Đôi mắt xanh to tròn mở rộng trong sự tò mò. “ Tất nhiên rồi. Chúng ta đi bộ nhé? Ngoài kia vẫn còn ánh đèn.”

Leo gửi về phía cô một cái gật đầu.

Và thế là hai người con lớn trong gia đình Hathaway, Leo và Amelia đã cùng tranh luận. Tuy nhiên, cô là người anh cảm thấy thích thú nhất trong thế giới này, cô là người bạn tâm tình của anh. Amelia không bao giờ lưỡng lự nói những gì mà mình nghĩ.

Không ai từng mong chờ một người thực dụng như Amelia bị cảm hóa bởi tình yêu của Cam Rohan- một người vô cùng sôi nổi và táo bạo. Nhưng Cam đã cố gắng quyến rũ và cưới được Amelia trước khi cô kịp nhận thức được điều gì đang xảy ra . Và cuối cùng hóa ra là Cam có khả năng cho gia đình Hathaway một người lãnh đạo điềm tĩnh mà họ cần. Nhưng với mái tóc hơi dài và một chiếc khuyên tai bằng kim cương trên tai, anh chưa bao giờ cho thấy hình ảnh nghiêm trang của một người đứng đầu cả.

Nhưng cũng chính bởi sự không theo khuôn phép mà anh có thể quản lí được gia đình Hathaway một cách lão luyện như vậy

Giờ đây anh và Amelia đang có một đứa con chín tháng tuổi, Rye, đứa bé có mái tóc đen của cha và đôi mắt xanh của mẹ.

Đi bộ thong thả cùng Amelia, Leo ngắm nhìn những cảnh tượng xung quanh. Vào mùa hè, cả gia đình Hathaway sẽ tắm nắng đến tận chín giờ. Những con sông và dòng suối, những đầm lầy, đồng cỏ xuất hiện rất nhiều ở nơi hoang dã như thế này. Cho dù khu điền trang Ramsay không phải là nơi rộng nhất ở Hampshire, nhưng nó lại là một trong những nơi đẹp nhất, với khu rừng gỗ cổ kính nhất với ba nghìn mẫu đất canh tác. Những năm trước, Leo đã biết về thuê đất bất động sản, anh đã nâng cấp hệ thống tưới tiêu và hệ thống mương máng, sửa chữa những hàng rào, cổng và những khu nhà...và chúa biết rằng anh đã học được nhiều điều hơn những gì anh cần biết về trang trại. Tất cả là do sự hướng dẫn tận tình và nghiêm khắc của Kev Merripen.

Merripen, người đã sống cùng gia đình Hathaway từ nhỏ, đã được học rất nhiều về việc quản lý trang trại. Giờ đây anh đang truyền đạt tất cả những kinh nghiệm học được cho Leo.

“ Nó sẽ không thực sự là mảnh đất của anh,” Merripen nói với Leo, “ cho tới khi anh thổi những nhiệt huyết của mình vào đó.”

“ Phải vậy không?” Leo hỏi một cách châm biếm. “ Chỉ cần mồ hôi và nước mắt thôi sao? Tôi chắc chắn rằng tôi có thể tìm thấy một hay hai chất dẫn lưu khác nếu điều đó thực sự cần thiết.”

Nhưng bản thân Leo phải công nhận rằng Merripen đã đúng. Cảm giác của quyền sở hữu, của sự giao thiệp không thể giành được một cách dễ dàng.

Đút tay vào túi quần, Leo thở dài. Bữa tối đã khiến cho anh bồn chồn và dễ cáu kỉnh.

“ Anh chắc hẳn là đã cãi nhau với cô Marks,” Amelia nói. “ Hai người vẫn thường xuyên bắn những ánh mắt khó chịu về phía nhau. Nhưng tối nay, cả hai đều im lặng một cách đáng ngờ. Em không nghĩ cô ấy có nhìn đĩa thức ăn của mình thậm chí là một lần.

“ Đó không phải là một trận cãi nhau,” Leo nói một cách cộc lốc.

“ Cô ấy nói với anh rằng- dưới sự cưỡng ép rằng...Rutledge là anh trai cô ấy.”

Amelia nhìn anh một cách đầy nghi ngờ. “ Loại cưỡng ép nào vậy?”

“ Đừng có quan tâm về điều đó. Em có nghe anh vừa nói gì không? Harry Rutledge là...?”

“ Cô Marks cũng đã phải chịu đủ nhiều ép buộc mà không cần anh phải thêm vào,” Amelia nói. “ Em hi vọng anh không đối xử tồi tệ với cô ấy. Bởi lẽ nếu anh làm vậy...?”

“ Anh ư, anh đối xử tồi tệ với cô ấy ư? Anh mới là người em nên quan tâm. Sau khi nói chuyện với cô ấy, anh luôn cảm thấy bứt rứt khó chịu.” Sự phẫn nộ của anh nhân đôi khi anh thấy em gái mình đang cố nín cười. “ Anh nghi ngờ rằng em đã biết Rutledge và Marks có liên quan đến nhau.”

“ Em đã biết được vài ngày rồi,” cô thừa nhận

“ Tại sao em không nói bất kì điều gì cả?”

“ Cô ấy không muốn em nói, và em đã hứa danh dự là sẽ giữ bí mật cho cô ấy.”

“ Có chúa mới biết là tại sao Marks lại có những bí mật trong khi những người xung quanh cô ấy lại không.” Leo dừng lại ở một con hẻm và bảo Amelia dừng lại cùng anh. Họ đối mặt nhau. “ tại sao bí mật đó lại là cô ấy là em gái của Rutledge nhỉ?

“ Em không biết nữa,” Amelia nói, trông cô có vẻ lo lắng. “ Tất cả những gì cô ấy nói với em là đó là vì sự bảo vệ bản thân của cô ấy.”

“ Bảo vệ khỏi cái gì cơ?”

Cô cúi đầu. “ Có thể là Harry có thể giúp anh tìm câu trả lời. Nhưng em cũng không dám chắc vào điều đó.”

“ Chúa ơi, ai đó sẽ phải giải thích cho anh về điều này, nếu không thì anh sẽ ném cô ta đi trong chóp mắt.”

“ Leo,” cô nói trong sự ngạc nhiên. “ Anh sẽ không làm vậy.”

“ Anh sẽ làm vậy.”

“ Nhưng hãy nghĩ cho Beatrix, và con bé sẽ buồn thế nào khi anh...”

Anh đang nghĩ cho con bé đây. Anh sẽ không để cho em út của mình được quản lí bởi một người phụ nữ có quá nhiều bí mật như thế. Nếu một người đàn ông như Harry Rutledge, một trong những tính cách đáng kính tởm nhất Luân Đôn, không thể đón nhận em gái của mình... thì...cô ấy có thể là một tội phạm”

“ Không,” Amelia nói một cách lạnh lùng. “ Thành thật mà nói, Leo, cô ấy không phải là một phạm nhân đâu.”

“ Đừng có ngây thơ như thế,” anh nói và theo sau cô. “ Không ai chính xác là những gì mà vẻ ngoài của họ biểu hiện.”

Sau một sự im lặng ngắn ngủi, Amelia hỏi một cách thận trọng, “ Anh sẽ định làm gì vậy?”

“ Ngày mai anh sẽ đến Luân Đôn.”

Mắt cô mở rộng. “ Nhưng Merripen đang chờ anh tham gia vào việc trồng củ cải, bón phân, và...”

“ Anh biết Merripen mong chờ điều gì. Và anh ghét việc bỏ lỡ những bài giảng thú vị trong việc bón phân xanh. Dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn sẽ đi. Anh muốn dành thời gian cùng

Rutledge và lấy câu trả lời từ phía anh ta.”

Amelia cau mày. “ tại sao anh không nói chuyện với anh ta ở đây?”

“ Vì anh ta đang trong tuần trăng mật của mình, và anh ta sẽ không sẵn lòng dùng đêm cuối cùng ở Hampshire để nói chuyện với anh. Bên cạnh đó, anh quyết định theo đuổi một nhiệm vụ nhỏ để thiết kế một nhạc viện ở Mayfair.

“ Em không nghĩ là anh muốn dời xa Catherine. Em nghĩ rằng chắc chắn đã có điều gì đó xảy ra giữa hai người.”

Leo nói với ngữ điệu hài lòng “ Chúng ta trở vào nhà thôi.”

“ Anh biết đấy, anh không thể thoát khỏi những vấn đề của mình đâu.”

Anh nhăn mặt. “ Tại sao mọi người lại luôn nói như vậy nhỉ? Tất nhiên anh có thể giải quyết vấn đề của mình. Anh luôn làm được điều đó và chưa bao giờ thất bại.”

“ Anh đang bị ám ảnh bởi Catherine.” Amelia nhấn mạnh. “ Điều này rất dễ để nhận ra.”

“ Và bây giờ ai là người dễ bị xúc động đây?” anh hỏi trên đường trở về tòa lâu đài Ramsay.

“ Anh quan sát mọi thứ cô ấy làm,” Amelia dai dẳng theo sau anh.

“ Bất cứ khi nào có ai gọi đến tên cô ấy, anh luôn lắng nghe. Và gần đây thì, mỗi khi em nhìn thấy anh nói chuyện và tranh luận với cô ấy, trông anh có sức sống hơn bao giờ hết...” Cô dừng lại, dường như đang nghĩ kỹ cho những gì mình định nói.

“ Kể từ khi nào” anh hỏi, đe dọa cô tiếp tục

“ Kể từ trước khi anh bị bệnh ban đỏ.”

Đó là chủ đề mà họ chưa bao giờ đề cập đến.

Một năm trước khi Leo kế thừa tước vị tử tước, một căn bệnh ban đỏ truyền nhiễm chết người đã lan rộng ngôi làng nơi gia đình Hathaway sinh sống.

Người đầu tiên phải ra đi là Laura Dillard, vị hôn thê của Leo

Gia đình của Laura đã để cho anh ở bên giường cô ấy. Trong ba ngày anh đã phải nhìn cô chết trong vòng tay mình, từng giờ, từng giờ, cho tới khi cô trút hơi thở cuối cùng. Leo đã trở về nhà và gần như hoàn toàn sụp đổ bởi một cơn sốt và cả Win cũng vậy. Và cũng thật kì diệu là họ đã qua khỏi, nhưng Win đã để lại di chứng. Và Leo cũng trở thành một con người khác, đó đã trở thành vết thương lòng mà anh không thể xóa nhòa được. Anh luôn gặp ác mộng và không thể dứt mình ra được. Anh chẳng thèm quan tâm là mình còn sống hay chết nữa.

Nhưng phần không thể tha thứ được chính là việc trong nỗi đau của mình, anh cũng đã làm tổn thương gia đình và luôn gây rắc rối cho họ. Khi Leo có ý định hủy hoại bản thân mình, gia đình anh đã đưa ra một quyết định. Họ đã để Win tới một trung tâm khám bệnh chuyên biệt ở Pháp, với Leo đi kèm cô ấy. Trong khi phổi của Win đã dần hồi phục, Leo đã dành hàng giờ đồng hồ đi bộ quanh ngôi làng ở Provence, lên những khúc quanh co trải đầy hoa và ngang qua những cánh đồng lúa khô cằn. Ánh nắng mặt trời, những khu đầm lầy, sự bình yên của cuộc sống đã làm cho đầu óc anh được thoải mái và làm cho anh bình tâm trở lại. Anh đã ngừng uống rượu, trừ một ly nhỏ trong bữa tối.

Khi Leo và Win trở về Anh, Win đã tiêu tốn thời gian trong việc chiếm lấy trái tim của Merripen. Về phần Leo, anh cố gắng bù đắp những gì mà anh đã nợ cả gia đình. Và trên tất cả, anh quyết tâm sẽ không bao giờ yêu nữa. Vì anh nhận thức được những lẩn sâu của tình cảm mà anh có thể mắc phải, anh sẽ không bao giờ để người khác có ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc đời anh nữa.

“ Em gái,” anh nói với Amelia một cách buồn rầu, “ nếu em có bất kì ý kiến điên rồ nào về việc anh quan tâm đến Marks , thì hãy quên đi ngay lập tức. Tất cả những gì anh muốn làm là tìm ra những điều mà cô ấy cố giấu diếm.

Chương 3

“ Tôi thậm chí không biết đến sự tồn tại của Cat cho tới khi tôi hai mươi tuổi”, Harry Rutledge nói và duỗi dài chân khi anh và Leo ngồi tại câu lạc bộ tại khách sạn của mình. Một nơi yên tĩnh mà xa hoa, được thiết kế là một tòa nhà tám cạnh, đây chính là nơi tập trung phổ biến cho tầng lớp quý tộc, những du khách và những nhà chính trị ở Luân Đôn.

Leo luôn nhìn nhận người em rể của mình với vẻ mặt hoài nghi. Trong số tất cả những người đàn ông mà anh muốn chọn để cưới em gái mình, Rutledge sẽ không bao giờ nằm trong danh sách. Leo không tin tưởng anh ta. Tuy nhiên, Harry cũng có những điểm mạnh của anh ta, trong đó có sự hết lòng dành cho Poppy.

Harry uống một ly Brandy ấm, cân nhắc những lời mình sắp nói. Anh ta là một người đẹp trai với sự cuốn hút khó cưỡng, nhưng anh ta cũng rất tàn nhẫn. Một người đàn ông sẽ không hơn không kém mong chờ những thành tựu của mình, trong số đó chính là khách sạn lớn nhất và sang trọng nhất Luân Đôn.

“ Vì một vài lí do mà tôi không sẵn lòng bàn chuyện về Cat với anh,” Harry nói với đôi mắt xanh đang cố kiềm chế.

“ Trong đó có một sự thật là tôi chưa bao giờ thật sự tốt với con bé, cũng như tôi đã không bảo vệ con bé khi tôi nên phải làm vậy. Và tôi luôn nuối tiếc vì điều đó.”

“ Tất cả chúng ta đều cảm thấy hối tiếc,” Leo nói, tiếp tục nhấm nháp ly Brandy. “ Đó là lí do tại sao tôi giữ mãi thói quen xấu của mình. Một người không cần thiết phải cảm thấy hối tiếc việc gì khi anh ta hay cô ta ngừng làm việc đó.”

Harry cười, nhưng anh tỉnh táo rất nhanh khi anh nhìn vào ánh hồng của ngọn nến trên bàn. “ Trước khi tôi nói với anh bất kì điều gì, tôi muốn hỏi anh vì cái quái gì mà anh lại quan tâm đến em gái tôi vậy.”

“ Tôi đã thuê cô ấy làm việc cho mình,” Leo nói. “ Tôi quan tâm đến những ảnh hưởng mà cô ấy có thể tác động đến Beatrix.”

“ Trước đây anh không bao giờ nghi ngờ về tầm ảnh hưởng của con bé,” Harry phản bác. “ Và theo những thông tin tôi thu thập được thì Cat đã dạy Beatrix rất tốt.”

“ Cô ấy có như vậy, Tuy nhiên, việc phát hiện ra mối liên hệ bí ẩn giữa anh và cô ấy đã khiến tôi lo lắng. Theo như tôi được biết, cả hai người đang ngấm ngầm bày mưu lập kế.”

“ Không.” Harry nhìn thẳng vào Leo. “ Không có âm mưu nào cả.”

“ Vậy thì tại sao lại có những bí mật?”

“ Tôi không thể giải thích mà không phải kể lại quá khứ của mình...” “ Và tôi ghét phải làm vậy.”

“ Thật xin lỗi,” Leo nói chân thành. “ Tiếp tục đi.”

Harry vẫn lưỡng lự. “ Cat và tôi là anh em cùng mẹ khác cha. Tên bà ấy là Nicolette Wogens. Bà ấy là người gốc Anh. Gia đình bà chuyển từ Luân Đôn đến Buffalo, New York khi bà vẫn là một đứa bé. Cũng bởi vậy mà gia đình bà mong muốn bà lấy được người chồng có thể chăm sóc tốt cho bà. Bố của tôi ông Arthur gấp hai lần tuổi bà, và khá thành công trong sự nghiệp. Tôi ngờ rằng gia đình Wogens đã sắp đặt mối hôn nhân này- một hôn nhân không tình yêu. Nhưng bà vẫn lấy ông, và tôi được sinh ra ngay sau đó, có lẽ là quá sớm. Có những suy đoán rằng Arthur không phải cha tôi.”

“ Ông ấy có phải không?” Leo hỏi ngay.

Harry cười. “ Có ai biết chắc chắn được điều này không? Anh nhún vai. “ Bất luận thế nào, mẹ của tôi cũng bỏ chốn theo người tình của mình đến Luân Đôn.”

“ Có một người đàn ông khác xuất hiện. Mẹ tôi bà không thể khống chế được bản thân mình. Bà ấy là người luôn theo đuổi những lạc thú của mình, nhưng bà rất đẹp, và Cat được thừa hưởng vẻ đẹp đó.” Anh ngừng lại một cách trầm ngâm. “ Chỉ là mềm mại hơn, tinh tế và tao nhã hơn. Và không giống như bà, Cat có bản tính tốt bụng và luôn ân cần.

“ Thật chứ,” Leo nói gắt. “ Cô ấy không bao giờ tỏ ra tốt bụng với tôi cả” (Noly: anh Leo ơi,

đấy gọi là không tốt vì quá tốt ^^)

“ Đó là bởi vì anh luôn làm con bé sợ.”

Leo ném về phía anh ta một cái nhìn không tin tưởng. “ Bằng cách nào mà tôi lại có thể gây sợ hãi cho một người phụ nữ nhỏ bé mà hung dữ đó nhỉ? Và đừng có khẳng định là cô ấy luôn cảm thấy lo lắng khi ở bên cạnh đàn ông, bởi vì cô ấy luôn tỏ thái độ hòa nhã và đáng yêu trước Cam và Merripen.” (Noly : Anh lại ghen rồi, haizz...)

“ Cô ấy cảm thấy an toàn khi ở bên họ.”

“ Vậy thì tại sao với tôi lại không? Leo hỏi

“ Tôi tin rằng,” Harry thâm trầm nói. “ Đó là bởi vì cô ấy coi anh như một người đàn ông theo đúng nghĩa của từ đó.” Sự tiết lộ này đã làm cho trái tim Leo bỗng chốc lỗi nhịp. “ Cô ấy nói với anh thế à?”

“ Không, tôi nhìn ra được điều ấy khi ở Hampshire.” “ Ai đó sẽ phải thật tinh mắt mới biết Cat nghĩ gì. Con bé sẽ không bao giờ nói lên suy nghĩ thật của mình.” Anh uống nốt ly brandy của mình, đặt chiếc ly xuống một cách cẩn thận và ngồi dựa vào ghế. “ Tôi đã không nghe được bất kì tin tức gì của mẹ khi bà rời Buffalo,” anh nói. “ Nhưng khi tôi hai mươi tuổi, tôi đã nhận được thư của bà với mong muốn tôi đến với bà.”

Bà ấy đã mắc phải một căn bệnh làm hao mòn dần sức khỏe của bà. Tôi cho rằng trước khi bà mất, bà muốn nhìn thấy tôi. Tôi đã đến Anh ngay lúc đấy, nhưng bà ấy đã ra đi trước khi tôi đến, ra đi vĩnh viễn.”

“ Và anh đã gặp Marks ở đó,” Leo nói.

“ Không, con bé không ở đó. Cho dù nguyện vọng của con bé là được ở bên cạnh bà trước lúc bà lâm chung, nhưng con bé phải đến ở cùng dì và bà nội. Và bố con bé, ông ta không sẵn lòng thức đêm bên giường bệnh, ông ta đã dời Luân Đôn.”

“ Một người phụ nữ gần nhà đã chăm sóc Nicolette trong suốt thời gian một tuần cuối đời. Cũng chính bà ấy đã nói cho tôi biết về Cat. Lúc đó tôi đã có ý nghĩ đến thăm con bé, nhưng tôi đã không làm vậy. Cuộc sống của tôi không có chỗ dành cho một cô em gái từ trên trời rơi xuống, một cô em cùng mẹ khác cha.

“ Điều đó có đúng không?” Leo tiếp tục không nhin được và hỏi

Harry đã ném về phía Leo một cái nhìn không dò thấu được. “ Không.” Có vẻ như Leo không thể đi mà không biết toàn bộ chân tướng sự việc.

“ Chuyện gì đã xảy ra?”

“ Tôi đã quyết định ở lại Anh và quyết tâm đầu tư vào lĩnh vực khách sạn. Vì vậy tôi đã gửi

thư cho Cat, nói cho con bé biết nơi có thể tìm tôi mỗi khi nó gặp khó khăn. Vài năm sau, khi con bé mười lăm tuổi, con bé đã viết thư cho tôi, mong được giúp đỡ. Tôi đã tìm thấy con bé trong một tình huống rất khó khăn. Tôi ước rằng mình đã bên con bé sớm hơn.”

Cảm nhận được sự những lo lắng đang dần hiện hữu của mình, Leo cảm thấy dường như bản thân không thể duy trì được vẻ ngụy trang vốn có. “ Anh nói thế có ý gì, tình huống khó khăn là sao?”

Harry gật đầu. “ Tôi e rằng đó là tất cả những gì tôi có thể nói cho anh biết. Còn lại phụ thuộc vào Cat.”

“ Quý tha ma bắt anh, Rutledge, anh không được dờn đi. Tôi muốn biết gia đình Hathaway có liên quan gì trong chuyện này, và tại sao tôi lại đen đủi trở thành ông chủ nóng tính nhất và luôn can thiệp vào chuyện của nữ gia sư của em gái mình tại Anh.”

“ Cat không phải làm việc. Con bé là một phụ nữ độc lập. Tôi đã cho con bé đủ tiền để làm bất cứ những gì nó muốn. Con bé đã đến trường dạy học được bốn năm. Thực sự thì con bé đã đến gặp tôi và nói rằng con bé sẽ làm nữ gia sư cho gia đình Hathaway. Tôi tin rằng lúc đó anh đang ở Pháp cùng Win. Cat đã đến phỏng vấn, Cam và Amelia rất thích con bé, còn Beatrix và Poppy thì thật sự rất cần con bé, và không ai nghi ngờ khả năng của con bé cả.

“ Tất nhiên là không rồi,” “ Gia đình của tôi không bao giờ quan tâm đến những việc không quan trọng như là kinh nghiệm làm việc. Tôi chắc rằng họ sẽ bắt đầu cuộc phỏng vấn bằng cách hỏi cô ấy yêu màu gì.”

Harry cố không cười. “ Không nghi ngờ gì là anh nói đúng.”

“ Tại sao con bé lại muốn đi làm trong khi con bé không thiếu tiền?”

“ Con bé đơn giản chỉ muốn có những trải nghiệm về một gia đình thực sự. Cat luôn nghĩ rằng con bé sẽ không bao giờ có gia đình riêng của mình.”

Leo nhíu mày và nói. “ Không có gì có thể ngăn cô ấy ư?”

“ Anh nghĩ là không ư?” Sự nhạo báng đang tô vẽ đôi mắt xanh của anh.

“ Anh có lẽ sẽ biết rằng không thể hiểu được sẽ thế nào nếu phải lớn lên trong sự cách ly, được nuôi nấng bởi những người không màng đến mình. Anh sẽ không có bất kì sự lựa chọn nào ngoài việc thừa nhận rằng đó là lỗi của mình, rằng mình không đáng yêu. Và cảm giác đó vây quanh anh cho tới khi anh cảm thấy như bị tù túng, và anh sẽ thấy bản thân mình sẽ không ngần ngại mà đóng chặt cánh cửa lòng mình.”

Leo lặng im nghe, anh có thể thấy được rằng dường như Harry đang nói về bản thân mình cũng như nói về Catherine vậy. Anh phải công nhận rằng Harry đúng. Cho dù khi anh có đang ở nơi tăm tối nhất của cuộc đời mình thì gia đình anh vẫn luôn bên anh.

Đây là lần đầu tiên anh thực sự hiểu được những gì mà Poppy đã làm được cho Harry, làm sao con bé có thể phá bỏ được nhà tù vô hình vốn đã ngự trị nơi con tim anh ta.

“ Cảm ơn,” Leo nói. “ Tôi biết rằng không dễ cho anh khi phải nói về chuyện này.”

“ Chắc chắn rồi.” Và Harry đe dọa, “ Có một điều tôi phải làm rõ, Ramsay : Nếu anh làm tổn thương con bé, tôi thề là sẽ giết anh.”

Poppy đang mặc bộ áo ngủ và nằm đọc tiểu thuyết trên giường. Cô nghe thấy có ai đó đang mở cửa, cô cười khi nhìn thấy chồng mình bước vào. Tim cô đập mạnh trước sự xuất hiện của anh, thật trầm lắng mà tao nhã.

Harry là một người đàn ông bí hiểm và đôi khi còn rất nham hiểm. Nhưng đối với Poppy, anh luôn dịu dàng.

“ Anh nói chuyện với Leo rồi chứ?”

“ Rồi, tình yêu của anh ạ.” Harry cởi áo choàng, vắt lên ghế và tiến về giường. “ Anh ấy muốn nói chuyện về Cat và như anh mong đợi anh đã kể cho anh ấy về quá khứ của con bé và cả của anh nữa, tất nhiên chỉ là những gì anh có thể nói.”

“ Trong tình huống đó anh đã làm gì vậy? Poppy biết rằng chồng mình luôn giỏi đọc suy nghĩ và tình cảm của người khác.

Anh tháo ca vát. “ Ramsay dường như quan tâm đến Cat hơn những gì mà anh ấy muốn. Và anh không thích điều đó. Và anh cũng sẽ không can thiệp trừ phi Cat muốn giúp đỡ.” Anh nhẹ nhàng vuốt dọc cổ họng cô, dùng những ngón tay mềm của mình lướt trên làn da nhạy cảm của cô, khiến cho cô bắt đầu cảm thấy khó thở. Đầu ngón tay anh lại ngừng hoạt động trước những hồi trống dồn nơi con tim cô. Nhìn thấy nét ửng hồng trên gương mặt cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve, mơn trớn, “ Bỏ cuốn sách ra nào”

“ Nhưng em đang đọc đến đoạn rất hấp dẫn” cô nói cách từ tốn nhưng ẩn sâu trong đó là sự khiêu khích anh.

“ Nó sẽ không thú vị một chút nào so với những gì sắp xảy ra với em đâu.” Anh quay mặt về phía cô với một ánh nhìn bao quát cơ thể cô, khiến cho cô bắt đầu thở hổn hển và thế là anh hạ thấp cơ thể mình xuống...và cuốn sách ngay lập tức rơi xuống sàn nhà một cách bị lãng quên.

Chương 4

Catherine hi vọng rằng Leo, Đức ngài Ramsay, sẽ không ở Hampshire một thời gian dài. Có thể nếu thời gian qua đi, cả hai người họ sẽ coi như nọ hôn tại khu vườn ngày ấy không hề tồn tại.

Nhưng trong lúc ấy, cô lại không thể không thắc mắc tự hỏi...tại sao anh ta lại làm vậy nhỉ? Rất có thể là anh ta chỉ cảm thấy cô thú vị và tìm cách để khiến cho cuộc sống hiện tại của cô mất đi sự cân bằng vốn có .

Nếu như cuộc sống công bằng thì , cô nghĩ , Leo lẽ ra phải là một quý ông béo lùn, rỗ mặt mà hói. Nhưng anh lại là một người đẹp trai với thân hình vạm vỡ. Anh có mái tóc đen, đôi mắt xanh biếc và nụ cười sáng ngời. Điều tồi tệ nhất là trông anh ta không hề giống một tên lêu lổng như bản chất của anh ta.

Anh trông khỏe mạnh và danh giá, là quý ông đẹp nhất mà một người có thể hi vọng được gặp mặt.

Nhưng những ảo tượng ấy sẽ biến mất khi anh cất tiếng nói. Leo là một người đàn ông tinh quái và ranh mãnh trong bất kì tình huống nào. Trong vòng một năm kể từ khi họ gặp nhau, anh luôn tỏ thái độ khó chịu mà một người đàn ông có thể có, và những nỗ lực cải thiện con người anh chỉ càng khiến anh trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Điều đó càng đúng khi người thực hiện công cuộc cải cách đó là Catherine.

Leo là một người hoài niệm quá khứ. Anh không hề giấu diếm quá khứ chơi bời phóng dăng của mình, thói nhậu nhẹt, tán gái, thái độ mong muốn tự hủy hoại bản thân đã không biết bao nhiêu lần mang lại tai họa cho gia đình Hathaway. Anh luôn chán ngấy việc phải hoàn thiện bản thân, đôi mắt anh lóe lên sự nhạo báng của một người đàn ông ở độ tuổi ba mươi đang cố gắng vượt qua bản thân mình. Catherine không muốn dính líu tới bất kì người đàn ông nào, đặc biệt là những quý ông mang trong mình một vẻ đẹp nguy hiểm. Không thể tin vào đàn ông. Những ngày tháng đen tối nhất của anh ta xem ra vẫn còn ở phía trước. Và nếu như vậy... thì nó đồng nghĩa với những ngày tháng sau này của cô sẽ không thể yên ổn được.

Khoảng một tuần sau khi Leo dời Hampshire, Catherine đã dành một buổi chiều ra ngoài với Beatrix. Không may thay khi những cuộc đi chơi như thế này không bao giờ là việc dạo chơi có kỉ luật mà Catherine thích. Nhưng Beatrix không đi dạo, cô muốn khám phá. Cô muốn đi sâu vào trong rừng rậm, cô muốn tìm tòi những loài thực vật, các loại nấm, tổ chim và những hố đất. Không gì làm cho cô em út nhà Hathaway vui mừng, phấn khích như là cuộc thám hiểm loài sa giông đen, những tổ thần lằn, hang thỏ và những dấu vết của con lửng.

Những sinh vật bị thương đã được phóng sinh hoặc là xây lại tổ, và nếu chúng không thể tự lực cánh sinh được, thì chắc chắn chúng sẽ trở thành thành viên mới của gia đình Hathaway. Và cả gia đình cũng quá quen với những con vật của Beatrix đến nỗi không ai để ý mỗi khi một con nhím lạch bạch ngang qua phòng khách hay đôi thỏ nhảy qua bàn ăn.

Khá mệt sau cuộc dạo chơi cùng Beatrix, Catherine ngồi xuống bàn trang điểm và tháo tóc. Cô lau sạch các ngón tay rồi đặt lên da đầu mình và luồn qua những lọn tóc vàng óng, và giảm nhẹ cơn đau đầu bằng cách tháo những chiếc kẹp bím trang trí.

Một giọng nói vui vẻ bỗng cất lên đằng sau cô, cô quay lại để nhìn con chồn sương của

Beatrix, Dodger. Thân hình “khúc khuỷu” của nó đã cong lại một cách duyên dáng khi nó nhảy về phía cô. Những tên trộm tinh quái thường thích chồm chĩa những thứ từ ngăn kéo, những chiếc hộp và tủ để đồ, và giấu chúng đi ở những nơi bí mật. Trước sự thất vọng của Catherine, Dodger lại đặc biệt thích sự sở hữu của cô.

“Chú mày lớn nhanh quá,” Catherine nói khi nó chồm đứng dậy và đặt móng vuốt của mình lên thành ghế. Cô vớ tới để vuốt ve bộ lông óng mượt của nó và xoa xoa đầu nó. “Đã lấy tất nịt của ta rồi còn muốn lấy găng tay của ta nữa sao?”

Nó nhìn cô một cách triu mến, đôi mắt nó sáng lên.

“Chú mày giấu đồ của ta ở đâu?” cô hỏi, và đặt đôi găng tay lên bàn.

Dodger giật lùi người lại và bắt đầu cười với cô, khoe hàm răng sắc nhọn của mình. Nó ngoe nguẩy một cách mời gọi. Cười một cách miễn cưỡng, Catherine nhặt chiếc lược và chải mái tóc bông bênh của mình. “Không, ta không có thời gian để chơi với chú mày. Ta chuẩn bị phải đi ăn tối rồi.”

Với sự vắn chuyễn nhanh gọn và uyển chuyên, Dodger nhảy trước vạt áo của cô, vồ lấy đôi găng trên bàn và lao nhanh ra khỏi phòng.

“Dodger,” Catherine kêu lên, và đuổi theo nó. “Trả lại đây?” Cô đi ngang qua đại sảnh, nơi những người hầu gái đang tiến đến với với sự vội vàng lạ thường. Dodger đã biến mất.

“Virgie,” Catherine hỏi một trong những người hầu gái đang đứng đó, “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”. Cô gái tóc đen đang thở không ra hơi, nhưng vẫn cười và nói. “Ngài Leo đã trở về từ Luân Đôn, quản gia bảo chúng tôi phải chuẩn bị sẵn phòng cho ngài ấy và tìm một nơi khác cho bữa tối, và cả dỡ hành lí khi người hầu mang chúng đến.

“Sớm vậy sao?” Catherine hỏi. “Nhưng ngài ấy không thông báo gì cả. Không ai mong chờ ngài ấy cả.”

Virgie nhún vai và chạy vội đi với một sắp vải lanh trên tay. Catherine đặt tay lên cơ hoành, nơi sự lo lắng đang hiện hữu và chạy về phòng.

Cô chưa sẵn sàng để đối mặt với Leo. Sao anh ta lại trở về sớm như vậy nhỉ. Tất nhiên đây là nhà anh ta, điền trang của anh ta. Nhưng...Cô đi đi lại lại trong phòng và cố gắng sắp xếp những suy nghĩ hỗn tạp của mình. Chỉ có một giải pháp thôi. Cô sẽ lấy cớ là bị đau đầu và xin được ở trong phòng.

Trong tâm trạng đang rất ngổn ngang của mình, có tiếng mở cửa khẽ. Ai đó đã vào mà không chờ sự cho phép. Catherine gần như chết lặng khi cô nhìn thấy Leo.

“Tại sao ngài lại dám vào phòng của tôi mà không hề có...” Giọng của cô nhỏ dần khi anh đóng cửa lại. Leo quay mặt về phía cô, anh đảo mắt nhìn cô. Anh vừa mới đi một quãng đường xa về nên người anh có dính chút bụi. Tóc anh cần được gội, mái tóc nâu đang rối bời và hơi

lòa xòa trước trán. Anh trông thật bình tĩnh nhưng cũng rất cẩn trọng, nét thận trọng đang hiện hữu trong đôi mắt anh đã được thay thế bằng một vẻ mặt khác mà cô không thể biết được. Có cái gì đó rất lạ.

Catherine nắm chặt tay lại, và cô đang đấu tranh để kiểm soát hơi thở của mình. Cô nín thở khi anh tiến lại gần phía cô, trong khi trái tim cô đập thành thịch với nỗi sợ hãi và sự phấn khích pha trộn.

Tay anh đã di chuyển đến thân thể đang co lại của cô và nắm chặt vào thành bàn đăng sau cô. Anh quá gần cô, sức mạnh nam tính nơi anh đang bủa vây cô. Hơi thở anh phả vào mặt cô như khí trời ngoài kia, như mùi hương của phấn hoa, mùi của những con ngựa giống và còn là mùi hương của một quý ông trẻ khỏe. Khi anh ngả người về phía cô, đầu gối anh đã tạo một lực đạo nhẹ nhàng lên váy của cô.

“ Tại sao ngài lại trở về?” cô hỏi một cách yếu ớt.

Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. “ Em biết là tại sao mà.”

Trước khi Catherine có thể khống chế bản thân mình thì cái nhìn chằm chằm của cô đã rơi vào khóe miệng anh.

“ Cat...chúng ta phải nói chuyện về những gì đã xảy ra.”

“ Tôi không biết ngài muốn nói về điều gì.”

Anh cúi nhẹ đầu. “ Em muốn anh nhắc lại cho em biết không?”

“ Không, không...” Cô lắc đầu và nhấn mạnh lại. “ Không”

Môi anh khẽ giật. “ Một từ “ không” là đủ rồi , em yêu ạ.”

Cho dù đang rất bối rối nhưng Catherine đã cố gắng bình tĩnh lại và nói với một giọng bình thản. “ Tôi nghĩ rằng tôi đã làm rõ là tôi muốn quên đi tất cả những gì đã xảy ra.”

“ Và em mong là mọi chuyện sẽ qua đi sao?”

“ Vâng, đó chỉ là một phút sai lầm,” cô nói với vẻ khó khăn lộ rõ. “ Hãy để nó sang một bên và quên nó đi.”

“ Thật chứ?” Leo hỏi một cách ngây thơ. “ Tất cả lỗi lầm của anh là thường xuyên cảm thấy thích thú đến nỗi mà anh luôn hướng tới việc nhắc lại chúng.”

Catherine tự hỏi bản thân mình là đang có chuyện gì với bản thân mình vậy khi lúc này đây sau lời nói của anh cô đã cười. “ Điều này sẽ không bao giờ lặp lại nữa”

“ Đúng là giọng nói của một nữ gia sư. Rất nghiêm khắc. Nó làm anh giống một cậu học sinh

hư hỏng quá.” Tay anh đã nhẹ nhàng nâng cằm cô lên. Cơ thể cô dường như đang theo đuổi một sự thôi thúc lạ thường, làn da cô đang nhận sự đụng chạm của anh, bản năng mách bảo cô phải dời khỏi anh. Nhưng kết quả lại là sự bất động đầy choáng váng, từng cơ trên cơ thể cô đang căng lên một cách không được kiểm soát. “ Nếu ngài không rời khỏi phòng tôi ngay lập tức,” cô nghe thấy bản thân mình nói, “ Thì tôi sẽ kêu lên đấy.”

“ Marks à, không có thứ gì trên đời này lại làm anh thích thú hơn là việc được chứng kiến em nổi giận cả. Và sự thật thì, anh sẽ giúp em làm việc đó. Chúng ta sẽ bắt đầu như thế nào nhỉ?” Leo dường như đang rất thích thú sự lúng túng , và cả vẻ mặt không kiểm soát được của cô nữa.

Những ngón tay anh đang vuốt ve làn da mềm mại dưới cằm cô, một cử chỉ dễ ngon dễ ngọt khiến cho đầu cô phải ngả về phía sau trước khi cô biết phải làm gì. “ Anh chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt như thế này,” anh nói lơ đãng. “ Chúng gọi anh nhớ về lần đầu tiên anh nhìn thấy Bắc Hải.” Tay anh bắt đầu chu du trên mặt cô. “ Mỗi khi gió thổi vào làn sóng biển, màu nước trông rất màu mắt xanh xám của em bây giờ...và sau đó nó sẽ chuyển sang màu xanh của đường chân trời.”

Catherine chỉ có thể thừa nhận khi anh lại tiếp tục trêu đùa cô. Cô nhìn anh với vẻ mặt giận dữ. “ Ngài muốn gì ở tôi?”

Leo rất lâu mới trả lời, tay anh bắt đầu lân la đến dải tai cô, anh nói nhỏ nhẹ. “ Anh muốn biết bí mật của em. Và anh sẽ biết được nó bằng mọi cách.”

Điều này đã cho một sự thôi thúc để đẩy mạnh tay anh ra xa. “ Ngừng lại. Ngài là một kẻ chơi bời phóng đãng, ngài là một người vô lương tâm, và...”

“ Đừng quên “ một kẻ dâm đãng nữa,..” anh nói. “ Đó cũng là một trong những sở thích của anh.”

“ Đi ra ngoài!”

Anh lười biếng bám chặt hơn vào bàn. “ Được thôi. Anh sẽ đi. Rõ ràng là em sợ hãi khi anh ở đây, em không thể kiểm soát được những ham muốn mà em dành cho anh.”

“ Điều duy nhất tôi có với ngài,” cô nói, “ đó là sự chia cắt”

Leo cười và đi ra cửa. Dừng lại ở ngưỡng cửa, anh nhìn cô và nói. “ Kính của em lại mờ đi rồi kìa,” anh nói và chạy nhanh ra ngoài cửa bởi lẽ cô có thể tìm bất cứ thứ gì để ném anh.

“Leo,” Amelia nói khi Leo vào phòng ăn sáng vào ngày hôm sau. “Anh phải kết hôn Leo à.”

Leo ném về phía cô cái nhìn cảnh báo. Em anh luôn biết cách đặt vấn đề với anh. Anh thích đơn giản hóa mọi việc hơn, trong khi Amelia lại thích dồn hết sức lực vào đó. Hơn nữa, đêm qua anh đã khó ngủ, anh đã bị quấy rối bởi những giấc mơ có Catherine Marks trong đó. Và những giấc mơ đó thì...

“Em biết là anh sẽ không bao giờ kết hôn mà.” Anh nói

Giọng nói của Marks đã xuất hiện từ phía góc nhà. Cô đang ngồi trên một cái ghế nhỏ, một tia nắng chiếu qua tóc cô và những hạt bụi lấp lánh đang ẩn hiện trên đó. “Đó là bởi vì không có một quý cô sáng suốt nào muốn lấy ngài cả.”

Leo nói mà không hề do dự. “Một quý cô sáng suốt...” “Anh không tin là anh từng gặp được quý cô nào như vậy.”

“Làm sao ngài có thể biết được là ngài đã gặp hay chưa?” cô hỏi. “Có thể ngài không ưa tính cách của cô ấy. Ngài quá bận kiểm tra...của cô ấy.”

“Cái gì của cô ấy cơ?”

“Số đo váy áo của cô ấy,” cuối cùng thì cô cũng nói ra, và anh thì cười trước sự thẹn thùng của cô.

“Có vẻ như em không thể gọi tên các bộ phận trên cơ thể người phải không Marks? Ngực, hông, chân- tại sao lại không đứng đắn khi nói về các bộ phận trên cơ thể người một cách thẳng thắn nhỉ?”

Mắt cô nheo lại. “Đó là bởi vì nó sẽ dẫn tới những suy nghĩ không đứng đắn.”

Leo nhìn cô và cười. “Những suy nghĩ của anh chúng đã vốn như thế rồi.”

“Vậy sao, của tôi thì không như vậy,” cô nói. “Và tôi cũng muốn chúng sẽ mãi như vậy.”

Lông mày anh ngược lên. “Em không có những suy nghĩ không đứng đắn sao?”

“Gần như là chưa bao giờ.”

“Nhưng khi em có những suy nghĩ như vậy thì chúng là gì?”

Cô phẫn nộ nhìn anh. “Anh đã bao giờ xuất hiện trong những suy nghĩ ấy của em chưa nhỉ?” Leo tiếp tục gắng hỏi, khiến cho cô nổi giận bồng bồng.

“Tôi đã nói với ngài là tôi chưa bao giờ như vậy,” cô phản kháng

“ Không, em đã nói là “ gần như là chưa bao giờ.” Điều này có nghĩa là đã một hoặc hai lần em đã như vậy.”

Amelia chen ngang. “ Leo, anh không được chòng ghẹo cô ấy nữa.”

Leo dường như không nghe thấy Amelia nói gì, mọi sự chú ý của anh đổ dồn về phía Catherine. “ Dù em có thực sự như thế đi chăng nữa thì anh cũng không nghĩ xấu về em đâu,” anh nói. “ Trên thực tế, anh thích em như thế hơn.”

“ Không nghi ngờ gì là anh sẽ như vậy,” Catherine đáp trả anh. “ Có vẻ như anh thích những người phụ nữ không còn trong trắng nữa.”

“ Sự trong trắng của người phụ nữ cũng giống như trái ổi trong bát súp. Chỉ một ít thôi cũng đủ làm nên một vị rất tuyệt. Nhưng nếu dùng quá mức thì sẽ không ai còn mong muốn bản thân em nữa cả.”

Mím chặt môi, Catherine quay mặt bỏ đi, và kết thúc cuộc tranh cãi vô nghĩa ở đó.

Không khí bỗng trở nên trầm lắng và Leo đã nhận thức được rằng cả gia đình đang chăm chăm nhìn anh.

“ Tôi đã làm gì sao?” anh hỏi. “ Có chuyện gì xảy ra vậy? Và mọi người đang đọc cái quái gì vậy?”

Amelia, Cam, và Merripen đang trải rất nhiều giấy tờ trên bàn, trong khi Win và Beatrix thì đang tra từ trong một bộ sách rất lớn.

“ Một lá thư mới được chuyển đến từ luật sư của chúng ta, ông Gadwick,” Merripen nói. “ Có vẻ như là có vài vấn đề luật pháp chưa được làm rõ khi anh nhận quyền thừa kế điền trang này.”

“ Không có gì ngạc nhiên ở đây cả,” Leo nói. Anh tiến về phía bàn nơi đồ ăn sáng đã được dọn lên. “ Điền trang này, cũng như cái tước hiệu này đã được ném cho tôi như việc sử dụng giấy gói cá vậy, kéo theo đó là lời nguyện ở Ramsay “

“ Không có lời nguyện nào dành cho Ramsay cả,” Amelia nói

“ Vậy à?” Leo cười một cách âm đạm. “ Vậy thì tại sao hơn một nửa những người thừa kế ở Ramsay lại chết rất sớm sau khi kế vị vậy?”

“ Đó chỉ là sự trùng hợp,” cô trả lời. “ Rõ ràng là những người bọn họ luôn lóng ngóng, vụng về và bẩm sinh họ đã như vậy rồi”

“ Tốt thôi, coi như là không có việc đó.” Leo quay lại nhìn Merripen.

“ Nói cho tôi về những vấn đề của chúng ta. Và nói ngắn gọn thôi. Tôi không thích nghĩ nhiều vào buổi sáng cả. Sẽ rất đau đầu.”

Merripen ngồi trên bàn và nói. “ Ngôi nhà này, và mảnh đất này- khoảng mười bốn mẫu anh cả thấy không phải là một phần của điền trang Ramsay. Nó mới được bổ sung. Và theo luật thì, nó là phần chia đất chiếm hữu cho địa chủ, và nó riêng biệt hoàn toàn so với điền trang này. Và không giống như những phần còn lại, phần đất chiếm hữu này có thể bị thế chấp, bị mua lại hoặc là bán theo như trong di chúc.”

“ Tốt thôi,” Leo nói. “ Bởi vì tôi là chủ nơi đây và tôi không muốn thế chấp hay bán bất cứ thứ gì, vậy là mọi chuyện sẽ ổn phải không?”

“ Không.”

“ Không ư?” Leo giận dữ. “ Theo như luật pháp lí thì chủ nhân luôn luôn được giữ lại đất đai và nhà của anh ta. Và không gì có thể thay đổi được điều đó.”

“ Đúng là như vậy,” Merripen nói. “ anh có quyền sở hữu một ngôi nhà cổ kính. Cái mà nằm ở phía tây bắc của điền trang này nơi hai dòng suối gặp nhau.”

Anh ngồi xuống bàn ăn và nhìn Merripen một cách thất thần. “ Nhưng đó là một tòa nhà đã đổ nát phủ đầy cây bụi. Và Chúa ơi nó được xây dựng vào cái thời của giáo sĩ Edward.

“ Đúng vậy,” Merripen nói với một thái độ thản nhiên. “ Đó mới là ngôi nhà thực sự của anh. Mỗi lúc càng trở nên tức tối, Leo nói, “ Tôi không muốn cái tòa nhà đổ nát ấy, cái tôi muốn là ngôi nhà này. Và tại sao lại có vấn đề với việc này nhỉ?”

“ Em có thể nói cho anh chứ?” Beatrix nói một cách hồ hởi. “ Em đã tìm hiểu rất nhiều về những thông tin luật pháp, và em biết có một giải pháp tốt hơn tất cả.” Cô ngồi cùng con chồn cưng của cô là Dodger. “ Anh biết đấy, Leo, ngôi nhà này vốn dĩ đã bị bỏ hoang vài thế kỉ trước rồi. Và một trong những chủ nhân của Ramsay trước đây đã dành được mảnh đất mười bốn mẫu anh này và xây dựng một tòa nhà mới trên đó. Và kể từ đó, ngôi nhà này đã được để lại cho từng đời tử tước theo đúng như phong tục nơi đây.

Nhưng chủ nhân cuối cùng của Ramsay- người cuối cùng trước anh khi anh kế vị- đã tìm cách để lại toàn bộ tài sản thừa kế, bao gồm những quyền chiếm hữu đất, cho người vợ và con gái của ông ta. Đó được gọi là quyền thừa kế, đó sẽ là của họ. Chính vì vậy tòa nhà Ramsay và mảnh đất mười bốn mẫu đất Anh này sẽ phải để lại cho nữ bá tước Ramsay và con gái bà ta là Vanessa Darwin.”

Leo lắc đầu một cách hoài nghi. “ Tại sao trước đây chúng ta lại không biết gì về điều này nhỉ?”

Amelia trả lời với một giọng buồn bã. “ Có vẻ như người phụ nữ ấy không hề có bất kì mối quan tâm nào với ngôi nhà này cả, bởi vì lúc đó mọi việc rất rối ren. Nhưng bây giờ nó đã được

gìn giữ và bảo quản một cách tốt nhất, nên bà ta đã thông qua luật sư của chúng ta rằng bà ta có ý định trở lại và lấy lại quyền sở hữu

Leo đang tràn ngập tức giận. “ Anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh để bất kì ai mang ngôi nhà này khỏi gia đình Hathaway. Nếu cần thiết, anh sẽ mang vụ kiện này đến văn phòng chính phủ Anh.”

Merripen mệt mỏi nói. “ Tòa công lí sẽ không nhận vụ này.”

“ Làm sao mà anh biết được điều đó?”

“ Luật sư của chúng ta đã khẳng định về quyền thừa kế. Nhưng rất tiếc, chúng ta không có quyền thừa kế tòa nhà Ramsay, thay vào đó chỉ là tòa nhà đồ nát kia.”

“ Vậy nếu chúng ta mua lại quyền thừa kế của nữ bá tước kia thì sao?”

“ Bà ta đã khẳng định rằng sẽ không một khoản tiền nào có thể thuyết phục bà ta từ bỏ nó.”

“ Suy nghĩ của phụ nữ luôn luôn có thể thay đổi,” Leo nói. “ Chúng ta sẽ cho bà ta một lời đề nghị.”

“ Tốt thôi. Nhưng nếu bà ta từ chối thương lượng, sẽ chỉ còn một cách duy nhất để giữ lại tòa nhà này,”

“ Tôi đang mong được nghe nó ngay bây giờ đây,” Leo nói

“ Vị chủ nhân cuối cùng của Ramsay đã đưa ra một điều khoản rằng anh có thể giữ lại quyền sở hữu, bao gồm cả ngôi nhà này nếu anh kết hôn và có một người thừa kế hợp pháp trong vòng năm năm.”

“ Tại sao lại là năm năm ư?” Win trả lời một cách nhẹ nhàng. “ Bởi vì trong vòng ba thế kỉ trở lại đây, không có chủ nhân Ramsay nào lại có thể sống quá năm năm sau khi nhận quyền thừa kế. Và không ai trong số họ có một người thừa kế hợp pháp cả.”

“ Nhưng có một tin tốt là, Leo,” Beatrix nói rạng ngời, “ là đã bốn năm rồi kể từ khi anh được thừa hưởng tước vị này. Nếu anh có thể sống thêm một năm nữa thì lời nguyên sẽ bị phá vỡ.”

“ Và...,” Amelia thêm vào, “ anh sẽ phải kết hôn và cho ra đời một người thừa kế một cách sớm nhất có thể,”

“ Tất cả mọi người điên mầy rồi khi nghĩ rằng tôi sẽ bị ép vào một cuộc hôn nhân không tình yêu chỉ để cho gia đình ta có thể tiếp tục sống tại tòa nhà này.”

Tiến lại gần anh với một nụ cười xoa dịu, Win đưa anh một tờ giấy. “ Tất nhiên là bọn em không hề muốn thúc ép anh vào một cuộc hôn nhân không tình yêu. Nhưng chúng em đã lập cho anh một danh sách những cô dâu tương lai, tất cả họ đều rất đáng yêu. Anh sẽ ngó qua để

xem có ai thu hút anh không chứ?”

Quyết định trêu đùa cô, Leo nhìn vào bảng danh sách. “ Marietta Newbury?”

“ Vâng,” Amelia nói. “ Có vấn đề với cô ấy không?”

“ Anh không thích rằng cô ta.”

“ Thế còn Isabella Chanrington thì sao?”

“ Anh không thích mẹ cô ta.”

“ Quý cô Blossom Tremaine thì thế nào?”

“ Anh không thích tên cô ta.”

“ Chúa ơi, Leo, đó đâu phải lỗi của cô ấy.”

“ Anh không quan tâm. Anh không thể có người vợ tên Blossom được. Mỗi đêm anh sẽ thấy mình như đang gọi một trong những con bò cái.” Leo nhìn lên trời. “ Anh sẽ cưới người phụ nữ đầu tiên anh nhìn khi xuống phố. Vậy tại sao lại không là Marks nhỉ.”

Ai ai cũng đều im lặng. Vẫn đang đứng trong góc nhà, Catherine Marks nhận ra rằng cô đang là trung tâm sự chú ý của gia đình nhà Hathaway. Đôi mắt cô mở to và hai má cô bắt đầu đỏ ửng. “ Chẳng có gì là đáng ngạc nhiên cả,” cô nói đột ngột.

“ Đó là giải pháp hoàn hảo nhất,” Leo nói, anh cảm thấy sảng khoái khi chọc tức cô. “ Chúng ta tranh cãi mọi lúc mọi nơi. Chúng ta dường như không thể chịu được nhau. Vậy thì tốt nhất chúng ta nên cưới nhau đi.”

Catherine đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào anh trong sự giận giữ. “ Tôi sẽ không bao giờ đồng ý kết hôn với ngài đâu.”

“ Tốt, bởi vì anh không đang hỏi em. Anh chỉ đưa ra ý kiến của mình thôi.”

“ Đừng đưa ra ý kiến của ngài cho tôi!” cô bỏ chạy khỏi phòng, trong khi Leo tiếp tục nhìn theo cô.

“ Anh biết đấy,” Win nói một cách trầm tư, “ chúng ta nên tổ chức một buổi khiêu vũ.”

“ Một buổi khiêu vũ ư?” Merripen hỏi một cách dứt khoát

“ Vâng, và mời tất cả các quý cô thích hợp đến. Rất có thể một trong số họ sẽ đáp ứng được yêu cầu của Leo, và sau đó anh ấy có thể sẽ tỏ tình với cô ấy.”

“ Anh sẽ không bao giờ tỏ tình với bất kì ai cả,” Leo nói

Nhưng mọi người chẳng ai quan tâm đến lời nói của anh.

“Chị thích ý tưởng đó,” Amelia nói. “Một buổi khiêu vũ tìm kiếm cô dâu”

“Chính xác hơn sẽ là,” Cam nói, “một buổi khiêu vũ tìm kiếm chú rể. Bởi vì Leo sẽ là “con mồi” cho mọi quý cô.”

“Nó giống như cô bé lọ lem,” Beatrix kêu lên. “Chỉ là không có chàng hoàng tử quyến rũ.”

Quyết định ngăn chặn những lời tranh cãi, Cam giơ tay lên và nói. “Đơn giản nào mọi người. Nếu chúng ta có mất tòa nhà Ramsay thì chúng ta vẫn có thể xây dựng một cái khác trên chính điền trang này.” Nhưng Amelia phản đối. “Nhưng chúng không thể như nhau được. Chúng ta đã dành hết tâm huyết cho ngôi nhà này.”

“Đặc biệt là Merripen,” Win nhẹ nhàng bổ sung.

Merripen gật đầu. “Nó chỉ là một ngôi nhà”

Nhưng tất cả bọn họ đều biết rằng nó không chỉ đơn giản là sự kết hợp gạch và vữa...đây là tổ ấm của họ. Con của Cam và Amelia đều được sinh ra ở đây. Win và Merripen đã kết hôn tại đây. Nơi đây vô cùng có ý nghĩa với họ. Và không ai hiểu rõ điều đó hơn Leo. Ngôi nhà này đã từng bị phá hủy, rồi được tu sửa lại...nó đã từ một nơi bỏ hoang trước khi trở thành một mái nhà như ngày hôm nay. Sẽ là một tội ác khi cả gia đình Hathaway sẽ bị thay thế bởi hai người phụ nữ không bỏ tí công sức nào hết, sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết khi đó chỉ đơn giản là việc cố dựa vào luật pháp.

Leo lấy tay vò đầu. “Tôi muốn được nhìn ngôi nhà đổ nát thuộc hoàn toàn quyền sở hữu của chúng ta,” anh nói. “Merripen, cách tốt nhất để có nó là gì?”

“Tôi không chắc,” Merripen thừa nhận. “Tôi thực sự chưa đến đó.”

“Em biết,” beatrix nói. “Em và cô Marks vẫn thường đến đó để vẽ. Ở đó thực sự rất đẹp, đẹp như trong tranh vậy.”

“Em có muốn đến đó với anh không?” Leo hỏi

“Tất nhiên rồi ạ,” cô nói

Amelia cau mày. “Tại sao anh lại muốn đến xem đồng đồ nát đó, Leo?”

Anh cười và anh biết là điều đó đã chọc tức cô. “Tại sao ư, tất nhiên là để đo đạc và may rèm cửa rồi.”

“ Không được,” Beatrix kêu lên khi cô bước vào thư viện nơi Leo đang đứng đó chờ cô, “ Em không thể đi cùng anh đến đó được. Em phải đi xem Lucky, nó đang chuẩn bị sinh rồi. Em không thể bỏ mặc nó lúc này.”

Leo cười một cách chế giễu và đặt cuốn sách trở lại trên giá. “ Ai là Lucky vậy?”

“ Ồ, em quên là anh chưa gặp nó. Nó là con mèo ba chân vốn thuộc về người làm bánh pho mát ở trong làng. Chân của nó đã bị sập bẫy nên phải cắt bỏ. Và bởi vì nó không còn khả năng bắt chuột nữa nên anh ta đã giao nó cho em. Anh có thể tưởng tượng được không khi anh ta thậm chí còn chưa đặt tên cho nó?

“ Cái tên “ Lucky” có vẻ như không thích hợp lắm cho nó phải vậy không?”

“ Em thì lại nghĩ rằng cái tên này sẽ cho nó những vận may trong cuộc sống.”

“ Anh chắc rằng nó sẽ như vậy,” Leo nói. Niềm yêu thích được cứu giúp những sinh vật bị tổn thương luôn làm cho cả gia đình phải lo lắng. Họ tất cả đều nhận ra rằng Beatrix là người khác thường nhất trong gia đình. Cô luôn được săn đón tại các sự kiện tại xã hội Luân Đôn. Cô là một quý cô xinh xắn, nếu không muốn nói là cô mang trong mình một vẻ đẹp cổ điển với đôi mắt xanh, tóc đen nhánh, cao ráo và mảnh khảnh. Những quý ông luôn bị thu hút bởi nét trẻ trung và duyên dáng nơi con người cô. Cô luôn thể hiện niềm yêu thích vô hạn với những con nhím, chuột và những con chó lông mượt. Nhưng trong quá trình tìm hiểu, những quý ông đã phải bất đắc dĩ bỏ cô lại.

Mùa lễ hội này rồi lại đến mùa lễ hội khác qua đi, cơ hội kết hôn của Beatrix càng ngày càng nhỏ lại. Nhưng cô cũng chẳng thêm quan tâm điều đó. Vào cái độ tuổi mười chín, cô thậm chí còn chưa yêu bao giờ. Nhưng cả gia đình đều tin tưởng rằng sẽ có, nhất định sẽ có người hiểu được cô, nắm bắt cô và yêu thương cô.

“ Hãy đi mà chăm sóc Lucky đi,’ Leo nhẹ nhàng nói. “ Anh mong là mình sẽ không gặp khó khăn gì trong việc tự đi tìm đồng đồ nát kia.”

“ Ồ, anh không phải đi một mình đâu,” cô nói. “ Em đã sắp xếp cô Marks đi theo anh rồi.”

“ Em đã làm vậy ư? Cô ấy đồng ý chứ?”

Trước khi Beatrix có thể trả lời thì Catherine đã bước vào thư viện, cô đang mặc một bộ quần áo thể thao, tóc cô được buộc chặt thành búi để sau lưng. Trên tay cô là bản vẽ nháp. Cô nhìn Leo người đang mặc một bộ đồ thể thao lịch lãm, với chiếc quần ống túm vừa vặn và chiếc giày ống bó sát.

Cô quay về phía Beatrix và nói, “ Tại sao em lại thay đổi thói quen cưỡi ngựa của mình vậy?”

Beatrix trả lời một cách đầy tiếc nuối, “ Em xin lỗi Marks ah, em không thể đi được. Lucky cần em. Nhưng theo em nghĩ thì chị dẫn đường cho Leo sẽ tốt hơn em.”. “ Hôm nay là ngày đẹp trời để đi cưỡi ngựa phải không? Nói xong cô rơi thư viện với những bước chân dài mềm mại.

Catherine cúi đầu, cô không dám nhìn thẳng anh và hỏi. “ Tại sao ngài lại muốn đến thăm đồng đồ nát đó vậy?

“ Anh chỉ muốn đến đó xem. Mà sao anh lại phải giải thích cho em nhỉ? Em có thể từ chối nếu em sợ ở một mình với anh.”

“ Sợ ngài ư? Không hề.”

Leo nhìn về hướng cửa và thể hiện một cử chỉ lịch lãm. “ Vậy chúng ta cùng đi nào.”

Là một trong những cảng biển quan trọng chiến lược của Southampton và Portsmouth, Hampshire đầy đầy những tòa lâu đài cổ kính, và cũng là nơi cư trú của những người nhập cư từ vùng Saxony của Đức. Mặc dù Leo cũng biết về những tàn dư của tòa nhà cũ của điền trang Ramsay, nhưng anh vẫn chưa có cơ hội để ngó ngang đến chúng. Anh đã có quá nhiều những mối quan tâm đến điền trang này rồi nào là giá thuê nhà, công nhân, rồi việc chặt gỗ rừng và cả những thiết kế- công việc chính của anh nữa. Leo phải tận dụng cơ hội này, không còn nhiều thời gian cho sự nhàn hạ nữa.

Anh cùng Catherine cưỡi ngựa qua những cánh đồng củ cải và lúa mì và cả đồng cỏ ba lá nữa nơi những chú dê trắng đang hăng say nhấm nháp. Họ đi ngang qua khu rừng gỗ về phía Tây Bắc của điền trang nơi có những dòng suối chảy siết bắt ngang qua những đồi xanh và những vách đá vôi. Đất đai nơi đây thì khó có thể canh tác được, đất còn cứng hơn cả đất sét, nhưng nơi đây lại là một vị trí kiên cố cho một tòa nhà cổ kính.

Khi họ trèo lên ngọn đồi, Leo vụng trộm nhìn Catherine. Cô thật mảnh dẻ và duyên dáng trên lưng ngựa, cô điều khiển ngựa với với một sự nhuần nhuyễn, trơn tru. Cô là một phụ nữ hoàn hảo, anh nghĩ vậy. Cô luôn sẵn sàng, xác định rõ ràng và luôn quyết tâm với hầu hết những gì mà cô làm. Cô luôn biết cách để hướng sự chú ý của mọi người vào mình.

Họ đã gần đến tòa nhà kia, nơi những bức tường cổ kính còn sót lại lồi ra khỏi mặt đất như những đốt sống của hóa thạch. Toàn bộ khu đất xung quanh bị phủ đầy cây bụi và điều này đã khiến cho mọi người có thể dễ dàng nhận dạng được tòa nhà này.

Sau khi xuống ngựa và cột nó vào một góc, Leo tiến đến và giúp Catherine. Cô vắt chân phải khỏi quả táo yên ngựa, đặt chân mình lên bàn đạp ngựa và để cho Leo giúp cô xuống.

Cô bước xuống đất, đối mặt với anh. Gương mặt cô hơi ngẩng lên, vành mũ của cô đang vô tình mà như cố ý che đôi mắt đang chuyển sắc trắng đục của cô.

Họ ngồi cùng nhau với tay cô trên vai anh. Dường như cô đang phải sử dụng quá sức, điều này đã khiến cho mặt cô đỏ bừng, đôi môi chín mọng của cô đang hé mở như gọi mời...và tất cả điều này ngay lập tức khiến cho Leo tưởng tượng về viễn cảnh khi anh được làm tình cùng cô, khi thân thể mịn màng và thanh thoát của cô dưới thân anh, khi hơi thở cô trở nên dồn dập, gấp gáp và khi anh được di chuyển giữa cặp đùi thon thả và mê hoặc lòng người kia.

Anh sẽ mang cô đến đỉnh cực lạc một cách chậm rãi rồi cứ như thế liên tục, không ngừng nghỉ, anh sẽ cứ như thế mà “tra tấn” cô, và cô sẽ phải rên rỉ gọi tên anh ...

“Đây rồi,” Cathrine nói. “Ngôi nhà của tổ tiên ngài đây rồi.”

Dứt ánh mắt suốt từ nãy đến giờ nhìn vào cô, Leo nhìn về hướng đồng hồ nát trước mặt. “Thật đẹp,” anh nói. “Chỉ cần quét dọn đi thì nơi đây chắc chắn sẽ trở về được hình dáng ban đầu đáng ngưỡng mộ của nó.”

“Ngài sẽ đồng ý với gia đình là sẽ kết hôn chứ?”

“Em có nghĩ là anh nên như vậy không?”

“Không, tôi không nghĩ là ngài có phẩm chất của một người chồng tốt. Ngài không có những đức tính cần có của một đức ông chồng.”

Leo đích thực là như cô nói. Bất quá anh cảm thấy bức bối khi phải nghe điều đó chính từ miệng cô nói ra. “Điều gì khiến cho em trở nên “am hiểu” những tính cách của anh vậy?” anh hỏi. Anh nhún vai một cách không thoải mái. “Một người không thể không nghe về những thành tích chói lọi của em khi tất cả những quý cô không chồng nhiều chuyện tụ hội tại một buổi khiêu vũ.”

“Anh biết điều đó. Và có phải em luôn tin vào những lời đồn mà mình nghe được hay không?”

Cô im lặng. Leo mong chờ là cô sẽ tranh luận với anh thậm chí là chỉ trích, lăng mạ anh. Nhưng trước sự ngạc nhiên của anh, cô ném về phía anh một vẻ mặt như là hối tiếc, như là ăn năn. “Ngài nhầm rồi. Và bất kể là lời đồn đó đúng hay sai thì tôi cũng không bao giờ lắng nghe chúng.”

Leo tiếp tục mong chờ cô sẽ phản kháng mình, nhưng cô dường như đang kiềm chế bản thân. Đó là một ngạc nhiên dành cho anh và cũng khiến anh nhận ra rằng thì ra anh không hề hiểu cô, người phụ nữ trẻ mà cứng rắn này.

“Mọi người đồn đại gì về anh vậy?, anh hỏi băng quơ.

Cô nhìn anh nhăn nhó. “Kinh nghiệm tình trường của ngài có vẻ như rất được tán dương thì phải.”

“Vậy thì lời đồn đại đó đúng rồi đấy.” anh tặc lưỡi. “Phải chăng những quý cô chưa chồng đều hay nói chuyện tầm phào như vậy?”

Đôi lông mày thanh tú của cô bỗng rướn lên. “Ngài tưởng tượng là họ sẽ nói chuyện gì?”

“Nào là đan lát, nào là công thức nấu bánh mứt.”

Cô gật đầu và mang theo một nụ cười ấm áp

“Làm sao và những công việc tẻ nhạt đó lại dành cho em được,” Leo nói. “Đứng tại một góc phòng, nghe những câu chuyện tầm phào và ngắm người khác khiêu vũ.”

“Tôi không quan tâm. Tôi không hề thích khiêu vũ.”

“Em đã bao giờ nhảy cùng một người đàn ông chưa?”

“Chưa bao giờ,” cô thừa nhận.

“Vậy thì tại sao em lại khẳng định rằng mình không thích điều đó?”

“Tôi luôn có những ý kiến đánh giá của mình về mọi việc, kể cả việc tôi không làm và chưa làm.”

“Tất nhiên rồi. Rất dễ để có những nhận xét mà không cần phải dính líu hay có kinh nghiệm về một việc nào đấy.”

Cô cau mày nhưng vẫn kiềm chế giữ yên lặng.

“Em đã cho anh một ý tưởng Marks à,” Leo tiếp tục. “Anh sẽ đồng ý với kế hoạch tổ chức một buổi khiêu vũ. Chỉ vì một lí do thôi: Anh sẽ kéo em ra giữa sàn nhảy và đề nghị được mời em khiêu vũ cùng anh. Trước tất cả mọi người.”

Trong giây lát cô sửng sốt như không tin được vào tai mình. “Tôi sẽ từ chối.”

“Nhưng anh vẫn sẽ tiếp tục đề nghị”

“Để trêu đùa, chế giễu tôi sao,” cô nói. “Và để biến chúng ta thành trò đùa sao.”

“Không.” Anh nói nhẹ nhàng. “Chỉ là để được khiêu vũ cùng em thôi Marks ạ.”

Hai người họ cứ thế mà nhìn nhau thật lâu

Thế rồi một lần nữa trước sự ngạc nhiên của Leo, Catherine cười với anh. Một nụ cười ngọt ngào, đầy tự nhiên và rực rỡ, đây là lần đầu tiên cô gửi cho anh một điều ngọt ngào đến như vậy. Leo cảm thấy ngực mình bỗng chốc thắt lại, anh cảm thấy hơi nóng trong mình lan tỏa như thể có cái gì đó như là kích thích, như là ngòi nổ đang tấn công vào hệ thống dây thần kinh của anh.

Có cái gì đó thật hạnh phúc, thật ấm áp.

Anh nhớ rằng niềm hạnh phúc của anh đã là từ rất lâu rồi. Anh không muốn nhớ lại điều đó nữa. Nhưng ngay lúc này đây, sự ấm áp cứ không thôi mà cuốn trôi anh đi mãi.

“Cảm ơn ngài,” Catherine nói, nụ cười vẫn ngự trị trên đôi môi cô. “Ngài thật tử tế khi làm vậy, Nhưng tôi sẽ không bao giờ nhảy với ngài đâu.” Và tất nhiên lời nói này càng thêm kích thích Leo, nó dường như vô hình trở thành mục tiêu của Leo là khiến cho người con gái ương ngạnh trước mặt anh đây phải thay đổi quan điểm của cô ta.

Catherine quay sang lấy bản vẽ nháp và bút chì từ trong cái túi trên lưng ngựa.

“Anh không biết là em biết vẽ phác thảo,” Leo nói

“Tôi không được giỏi việc này cho lắm.”

Anh nhìn vào quyển sách trên tay cô. “Anh có thể xem được không?”

“Và cho ngài cơ hội để tiếp tục chế giễu tôi à?”

“Anh sẽ không như vậy. Đó là lời hứa của anh. Nào hãy để anh xem nó.” Thật chậm rãi Leo xòe bàn tay và đưa ra phía trước.

Catherine nhìn vào bàn tay đang mở rộng của anh, rồi tiến đến gương mặt anh. Một cách ngần ngại cô đưa quyển sách cho anh. Anh mở ra, nhìn vào những bức phác họa. Có rất nhiều góc cạnh của ngôi nhà tàn tạ trước mắt anh. Có lẽ mọi thứ hơi quá cẩn thận và đầy kỉ luật trong khi sự chỉ cần một chút thả lỏng, một chút phá cách sẽ khiến cho những bức phác thảo này trở nên có sức sống hơn, có hồn hơn. Nhưng nhìn vào tổng thể thì thực sự những sản phẩm của cô rất kì công. “Rất đáng yêu,” anh nói. “Em có một am hiểu, một cảm thụ rất tốt về các khối cạnh.”

Cô tô màu và có vẻ như không mấy thoải mái với lời khen ngợi của anh. “Tôi có thể thấu hiểu lời của các em ngài rằng ngài là nghệ sĩ có tài.”

“Khóa học đào tạo kiến trúc sư của anh có một số buổi học hội họa.” Leo tươi cười nhìn cô.

“ Anh đặc biệt giỏi phác họa những thứ đã tồn tại từ rất lâu như là những tòa nhà cổ hay những cột đèn tín hiệu giao thông” Anh gấp quyển sách lại và hỏi cô. “ Em có bức vẽ nào của Beatrix ở đây không?”

“ Ở trang cuối đó,” Catherine nói. “ Cô ấy đã bắt tay vào vẽ bức tường ở đằng kia kìa, nhưng rồi cô ấy đã bị phân tâm bởi một chú sóc nhảy lò cò vào đó.”

Leo đã nhìn thấy một bức tranh hoàn hảo về chân dung một con sóc. Anh lắc đầu. “ Beatrix và những con vật cưng của con bé.”

Họ cùng nhìn nhau cười.

“ Rất nhiều người nói chuyện với thú cưng của họ,” Catherine nói

“ Nhưng rất ít người có thể hiểu được lời đáp lại của đám động vật đó,” Đóng bản phác thảo lại, Leo đưa nó lại cho cô và bắt đầu đi về phía hàng rào vòng ngoài của tòa nhà.

Catherine theo sau anh và nhặt những bông hoa vàng và những quả đậu đen bóng của cây kim tước trên đường đi. “Liệu cái hào này sâu bao nhiêu vậy, ngài có thể ước tính được không?”

“ Anh đoán rằng nó sẽ không sâu hơn tám feet.” Leo lấy tay che mắt khi anh dạo qua khu vực xung quanh.

“ Họ chắc hẳn phải làm chệch hướng của một trong những con suối. Em nhìn mô đất đằng kia kìa. Chúng có thể là những nông trại được làm từ đất sét và các cột chống đỡ.

“ Tòa nhà này giống cái gì vậy?”

“ Ở trung tâm chắc chắn là được làm bằng đá, phần còn lại là hỗn hợp của nhiều vật liệu. Và nó luôn tràn ngập những con cừu, con dê, con chó.”

Ngài có biết về lịch sử của lãnh chúa nơi đây không? Catherine ngồi vào mép một vách tường và chỉnh đốn váy áo của mình.

“ Ý em là tử tước Ramsay đầu tiên ư? Leo bỗng khựng lại như đang trải qua một ưu tư nào đó. “ Ông ta là Thomas Blackmere được biết đến là người luôn thiếu lòng khoan dung dành cho người khác. Hình như ông ta còn có “biệt tài” trong việc cướp bóc dân làng nữa. Ông ta luôn được coi là cánh tay trái của Hoàng tử da đen, Edward. Cả hai bọn họ đã phá hủy đi hình tượng hiệp sĩ thời ấy.”

Leo nhìn cô và cười cái mũi đang co lại của cô. Cô ngồi đó với dáng thẳng lưng của một cô học sinh với bản phác họa trên vạt áo cô. Anh thực sự muốn đề cô xuống và thực hiện cái gọi là “ sự cướp bóc” . Nhưng anh cũng thấy thật may mắn khi cô không thể đọc suy nghĩ của anh, và anh tiếp tục trò chuyện.

“ Sau khi bị giam bốn năm tù tại Pháp, Thomas được phóng thích và quay trở lại Anh. Anh cho rằng ông ta nghĩ đó là lúc để ổn định cuộc sống, bởi lẽ ông ta đã chạy khỏi nhà tù ấy, giết chết vị nam tước đã xây dựng nên nó và cướp đi vợ của nam tước đó.”

Đôi mắt cô mở rộng. “ Thật là một phụ nữ tội nghiệp.”

Anh nhún vai. “ Bà ta chắc hẳn phải có ảnh hưởng gì đó đến ông ta. Ông ta đã kết hôn người phụ nữ ấy ngay sau đó và sinh ra sáu người con.”

“ Họ sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long chứ?”

Leo lắc đầu, và ung dung tiến về phía cô. “ Thomas đã quay trở lại Pháp nơi họ đã chấm dứt cuộc đời ông ta tại Castillon. Nhưng người Pháp lại khá văn minh khi quyết định xây dựng cho ông ta một đài tưởng niệm.”

“ Tôi không nghĩ là ông ta lại có bất kì đóng góp nào.”

“Đừng quá nghiêm khắc như vậy- ông ta chỉ thuận theo thời thế thôi”

“ Ông ta là một người kém văn hóa và dữ tợn,” cô nói một cách phẫn nộ.

“ Bất kể là vào thời nào đi chăng nữa.” Một cơn gió khẽ treu chọc một sợi tóc cô và khiến nó lơ lửng trên làn má ửng hồng.

Không thể chế ngự được bản thân, Leo khẽ với lấy sợi tóc và nhẹ nhàng để sợi tóc xoắn ấy ra sau tai cô. “ Hầu hết đàn ông đều như vậy,” anh nói. “ Chỉ khác là cuộc sống ngày nay chúng ta có nhiều luật lệ hơn.” Anh tháo mũ, đặt nó xuống bức tường và nhìn chăm chăm vào gương mặt đang căng lên vì phẫn nộ kia. “ Em có thể trói một người đàn ông vào một cái cravat, dạy anh ta cách ứng xử, dẫn anh ta đến buổi dạ hội, nhưng không phải ai cũng văn minh như em nghĩ đâu.”

“ Từ những gì tôi biết về đàn ông thì,” cô nói. “ Tôi đồng ý với ngài về điều đó.”

Anh nhìn cô cười. “ Em biết gì về đàn ông nào?”

Cô nghiêm nghị mặt và nói. “ Tôi không thể tin tưởng họ được.”

“Anh cũng nói như thế về phụ nữ” Anh cởi áo choàng, vắt lên tường và đi về phía ngọn đồi ở trung tâm đồng cỏ nát. Thám hiểm những vùng xung quanh, Leo không khỏi thắc mắc là Thomas đã đứng tại chính nơi đây để nhìn sự nghèo túng của mình. Và bây giờ, hàng bao nhiêu thế kỉ qua đi, diện trang của Leo là nơi để anh làm những gì mình muốn, anh sắp đặt và phát triển nó.

Bất cứ cái gì và bất cứ ai ở nơi đây đều thuộc trách nhiệm của anh.

“ Cảnh vật từ trên đó thế nào?” anh nghe thấy giọng của Catherine ở phái dưới

“ Rất khác thường. Đến đây nếu em thích.”

Cô để bản phác thảo lại hàng rào và bắt đầu trèo lên ngọn đồi, cô nâng váy lên trong khi trèo.

Quay lại nhìn Catherine, Leo tập trung ánh mắt mình vào dáng người thon thả của cô. Cô thật may khi thời Trung cổ đã qua lâu rồi, anh nghĩ mà tự cười, nếu không thì cô sẽ phát hiện bản thân bị chộp lấy và bị “ ăn” một cách ngẫu nhiên bởi một cơ sở những đức ngài. Nhưng sự ngạc nhiên nhanh chóng qua đi khi anh tưởng tượng ra những khoái cảm nguyên thủy của việc được thỉnh cầu cô cho anh đón cô lên mảnh đất mềm mại này.

Trong giây lát anh để cho bản thân được chìm sâu vào suy nghĩ...được hạ thân mình áp lên thân thể quần quai của cô, được xé rách váy áo của cô, được hôn lên đôi gò bồng đảo căng tròn của cô. Anh lắc đầu để xua tan đi những suy nghĩ ấy.

Catherine đang đi được nửa đường thì cô mếu máo và dường như chuẩn bị trượt chân. Nhận thấy điều đấy, Leo chạy về phía cô ngay lập tức. “ Em bị trượt chân à? Chúa ơi em đừng thế chứ.” Anh dừng lại khi anh nhìn thấy đất đã bị nứt làm đôi. “ Dừng lại, Cat. Đừng di chuyển. Chờ anh.”

“ Chuyện gì đang xảy ra vậy?” cô hỏi, mặt cô trở nên trắng bệch. “ Đây có phải hố đất không?”

“ Ngài có thể giúp tôi không?” cô hỏi.

Anh trả lời một cách khó nhọc. “ Tình yêu của anh, anh không mong được gì hơn thế, Nhưng sức nặng của em và anh cộng vào chắc chắn sẽ làm sập cái hố này. Hãy bắt đầu di chuyển nếu điều đó làm em cảm thấy khá hơn và với khá nhiều viên gạch đổ nát ở đây thì không lâu cái hố này sẽ sập.”

“ Thực sự thì tôi không thể cảm thấy khá hơn được.”

“ Em sẽ ổn thôi,” anh nói nhẹ nhàng trong khi trái tim anh thì đang đập thành thịch vì lo cho sự an toàn của cô.

“ Em không nặng hơn con chuồn chuồn đâu. Còn sức nặng của anh thì lại khác, nó có thể tạo áp lực lên xà trái và điểm nối cầu.”

“ Đó là lí do tại sao Ngài không di chuyển?”

“ Đúng. Nếu anh gây ra một sự sụp đổ trong khi anh cố đi đến đó, thì việc đầu tiên là anh sẽ mong em thoát khỏi bất cứ thiệt hại nào.”

Cả hai người họ đều cảm thấy đất đang chuyển động dưới thân họ.

“ Đức ngài của tôi” Catherine hỏi với đôi mắt mở rộng,” ngài có nghĩ rằng sẽ có nhiều thứ để làm với lời nguyện ở Ramsay không?”

“ Thực sự thì điều này chưa bao giờ xảy đến với anh” Leo nói. “ Cảm ơn em vì đã gọi nhắc anh về điều đó.”

Và thế là cái hố đó sụp xuống và họ cùng rơi xuống một khối đất, đá, gỗ và cả khoảng không gian tối tăm phía dưới.

Chương 7

Catherine ho và cựa quậy. Có những hạt cát trong miệng và mắt cô, và cô bị ngã sóng soài trên một bề mặt đất nhấp nhô đầy khó chịu.

“Marks.” Cô nghe thấy tiếng Leo đang đẩy những mảnh vụn sang một bên khi anh đang cố gắng tiến về phía cô. Giọng nói anh vô cùng khẩn cấp. “ Em có bị thương không? Em có thể đi lại được không?”

“Vâng...Tôi...Em không sao cả...” Cô ngồi thẳng lưng và lau những vết bẩn trên mặt. Nhận thức được những đau đớn của cơ thể, cô cho rằng chúng không hề nghiêm trọng. “Chỉ một chút bầm tím thôi. Nhưng kính của em lại mất rồi.”

Và cô nghe thấy anh lên tiếng thề rằng. “ Anh sẽ cố gắng tìm lại cho em.”

Một phút bối rối, cô cố gắng nhìn cảnh vật xung quanh mình. Dáng người hơi nghiêng của Leo vẫn mờ ảo trong bóng tối. Bụi bẩn che phủ toàn bộ không khí, làm cho mọi thứ dường như chậm lại. Từ những gì cô có thể nhìn thấy thì, họ đang ở trong một hố đất, có thể là sáu sáu feet, với ánh nắng mặt trời le lói xuyên qua từ trên chiếc mái thủng. “ Anh đã đúng. Thật không khó để bị ngã xuống đây. Đây có phải là một nhà giam không?”

Hơi thở Leo lúc này đây thể hiện rõ sự mệt mỏi, kiệt sức khi anh trả lời cô. “Anh không chắc. Đây có thể là một hầm mộ. Anh có thể nhìn thấy những mảnh đá còn sót lại của bức vách ngăn đằng kia... và chỗ trũng bên trong bức tường kia nơi những điểm nổi xà ngang có thể chống đỡ được.”

Trong cơn khủng hoảng, Catherine quăng mình về phía dáng người mờ ảo kia, cô sờ soạng để tìm anh trong bóng tối

“ Cái gì vậy?” Leo vòng tay mình qua người cô và ôm cô. Thở hỗn hển, cô chôn vùi mặt mình vào lồng ngực cứng rắn của anh. Họ đang nửa ngồi, nửa nằm và ở giữa một đồng đất đá và gỗ mục nát.

Anh đưa tay lên đầu cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, cho cô một sự bảo vệ cần thiết. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cô ghen ngào nói. “ Một hầm mộ ư?”

Anh vuốt tóc cô và kéo cô lại gần anh hơn, anh ôm chặt cô như thể bất cứ ai, bất cứ điều gì có thể dễ dàng làm tổn thương cô vậy. “Đúng rồi. Sao em lại sợ hãi vậy?”

Cô gần như không thể nói giữa những hơi thở dồn dập của mình. “ Nó không phải là nơi giam giữ những thi thể chứ?”

Câu hỏi đầy sợ hãi của cô được đưa ra khiến cho Leo phải rất khó xử và bối rối khi đưa ra câu trả lời. “Không, đây không phải loại hầm mộ đó.” Một sự thích thú đầy tiếc nuối được thể hiện qua giọng nói của anh, và cô cảm nhận được miệng anh đang chạm vào vành tai cô. “Em đang nghĩ về một trong những căn phòng dưới những khu nhà thờ hiện đại, nơi những người đã chết được chôn cất. Nhưng hầm mộ thời Trung Cổ thì lại khác, nó đơn giản chỉ là một nhà kho thôi.”

Catherine không hề di chuyển. “ Vậy có nghĩa là không hề có những bộ xương ở đây sao?”

“ Không hề. Không đầu lâu, cũng chẳng có quan tài đâu.” Tay anh vẫn tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc cô. “ Tội nghiệp tình yêu của anh. Mọi thứ ổn rồi. Không có gì đáng sợ ở đây cả.

Em hãy hít một hơi thật sâu đi. Em được an toàn rồi mà.”

Catherine vẫn cứ “thủy chung” nằm trong lồng ngực anh trong khi cô cố gắng kiểm soát hơi thở mình. Cô đang cố lờ đi lời nói mới đây của anh, anh nói “tội nghiệp tình yêu của anh” rằng anh đang âu yếm cô. Đôi môi anh lướt qua thái dương cô và cứ nhẹ nhàng nấn ná không dời. Vẫn ở đó, cô theo đuổi những cảm giác đang rất mãnh liệt của mình. Cô chưa bao giờ bị cuốn hút bởi một người đàn ông như anh, cô thích những người không có tầm vóc đáng sợ như anh. Nhưng anh thật mạnh mẽ, thật dễ chịu và dường như anh thật sự lo lắng cho cô, và giọng nói anh thì cứ dịu dàng, nhẹ nhàng mà quần lấy cô.

Thật là phức tạp.

Nếu ai có ai nói với cô rằng rồi sẽ có một ngày cô bị mắc kẹt cùng Leo trong cái hầm mộ bẩn thỉu này thì cô sẽ nói rằng đây là ác mộng tồi tệ nhất trong cuộc đời cô. Nhưng hóa ra nó lại là một kinh nghiệm đầy dễ chịu. Tất nhiên là Ramsay luôn được các quý cô Luân Đôn săn đón... Nếu đây là cái cách anh quyến rũ họ, thì Catherine có thể dễ dàng hiểu được anh ta đã thành công như thế nào.

Trước sự tiếc nuối của cô, anh nhẹ nhàng nói lỏng thân thể cô ra khỏi anh. “ Marks...Anh sợ rằng mình không thể tìm kính cho em trong đồng đồ nát này.”

“ Em có cặp kính khác ở nhà rồi,”

“ Tạ ơn Chúa.” Leo ngồi thẳng lưng với tiếng cằn nhằn của sự khó chịu. “ Bây giờ, nếu chúng ta đứng ở chỗ cao nhất của đồng đồ nát này, thì đó sẽ là khoảng cách ngắn nhất tới mặt đất. Anh sẽ nâng em lên, để em ra khỏi nơi này và em sẽ cười ngượng về Ramsay. Cam huấn luyện ngượng, nên em không phải hướng dẫn anh ta đâu. Anh ta sẽ không gặp khó khăn gì trong việc tìm đường.”

“ Anh định làm cái gì?” cô bối rối hỏi anh

“ Anh e rằng anh sẽ phải chờ ở đây cho tới khi em gửi người đến cứu anh.”

“ Tại sao?”

“ Anh...” Anh ngừng nói, cố tìm ra từ ngữ thích hợp để diễn tả. “ Anh có một mảnh dằm.”

Cô cảm phần nói. “ Anh đang định bảo em cười ngượng một mình về nhà mà không có người hộ tống mà gần như là mù dờ như này ư, và để gọi người đến cứu anh? Tất cả chỉ vì anh vì anh có một mảnh dằm ư?

“ Nó rất lớn,” anh nói

“ Nó ở đâu? Tay hay chân anh vậy? Em có thể giúp...Ôi, chúa ơi. Anh đưa tay cô về phía vai mình. Áo của anh đã nhuộm máu, một mảnh gỗ dày nhô ra từ vai anh. “ Đây không phải là một mảnh dằm,” cô nói trong sợ hãi. “ Anh đã bị đâm. Em có thể làm gì đây? Em có thể nhổ nó ra chứ?”

“ Không, nó có thể đã đâm vào động mạch.”

Cô bò về phía anh, cô nâng mặt anh lên và nhìn thẳng vào ánh mắt đã từng không biết bao nhiêu lần cảm dỗ cô, cô muốn kiểm tra xem anh còn tỉnh táo hay không. Mặc dù trong đây rất tối, nhưng cô vẫn thấy được anh trông rất xanh xao và khi cô đặt tay mình lên trán anh, cô cảm thấy nó lạnh toát.

“ Đừng lo lắng,” anh thì thầm. “ Nó trông tồi tệ hơn nhiều so với thực tế.”

Nhưng Catherine không đồng ý. Mọi thứ hầu như đều tồi tệ hơn vẻ ngoài của nó. Cô đang rất hoảng loạn và băn khoăn không biết là liệu anh có đang bị sốc hay không, đây là tình huống khi mà tim không bơm đủ máu để nuôi cơ thể.

Cô cởi áo khoác ngoài và đặt nó lên ngực anh

“Em đang làm cái gì vậy?”

“Em giữ ấm cho anh.”

Leo kéo mạnh chiếc áo ra khỏi người anh và tạo ra một âm thanh đầy chế giễu.

“Đừng có ngó ngán như vậy. Trước tiên, vết thương này không hề nguy hiểm. Hơn nữa chiếc áo nhỏ này không thể giúp anh ấm được. Còn bây giờ, về kế hoạch của anh.”

“Rõ ràng đây là một vết thương đáng kể.” cô nói, “và em sẽ không đồng ý với kế hoạch của anh đâu. Em có ý tưởng hay hơn.”

“Em sẽ phải làm vậy,” anh trả lời cô một cách mỉa mai. “Marks, chỉ lần này thôi em có thể làm theo yêu cầu của anh được không?”

“Không, em không bỏ anh ở lại đây. Em sẽ chất một đồng đất đá đủ để cho cả hai chúng ta ra khỏi đây.”

“Em thậm chí còn không thể nhìn rõ, mẹ kiếp. Và em không thể di chuyển đồng đất đá và gỗ này được. Em quá nhỏ bé.”

“Anh không cần phải đưa ra những lời nhận xét xúc phạm đến vóc dáng của em,” cô nói và lảo đảo bước đi. Nhìn thấy đồng đồ nát cao nhất, cô tiến về phía nó và tìm những cục đá gần cô trên đường đi.

“Anh không đang xúc phạm em.” Leo giận điên lên. “Vóc dáng em là niềm mơ ước của bất kì quý ông nào. Nhưng em không thể làm vậy được. Mẹ kiếp, em sẽ làm bản thân bị thương cho mà xem.”

“Anh cứ ở đó,” Catherine kiên quyết nói. “Anh đang làm vết thương của mình xấu đi đó, và sẽ càng khó để anh có thể ra ngoài được. Hãy để em làm việc này.” Tìm được một đồng các khối đá, cô nhặt một khối lên và đặt nó lên đồng đất đá vừa nãy, cô cố gắng không để chân mình giẫm vào vấy.

“Em không đủ khỏe đâu,” Leo nói, trong sự phẫn nộ và dường như anh đang thở hổn hển.

“Những cái gì em thiếu sót về mặt thể chất,” cô đáp trả và đi sang chỗ khối đá khác, “thì em sẽ bù vào bằng sự quyết tâm của mình.”

“Thật là truyền cảm. Chúng ta có thể để sự kiên cường, dũng cảm sang một bên và quay lại với sự khôn ngoan thông thường được không?”

“Em không tranh luận với anh, đức ngài của em. Em cần phải tiết kiệm sức lực cho...” cô ngừng nói nhặt một khối đá khác – “cho một đồng đất đá phía trước.”

Có cái gì đó như là thử thách, Leo quyết định một cách mơ hồ rằng anh sẽ không bao giờ đánh giá thấp quý cô Catherine Marks của anh nữa. Cô là người bướng bỉnh nhất, điên rồ nhất mà anh từng gặp. Cô kéo lê những khối đá trong tình trạng gần như mù dử và gặp sự cản trở từ chính chiếc váy dài của cô. Cô cứ đi đi lại lại trước mặt anh như một chiếc máy đào đường hầm siêng năng. Cô vẫn quyết định sẽ dựng lên một ụ đất nơi cả anh và cô đều có thể đi ra ngoài, và không gì có thể ngăn cản cô được.

Thỉnh thoảng cô lại dừng lại và áp tay lên trán và cổ họng anh, để kiểm tra nhiệt độ và nhịp tim của anh. Anh phát bực lên vì không thể giúp đỡ cô. Thật là nhục nhã khi để cho cô một mình làm cái công việc này - nhưng mỗi khi anh cố đứng dậy thì anh lại thấy chóng mặt và mất phương hướng. Vai anh đang nóng như lửa đốt, anh cũng không thể sử dụng tay trái một cách tự nhiên được. Mồ hôi lạnh ướt đầm gương mặt anh và làm cho mắt anh nhức nhối.

Anh đã toát mồ hôi như thế từ vài phút trước rồi, bởi vì điều tiếp theo anh nhận thức được

chính là cánh tay khẩn cấp của Catherine đang lay anh dậy. “Marks,” anh nói một cách chệnh choáng. “Em làm gì ở đây vậy?” Anh đang nhắm lẩn bây giờ là buổi sáng, và cô đang muốn đánh thức anh dậy.

“Đừng ngủ,” cô nói với vẻ lo lắng bao trùm. “Em đã dựng xong rồi và bây giờ chúng ta có thể ra ngoài. Nào, đi với em.”

Thân thể anh lúc này đây cứ như thể vừa bị nhúng vào than chì. Anh đang rất kiệt sức. “Trong vài phút tới. Hãy để anh ngủ một lúc nữa.”

“Không.” Rõ ràng là cô sẽ ép buộc anh cho đến khi nào anh vâng lời.

“Đi với em.”

Leo nghe lời cô trong sự rên rỉ. Một cơn đau lạnh buốt lan tỏa khắp vai và cánh tay anh. Một loạt những câu chửi thề đã được anh nói ra trước khi anh có thể kiềm chế bản thân mình. Kì lạ thay, Catherine không hề khiển trách anh.

“Ở đằng kia,” cô nói. “Và đừng ngã nhé. Anh quá nặng và em sẽ không thể đỡ anh dậy được đâu.” Anh bị kích thích và cũng đồng thời nhận thức sâu sắc rằng cô đang cố gắng giúp anh, anh tập trung vào mỗi bước chân của mình và cố gắng giữ thăng bằng.

“Có phải Leo là viết tắt của Leonard không?” cô hỏi

“Quý tha ma bắt, Marks. Anh không muốn nói chuyện bây giờ.”

“Trả lời em đi,” cô khẳng khái

Anh nhận ra rằng cô đang cố gắng giữ cho anh tỉnh táo. “Không,” anh nói và thở khó nhọc. “Nó chỉ là Leo. Cha anh luôn thích những chòm sao. Và Leo là chòm sao vào giữa mùa hè. Ngôi sao sáng nhất này thể hiện trái tim nhân hậu của ông ấy. Anh ngừng lại và nhìn vào thành quả của cô. “Ồ, em thật khéo léo. Lần tới nếu anh nhận một hợp đồng kiến trúc...” Anh ngừng lại để thở. “Anh sẽ giới thiệu em như là một người đấu thầu.”

“Hãy nghĩ rằng nếu em có kính của mình,” cô nói. “Em sẽ có thể làm được một cái cầu thang vững chắc ấy chứ.” Anh không nhịn được cười và nói. “Em đi trước, anh sẽ theo sau em.”

“Giữ chặt vào váy của em đó.” Cô nói

“Marks, đây là điều tuyệt vời nhất mà em từng nói với anh.”

Họ cùng nhau trèo qua một cách miệt mài, trong khi máu Leo gần như đang đông lại và vết thương của anh càng thêm đau nhói. Vào cái lúc mà anh không thể chịu đựng được nữa và ngã phịch xuống đất, anh lại càng bị làm cho điên lên khi Catherine bắt anh, nắn nỉ anh phải cố gắng trong khi anh chỉ muốn ở yên chỗ ụ đất đó và nghỉ ngơi. Mặt trời chói lòa khiến cho anh cảm thấy rất nóng và khó chịu. Một cơn đau mãnh liệt cứ thế mà tra tấn đôi mắt anh.

“Em sẽ tìm ngựa của mình,” Catherine nói. “Chúng ta sẽ cùng nhau cưỡi ngựa trở về.” Cái viễn cảnh có thể cưỡi ngựa trở về tòa nhà Ramsay thực sự khiến anh kiệt sức. Nhưng đối mặt với sự kiên định của cô anh không lựa chọn nào khác ngoài việc phục tùng. Tốt thôi, anh sẽ cưỡi ngựa. Anh sẽ vẫn cưỡi đến khi bản thân còn có thể chịu đựng và Catherine sẽ trở về đến nhà với một thi hài sau lưng cô.

Leo ngồi đó trong cơn sục sôi cho tới khi Catherine mang ngựa trở lại. Sự tức giận đã cho anh sức mạnh cho một nỗ lực to lớn. Anh cố gắng trèo lên ngựa và vòng tay mình qua thân hình mảnh khảnh của cô. Anh ôm chặt cô và run lên một cách đầy khó chịu. Cô thật nhỏ bé nhưng lại vô cùng khỏe mạnh. Ngay bây giờ đây, tất cả những gì anh phải làm là chịu đựng. Sự oán giận của anh đã bỗng chốc tiêu tan nó đã bị phân tán bởi những rung mình của vết thương mà anh đang mang.

Anh nghe thấy giọng Catherine nói. “Tại sao anh lại quyết định là sẽ không bao giờ kết hôn vậy?” Đầu anh tựa nhẹ vào vai cô. “Không công bằng khi hỏi một câu hỏi mang tính riêng tư như vậy khi anh gần như đang hôn mê thế này. Rất có thể anh sẽ nói ra sự thật.”

“Tại sao vậy?” cô vẫn kiên trì. Cô có nhận ra rằng cô đang khơi dậy lại quá khứ của anh một quá khứ mà anh không bao giờ chia sẻ cho người khác? Nếu như lúc này đây anh cảm thấy bất đau đớn đi một chút, thì dù bằng cách nào đi chăng nữa anh cũng phải khiến cho cô im lặng lại ngay lập tức.

“Đó là bởi vì người con gái đã mất ư, phải vậy không?” Catherine làm anh sững sờ bởi câu hỏi của mình. “Anh đã hứa hôn. Và cô ấy đã mắc phải bệnh ban đỏ giống như anh và Win. Tên cô ấy là gì vậy...?”

“Laura Dillard.” Bản thân anh không thể ngờ rằng mình lại chia sẻ với Catherine Marks điều này nhưng có vẻ như là cô rất mong anh làm việc đó. “Cô ấy rất đẹp. Và cô ấy yêu thích vẽ tranh thủy mặc. Vài người có năng khiếu về cái đó, họ rất sợ khi mắc phải bất cứ lỗi gì. Sẽ không được thể hiện màu sắc trên đó. Và nước luôn là nguồn thay thế. Đây chính là một thành tố không thể thiếu trong nghệ thuật tranh thủy mặc. Và Laura luôn thành công trong việc đó. Cô thích những sự phá cách trong đó. Anh và cô ấy đã quen nhau trong suốt thời thơ ấu. Anh đã đi học kiến trúc xa nhà trong vòng hai năm và khi anh trở về bọn anh đã bắt đầu yêu nhau. Anh và cô ấy không bao giờ tranh luận bất cứ điều gì. Nói đúng hơn là chẳng có gì để phải tranh cãi nhau cả. Năm ngoái cha mẹ anh và cha mẹ cô ấy đều đã qua đời”

“Cha anh bị đau tim. Ông ấy đã ngủ suốt một đêm và không bao giờ tỉnh lại nữa. Còn mẹ anh cũng đã theo ông ra đi chỉ vài tháng sau đó. Bà không thể chịu đựng được việc phải để tang cho ông. Cho đến lúc đó thì anh không thể ngờ rằng người ta có thể chết vì đau buồn.”

Anh lại lặng im, và dõi theo những kí ức như thể chúng là những chiếc lá đang trôi nổi trên dòng suối. “Khi Laura mắc bệnh, anh không bao giờ nghĩ rằng nó có thể gây chết người. Anh đã nghĩ rằng anh yêu cô ấy rất nhiều, nhiều đến mức sức mạnh tình yêu ấy có thể chiến thắng mọi bệnh tật. Nhưng rồi anh đã ở bên cô ấy trong vòng ba ngày và chứng kiến cái chết của cô ấy càng ngày càng đến gần, từng giây từng phút. Anh đã ôm cô ấy cho đến khi trái tim cô ấy ngừng đập, và làn da cô ấy trở nên lạnh ngắt. Căn bệnh đó đã mang cô ấy đi xa mãi.”

“Em rất tiếc,” cô nói nhẹ nhàng. Cô nắm lấy bàn tay to lớn của anh. “Em thật sự rất xin lỗi. Em... em đang nói cái quái gì vậy.”

“Không sao. Mọi chuyện ổn cả rồi,” Leo nói. “Có rất nhiều kinh nghiệm sống mà chúng ta không hề biết diễn tả chúng thế nào cho thích hợp cả.”

“Vâng,” Tay cô tiếp tục truyền hơi ấm cho tay anh. “Sau khi Laura ra đi,” cô nói rất nhanh, “anh cũng mắc phải căn bệnh đó phải không?”

“Đó có lẽ là một sự khuây khỏa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh muốn chết. Ngoại trừ Merripen, với dòng máu Gypsy chết tiệt, đã không để anh làm vậy. Anh đã phải mất rất nhiều thời gian để tha thứ cho anh ta về điều đó. Anh hận anh ta vì vẫn để cho anh sống. Anh hận cái thế giới không có cô ấy. Anh hận bản thân mình vì đã không kết thúc mọi chuyện”

“Hàng đêm anh ngủ thiếp đi và cầu xin cô ấy tới gặp anh. Và anh nghĩ rằng cô ấy đã đáp ứng anh, dù chỉ trong chốc lát.”

“Ý anh là... trong tâm trí anh ư? Và nói đúng hơn thì, đó là hồn ma của cô ấy?”

“Cả hai, anh luôn nghĩ như vậy. Anh đã ném bản thân mình và tất cả những người xung quanh anh xuống địa ngục cho tới khi cuối cùng anh cũng chấp nhận sự thật là cô ấy đã ra đi mãi mãi.”

“Và anh vẫn còn yêu cô ấy.” giọng nói lạnh lẽo của Catherine cất lên.

“Đó là lí do tại sao anh không bao giờ đồng ý kết hôn.”

“Không. Anh luôn nhớ về cô ấy. Cô ấy luôn đặc biệt đối với anh. Nhưng đã rất lâu rồi. Và anh không thể chịu đựng việc đẩy một lần nào nữa. Anh giống như một người mất trí vậy.”

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu.”

“Không, nó sẽ tồi tệ hơn nữa. Lúc đó anh chỉ là một người chưa trưởng thành. Còn bây giờ anh là ai, anh cần gì... thật đáng nguyên rủa cho bất kì ai có thể chịu đựng được.” Một nụ cười đầy mỉa mai xuất phát từ cổ họng anh. “Anh thậm chí còn chôn vùi cả bản thân mình Marks ạ.”

Chương 8

Vào thời điểm họ vừa đến khuôn viên, cách tòa nhà Ramsay một quãng ngắn, Catherine cảm thấy vô cùng lo lắng. Leo trở nên im lặng, và anh đang dựa vào cô. Anh đang run lấy bầy và đổ đầy mồ hôi, vòng tay lạnh lẽo của anh đang ôm lấy cô cứ như thể anh đang giữ lấy cô vậy. Dây váy của cô rơi khỏi vai anh nơi mà máu đang làm cho nó ướt đẫm. Cô mơ hồ nhìn thấy một nhóm người đang chuẩn bị tháo dỡ một chiếc xe ngựa. Chứa lòng lạnh, hãy để Merripen là một trong số họ.

“Có ông Merripen ở đây không?” Cô gọi lớn.

Đáp lại niềm tin vô biên của cô, Merripen từ trong bóng tối, bước ra. “Có, cô Marks phải không?”

“Đức ngài Ramsay đã bị thương” Cô nói nhanh “Chúng tôi bị ngã, vai của anh ấy bị đâm”

“Đưa anh ta vào nhà. Tôi sẽ gặp cô ở trong đấy”

Trước khi cô có thể trả lời, anh ta đã bước vào nhà với những bước đi nhẹ nhàng, dứt khoát.

Khi cô cưỡi ngựa vào đến cửa trước, Merripen đã ở đó.

“Đó là một tai nạn ở đồng cỏ nát, Catherine nói. “Một mảnh gỗ vỡ đã đâm vào vai anh ấy trong khoảng ít nhất một tiếng trước. Anh ấy rất lạnh và anh ấy nói toàn những điều vô nghĩa.”

“Đó là cách nói thông thường của anh.” Leo nói phía sau cô “Anh vẫn còn rất tỉnh táo”. Anh cố gắng xuống ngựa trong trạng thái lảo đảo. Chạy đến bên anh, Merripen đỡ anh xuống một cách khéo léo. Anh ta lấy vai đỡ bên dưới vai Leo và vòng tay anh qua cổ. Cơn đau làm Leo giật nảy người và phát ra tiếng càu nhàu. “ Oh, cậu... bắn thủ,... đồ thô tục... đồ con hoang...”

“Anh vẫn còn tỉnh táo lắm” Merripen nói một cách khô khan, anh nhìn qua Catherine “Ngựa của Đức ngài Ramsay ở đâu rồi?”

“Vẫn còn ở đồng cỏ nát”

Merripen đưa mắt nhìn cô như thể đang đánh giá “Cô có bị thương không, cô Marks?”

“Không.”

“Tốt. Cô chạy vào căn nhà và tìm Cam đi.”

Như một thói quen của nhà Hathaway trong tình trạng khẩn cấp, họ làm chủ tình hình một cách nhanh chóng. Cam và Merripen đưa Leo vào trang viên và đưa anh lên cầu thang, mỗi

người một bên. Mặc dù một căn nhà được xây dựng bên cạnh bất động sản của Leo để tiện cho việc sử dụng, anh vẫn khẳng định rằng Merripen và Win ở ngay đó và cho rằng đó là một cặp đôi bình đẳng. Khi anh đến Hampshire, anh ở lại trong một trong những phòng dành cho khách của nhà chính.

Họ tạo nên một bộ ba cân đối, hài hoà, Cam, Merripen và Leo, mỗi người với một trách nhiệm riêng. Mặc dù Leo là người nắm giữ mọi bất động sản, anh không hề phản đối việc phân chia quyền lực này. Trong khoảng thời gian trở lại Pháp sau hai năm vắng mặt, Leo rất biết ơn vì những điều mà Cam và Merripen đã gây dựng được đối với bất động sản Ramsay khi anh không ở đây. Họ đã biến một đồng tài sản đổ nát thành một tổ chức kinh doanh phát đạt, thịnh vượng và không ai trong số họ được yêu cầu để làm biến chuyển bất cứ điều gì. Và Leo nhận ra rằng anh còn rất nhiều điều cần phải học từ hai người họ.

Điều hành một bất động sản cần một cái nhìn xa hơn nhiều so với việc ngồi trong thư viện với một cốc rượu vang đỏ, như những nhà quý tộc trong tiểu thuyết đã làm. Nó cần có một nguồn kiến thức phong phú về nông nghiệp, kinh doanh, chăn nuôi, xây dựng, các sản phẩm gỗ và cải thiện đất trồng. Tất cả cộng thêm với trách nhiệm chính trị, thị trường là điều mà không phải một người đàn ông có thể gánh vác được. Bởi thế, Merripen và Leo đã đồng ý chia sẻ lợi nhuận từ việc khai thác gỗ và nông nghiệp trong khi Cam nắm trong tay các nguồn vốn kinh doanh và đầu tư.

Trong vấn đề y tế, dù Merripen có đầy đủ khả năng trong giải quyết các trường hợp nghiêm trọng, Cam vẫn luôn có nhiệm vụ nhất định. Đã từng học qua nghệ thuật chữa bệnh của người bà Romany của mình, Cam có đủ các kinh nghiệm liên quan đối với các căn bệnh và vết thương. Nó vẫn tốt hơn, an toàn hơn khi để anh làm cái mà anh có thể cho Leo hơn là gửi anh đến chỗ bác sĩ. Việc thực hành đã được xác minh với các phương thuốc hiện đại là các bác sĩ làm tổn thương bệnh nhân trong những cơn đau có thể tưởng tượng được mặc dù các cuộc tranh luận vẫn diễn ra trong ngành y. Các nhà thống kê học đã bắt đầu theo vết các trường hợp trong quá khứ để chứng minh rằng việc lấy máu không đem lại kết quả tốt, nhưng việc này vẫn cứ diễn ra. Thỉnh thoảng, việc lấy máu được sử dụng trong điều trị chứng xuất huyết, trong các tình trạng giống nhau với niềm tin rằng nó sẽ tốt hơn là không làm gì cả.

“Amelia” Cam nói khi anh và Merripen đặt Leo lên giường anh ta “ Chúng ta sẽ cần một phích nước nóng từ nhà bếp và tất cả các khăn lau mà em có thể có. Và, Win, có lẽ em và Beatrix có thể đưa cô Marks đây về phòng và giúp cô ấy đấy.”

“Ôi, không,” Catherine cam đoan “Cám ơn nhưng tôi không cần sự giúp đỡ đâu. Tôi có thể tự tắm và...”

Tuy nhiên, lời phản đối của cô đã bị lãng quên. Win và Beatrix sẽ không bớt chút nghiêm khắc nào trừ khi họ đã tận mắt chứng kiến cô tắm, giúp cô chải tóc và thay cho cô một bộ quần áo thoải mái hơn. Cặp kính đeo mắt đã được tìm ra, và Catherine cảm thấy an tâm hơn với cái nhìn rõ ràng hơn. Win khẳng định chăm sóc đôi bàn tay của Catherine, bôi thuốc mỡ và băng băng gạc quanh những ngón tay cô.

Cuối cùng thì Catherine cũng được vào phòng của Leo, trong khi Win và Beatrix đang đợi ở tầng dưới. Cô thấy Amelia, Cam và Merripen tất cả bao quanh giường ngủ. Leo không mặc áo và được phủ trong chăn. Nó không làm ngạc nhiên cô khi anh tranh cãi với cùng một lúc cả ba người.

“Chúng ta không cần sự cho phép của anh ta,” Merripen nói với Cam “Tôi sẽ đổ nó vào hòng

anh ta nếu cần”

“Cậu định làm cái quái quỷ gì vậy” Leo gào lên “Tôi sẽ giết cậu nếu cậu định thử...”

“Không ai định bắt buộc anh phải làm điều đó cả” Cam cắt ngang, giọng bức tức “Nhưng anh sẽ phải giải thích lý do, rõ ràng, không phải chỉ do cảm tính.”

“Tôi không cần phải giải thích lý do gì hết. Cậu và Merripen có thể đem cái thứ thô tục ấy đi và đổ vào...”

“Cái gì vậy?” Catherine hỏi từ lối vào “Có vấn đề gì à?”

Amelia bước ra hành lang, mặt cô căng ra với lo lắng và bức bối. “Vâng, vấn đề là anh trai tôi là một gã ngốc dần độn”, cô nói, giọng vừa đủ to để Leo có thể nghe thấy, Cô tiến đến chỗ Catherine và nhỏ giọng lại “Cam và Merripen nói rằng vết thương không nghiêm trọng lắm, nhưng nó có thể trở nên thật sự tồi tệ nếu như họ không được lau chùi nó sạch sẽ. Một mảnh gỗ chèn vào giữa xương đòn và khớp xương bả vai, nhưng không thể nào biết được nó sâu đến đâu. Họ phải rửa vết thương để lấy các mảnh vụn gỗ hoặc các sợi vải, hoặc là vết thương sẽ bị mưng mủ. Nói cách khác, nó sẽ làm máu bị nhiễm khuẩn. Và Leo từ chối uống bất cứ loại thuốc nào.”

Catherine nhìn cô với sự ngập ngừng trong giọng nói. “Nhưng... chắc hẳn là anh ấy có chút gì đó hơi chậm hiểu”

“Đúng. Nhưng anh ấy không nhận ra. Anh ấy cứ cố nói Cam đến giúp anh xử lý vết thương. Và ai có thể làm được công việc khó nhọc đó khi có một người đàn ông cứ la hét vì đau chứ.”

“Anh nói là anh không hề la hét” Leo nói vọng lại từ giường ngủ “Anh chỉ làm điều đó khi Marks bắt đầu ngâm những bài thơ của cô ấy”

Trái ngược với sự lo lắng trong lòng, Catherine chỉ cười.

Chỉ là nhìn qua khe cửa, cô cũng nhìn thấy sắc mặt của Leo thật là khủng khiếp, nước da nâu râm nắng của anh ta trở nên tái nhợt. Anh đang run như một con chó ướt. Khi cái nhìn của anh bắt gặp cô, anh có vẻ đầy thách thức, kiệt sức và thật đáng thương khiến cô không thể ngăn bản thân mình lại: “Em nói vài lời với anh được không, Đức ngài của em?”

“Trên tất cả mọi phương diện” giọng ử rử của anh đáp trả “Anh rất thích khi có một người nào đó để tranh cãi.”

Cô bước vào phòng, trong khi Cam và Merripen dạt sang một bên. Cùng với sự ngập ngừng trong giọng nói, cô yêu cầu: “Tôi có thể nói chuyện riêng với Đức ngài Ramsay trong giây lát được không?”

Cam nhìn cô với ánh mắt có chút gì đó chế nhạo, tự hỏi rằng liệu cô có đủ sức ảnh hưởng như cô nghĩ đối với Leo không. “Làm cái mà cô có thể để thuyết phục anh ta uống hết thuốc để ở bên cạnh giường nhé”

“Và nếu như anh ta vẫn không chịu uống” Merripen thêm vào “Hãy thử một cú thật đau vào cái đầu đó với que cời lò sưởi ở đằng kia.”

Rồi hai người cùng bước ra hành lang.

Chỉ còn lại một mình với Leo, Catherine đến gần bên giường. Cô nhăn mặt khi nhìn thấy chiếc nẹp đóng vào vai anh, vết rách rỉ máu. Không có cái ghế nào bên cạnh giường để ngồi, cô ngồi cẩn thận vào mé bên chiếc nệm. Cô nhìn chăm chăm vào anh, giọng cô mềm đi trong sự lo lắng “Sao anh lại không chịu uống thuốc?”

“Chết tiệt, Marks...” Anh thở dài “Anh không thể. Tin anh đi, anh biết cái gì sẽ xảy ra nếu không có nó, nhưng anh không có lựa chọn nào cả. Nó rất là...” Anh ngừng lại và nhìn đi nơi

khác, quai hàm anh bặm lại để chống lại cơn rùng mình.

“Tại sao?” Catherine mong muốn mãnh liệt được với tới anh, để hiểu được anh, và cô nhận thấy mình đang chạm vào tay anh. Khi không có bất cứ sự chống cự nào từ phía anh, cô trở nên bạo dạn hơn, đặt bàn tay được băng kín của mình trong lòng bàn tay lạnh của anh. “Nói với em” cô nài nỉ “nhé”

Tay Leo nắm chặt tay cô đầy dịu dàng như một thông điệp gửi đến toàn cơ thể cô. Cảm xúc này là một điều làm anh tâm hơn, cái cảm giác một thứ đã được đặt vào đúng chỗ của nó. Cả hai người nhìn chăm chăm vào nơi gặp gỡ của hai bàn tay, cảm giác ấm áp lan toả thành những vòng tròn trong lòng bàn tay và ngón tay.

“Sau khi Laura mất” Cô nghe giọng anh khàn khàn “ anh đã rất tệ. Tệ hơn nhiều so với hiện tại nữa, nếu như em hiểu được. Nhưng không gì ảnh hưởng được anh, không gì đem đến được cho anh sự lãng quên mà anh cần. Một tối khi anh đến East End với một số người bạn, đến một tiệm thuốc phiện.” anh ngừng lại khi cảm giác được bàn tay của Catherine nắm chặt hơn “ Em có thể nghĩ thấy được mùi thuốc khắp các ngõ hẻm. Không gian mờ đi vì khói thuốc. Họ đưa anh vào một căn phòng đầy người, cả đàn ông và đàn bà nằm hỗn độn trên nệm rơm và những tấm lót, nói lầm bầm và mơ màng. Cách mà những kẻ nghiện hút... như thế là có hàng chục đôi mắt đỏ sáng rực trong bóng tối.”

“Nó giống như một phiên bản của địa ngục” Catherine thì thầm.

“Đúng. Và địa ngục đúng chính xác là cái nơi anh muốn đến. Ai đó đưa cho anh ống hút. Ngay từ hơi đầu tiên, anh cảm thấy tốt hơn, anh đã khóc.”

“Cảm giác của nó thế nào?” Cô hỏi, bàn tay cô giữ lấy tay anh chặt hơn.

“Ngay lập tức, những cái gì đúng đắn trong đời sống này, và không gì cả, không bóng tối hay nỗi đau, đều có thể thay đổi được. Tưởng tượng xem, khi mà những tội lỗi, nỗi sợ hãi, những đam mê mà em từng cảm nhận, tan biến mất chỉ như một cơn gió thoảng qua.”

Có lẽ đây là lần duy nhất mà Catherine có thể đánh giá một cách nghiêm khắc về những việc làm đồi bại anh đã làm. Nhưng bây giờ trong cô chỉ có sự cảm thông. Cô thấu hiểu được nỗi đau nào đã đưa anh đến vực thẳm.

“Nhưng cảm xúc đó không kéo dài” cô thì thầm.

Anh lắc đầu. “Không. Khi tác dụng của nó không còn nữa, em sẽ cảm thấy tệ hại hơn rất nhiều. Em không thể cảm thấy hài lòng với tất cả mọi thứ. Những người em yêu quý cũng không là gì cả. Tất cả những điều em có thể nghĩ đến là thuốc phiện và khi nào thì em lại có được nó.”

Catherine nhìn vào quá khứ mà anh đã bỏ lại sau lưng. Dường như đây không phải là cùng một người với người mà cô đã từng khinh bỉ và tỏ ra kiêu kỳ một năm trước đây. Không gì có thể ảnh hưởng đến anh – anh mang cái vẻ tuyệt đối của một người nông cạn, hời hợt và bệ tha. Khi mà trên thực tế, những điều này thì khác quá xa. “Điều gì đã khiến anh dừng lại?” Cô hỏi nhẹ nhàng.

“Anh đến điểm mà tại đó mà mọi thứ đều đáng nguyên rửa. Anh có súng lục trong tay. Cam đã ngăn anh lại. Cậu ấy nói rằng Rom tin rằng nếu anh đau đớn quá mức, anh sống mà để linh hồn mình chết dần chết mòn. Anh phải để Laura đi, cậu ấy nói. Thoả mong ước của cô ấy.” Leo nhìn vào cô lần nữa, đôi mắt màu xanh ma lực. “Và anh đã làm thế. Anh đã thề từ bỏ thuốc phiện và từ đó anh không bao giờ đụng vào thứ bẩn thỉu đó nữa. Chúa lòng lành, Cat, em không thể biết nó khó khăn như thế nào đâu. Thứ đã khiến anh vứt bỏ lại mọi thứ. Nếu anh thử lại nó

lần nữa, dù chỉ một lần,... anh chỉ có thể tìm thấy mình ở dưới đáy vực thẳm mà anh chẳng thể nào trèo lên được. Anh không muốn thử. Và anh sẽ không.”

“Leo...” Cô nhìn anh kinh ngạc đến không chớp mắt. Đó là lần đầu tiên cô gọi tên anh. “Hãy uống thuốc đi” cô nói “Em sẽ không để anh ngã đâu. Em sẽ không để anh bị thoái hoá như vậy nữa đâu”

Miệng anh co rúm lại “Em đang đề nghị anh thực hiện điều đó như thể đó là trách nhiệm của em.”

“Vâng.”

“Anh có quá nhiều thứ để em có thể điều khiển được”

“Không” Catherine nói quả quyết “anh không thể.”

Anh cười buồn, rồi nhìn cô thật lâu. Như thể cô là một người anh từng biết nhưng anh lại không thể nhớ ra được.

Catherine khó mà tin được rằng cô đang ngồi trên một bên giường của anh, nắm chặt bàn tay người đàn ông mà cô đã phải đấu tranh dữ dội trong một thời gian dài. Cô không thể tưởng tượng được người đàn ông này để cô chạm vào phần tâm hồn dễ tổn thương nhất của anh.

“Tin em,” cô nài nỉ.

“Cho anh một lý do chính đáng.”

“Vì anh làm được.”

Leo lắc đầu một cách yếu ớt trong cái nhìn chăm chăm của cô. Đầu tiên, cô nghĩ rằng anh đang từ chối cô. Nhưng nó chỉ cho rằng anh đang lắc đầu rũ bỏ những điều phiến muộn trong hành động của anh. Anh vớ tới li nhỏ đựng nước ở trên bàn bên cạnh giường. “Đưa nó cho anh” anh cầu nhàu “trước khi anh có cơ hội để nghĩ ra thứ gì hay hơn nó” Cô đưa chiếc ly cho anh và anh uống nhanh nó. Một cơn rùng mình lướt qua khi anh khi anh đưa trả cô cái ly.

Cả hai chờ thuốc có hiệu quả.

“Đôi tay em...” Leo nói, vớ lấy những ngón tay bị băng kín của cô. đầu ngón tay cái của anh chạm nhẹ vào bề mặt những móng tay cô.

“Không gì cả” Cô thì thầm “Chỉ là một ít vết trầy.”

Đôi mắt xanh mờ sương, nhìn xa xăm và anh nhắm mắt lại. Những vết thương dài trên gương mặt anh bắt đầu thư giãn. “Anh vẫn chưa cảm ơn em phải không” anh hỏi “vì đã kéo anh ra khỏi đồng đồ nát đó”

“Không cần đâu anh”

“Cho tất cả mọi điều tương tự,... cảm ơn em” Cầm một bàn tay cô lên, anh áp tay cô lên má trong khi mắt anh từ từ nhắm lại. “Thiên thần bảo hộ của anh,” anh nói, ngón từ đã bắt đầu lú lú lại với nhau. “anh đã không biết là mình cần một người cho đến lúc này”

“Nếu anh cần,” cô nói “thì anh phải chạy thật nhanh đến chỗ cô ấy để cô ấy bảo vệ anh.”

Anh phát ra tiếng nhẹ trong niềm vui sướng.

Cảm giác má chưa cạo râu của anh chạm vào tay cô làm cô ngạc nhiên với sự mềm mại của nó. Cô phải tự nhắc nhở mình rằng thuốc phiện đang phát huy tác dụng trong người anh. Cảm giác giữa hai người là không thật. Nhưng dường như có một thứ gì đó vừa mới nảy nở đã phá vỡ xung đột giữa hai người. Niềm vui của sự biến chuyển này ào vào cô cùng lúc cô nghe tiếng rì rầm phát ra từ cổ họng anh.

Hai người cứ như thế cho đến khi một tiếng động vọng vào từ cửa khiến Catherine tỉnh lại.

Cam bước vào phòng, nhìn lướt qua chiếc ly rỗng, và gửi cho Catherine một cái gật đầu cảm

phục. “Làm tốt lắm” Anh nói “Điều này khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn ở Ramsay. Và quan trọng hơn nữa, đối với tôi.”

“Đồ gian xảo” Leo đáp trả nhẹ nhàng, mở choàng mắt khi Cam và Merripen đến bên giường. Amelia theo sau với một ôm đầy khăn lau. Miễn cưỡng, Catherine rời khỏi Leo và lui về phía cửa.

Cam nhìn người anh vợ của mình trong sự lo lắng và xúc động. Ánh nắng rọi vào qua cửa sổ trải dài làn tóc đen bóng mượt của anh. “Tôi có thể lo chuyện đó. Nhưng chúng ta có thể nhờ một bác sĩ nếu anh muốn”

“Chúa ơi, không. Tất cả những điều ông ta làm sẽ tồi tệ hơn nhiều so với những thứ ngớ ngẩn của cậu. Và ông ta sẽ bắt đầu với những con đĩa đáng nguyên rủa...”

“Không có con đĩa nào cả” Cam trả lời khi anh hạ tấm vải lót giường đang sau lưng Leo. “Tôi cũng cảm thấy ghê sợ chúng.”

“Anh sao?” Amelia hỏi “Em không hề biết điều đó”

Cam giúp Leo hạ thấp tấm nệm xuống. “Từ khi anh còn bé và vẫn còn sống với bộ lạc, anh băng qua một ao nhỏ cùng với một vài đứa trẻ khác. Tất cả đều rời khỏi với những con đĩa cắn vào cẳng chân. Anh có thể nói rằng anh đã la hét như một đứa con gái”

“Cam tội nghiệp của em,” Amelia nói, mỉm cười.

“Cam tội nghiệp” Leo lặp lại, giọng phẫn nộ “Còn anh thì sao?”

“Em miễn cưỡng cho anh một chút thương cảm” Amelia trả lời “trong sự ngờ vực rằng anh đã cố ý làm thế để tránh phải trồng củ cải.”

Leo trả lời bằng hai từ khiến cô phải nhăn mặt.

Kéo những sợi vải giường ra khỏi thắt lưng anh trai, Amelia cẩn thận đặt những chiếc khăn bên vai bị thương của anh sang bên cạnh. Hình ảnh những cơ bắp mượt mà – và tóc trải trên ngực anh quá gợi cảm khiến bụng Catherine đột nhiên thắt lại. Cô lùi xa hơn đằng sau cửa, không muốn dời đi mặc dù biết việc ở lại của cô thật sự không phù hợp.

Cam hôn lên trán vợ và đẩy cô ra xa khỏi giường. “Đợi ở đó, monisha – bọn anh cần phòng để làm việc.” Anh ta trở lại bên cạnh khay đựng các dụng cụ.

Catherine tái nhợt khi cô nghe thấy tiếng va chạm của dao và các dụng cụ kim loại.

“Không phải cậu định giết một con dê để cúng thần đấy chứ hay trình diễn một điệu nhảy dân tộc?” Leo hỏi một cách thiếu minh mẫn “Hay ít nhất là tụng một điều gì đó?”

“Chúng tôi đã làm tất cả ở tầng dưới” Cam nói. Anh đưa một mảnh dây da cho Leo. “Đặt vào giữa răng anh. Và cố đừng gây ồn ào quá khi chúng tôi làm gì trên người anh. Con trai tôi đang ngủ trưa.”

“Trước khi tôi ngậm nó vào miệng” Leo nói “cậu có thể nói cho tôi biết điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì.” Anh dừng lại. “Trong một giây suy nghĩ... đừng quan tâm. Tôi không muốn biết đâu.” Anh đặt miếng da vào giữa răng “Tôi rất mong là cậu sẽ không phải cưa cái gì.”

“Nếu chúng tôi phải làm” Merripen nói, nhìn cẩn thận vào vùng vai bị thương của anh, “nó không thể định trước được.”

“Xong chưa, anh trai ” cô nghe Cam hỏi nhẹ nhàng. “Giữ chặt anh ta, Merripen. Đúng rồi. Đếm đến ba nhé.”

Amelia gặp Catherine ở hành lang, mặt cô căng thẳng. Cô khoanh hai tay trước ngực.

Họ nghe thấy tiếng rên rỉ của Leo, tiếp sau là tiếng Romany liên thoắt giữa Cam và Merripen. Tiếng nói lại ấy vừa phấn khởi vừa dỗ dành.

Thế là đã rõ, mặc dù kèm thêm tác dụng của thuốc phiện, nhưng tiến trình sẽ rất khó để kéo dài. Mỗi lần Catherine nghe tiếng cầu nhàu hay đau đớn phát ra từ Leo, cô càng căng thẳng hơn và nắm chặt những ngón tay lại.

Sau hai hay ba phút trôi qua, Amelia nhìn quanh lối vào. “Nó đã bị vỡ ra chưa?” Cô hỏi.

“Chỉ một ít, monisha,” vọng ra tiếng trả lời của Cam “Nó có thể tệ hơn nhiều nhưng...” anh dừng lại vì một âm thanh bị nghẹt lại của Leo. “Xin lỗi, anh trai. Merripen, lấy cái nhíp và... đúng rồi, cái ở đó đó”

Mặt Amelia tái nhợt khi cô quay lại phía Catherine. Và cô làm Catherine ngạc nhiên bằng cách vội tới kéo cô ấy lại gần giống như cách mà cô vẫn thường ôm ghì lấy Win, Poppy hay Beatrix. Catherine cứng người một lúc, không phải do ác cảm mà do khó xử. “Tôi rất vui khi cô không bị thương, Catherine” Amelia nói “Cám ơn đã chăm sóc cho Đức ngài Ramsay”

Catherine khẽ gật đầu.

Thở ra, Amelia cười với cô. “Anh ấy sẽ ổn mà, cô biết điều đó. Anh ấy sẽ sông lâu hơn cả một con mèo.”

“Tôi hi vọng thế,” Catherine điềm tĩnh nói. “Tôi hy vọng đây không phải là một kết quả của lời nguyện Ramsay.”

“Tôi không tin vào những lời nguyện, dấu hiệu hay bất cứ thứ gì liên quan. Lời nguyện duy nhất mà anh tôi vướng phải là do anh tự đặt cho mình.”

“Cô... cô nói là nổi thương tiếc Laura Dillard?”

Đôi mắt xanh của Amelia quay lại. “Anh ấy kể cho cô về cô ấy?”

Catherine gật đầu.

Amelia dường như khá cẩn trọng. Giữ lấy cánh tay Catherine, cô kéo Catherine ra xa hơn về phía hành lang, để cho cuộc đối thoại sắp tới giữa cô và Catherine có ít khả năng bị nghe thấy hơn. “anh ấy đã nói gì với cô?”

“Kể rằng cô ấy cứ như màu nước,” Catherin do dự trả lời. “Rằng họ đã hứa hôn, và sau đó cô bị sốt phát ban và chết trong vòng tay của anh ấy. Rồi thì cô ấy ám ảnh anh trong một thời gian. Nhưng nó không thể là thật được... phải không?”

Amelia im lặng trong khoảng nửa phút. “Tôi thì nghĩ rằng có thể”, cô nói với sự hoang mang rõ rệt. “Tôi không thừa nhận điều này với rất nhiều người- Nó khiến tôi giống như một kẻ mất trí.” Một nụ cười méo mó trên môi cô. “Tuy nhiên, cô đã sống trong nhà Hathaway đủ lâu để biết một sự thật rằng chúng tôi thực sự đã bị mất trí.” Cô dừng lại. “Catherine.”

“Vâng.”

“Anh trai không nói với ai về Laura Dillard.”

Catherine chớp mắt. “Anh ấy đang đau. Anh ấy mất rất nhiều máu.”

“Tôi không nghĩ đó là lý do anh ấy giải bày với cô.”

“Vậy lý do khác là gì?” Catherine hỏi một cách khó khăn.

Điều đó chắc hẳn đã thể hiện trên mặt cô, cô sợ câu trả lời thế nào.

Amelia nhìn chằm chằm cô một lúc, rồi nhún vai với một nụ cười buồn. “Tôi đã nói quá nhiều. Tha lỗi cho tôi. Chỉ có một điều rằng tôi rất mong muốn anh trai tôi được hạnh phúc.” Cô dừng lại trước khi thêm một cách thành thật. “và cả cô nữa.”

“Tôi chắc chắn với cô, ma’ám, người không có gì phải làm với người khác.”

“Tất nhiên rồi.” Amelia lẩm bẩm và quay trở lại cửa vào để chờ.

Sau khi vết thương đã được rửa sạch và băng bó, mặt anh trở nên xám xịt và anh đã kiệt sức. Anh đã ngủ suốt thời gian còn lại của ngày, anh chỉ tỉnh khi nhận thức được ai đó đang đổ nước xuyết và trà hạ sốt vào cổ họng anh. Toàn bộ gia đình thì đang “nhấn tâm” chăm sóc anh

Như anh mong đợi, thuốc phiện đã đẩy anh vào những cơn ác mộng, tràn ngập những loài sinh vật từ trái đất quắp và kéo anh đi, chúng kéo mạnh anh xuống dưới một bề mặt đất nơi những ánh mắt sặc sỡ cứ nhấp nháy trước mặt anh trong bóng tối

Bị chết chìm trong ma túy, Leo không thể hoàn toàn tỉnh táo được anh chỉ còn biết đấu tranh với những đau đớn cùng sự giận dữ của bản thân và cả những ảo giác nữa. Điều dễ chịu nhất đến với anh chính là khi một miếng vải mát được đặt lên trán anh và trên tất cả đó là một sự hiện diện đầy nhẹ nhàng và thoải mái luôn thường trực bên cạnh anh.

“ Amelia? Win?” anh nói lầm bầm trong cơn bối rối.

“ Suyt...”

“ Nóng quá,” anh nói với một biểu hiện đau đớn.

“ Anh cứ nằm yên đấy.”

Anh mơ hồ nhận thức được rằng còn hai hay ba lần khác khi miếng khăn mát được thay thế. Một sự mát mẻ, dễ chịu lan tỏa giữa cặp lông mày thanh tú...một bàn tay cứ nhẹ nhàng mà vuốt ve , mà nắn ná bên má anh. Khi anh tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh cảm thấy rất mệt, anh vẫn còn hơi sốt, và phải giam mình trong một bầu không khí vô cùng ẩm đậm. Điều đó tất nhiên là bình thường do hậu quả của thuốc phiện, nhưng chính cái sự thật này cũng không thể làm giảm đi bóng tối ẩm đậm đang tràn ngập nơi anh.

“ Anh bị sốt nhẹ,” Cam nói với anh. “ Anh cần uống nhiều trà cỏ thi hơn nữa để có thể hạ sốt. Nhưng đã không còn dấu hiệu mừng mủ nữa. Hãy nghỉ ngơi, và tôi mong anh sẽ khỏe hơn vào ngày mai.”

“ Loại trà này có vị giống nước mơ vậy,” Leo lẩm bẩm. “ Và tôi sẽ không ở trên giường cả ngày hôm nay đâu.”

Cam nhìn anh tỏ vẻ cảm thông. “ Tôi hiểu anh trai ạ. Anh không cảm thấy bản thân đủ ốm để có thể cần phải nghỉ ngơi, nhưng anh cũng chẳng đủ sức mà làm bất cứ việc gì đâu. Chính vì vậy, anh phải cho bản thân cơ hội được lành bệnh.”

“ Tôi sẽ xuống nhà và ăn sáng.”

“ Bữa sáng đã xong rồi. Họ đã dọn sạch bàn ăn rồi.”

Leo quắc mắt đầy giận dữ, anh cau mày với chỗ viêm tấy trên vai mình. “ Merripen đã đến đây chưa. Tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

“ Anh ấy đã ra ngoài với những tá điền rồi, họ đang gieo hạt củ cải”

“ Amelia đâu?”

“ Đang chăm sóc đứa bé. Thằng bé đang mọc răng.”

“ Win thì sao?”

“ Cô ấy đang ở cùng quản gia, họ đang kiểm kê và đặt hàng. Beatrix thì đang mang những chiếc giỏ cho những già làng trong thị trấn. Và tôi thì phải đến thăm một tá điền người đang thiếu hai tháng tiền thuê nhà. Tôi e rằng không ai rảnh để cùng anh tiêu khiển đâu.”

Leo chào đón sự thật đó với sự yên lặng đầy khó chịu. Và rồi anh mới cố để bản thân hỏi về

người mà anh muốn gặp hơn ai hết. Con người này đã không lo lắng đến thăm anh hay thậm chí là hỏi thăm tình hình ốm đau của anh cho dù cô đã hứa là sẽ bảo vệ anh. “ Marks đâu?”

“ Lần cuối cùng tôi gặp cô ấy thì cô ấy đang bận may vá. Có vẻ như có rất nhiều đồ đang chờ cô ấy. Chúng chất thành đống,và...”

“ Cô ấy có thể làm việc đó ở đây.”

Gương mặt Cam trở nên cứng ngắt. “ Anh muốn cô Marks may vá trong phòng anh sao?”

“ Đúng, gọi cô ấy đến đây.”

“ Tôi sẽ đi gọi nếu cô ấy sẵn lòng,” Cam nói

Sau khi Leo tắm và mặc một chiếc áo choàng, anh quay trở lại giường. Anh đang đau và trên hết anh đang rất bức tức. Một người hầu gái đã mang một cái khay nhỏ với một mẫu bánh mì và một cốc trà. Leo ăn sáng trong khi anh không thôi ủ rũ nhìn vào cửa ra vào trống trải không một bóng người.

Marks đâu rồi? Chẳng phải Cam đã đi và nói là anh đang muốn gặp cô sao? Nếu vậy, thì chắc chắn cô đã từ chối lời mời rồi. Một người đàn bà nhẩn tâm, không có trái tim. Cô đã hứa với anh là sẽ chịu trách nhiệm về anh. Cô đã thuyết phục anh hút thuốc phiện chết tiệt ấy và rồi cô lại bỏ rơi anh.

Tốt thôi, bây giờ Leo không muốn cô nữa. Nếu sau cùng cô quyết định đến, anh sẽ bảo cô ra về. Anh sẽ cười đầy khinh bỉ và nói cho cô biết rằng thà không có người bầu bạn còn hơn có cô ở đây. Anh sẽ làm vậy.

“ Đức ngài?”

Trái tim anh bỗng chốc lồi nhịp khi anh nhìn thấy cô ở ngưỡng cửa, cô mặc một chiếc áo choàng màu xanh da trời. Mái tóc vàng vẫn được buộc và gài kẹp như thường lệ.

Cô cầm trên tay một quyển sách và một ly nước trên tay còn lại. “ Sáng nay anh thế nào?”

“ Chán ngắt,” Leo nói với vẻ giận dữ lộ rõ. “ Tại sao lâu thế em mới đến gặp anh?”

“ Em nghĩ rằng anh vẫn ngủ.” Bước vào phòng, Catherine mở rộng cửa sổ. Dodger, chú chồn sương dài ngoẵng nhảy theo sau lưng cô. Sau một hồi lâu nhìn xung quanh, Dodger nhón nháo chui vào dưới tủ quần áo. Catherine nhìn nó một cách đầy nghi ngờ.

“ Có thể đây là một trong những chỗ giấu mồi của chú nhóc này,” cô nói và đưa về phía Leo ly nước kia. “ Anh uống đi !”

“ Cái gì vậy?”

“ Willowbark , cho cơn sốt của anh. Em đã khuấy thêm ít chanh và đường để cho nó bớt đắng rồi đó.”

Leo uống ly thuốc đắng ngắt đó và quan sát Catherine đang di chuyển khắp căn phòng. Cô tiếp tục mở cửa sổ khác để đón thêm gió từ ngoài vào. Catherine lấy khay đồ ăn sáng của Leo và đưa cho người hầu gái. Khi quay lại với Leo, cô đặt tay lên trán anh để kiểm tra.

Anh với lấy cổ tay cô, và cả hai cùng bất động trong giây lát. Anh nhìn cô với ánh mắt dò xét. “ Là em,” anh nói. “ Là em đã đến thăm anh vào đêm qua.”

“ Xin lỗi, ý anh là?”

“ Em đã thay khăn mát cho anh. Không chỉ một lần.”

Những ngón tay của Catherine giờ đây đang quấn lấy những ngón tay thon dài của anh. Cô nhẹ nhàng nói. “ Anh nói như thể là em đã lẻn vào phòng của một quý ông vào nửa đêm vậy.”

Nhưng cả hai đều biết cô đã thực sự làm vậy. Nỗi u sầu ngày một lớn dần khi anh nhìn những quan tâm trong đôi mắt cô.

“Tay em sao rồi?” anh hỏi và mở bàn tay cô ra để kiểm tra.

“Nó lành rất nhanh, cảm ơn anh.” Cô ngừng lại trong tích tắc rồi nói tiếp. “Em được bảo là anh cần người trò chuyện, phải vậy không?”

“Đúng,” Anh nói ngay lập tức. “Và anh sẽ làm điều đó cùng em.”

Làn môi cô khẽ cong lên. “Tốt thôi.”

Leo muốn đẩy cô về phía mình và được thả hồn trong làn hương nơi cô. Cô thật thuần khiết, giống như hương trà và hoa oải hương.

“Em đọc cho anh nghe nhé?” cô hỏi. “Em có mang theo một quyển tiểu thuyết. Anh thích Balzac chứ?”

Ngày trôi qua rất nhanh. “Ai đã không làm vậy?”

Catherine ngồi tại chiếc ghế cạnh giường. “Ông ta đã hơi lan man so với sở thích của em. Em thích những tiểu thuyết có cốt truyện hơn.”

“Nhưng với Balzac,” Leo nói, “em sẽ phải đắm chìm hơn nữa vào câu chuyện. Em phải thật nghiêm ngặt và thả hồn trong mỗi câu văn của ông ta...” Dừng lại, anh tiến gần gương mặt nhỏ trái xoan của cô. Cô thật xanh xao, và có những nét thâm quầng dưới mí mắt cô, không nghi ngờ rằng đây chính là hậu quả của việc cô thức đêm và chăm sóc anh.

“Em trông mệt mỏi quá,” anh nói thẳng thừng. “Là lỗi của anh. Thứ lỗi cho anh.”

“Không. Không hẳn là vậy. Không phải tại anh đâu. Đêm qua em đã gặp ác mộng.

“Về cái gì vậy?”

Biểu hiện trên mặt cô bỗng trở nên thận trọng. Nhưng Leo không thể kiềm chế mà thúc ép cô. “Ác mộng về quá khứ của em phải không? Có phải về cái nơi mà Rutledge đã tìm thấy em ở đó không?”

Hơi thở đầy khó nhọc, Catherine đứng dậy, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhưng lại rất xanh xao. “Có lẽ em nên đi.”

“Không,” Leo nói vội và không quên giữ chặt tay cô.

“Em đừng đi. Anh cần có người bầu bạn. Anh vẫn đang phải vật lộn với những dư âm của thứ thuốc phiện chết tiệt mà em đã cố ép anh uống.”

Nhìn thấy dáng vẻ lưỡng lự của cô, anh tiếp tục “tấn công”, “Và anh đang sốt.”

“Chỉ là một cơn sốt nhẹ thôi”

“Chết tiệt, Marks, em là người đồng hành của anh,” anh giận dữ nói. “Hãy thực hiện nhiệm vụ của em đi”

Cô cũng thể hiện sự tức giận của bản thân trong giây lát, nhưng ngay sau đó cô đã phải bật cười bất chấp nỗ lực kìm nén.

“Em là người đồng hành của Beatrix,” cô nói, “chứ không phải của anh.”

“Ngày hôm nay em là của anh. Hãy ngồi xuống và tiếp tục đọc cho anh nghe đi.”

Trước sự ngạc nhiên của Leo, sự tấn công của anh đã phát huy tác dụng. Catherine đã trở về chỗ ngồi và mở trang truyện đầu tiên. Cô lấy đầu ngón tay trở đẩy kính về chỗ của nó- một cử chỉ tỉ mỉ khiến Leo càng thêm tôn thờ cô. “Chuyện tình của Un Homme,” cô đọc. “Một người đàn ông của công việc. Chương một.”

“Chờ đã.”

Catherine ngẩng đầu lắng nghe anh.

Leo cẩn trọng nói. “Có phần nào trong quá khứ mà em muốn chia sẻ cùng anh không?”

“Về cái gì?”

“ Anh rất tò mò về em, Marks ạ ”

“ Em không thích nói về bản thân mình.”

“ Em biết đấy, đó chính là lí do vì sao anh luôn cảm thấy thích thú khi nói chuyện với em. Sẽ không có gì buồn tẻ hơn khi ai đó nói về bản thân họ. Anh là một ví dụ điển hình ”

Cô cúi nhìn quyển truyện như thể cô đang cố gắng tập trung vào từng trang sách. Nhưng chỉ vài giây sau, cô lại ngẩng lên với một nụ cười tươi và điều này vô tình đã làm tan chảy tâm hồn anh một lần nữa. “ Anh có thể là mọi thứ, đức ngài của em. Nhưng sự nhạt nhẽo, chán ngắt không phải là một trong những thứ đó.”

Khi Leo nhìn cô, anh một lần nữa được trải nghiệm dòng cảm xúc ngọt ngào như trước khi họ bị kẹt ở đông đồ nát, có cái gì đó ấm áp và hạnh phúc đến bất ngờ.

“ Anh muốn biết điều gì?” Catherine hỏi

“ Từ khi nào em biết là mình phải dùng kính cận?”

“ Khi em năm hay sáu tuổi gì đó. Cha mẹ em sống ở Holborn, trong một tòa nhà tại Portpool Lane. Bởi vì con gái không được đến trường, nên một phụ nữ địa phương đã cố gắng dạy chúng em. Bà ấy nói với mẹ em là em rất có năng khiếu ghi nhớ mọi thứ, nhưng em lại rất chậm chạp khi đọc và viết. Vào một ngày, mẹ sai em đi đem một gói đồ từ người bán thịt về. Nhà em chỉ cách nơi đó hai con phố, nhưng em đã bị lạc đường. Mọi thứ trở nên mờ ảo, không rõ nét. Em được người ta tìm thấy khi đang đi lang thang và khóc thút thít, ai đó đã dẫn em đến cửa hàng thịt kia.” Một nụ cười nữa lại khẽ giật trên đôi môi cô. “ Anh ta thật tốt bụng.”

Khi em nói với anh ta là em không thể tìm được đường về nhà, anh ta đã đưa ra một ý kiến. Và anh ta đã cho em mượn thử chiếc kính của vợ anh ta. Em không thể tin rằng lúc ấy mọi cảnh vật xung quanh em lại trở nên rõ ràng như vậy. Thật kì diệu. Em có thể nhìn thấy những viên gạch trên tường, những chú chim trên không và thậm chí cả đường nét dệt trên chiếc tạp dề của người bán thịt nữa. Và cũng kể từ đó trở đi, em bắt đầu đeo kính.”

“ Cha mẹ em có yên lòng khi biết con gái của ông bà không còn chậm chạp khi đọc và viết nữa không?”

“ Không hề. Họ đã tranh cãi suốt ngày là mắt em bị như vậy do di truyền từ ai. Mẹ em thật sự rất buồn rầu, bà nói rằng kính sẽ làm ảnh hưởng đến vẻ ngoài của em.”

“ Thật vớ vẩn.”

Vẻ nuối tiếc hiển hiện trên mặt cô. “ Mẹ em thật sự đã không tốt...”

“ Bà đã bỏ chồng và con trai để chạy theo người tình của mình đến Anh ”

“ Em nghĩ rằng họ đã kết hôn khi em còn nhỏ,” cô nói

“ Họ có yêu nhau không?”

Cô cắn nhẹ môi dưới, làm cho anh chú ý tới sự dịu dàng đầy lôi cuốn nơi khóe miệng cô. “ Họ đã quyến rũ lẫn nhau nhưng chỉ là về thể xác,” cô thừa nhận. “ Nhưng đó không phải là tình yêu, phải không Leo?”

“ Không,” anh nói nhẹ nhàng. “ Điều gì đã xảy ra với cha em vậy?”

“ Em không muốn nói về điều đó.”

“ Sau tất cả những gì anh đã tâm sự với em ư?” anh gửi cho cô một cái nhìn khiển trách. “ Công bằng đi Marks. Nó không thể khó khăn hơn những gì anh đã trải qua đâu.”

“ Được rồi.” Catherine hít một hơi thật sâu. “ Khi mẹ em đổ bệnh, ông coi bà như một gánh nặng. Ông đã thuê một người phụ nữ đến chăm sóc bà, và gửi em đến ở với dì và bà nội, và cũng kể từ đó em không nghe được tin tức nào từ ông nữa. Theo như em nghĩ thì ông cũng có

thể đã qua đời.”

“ Anh rất tiếc,” Leo nói. Anh thật sự rất tiếc, anh ước rằng mình có thể bằng cách nào đó quay trở lại quá khứ để an ủi người con gái nhỏ bé này, cô đã bị bỏ rơi bởi chính người đàn ông lẽ ra phải bảo vệ cô. “ Không phải tất cả đàn ông đều như vậy,” anh cảm thấy cần thiết phải nói với cô điều này.

“ Em biết. Thật không công bằng khi đổ lỗi cho cả thầy đàn ông chỉ do tội lỗi của cha em.”

Leo cảm thấy một tia không thoải mái xoẹt qua người anh khi anh nhận thức được rằng hành xử của anh cũng không tốt hơn cha cô là bao. “ Không nghi ngờ gì là em chắc luôn ghét anh,” anh nói, “ Chắc hẳn anh đã gọi nhắc em về ông ấy. Anh cũng đã bỏ rơi em gái anh khi chúng cần anh nhất.”

Catherine gửi cho anh một ánh nhìn sáng trong, không thương hại, không chỉ trích, chỉ là... đánh giá. “ Không,” cô chân thành nói. “ Anh không hề giống ông ấy một chút nào. Anh đã trở về gia đình mình. Anh đã làm việc vì họ và quan tâm họ. Và em...em không bao giờ ghét anh cả”

Anh tiến gần cô hơn, đây quả thực là một phát hiện đáng ngạc nhiên. “ Em không ư?”

“ Không. Thực tế thì...” Cô ngưng lại đột ngột

“ Thì sao?” Leo thúc giục cô. “ Em định nói gì vậy”

“ Không có gì cả.”

“ Em có. Có vẻ như bất kì ý thích nào em “lỡ” dành cho anh đều trái với ước nguyện của em”

“ Chắc chắn là không,” Catherine nghiêm túc nói, nhưng Leo lại nhìn thấy ngay khoảnh khắc câu nói ấy được nói ra, môi cô đã khẽ giật. Cô đã cười.

“ Em đã không cưỡng lại được vẻ ngoài bánh bao của anh?” anh gợi ý. “ Cách nói chuyện lôi cuốn của anh?”

“ Không. Cả hai đều không.”

“ Em bị quyến rũ bởi những tia nhìn đắm chiêu của anh?” anh nói và kèm theo một cái cau mày đầy tình nghịch, và điều này đã khiến cô không thể không cười.

“ Phải vậy chứ.” Ngồi tựa vào gối, Leo tiếp tục nhìn cô với vẻ thỏa mãn. Cô cười thật đẹp, một điệu cười nhỏ nhẹ mà khàn khàn, như thể cô đang uống sâm panh vậy. Một vấn đề nữa lại nảy sinh. Đó là khát khao điên cuồng mà anh hướng về cô. Cô đã trở nên thật hơn bao giờ hết, nhưng cũng dễ tổn thương theo những cách mà anh không thể tưởng tượng được.

Khi Catherine bắt đầu đọc tiếp, chú chồn tinh chui ra từ dưới tủ vào nhảy vào vạt váy cô. Anh đã ngủ thiếp đi trong giây lát, miệng anh há hốc. Anh không hề trách cứ Dodger. Vạt váy Catherine thật là một nơi lí tưởng để gối đầu.

Leo bắt chước cách đọc chuyện phức tạp và chi tiết của cô, trong khi tâm trí anh cứ theo đuổi ý nghĩ cô sẽ thế nào khi trần chuồng dưới thân anh. Thật là bi thảm khi anh sẽ không bao giờ được nhìn cô như vậy. Nhưng bản thân Leo lại nghĩ rằng một người đàn ông không được có quan hệ thể xác với những quý cô còn trinh khi anh ta không hề có ý định gì nghiêm túc với cô ta cả. Anh đã thử một lần rồi, anh đã để bản thân lao vào một tình yêu đầy cuồng nhiệt, nhưng rồi anh đã gần như mất tất cả.

Có những liều lĩnh chúng ta không nên cố thử thêm bất kì lần nào nữa.

Lúc đó là giữa đêm. Catherine thức dậy bởi tiếng trẻ con khóc thút thít. Rye bé bỏng đang mọc răng, và những tiểu thiên thần ngọt ngào thì luôn cáu kỉnh, bực bội vào lúc khuya thế này.

Catherine nhìn chằm chằm vào bóng tối, cô đá tấm ga trải giường ra khỏi chân, và cố xoay tìm một tư thế dễ dàng để ngủ. Sườn của cô. Bụng của cô. Không nơi nào cho cô sự thoải mái cả.

Một vài phút sau, tiếng khóc dứt. Không nghi ngờ gì rằng cậu nhóc đang được người mẹ ân cần, dịu dàng của mình dỗ dành.

Nhưng Catherine vẫn không ngủ được. Cô đơn, đau đớn. Kiểu trần trọc đáng sợ nhất.

Cô cố làm mình bận rộn với bài hát đếm cừu Celtic cũ, vẫn còn được sử dụng bởi những người nông dân ở những vùng dân dã để học đếm từ đúng vị trí của nó... yan, tan, tethera, pethera,... Ai đó có thể nghe được tiếng vọng của thế kỷ trong các âm tiết cổ. Sethera, methera, hovera, covera,...

Trí óc cô chỉ đọng lại hình ảnh đôi mắt xanh, những làn sáng và tối, như những vệt trên bầu trời và mặt biển. Leo ngấm cô trong khi cô đang đọc cho anh nghe, trong khi cô đang may vá. Và đằng sau những câu trêu đùa của họ, và vẻ ngoài thư giãn của anh, cô biết rằng anh muốn cô, Yan, tan, tethera,...

Có lẽ Leo cũng trần trọc vào lúc này. Cơn sốt của anh đã thuyên giảm trước buổi tối nhưng nó vẫn có thể trở lại. Anh có thể cần nước. Một bộ quần áo mát mẻ.

Catherine rời khỏi giường và vội lấy chiếc áo choàng trước khi cô nghĩ đến điều đó lần thứ hai. Tìm kiếm đôi kính đeo mắt trên bàn trang điểm, cô đeo chúng.

Đôi chân trần của cô đi qua nền gỗ ở hành lang như thể cô đang đi thực hiện sứ mệnh cao cả của mình.

Cửa phòng anh vẫn còn mở. Cô bước vào phòng không một tiếng động, y như một tên trộm, nhón gót đến bên giường như cô đã làm tối qua. Dòng suối ánh sáng từ cửa sổ đang mở tràn vào bóng tối trong căn phòng tạo nên những bóng sáng trên sàn nhà. Cô có thể nghe được tiếng thở nhẹ và đều đặn của Leo.

Trên đường đến bên cạnh anh, cô toan quay đi, tim cô đập mạnh khi cô đặt tay lên trán anh. Không sốt. Chỉ có hơi ẩm ướt mà.

Hơi thở của Leo ngắt quãng giống như anh đã tỉnh dậy. “Cat?” giọng anh ngái ngủ. “Em đang làm gì vậy?”

Cô không thể nói với anh. Những lời bào chữa của cô nghe có vẻ không hợp lý và lố lăng bởi vì không có lý do nào xác đáng cho việc quấy rầy anh vào ban đêm thế này.

Lúng túng, cô lí nhí, “Em đến xem không biết anh...”. Giọng cô chết lặng.

Cô hít mạnh vào bởi vì anh nắm lấy cổ tay cô với một cú chính xác, tự nhắc mình rằng giờ là buổi tối và anh đã tỉnh rồi. Hai người cứ như thế cho đến khi cô lấy lại bình tĩnh, cổ tay cô đang bị anh nắm chặt.

Leo nắm chặt cánh tay cô, ép cô dựa vào anh, hơn nữa, đến khi cô cảm thấy cân bằng thì cô đã ngã trên người anh, chầm chậm. Lo sợ có thể làm anh đau, cô tì hai tay vào nệm, và anh cố gắng kéo cô về gần cơ thể anh hơn. Cô phản ứng lại khi cô bắt gặp ham muốn dậy lên đối với những múi cơ, ngực anh với những sợi lông mềm và xoắn.

“Đức ngài của em,” cô thì thầm, “em không...”.

Cánh tay dài của anh vòng ra sau đầu cô, và anh kéo miệng cô xuống gần anh.

Nó không phải là một nụ hôn, đó là một sự chiếm hữu. Anh hôn cô sâu hơn, chiếc lưỡi nóng bỏng của anh đẩy vào bên trong miệng cô, rút cạn ý chí và suy nghĩ của cô. Mùi hương nam tính của làn da anh phả vào mũi cô. Khiêu gợi. Ngất ngây. Những khoái cảm tràn về một lượt... Sự mềm mại, nóng bỏng của miệng anh, vòng tay vững chắc của anh, những đường nét nam tính của cơ thể anh.

Thế giới quay chậm chậm khi Leo kéo cô vào vòng tay anh, ghì chặt cô xuống giường. Những nụ hôn của anh dữ dội và ngọt ngào, những nụ hôn của cả môi, răng và lưỡi. Thở hổn hển, cô vòng tay qua cổ anh và đôi vai bị băng lại. Anh di chuyển lên trên cô, to lớn và tối, hôn cô như thể anh muốn ngấu nghiến cô.

Vạt áo choàng cô bị mở tung ra, dây cột áo choàng bị đẩy xuống đầu gối cô. Miệng Leo lướt trên cô để bắt đầu một cuộc tìm kiếm ngọt ngào từ cổ họng cô, chuyển xuống lỗ hõm dịu ngọt ở giữa cổ và vai cô. Những ngón tay anh không thôi hoạt động ở phía trước áo choàng ngủ của cô, lần mở những chiếc nút chỏ xúu trên lớp vải mỏng.

Đầu anh chậm lại, đôi môi anh tiến chậm vào đường dốc nơi khuôn ngực đầy đà của cô cho tới khi anh chạm tới nụ hoa đầy mơn trớn đến động lòng người. Anh làm ấm đôi nhũ hoa với những vuốt ve nhẹ nhàng của lưỡi. Nghịch ngợm tạo nên những dấu đỏ trên cổ cô, mơn man bởi hơi thở của cô, Leo tiến vào giữa hai đùi cô, để cô cảm nhận sức nặng nơi anh cho đến khi cô cảm giác được vật dài, cứng và đầy ngạo nghễ của anh tiến vào cô một cách đầy thân mật. Anh vuốt ve bên ngực kia của cô, ngậm núm vú cô vào và mút mạnh, tạo nên những đợt sóng khoái cảm mãnh liệt.

Với mỗi cử động, càng nhiều cảm xúc được khám phá, sự tỉnh thức dịu dàng cùng với sự non nớt thanh cao. Leo hướng tới miệng cô về trong nụ hôn dài và mê hoặc, đồng thời chậm chậm, anh bắt đầu một sự nhịp nhàng, tinh tế, mút và nhả, làm kích động cô. Cô trườn xuống bên dưới anh, cô gắng theo kịp sự trêu ghẹo cứng nhắc ấy. Cơ thể của họ áp sát vào nhau như những tờ giấy của trang sách đóng chặt, cảm giác hài lòng, sung sướng lan tỏa, và nó làm cô hoảng sợ.

“Không,” cô thở gấp, đẩy anh ra. “Dừng lại. Làm ơn...”

Một tay của cô vô tình ấn vào bên vai bị thương của anh, anh bật ra tiếng rên rỉ.

“Đức ngài của em?” cô trườn ra khỏi giường, và đứng bên cạnh, lắc lắc tay anh. “Em xin lỗi. Em làm anh đau à? Em có thể...?”

“Đi đi”

“Vâng, nhưng...”

“Ngay bây giờ, Marks.” Giọng anh chậm và đanh lại. “Hoặc là trở lại giường và để anh toàn tất nó.”

Cô chạy trốn.

Chương 11

Sau một đêm trăn trở và trăn trở, Catherine dò dẫm tìm kính và cô nhận ra rằng cô đã quên nó trong khi cô đến thăm Leo đêm qua. Thở dài thất vọng, cô ngồi vào bàn trang điểm và úp mặt vào hai tay.

Một quyết định ngu ngốc, cô nghĩ một cách u ám. Một khoảnh khắc điên khùng. Cô sẽ không

bao giờ như thế nữa.

Nhưng cô cũng không thể đổ tội cho ai cả, tất cả là tại cô.

Đó là thứ đạn dược tốt nhất, cô đã đưa nó cho Leo. Và anh sẽ dùng chính nó để tra tấn cô. Anh sẽ tận dụng mọi cơ hội để làm bề mặt cô. Cô biết anh đủ rõ để không nghi ngờ gì khả năng đó.

Tâm trạng tồi tệ của cô không đỡ hơn chút nào với sự có mặt của Dodger cả, kẻ đã xuất hiện từ trong trap đựng dép đi trong nhà của cô ở bên cạnh giường. Chú chồn tinh này đã sử dụng đầu để mở nắp trap với vẻ vui mừng hiển hiện, nó kéo chiếc dép của cô ra khỏi trap. Và có Chúa mới biết nó định giấu đi đâu.

“Dừng lại, Dodger,” cô nói và vội đuổi theo. Mọi thứ chỉ mờ ảo, không rõ nét. Cô cần kính của mình. Và thực sự rất khó để tìm kiếm bất cứ thứ gì khi bạn không thể nhìn thấy trong khoảng cách hai feet trở lại. Hơn nữa, nếu một trong những người hầu gái tìm thấy kính của cô trong phòng Leo, và Chúa giúp cô, nó mà ở trên giường của anh thì mọi người sẽ biết chuyện mất.

Bỏ chiếc dép xuống, Dodger chạy lóc cóc về phía cô, nó đứng đấy và vòng thân mình ôm lấy đầu gối cô. Nó đang run, và điều này theo như Beatrix nói đó là biểu hiện thông thường của chồn sương. Nhiệt độ cơ thể chồn sương giảm xuống khi nó ngủ, và run rẩy là cách nó làm ấm thân. Catherine cúi xuống để vuốt ve nó. Nhưng khi Dodger cố gắng trèo lên vạt váy cô, cô vội đẩy nhẹ nó xuống. “Tao không được khỏe,” cô ủ rũ nói cho dù hành động vừa rồi của cô không có gì sai trái cả. Tức tối trước sự chối từ của cô, Dodger quay đi và nhanh chóng nhảy ra khỏi phòng.

Catherine tiếp tục gục đầu xuống bàn. Cảm giác u ám và đầy xấu hổ không thôi tra tấn cô. Cô đã ngủ dậy muộn. Cô có thể nghe thấy những tiếng bước chân và những cuộc đối thoại mập mờ ở tầng dưới. Liệu Leo có xuống ăn sáng không nhỉ?

Cô không thể gặp anh.

Tâm trí cô trở về với những phút giây điên loạn của đêm qua. Một ham muốn nguyên thủy trỗi dậy trong cô khi cô nghĩ về cái cách anh đã hôn cô, cảm nhận miệng anh miên man trên cơ thể cô. Cô nghe thấy tiếng Dodger quay trở lại phòng mình, nó cười và nhảy cẫng lên như nó vẫn thường làm mỗi khi nó phần khích. “Đi đi, Dodger,” giọng cô đều đều nói.

Nhưng nó vẫn khẳng khái ở lại, nó tiến về phía cô và lại đứng thẳng lưng. Nhìn chằm chằm vào Dodger, Catherine nhìn thấy có cái gì đó mà Dodger đang gặm trên miệng. Cô chớp mắt liên hồi. Chằm chằm cô cúi xuống và lấy vật đó từ miệng Dodger. Kính của cô. Cô ngạc nhiên khi chỉ một cử chỉ của sự tốt bụng cũng có thể khiến cho con người ta cảm thấy thoải mái hơn.

“Cảm ơn chú mày,” cô thì thầm, nước mắt khế rơi từ khóe mắt cô khi cô vuốt ve đầu của Dodger. “Tao rất yêu chú mày, Dodger tinh quái ạ.”

Trèo lên vạt váy cô, Dodger bật lên bật xuống và khẽ thở dài. Catherine mặc quần áo rất nghiêm trang và đầy cẩn thận, cô đã thêm những kẹp ghim lên mái tóc của mình, cô buộc chặt khăn thắt lưng vào chiếc váy xám hơn thường lệ. Như vậy cô có thể bao bọc bản thân một cách triệt để, để mọi thứ trong cô không lạc mất một cách dễ dàng. Kể cả những suy nghĩ đang ngự trị trong đầu cô.

Bước vào phòng ăn sáng, cô nhìn thấy Amelia trên bàn. Cô đang cho bé Rye bú sữa.

“Chào buổi sáng,” Catherine thì thầm và tiến đến đồ trà vào cốc. “Rye bé bỏng tội nghiệp...”

Tôi nghe thấy thằng bé khóc đêm qua, răng của thằng bé vẫn ổn chứ?”

“ Không hề,” Amelia rầu rĩ nói. “ Tôi rất tiếc vì thằng bé đã phá vỡ giấc ngủ của cô, Catherine.”

“Ồ không đâu. Lúc đó tôi vẫn thức. Đêm qua tôi đã thao thức, khó ngủ.”

“ Chắc hẳn Leo cũng vậy,” Amelia nói. Catherine lập tức nhìn cô, nhưng lạ chúa là không hề có ngụ ý trong lời nói của Amelia. Cô cố giữ bình tĩnh. “ Oh? Tôi hi vọng rằng anh ấy cảm thấy khỏe vào sáng nay.”

“ Anh ấy có vẻ khá hơn rồi, nhưng anh ấy cứ im lặng cả buổi và trông như đang bận tâm điều gì đó.” Amelia thất vọng nói. “ Tôi cho rằng điều này càng làm anh ấy tệ hơn khi tôi nói với anh ấy rằng chúng tôi đang sắp xếp một buổi khiêu vũ cho anh ấy cứ một tháng một lần.”

Khuấy thêm đường vào trà một cách cẩn trọng, Catherine hỏi, “ Cô có nói với mọi người rằng mục đích của buổi khiêu vũ là tìm vợ cho đức ngài Ramsay không?”

Amelia cười. “ Không, tôi không thiếu tế nhị như thế. Tuy nhiên, chắc chắn một điều là sẽ có rất nhiều quý cô trẻ đầy triển vọng được mời. Và tất nhiên, anh trai tôi sẽ là mục tiêu của buổi khiêu vũ đó.”

“ Tôi chắc rằng mình không biết tại sao,” Catherine khẽ lẩm bẩm và cố tỏ ra thoải mái trong khi trong cô đang tràn ngập nỗi tuyệt vọng

Cô nhận ra rằng bản thân sẽ không chịu được khi vẫn sống trong gia đình Hathaway và chứng kiến cuộc hôn nhân tốt đẹp của Leo.

Cô thực không thể chịu được khi Leo ở bên một người phụ nữ khác, nhất là khi cô ấy có thể làm anh vui vẻ.

“Ồ, đơn giản thôi mà,” Amelia nói. “ Đức ngài Ramsay là một quý tộc không tóc giả, không mất một cái răng nào (^-^) và anh ấy vẫn...còn rất trẻ khỏe và sung sức. Và nếu anh ấy không phải là anh trai tôi, tôi cho rằng anh ấy có vẻ ngoài không tồi chút nào.”

“ Anh ấy rất đẹp trai,” Catherine phản đối không cần suy nghĩ và mặt cô bỗng đỏ ửng khi Amelia ném về phía cô một cái nhìn đầy tinh quái.

Cô cố ép bản thân uống hết cốc trà, và nhắm nháp bữa sáng, rồi cô đi tìm Beatrix. Đã đến thời gian học buổi sáng rồi.

Catherine và Beatrix bắt đầu bài học với vài phút thực hiện những nghi thức xã hội, sau đó họ dành toàn bộ thời gian còn lại của buổi sáng cho những môn học như lịch sử, triết học, thậm chí cả khoa học. Beatrix nắm vững những môn học thời thượng đang được dạy cho các quý cô với mục đích gần như là để cho họ trở thành một người vợ và một người mẹ tốt. Bây giờ đây Catherine có cảm giác cô và Beatrix đang là những người bạn học.

Mặc dù Catherine chưa bao giờ được gặp ông bà Hathaway, nhưng cô nghĩ rằng cả hai người họ, đặc biệt là ông Hathaway, sẽ luôn luôn hài lòng về khả năng của các con ông. Gia đình Hathaway thật sự là một gia đình trí thức, tất cả họ đều có khả năng dễ dàng thảo luận một chủ đề hoặc những vấn đề ở mức trừu tượng. Và còn một thứ mà họ cùng sở hữu- đó là một khả năng tạo nên sự biến đổi cùng những mối liên hệ giữa những đối tượng khác nhau.

Vào một buổi tối, một cuộc thảo luận tại bữa tối tập trung vào tin tức của một chiếc xe ngựa chạy bằng hơi nước được phát minh bởi một nhà sản xuất nô-bin ở Somerset tên là John Stringfellow. Nó không hoạt động, nhưng đó thực sự là một ý tưởng rất sáng tạo. Trong suốt cuộc thảo luận liên quan đến vấn đề liệu con người có thể bay trong một phát minh cơ khí được hay không, gia đình Hathaway đã đưa ra những câu chuyện thần thoại Hi Lạp, những

thuyết Vật lí, những con điều của Trung Quốc, vương quốc những loài động vật, triết học Pháp và những phát minh của Leonardo da Vinci. Những nỗ lực để có thể hiểu và bắt kịp cuộc thảo luận đó thực sự làm cho người ta cảm thấy chóng mặt.

Cá nhân Catherine lo lắng liệu cách nói chuyện sắc sảo có làm hạn chế những lời cầu hôn dành cho Poppy và Beatrix hay không. Trong trường hợp của Poppy hóa ra nó lại trở thành vấn đề khó giải quyết đến vậy. Cũng may cuối cùng cô cũng gặp được Harry.

Tuy nhiên, khi Catherine cố nói về vấn đề này với Cam Rohan thì anh ta lại đưa ra một quyết định rất chóng vánh. “ Không cô Marks à, đừng có cố gắng thay đổi Poppy hay Beatrix,”. “ Nó sẽ không phát huy tác dụng đâu, và nó chỉ làm cho hai người họ không vui mà thôi. Hãy chỉ giúp đỡ họ cách hành xử trong xã hội.”

“ Nói cách khác,” Catherine nói một cách đầy châm biếm, “ anh muốn họ có vẻ ngoài đúng mực, nhưng anh lại không mong họ thực sự như vậy ư?”

Cam tỏ ra vui mừng trước cách hiểu của cô. “ Chính xác là vậy.”

Giờ thì Catherine đã hiểu chính xác Cam đã đúng. Không ai trong gia đình Hathaway muốn trở thành người dân thật sự của xã hội này cả, cho dù cô mong muốn họ như vậy.

Cô đi đến thư viện để kiểm vài quyển sách cho Beatrix. Vừa bước vào phòng, cô dừng lại và thở khó nhọc khi nhìn thấy Leo ngồi tựa vào một cái bàn ở góc xa.

Lao quay đầu lại nhìn cô với cặp mắt sắc nhọn. Cô trở nên run rẩy, lúc nóng lúc lạnh. Đầu cô vang vọng âm thanh của tiếng tim đập thành thịch.

“ Chào buổi sáng,” cô nói không ra tiếng và vội lùi lại một bước. “ Em không hề muốn quấy rầy anh.”

“ Em không đang quấy rầy anh.”

“ Em đến tìm một vài quyển sách, nếu...nếu em có thể.”

Leo cho cô một cái gật đầu và lại chuyển sự chú ý của mình về những bức tranh trên bàn. Tự ý thức sâu sắc được điều đó, Catherine đi về phía giá sách và tìm những cái tựa mà cô đang cần. Không gian quá tĩnh lặng đến mức cô nghĩ nhịp đập trái tim mình chắc chắn có thể bị anh nghe thấy. Cảm thấy cần thiết phải phá vỡ sự im lặng, cô liền lĩnh hỏi, “ Anh đang thiết kế cái gì cho điền trang à? Một ngôi nhà cho các tá điền ư?”

“ Thêm vào đó là cả những cái chuồng ngựa nữa.”

“ Ồ.”

Catherine mơ hồ nhìn dọc theo một hàng sách. Họ sẽ coi như những chuyện của đêm qua chưa từng xảy ra chứ? Cô mong sẽ là vậy. Nhưng chỉ ngay sau đó thôi cô đã nghe thấy anh nói, “ Nếu em mong sẽ nhận được một lời xin lỗi từ anh, thì em sẽ không có nó đâu.”

Catherine quay mặt lại phía anh. “ Anh nói gì cơ?”

Leo vẫn đang suy tính về tập hợp những độ cao. “ Khi em đến thăm một người đàn ông tại giường của anh ta lúc nửa đêm, thì đừng có mong đợi là sẽ có trà và một cuộc nói chuyện.”

“ Em không đến thăm anh trên giường của anh,” cô phản kháng. “ Anh đang ở trên giường của mình và em thì không hề mong sẽ tìm thấy anh ở đó.” Nhận thức được rằng mình đang nói những điều ngớ ngẩn, cô chế ngự bản thân bằng cách cốc nhẹ vào đầu mình

“ Vào lúc hai giờ sáng ư?” Leo gợi nhắc cô, “ Anh hầu như sẽ luôn ở trên giường cho một trong hai hoạt động chính. Đó là ngủ, và anh không tin rằng mình cần phải nói thêm điều gì nữa.”

“ Em chỉ muốn xem anh còn sốt không,” cô nói và mặt lại đỏ ửng. “ Và xem anh có cần gì không.”

“ Có vẻ như là vậy.”

Catherine chưa bao giờ cảm thấy không thoải mái một cách lạ lùng như vậy. Làn da cô trở nên căng cứng. “ Anh sẽ không nói với ai chứ?” cô cố để bản thân hỏi anh điều này.

Chân mày anh cong lên một cách đầy mỉa mai. “ Em sợ là anh sẽ ba hoa về “ cuộc hẹn hò” đêm qua của chúng ta ư? Không, Marks à. Anh không có lợi lộc gì từ việc làm đó cả. Và như những nỗi tiếc của anh, chúng ta vẫn chưa làm gì đủ để bảo đảm cho một lời đồn cả.”

Đỏ mặt vì thẹn thùng, Catherine tiến về phía một đồng bản phác thảo và phế liệu tại các góc bàn, cô dựng thẳng chúng và sắp xếp thật gọn gàng. “ Em có làm anh đau không?” cô cố gắng hỏi và nhớ lại rằng mình đã vô tình ấn mạnh vào vết thương của anh thế nào. “ Sáng nay nó có đau không?”

Leo lưỡng lự trước khi trả lời. “ Không, nó thực sự đã thoải mái hơn sau khi em rời đi. Nhưng có Chúa biết là cơn đau đó không mất nhiều thời gian để quay trở lại.”

Catherine tràn đầy hối hận. “ Em rất xin lỗi. Chúng ta có cần phải đắp thuốc lên đấy không?”
“ Đắp thuốc ư?” anh nhắc lại. “ Ôi không...Chúng ta đang nói chuyện về vai của anh sao?”

Cô chớp mắt đầy bối rối. “ Tất nhiên là chúng ta đang nói về vai anh rồi. Thế anh nghĩ chúng ta còn có thể nói về cái gì nữa?”

“ Cat...” Leo nhìn về phía cô. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh không hề cười dù chỉ một chút. “ Khi một người đàn ông bị kích thích nhưng rồi vì một lí do nào đó mà anh ta không thể thỏa mãn được dục vọng của mình, thì ngay sau đấy anh ta sẽ cảm thấy đau một lúc.”

“ Ở đâu vậy?”

Anh gửi về phía cô một cái nhìn biết nói

“ Ý anh là...” Một tia xấu hổ ngượng trên gương mặt cô và cuối cùng thì cô cũng hiểu.
“ Ồ, Em không quan tâm nếu anh bị đau ở đó, Em chỉ lo cho vết thương của anh thôi!”

“ Nó đỡ hơn nhiều rồi,” Leo đảm bảo với cô, ánh mắt anh sáng ngời đầy thích thú. “ Và thế chỗ vào đó là sự đau đớn khác...”

“ Không liên quan gì đến em,” cô vội vàng nói

“ Cho anh có ý kiến khác được không?”

Lòng tự trọng của Catherine dường như đã không còn nữa rồi. Rõ ràng là cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dờ đi.

“ Em phải đi rồi.”

“ Thế còn những quyển sách em cần thì sao?”

“ Em sẽ tìm nó sau.”

Khi cô đang chuẩn bị đi thì ống tay áo của cô đã chạm vào đồng phác thảo mà cô vừa mới

dựng lên, và chúng ngay lập tức đã đổ xuống sàn.

“Ồ không.” Cô ngồi sụp xuống đất và thu nhặt lại đồng giấy tờ

“Để đó,” cô nghe thấy Leo nói. “Anh sẽ làm việc đó.”

“Không, em là người đã...”

Catherine đột nhiên ngừng lại khi cô nhìn thấy giữa những bản phác thảo với những cấu trúc và phong cảnh là một bức phác họa bằng chì của một người phụ nữ...chính xác là một người phụ nữ khỏa thân đang dựa về một phía, mái tóc cứ nhẹ nhàng mà trải dài khắp nơi. Cặp đùi thon thả vắt chéo vào nhau một cách đầy e lệ, che đi phần nào đường nét thanh tú của vùng tam giác nữ tính nhạy cảm.

Và còn có cả một cặp kính được đặt cân bằng trên mũi của người đàn bà kia. Catherine run rẩy nhặt bức họa lên, trong khi trái tim cô thì đang biểu tình chống lại xương sườn cứng nhắc. Phải mất một vài nỗ lực trước khi cô có thể nói.

“Là em phải không?”

Leo cũng cúi xuống tấm thảm dưới sàn nhà và ngồi cạnh cô. Anh gật đầu với vẻ mặt đầy xót xa. Sắc mặt anh sáng lên cho tới khi đôi mắt anh trở nên xanh thẫm một cách tương phản.

“Tại sao?” cô thầm thì.

“Điều này không hề làm mất đi phẩm giá con người,” anh nói. “Đây chỉ là những gì con mắt anh muốn thể hiện, đôi mắt anh chứ không phải của bất kì ai khác.”

Cô ép bản thân nhìn xuống bức họa một lần nữa, cô cảm thấy mình bị phơi bày một cách đầy kinh hoàng. Sự thật thì nếu anh có thực sự nhìn thấy cô không một mảnh vải che thân, có lẽ không gì có thể làm cô bối mặt hơn nữa. Và những gì mà anh thể hiện trên giấy không hề thô thiển hay hạ thấp giá trị của cô cả. Người phụ nữ trong tranh được vẽ với những đường nét uyển chuyển, duyên dáng và đầy mê hoặc.

“Anh...anh không bao giờ...nhìn thấy em thế này,” cô cố gắng nói từng từ trước khi kết thúc nỗ lực phi thường của mình. “Phải vậy không anh?”

Một nụ cười đầy tự ti xuất hiện trên đôi môi anh. “Không, anh không bao giờ bệnh hoạn

đến mức hạ thấp bản thân như vậy.” Anh ngừng lại trước khi nói tiếp. “ Vậy anh có vẽ chính xác không? Thật không dễ khi đoán xem em sẽ thế nào nếu không có những lớp vẽ này.”

Cô đang phải đấu tranh với những nỗi xấu hổ bằng một nụ cười gượng đầy lo lắng. “ Nếu anh làm vậy, chắc chắn em sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó.” Cô đặt bức vẽ xuống chông phía dưới. Cô phủi tay và nói. “ Anh có vẽ người phụ nữ nào như này nữa không?” cô bẽn lễn hỏi anh.

Leo lắc đầu. “ Anh đã bắt đầu với em, và gần đây thì anh không thường xuyên làm vậy nữa”

Mặt cô càng thêm đỏ ửng. “ Anh...anh từng vẽ em...như thế này rồi sao?”

“ Một hoặc hai lần gì đó.” Anh cố làm ra vẻ ăn năn.

“ Vậy thì làm ơn...anh hủy nó đi được không?”

“ Chắc chắn rồi. Nhưng anh phải buộc nói với em rằng anh sẽ chỉ vẽ thêm nữa mà thôi. Đó là sở thích của anh, anh thích được vẽ em trong tình trạng như thế, anh thích được ngắm nhìn em khỏa thân như vậy dù chỉ là trong tranh vẽ.”

Catherine than van và ôm mặt đầy đau khổ. Giọng nói của cô trở nên vô cùng não nề. “ Em mong anh sẽ theo đuổi một thú vui khác Leo à.”

Cô có thể nghe thấy giọng cười khàn khàn của anh. “ Cat, tình yêu của anh. Em có thể quay lại và nhìn anh không?”

“ Không!” Cô cứng người và không thể di chuyển nhưng chẳng biết tự bao giờ cô đã cảm nhận được vòng tay anh ôm cô vào lòng. “ Anh chỉ trêu em thôi. Anh sẽ không bao giờ vẽ em như thế nữa đâu.” Leo tiếp tục ôm cô, anh cẩn thận giúp cô áp mặt vào vai mình. “ Em giận anh à?”

Cô lắc đầu.

“ Em sợ anh không?”

“ Không.” Cô thở hỗn hển. “ Em chỉ ngạc nhiên vì anh đã vẽ em theo cách đó thôi.”

“ Tại sao?”

“ Vì em không giống như thế.”

Anh hiểu cô muốn nói gì. “ Nhưng không ai có thể nhìn chính xác anh ta hay cô ta như thế nào cả.”

“ Em chắc rằng mình chưa bao giờ nằm ườn ra với bộ dạng đáng xấu hổ như vậy!”

“ Em nghĩ rằng...đó là một nỗi xấu hổ ư?” Anh thở không đều. “ Em nên biết rằng anh luôn muốn em Cat à. Anh luôn có những ý nghĩ kì quặc và đầy tình quái và anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu anh nói chúng cho em nghe. Và anh muốn em không theo cái cách mà anh thích màu tóc em hay những bộ quần áo đầy quyến rũ mà em mặc.” Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô. “ Catherine Marks hay dù em có là ai khác đi chẳng nữa...trong anh vẫn luôn thường trực những mong muốn khát khao trần tục được lên giường cùng em,..., hàng tuần và ít nhất là...phạm tất cả những sai lầm đáng nguyên rủa của một người đàn ông. Anh muốn...muốn được...làm cái gì đó hơn là chỉ phác họa em như vậy. Anh muốn được trực tiếp vẽ lên người em, những bông hoa quanh khuôn ngực “trêu ngươi” kia của em, những vệt dài dọc theo cặp đùi trắng nõn của em.” Anh bắt đầu lân la đôi môi mình quanh vành tai nhạy cảm của cô. “ Anh muốn được vẽ bản đồ lên thân thể này của em, mọi nơi...đông, tây, nam, bắc. Anh sẽ...”

“ Đừng,” cô nói và gần như không thể thở được nữa.

Nụ cười thảo nào trên đôi môi anh vụt tắt. “ Anh đã bảo em rồi mà.”

Anh nói lỏng vòng tay và anh giải thoát cho cô và đứng dậy. Với lấy tay cô, anh đỡ cô dậy. Anh nhặt bức họa cô lên. “ Anh sẽ hủy cả những bức khác nữa.”

Catherine cứ thế mà bất động trước sự dèi dặt của anh.

Chương 12

Trong một tháng sau đó, Leo luôn cố giữ cho mình bận rộn để khỏi phải gặp mặt Catherine. Hai thửa ruộng mới mua cần phải có kế hoạch tưới tiêu hợp lý. Đó là dịp để Leo có thể cải thiện khả năng chuyên môn của mình đến một mức nhất định trong khi Cam chăm sóc ngựa và Merripen quản lý việc thu hoạch. Leo đã lên một chương trình về việc tưới những đồng cỏ thiếu nước với các dòng suối nhỏ và các ao hồ được dẫn từ những con sông gần đấy. Ở nơi mà

một kênh đào chảy chậm qua, ra đến biển, họ có thể cần một bánh xe nước. Một bánh xe, cùng với những xô nước, sẽ cung cấp được một lượng lớn nước và chuyển nó đến một con sông đào nhân tạo.

Không áo sơ mi và mình đây mồ hôi dưới ánh chói chang của mặt trời Hampshire, Leo và những người làm thuê đào các con mương và các ống dẫn nước, chuyển chỗ các hòn sỏi, và xới tung mặt đất. Vào cuối ngày, Leo cảm thấy các cơ bắp đều đau nhừ và khó mà có thể tỉnh táo trong bữa tối được. Cơ thể anh trở nên cứng cáp và cơ bắp hơn nên anh phải mượn áo quần của Cam trong khi các thợ may trong làng sửa lại quần áo cho anh.

“Ít nhất thì công việc cũng kéo anh ra khỏi truy lạc,” Win châm chọc anh vào một tối trước giờ ăn, cô vuốt lên mái tóc anh đầy yêu thương, trêu mếu khi hai người đang cùng nhau ngồi trong phòng khách.

“Có lẽ anh được sinh ra cho những truy lạc đó,” Leo nói với cô. “Đó là lí do tại sao anh luôn dính phải những rắc rối liên quan đến nó.”

“Điều anh cần,” Win nói nhẹ nhàng, “là một người vợ. Và điều em nói không ngoài những quyền lợi bản thân anh, Leo.”

Anh mỉm cười với cô, cô em gái đáng yêu, dịu dàng nhất của anh, người đã chiến đấu với bao nhiêu rào cản cá nhân vì một tình yêu bất diệt. “Em không bị ám ảnh bởi chút nào gọi là quyền lợi bản thân, Win à. Nhưng giống như với mọi lời khuyên của em trước đó, anh không định làm việc đó đâu.”

“Anh nên. Anh cần có một gia đình riêng của mình.”
“Anh có nhiều hơn những gì một gia đình bình thường có. Và có rất rất nhiều điều anh muốn làm hơn việc hết hôn.”

“Như là?”

“Oh, cắt rời lưỡi mình và tham gia Hội tu sĩ Trappist... cuộn tròn mình trong mật ong và ngủ một giấc ngắn trong ổ kiến... Anh có nên thử không nhỉ?”

“Nó không cần thiết lắm đâu,” Win nói với nụ cười trên môi. “Tuy nhiên, một ngày nào đó anh sẽ kết hôn, Leo à. Cả Cam và Merripen đều nói rằng anh có một đường hôn nhân rõ rệt trong bàn tay anh.”

Sửng sốt, Leo nhìn xuống lòng bàn tay mình. “Đó là dấu tạo ra do cách anh cầm bút thôi.”

“Đó là một đường hôn nhân. Và nó rất dài đấy, thực tế nó bao bọc cả hai bên bàn tay anh. Điều đó có nghĩa là một ngày nào đó anh sẽ kết hôn với tình yêu định mệnh của anh.” Win nhướn đôi lông mày màu nhạt của mình đầy ý nghĩa, như ngụ ý rằng, Anh nghĩ gì về điều em vừa nói?

“Romas không thật sự tin vào việc đọc chỉ tay.” Leo nhắc lại cho cô. “Nó là một chuyện phi lý. Người ta chỉ làm để kiến thêm tiền từ những người khờ khạo và những kẻ say rượu.”

Trước khi Win có thể trả lời, Merripen bước vào phòng khách. “Gadjos biết chắc chắn cách để làm phức tạp vấn đề,” anh nói, nắm trong tay bức thư cho Leo và thả mình xuống trường kỉ.

“Gì vậy?” Leo hỏi, lướt mắt qua chữ ký ở cuối thư. “Một bức thư khác từ người cố vấn pháp luật? Tôi nghĩ anh ta đang cố gắng làm cho mọi thứ trở nên bớt rắc rối hơn với chúng ta đấy.”

“Anh ta càng giải thích,” Merripen nói, “thì càng lộ rõ sự bối rối. Như một người Rom, tôi vẫn còn có những vấn đề khó hiểu về thủ tục giấy tờ nhà đất. Nhưng Ramsay đã khẳng định...” Anh lắc đầu trong chán ghét. “Đó là một vấn đề rắc rối trong sự chấp thuận, thừa nhận, phong tục, tập quán, sự phản đối, điều kiện và hợp đồng thuê nhà.”

“Đó là vì khẳng định đó đã cũ rồi,” Win nói một cách khôn ngoan. “Một trang viên càng cổ kính, thì cần càng nhiều thời gian để giải quyết những rắc rối.” Cô nhìn vào Leo. “Tiện thể, em vừa mới nghe được rằng nữ bá tước Ramsay và em gái là cô Darwin mong được đến thăm chúng ta. Chúng ta đã nhận được thư vào sớm hôm nay.”

“Em nói cái quái quỷ gì vậy.” Leo cảm thấy bị xúc phạm. “Với mục đích gì? Để cười nhạo? Đi kiểm tra sổ sách. Anh đã phải đợi một năm trước khi họ sắp đặt anh đến chỗ này.”

“Cũng có thể là họ mong muốn tạo không khí thân ái và tìm kiếm một giải pháp có thể chấp nhận cho tất cả chúng ta.” Win đề nghị.

Win khi nào cũng có khuynh hướng nghĩ tốt cho tất cả mọi người và tin tưởng vào bản chất tốt đẹp của con người.

Leo thì không thể.

“Tạo không khí thân ái ư?.” Anh cần nhần. “Chúa biết, anh bị ép buộc kết hôn với những mụ

già xấu xí.”

“Vậy anh đã để ý người nào chưa?” Win hỏi.

“Chưa ai cả. Nhưng nếu anh có kết hôn thì cũng với một người mà anh sẽ không bao giờ yêu cô ấy .”

Một chuyển động ở cửa vào làm anh chú ý, và Leo nhìn lên xem có phải Catherine vào phòng không. Cô chỉ mỉm cười trung lập, cẩn thận tránh cái nhìn chăm chăm của Leo, và ngồi vào một cái ghế trong góc. Trong cơn giận, anh vẫn nhận ra rằng cô đang sụt cân. Ngực cô nhỏ hơn, và eo cô thon và mảnh dẻ, và nước da cô xanh xao, yếu ớt. Cô đã thận trọng tránh những thức ăn bổ dưỡng? Cái gì đã lấy đi sự ngon miệng của cô? Cô đang định làm cho mình thanh mảnh hơn sao?

“Vì Chúa, Marks,” anh cúi kính nói, “Em ốm y như một nhánh cây phong ấy.”

“Leo,” Win nhắc anh.

Catherine nhìn anh một cách đầy xúc phạm. “Tôi không phải là người được vẽ lên trên quần của một ai đó đâu”.

“Em giống như người chết dở do bị suy dinh dưỡng,” Leo bước đến gần với vẻ mặt cau có. “Có việc gì với em à? Sao em không chịu ăn?”

“Ramsay,” Merripen cầu nhàu, quyết định cắt ngang chuyện này.

Catherine đá vào ghế ngồi của cô và nhìn chăm chăm vào Leo. “Anh là một kẻ hay khoác lác và đạo đức giả, anh không có quyền phê bình về vẻ bề ngoài của tôi, vì vậy,... vì vậy...” Cô cố gắng xoay sở tìm một từ thật xác đáng. “Đồ gian trá!” Và cô quát tháo ngay giữa phòng khách, tiếng sột soạt váy cô đầy tức giận.

Merripen và Win chứng kiến sự việc với miệng mở to kinh ngạc.

“Em học từ đó ở đâu vậy?” Leo hỏi, khắt khe nhìn cô.

“Từ anh.” Cô nói một cách kịch liệt.

“Em có biết từ đó có nghĩa là gì không?”

“Không, và tôi không cần biết. Tránh xa tôi ra!”

Và ngay khi cô lao ra khỏi phòng, Leo chạy đi tìm cô, nó nhắc anh nhớ rằng anh đã từng mong được có một trận tranh cãi với cô thế này, như một sự tác động qua lại.

Cô ra ngoài và chỉ mới được nửa đường, và nhanh sau đó, họ tìm thấy nhau trong sân sau nhà bếp. Không khí có vị cay bởi mùi cây cỏ cháy.

“Marks,” anh nói trong bức tức. “Anh có thể đuổi theo em đến chỗ bụi rau mùi tây ấy nếu em muốn, nhưng chúng ta tốt hơn hết nên dừng lại và nói chuyện rõ ràng ngay tại đây.”

Cô nhìn xoáy vào khuôn mặt anh, màu sắc nhạt dần trên má cô. “Không có gì để bàn cãi nữa. Anh đã không nói chuyện với tôi trong nhiều ngày, và rồi anh có những nhận xét cá nhân đầy xúc phạm....”

“Anh không có ý xúc phạm em. Anh chỉ hơn thua muốn nói...”

“Tôi không ốm như cây củi, anh là một thằng khốn đần độn đáng khinh! Với anh, tôi không phải là con người sao, nên anh dám đối xử với tôi khinh miệt như vậy? Anh là kẻ ...”

“Anh rất tiếc.”

Cô muốn yên tĩnh, hơi thở cô trở nên khó nhọc.

“Anh không nên nói như vậy với em,” anh nói cộc lốc. “Và em không phải không là con người đối với anh, em là người mà anh muốn được chăm sóc một cách tốt nhất. Anh sẽ rất tức tối nếu như người nào không đối xử tốt với em- nếu trường hợp đó xảy đến với em. Em đang không quan tâm đến bản thân mình.”

“Như anh vậy thôi.”

Anh nhếch môi để trả lời cô, nhưng anh không thể nghĩ ra được cách bác bỏ nào hiệu quả. Anh mở và đóng miệng lần nữa.

“Mỗi ngày anh tự bắt mình làm việc đến kiệt sức,” Catherine nói. “Anh thả rơi ít nhất một nửa tảng đá.”

“Cánh đồng mới cần có các thiết bị tưới tiêu. Anh là người thích hợp nhất để thiết kế và thực hiện chúng.”

“Anh không cần phải đào những con mương, bưng bê các tảng đá.”

“Anh phải làm thế.”

“Vì sao chứ?”

Leo nhìn cô, tự cân nhắc không biết có nên nói với cô sự thật. Anh quyết định nói thẳng.

“Bởi vì làm việc đến độ mệt mỏi, kiệt sức là cách để anh giữ mình không đến với em mỗi tối và dụ dỗ em.”

Catherine nhìn anh với đôi mắt tròn xoe. Cô mở miệng nhưng không biết nói điều gì như anh đã làm chỉ một lúc trước đó.

Leo cũng nhìn lại cô với hỗn độn cảm xúc đùa vui và bắt đầu cảm giác nóng bừng. Anh không còn có thể phủ nhận rằng anh không thể tìm thấy trên thế giới này chuyện nào vui vẻ hơn nói chuyện với cô. Hoặc chỉ là gần bên cô. Hay gắt gỏng, bướng bỉnh, đầy mê hoặc,... Hoàn toàn không giống với những người tình cũ của anh. Và vào thời điểm đó, cô có sự lôi cuốn của một con nhím hoang dã.

Nhưng cô thách thức anh, nhìn anh như một người ngang sức, ngang tài, một cách thức mà không người phụ nữ nào khác có thể thử qua. Anh muốn cô nhiều hơn cả những lý do đó.

“Anh không thể dụ dỗ em được đâu.” Cô nói một cách bị kích động.

Cả hai đều không cử động, ánh mắt họ khoá chặt vào nhau.

“Em phủ nhận sự hấp dẫn giữa hai chúng ta sao?” Giọng Leo trầm hơn thông thường. Anh nhận thấy một cơn rung mình chạy dọc người cô trước khi cô nhấc quai hàm lên để xác nhận lời cô vừa nói.

“Em phủ nhận lý trí của một người có thể bị vùi dưới chân chỉ bởi vì ham muốn xác thịt,” cô nói. “Não bộ của một người luôn có những chỉ thị kịp thời.”

Leo không thể chống lại nụ cười chế nhạo vừa nở trên môi cô. “Chúa tôi, Marks. Hiển nhiên là em chưa từng hề thực hành điều đó, hoặc là em nên biết cơ quan chủ yếu có những chỉ thị không phải là não bộ. Thực tế, não ngừng lại tất cả các hoạt động của nó.”

“Em nghĩ thật sự rất dễ dàng để biết rằng một người phụ nữ có thể làm được.”

“Não bộ của một người phụ nữ không ít nguyên thủy hơn nam giới đâu em, đặc biệt khi nó bị làm cho xao lãng một cách tự nhiên.”

“Em biết là anh không hề muốn nghĩ như vậy mà.”

“Anh cần phải chứng minh cho em biết nhỉ?”

Cái miệng tinh tế của Catherine nhả lại đầy hoài nghi. Nhưng ngay sau đó, như thể cô không cưỡng lại được, cô hỏi, “Bằng cách nào?”

Nắm lấy cánh tay cô, Leo dẫn cô đến một nơi tách biệt với sân sau nhà bếp, đằng sau khóm pergolas bao phủ bởi những cây đậu có màu đỏ tươi. Hai người đứng ngay bên cạnh nhà kính, nơi đã từng trồng những loại cây trồng bắt buộc khác trước khi chuyển sang trồng hoa khi họ vẫn chưa nghĩ ra nên trồng loại cây nào khác. Nhà kính cho phép người làm vườn trồng cây, hoa bất kể sự thay đổi của thời tiết.

Leo nhìn quanh trước khi chắc chắn rằng họ sẽ không bị nhìn trộm. “Đây là một thử thách cho những chức năng vượt trội của não bộ em đấy. Đầu tiên, anh sẽ hôn em. Ngay sau đó, anh sẽ hỏi em một câu hỏi đơn giản. Nếu em trả lời đúng, anh sẽ nhận thua.”

Catherine cau mày và nhìn xa khỏi anh, “Điều này thật buồn cười.” cô như đang nói với ai đó khác.

“Em có quyền từ chối mà.” Leo nói với cô. “Chắc chắn rồi. Anh sẽ xem như em tự nhận thua.”

Khoanh tay trước ngực, Catherine nhìn anh qua đôi mắt nhú lại. “Một nụ hôn thôi chứ?”

Leo mở bàn tay ra, như thể chứng minh rằng anh không có gì giấu trong tay cả. Ánh mắt anh không rời khỏi cô. “Một nụ hôn cho mỗi câu hỏi.”

Từ từ rời vòng tay, cô đứng trước anh với vẻ không chắc chắn lắm.

Leo không thực sự mong chờ cô sẽ tham gia vào trò chơi này. Anh cảm nhận được tim mình đang đập tình thịnh. Khi anh bước đến gần cô hơn, anh đoán biết được rằng những thử thách này đã trở thành một vấn đề khó khăn.

“Anh có thể chứ?” Anh hỏi, với tới đôi kính mắt và lấy nó ra khỏi mặt cô.

Cô nháy mắt nhưng không hề kháng cự lại.

Leo giữ lấy đôi kính và cất chúng vào trong túi áo khoác. Rất nhẹ nhàng, anh nâng mặt cô lên bằng hai tay. Anh đã khiến cô căng thẳng. Tốt lắm, anh đến tối nghĩ.

“Được chưa em?” anh hỏi.

Cô gật đầu, bên trong lòng bàn tay anh, môi cô đang run.

Leo đưa miệng mình chạm nhẹ nhàng vào cô, hôn cô mê đắm, không dùng áp lực nào. Môi cô mát và ngọt. Tách chúng ra, anh hôn sâu hơn. Tay anh vòng quanh người cô, áp chặt cô vào anh. Cô mảnh dẻ nhưng rắn chắc, cơ thể cô mềm như nhung. Anh cảm nhận cô bắt đầu đáp lại anh, cảm giác thư giãn thật chậm và không kiểm soát được. Tập trung vào miệng cô, anh nhận ra cô với ngọn lửa trào lên, tìm kiếm lưỡi anh đến khi anh cảm nhận được sự rung động trong tiếng rên rỉ mà giữa hai bờ môi.

Nâng đầu mình lên, anh nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của cô. Anh đã bị thôi miên bởi đôi mắt xanh xám mơ màng của cô, thật khó mà nhớ được anh định hỏi cô điều gì.

“Câu hỏi” anh tự nhắc mình nói lớn tiếng, và lắc lắc đầu để nó trở nên rõ ràng. “ là, một người nông dân có mười hai con cừu. Nhưng bảy con chết. Vậy người đó còn bao nhiêu con?”

“ Năm.” Cô trả lời nhanh chóng.

“ Bảy.” một nụ cười nở ra trên mặt anh khi anh thấy cô trả lời sai.

Catherine nhú mày. “vậy là gian lận. Hỏi em một câu khác đi.”

“Việc này không thể mặc cả như vậy được.” anh nói.

“Một câu khác.” Cô khẳng định.

Nụ cười khàn khàn vô tình tuột ra. “Chúa ơi, em thật cứng đầu. Được thôi.” Anh lại với tới cô, đưa gần lại anh, và cô cứng người.

“Anh làm gì thế?”

“Một nụ hôn cho mỗi câu hỏi” anh nhắc cô.

Cô nhìn như thể đang bị hành hạ. Nhưng cô chịu thua anh, đầu cô nghiêng ra sau khi anh kéo cô lại sát lần nữa. Anh không cần phải ước thử nữa. Nụ hôn của anh mạnh mẽ và gấp rút, lưỡi anh tìm vào trong miệng cô, ngọt ngào, ấm áp. Cánh tay cô quàng quanh cổ anh, những ngón tay cô luồn vào trong tóc anh.

Anh choáng váng vì thêm muốn và hài lòng. Anh không thể kéo cô lại đủ gần hơn nữa, anh muốn chạm vào những phần mà anh không thể với tới. Tay anh cuống cuồng tìm kiếm làn da tái nhợt, ngọt ngào ở dưới cơ thể cô. Anh cố gắng để cảm nhận cô nhiều hơn, hôn cô sâu hơn, và theo bản năng, cô cố gắng để giúp anh, mút lấy lưỡi anh với âm thanh nhỏ đầy khoái cảm. Phần tóc phía sau cổ anh dựng đứng lên như nhím ham muốn trào lên dọc sống lưng đến tận trong đầu anh.

Anh ngừng hôn, thở mạnh.

“Hỏi em một câu nữa.” Cô nhắc anh, mạnh mẽ. Tất cả những điều anh muốn tập trung vào là cách mà cô siết chặt vào anh. Nhưng anh cũng thực hiện điều cô muốn. “Có một số tháng có ba mươi một ngày, một số khác có ba mươi. Vậy có bao nhiêu tháng có hai mươi tám ngày?”

Vẻ bối rối lộ rõ giữa hai lông mày cô nhú lại. “Một.”

“Tất cả.” Anh dịu dàng đáp. Anh cố gắng tìm sự đồng tình khi anh nhìn thấy cái nhìn hoài nghi đầy xúc phạm của cô.

“Thêm một câu nữa.” Catherine nói, giận dữ và quyết tâm.

Leo lắc đầu, ngừng thở vì cười. “Anh không thể nghĩ thêm được gì. Não anh bị thiếu máu. Chấp nhận đi, Marks, em thua rồi...”

Cô túm lấy hai vạt áo của anh, kéo anh lại gần cô và miệng anh nhanh chóng cuốn lấy cô trước khi anh biết được anh đang làm gì. Trò chơi đã biến mất. Lão đảo về phía trước với cô trong vòng tay, anh dùng một tay để giữ mình tựa vào nhà kính. Và anh hôn đôi môi cô điên cuồng bằng đôi môi nhám, trái tim hăng say, ham mê trong cảm giác cơ thể cô tựa vào anh. Anh mê mết trong thèm khát, trong nỗi mong muốn quá lớn và nỗi đau đớn trong sự giải thoát được chạm vào cô. Anh hôn cô không ngăn giữ, gần như giày vò, vuốt ve bên trong miệng cô, trong cái cách quá ngon ngọt để có thể chịu đựng.

Trước khi anh mất hết vẻ tự chủ của mình, anh dứt môi cô ra và ôm cô thật chặt vào ngực.

Một câu hỏi khác, anh nghĩ mơ màng, và bắt buộc phần còn lại trong tâm trí nghĩ ra điều gì đó.

Giọng anh khàn khàn, như thể anh đang cố gắng thở trong đám cháy. “có bao nhiêu con thú mỗi loài mà Moses đã mang vào trong rương?”

Câu trả lời của cô nhen nhet trong áo khoác của anh. “Hai.”

“Không.” Leo trả lời “Đó là Noah, không phải Moses.”

Nhưng anh không còn cảm thấy được niềm vui của trò chơi này nữa, và Catherine cũng không còn nghĩ đến chuyện thắng thua. Họ đứng sát vào nhau, trong vòng tay chặt và gần gũi. Cơ thể họ tạo thành một chiếc bóng dài trên nền sân.

“Chúng ta sẽ coi đó như một sự cố gắng.” Leo thì thầm.

Catherine lắc đầu. “Không, anh đã đúng.” Cô nói yếu ớt. “Em không thể nghĩ gì được.”

Họ cùng chờ trong giây lát nữa, khi cô dựa vào và lắng nghe giai điệu hoang dã của trái tim anh. Cả hai người đều đang ở trong tình trạng mê mẩn, bận rộn với một câu hỏi không thể hỏi. Những câu trả lời không được đưa ra.

Mang theo một tiếng thở dài, anh làm cô bót căng thẳng. Anh nhăn nhó như thể vải quần anh trở nên chật chội quá mức với sự tỉnh thức của ham muốn. Chúa ơi, áo khoác của anh đủ dài để che đi đi vấn đề này. Lấy đôi kính của cô ra khỏi túi áo, anh cẩn thận đặt nó lại trên mũi cô.

Anh đưa tay ra trong một lời mời không tiếng – một sự tạm ngừng – và Catherine nhận nó.

“Từ gian trá nghĩa là gì?” cô hỏi bất chợt, khi anh đưa cô ra đến sân sau bếp.

“Nếu như anh nói với em,” anh nói, “nó sẽ còn mang theo những suy nghĩ không thích hợp khác. Và anh biết là em ghét nó thế nào.”

Leo dành nhiều thời gian của ngày hôm sau ở một dòng suối về phía tây của ngôi biệt thự, xác định hướng tốt nhất cho một bánh xe nước và đánh dấu một địa điểm. Bánh xe đó phải khoảng mười sáu feet đường kính, trang bị bởi một hàng xô rỗng để có thể chứa nước trong đó. Leo xác định rằng những thiết bị tưới tiêu phải xấp xỉ một trăm năm mươi acre hoặc gấp mười lần diện tích đất trồng.

Sau khi chia những mảnh đất cho người thuê và người lao động, búa gỗ đã đóng trên mặt đất, và dạo bước dọc con suối lạnh và bùn, Leo quay trở về toà nhà Ramsay. Lúc đó đã rất trễ rồi. mặt trời một khối màu vàng đặc, các cánh đồng vẫn còn gió mát. Leo đã thấm mệt, áo khoác ướt đầm, và tức giận với những con mòng bay quanh. Nhăn nhó, anh nghĩ tất cả những nhà thơ lãng mạn người đã đánh bóng sự hân hoan được trở về với tự nhiên chắc chắn không

bao giờ phải giải quyết một dự án tươi tiêu cả.

Đôi mắt của anh bị bùn đóng kết lại nên anh phải đi vào lối nhà bếp, để lại sau cửa, và bước vào trong với chân trần. Đầu bếp và người hầu phòng đang bận rộn cắt mỏng táo và tán mỏng bột nhồi khi Win và Beatrix ngồi ở bàn làm việc, đánh bóng các đồ dùng bằng bạc.

“Leo” Beatrix nói vui vẻ.

“Trời ơi, nhìn anh kìa.” Win nhăn mặt.

Leo cười với cả hai, nhăn mũi như anh tìm thấy một mùi hôi thối trong không khí. “Anh không nghĩ đây là lúc thích hợp để có một mùi thơm nào đó để che lấp bớt anh lúc này. Cái gì vậy? Kim Loại Polish ah?”

“Không, thực ra nó là,...” Win nhìn quanh cảnh giác. “Đúng, nó là một loại thuốc nhuộm.”

“Áo quần?”

“Tóc cơ.” Beatrix nói, “Anh thấy đấy, Cô Marks muốn làm tóc cô ấy tối hơn trước buổi khiêu vũ nhưng cô ấy lo sợ việc dùng thuốc nhuộm từ những người bào chế, từ khi anh ấy làm lỗi nó lần trước. Vì vậy, người nấu ăn đã đề nghị một thực đơn mà mẹ cô ấy đã dùng. Anh ta nấu vỏ quả óc chó và cây quế với nhau và vani và...”

“Sao Marks lại muốn nhuộm tóc?” Leo hỏi, cố gắng nhớ những chi tiết nhỏ nhất, mặc dù tự anh chán ghét ý tưởng đó. Một mái tóc đẹp, vàng bóng màu hổ phách nhạt, phủ bởi thuốc nhuộm không tinh tế và tối tăm.

Win trả lời thận trọng. “Em tin rằng cô ấy mong muốn bị lu mờ đi trong buổi khiêu vũ, với rất nhiều khách tham dự. Em không đòi hỏi ở cô ấy câu trả lời, em cảm thấy cô ấy muốn cất giữ những riêng tư ấy. Leo, đừng bắt cô ấy thấy đau buồn bằng việc nhắc đến nó.”

“Không ai nhận thấy rằng chúng ta có một người phục vụ, người luôn khẳng khẳng tự phân biệt mình à?” Leo hỏi. “Gia đình này thực sự máu lạnh đến mức chấp nhận những cử chỉ kỳ lạ mà không cần hỏi thăm sao?”

“Nó không hoàn toàn khác biệt.” Beatrix nói. “Nhiều loại động vật thay đổi màu sắc. Con mực, ví dụ nhé, hoặc là một vài loại cóc và tất nhiên là cả những con tắc kè hoa.”

“À không.” Leo nói qua những chiếc răng nghiến chặt. anh dời khỏi nhà bếp với những bước dài có mục đích trong khi Win và Beatrix nhìn theo sau anh.

“Em có thể dẫn ra một vài sự thật thú vị về tắc kè hoa.” Beatrix nói.

“Bea thân yêu,” Win cản nhand, “có lẽ tốt hơn là em nên ra khỏi phòng và đi tìm Cam”

Catherine ngồi ở bàn trang điểm, ngắm hình ảnh của mình phản chiếu qua gương. Một số đồ dùng được sắp xếp gọn gàng trước mắt cô: khăn choàng, một chiếc lược, một cái bình nước và chậu rửa mặt, và một cái lọ đựng thứ đặc, nhầy nhầy, màu tối giống như màu đôi mắt đen. Cô đã chải một ít chất đó lên một nhúm tóc, và đang chờ đợi nó có tác dụng, để nhìn xem màu của nó thay đổi thế nào. Sau đại nạn của cô với màu nhuộm tóc, khi tóc cô chuyển sang màu xanh lá cây, cô đã không có cơ hội nào để thử.

Hai ngày nữa là buổi khiêu vũ nhà Hathaway bắt đầu, Catherine không có lựa chọn nào nhưng làm xấu xí hơn vẻ bề ngoài thật sự của cô là một việc khả thi. Khách vùng lân cận được tính toán là sẽ có thể đến, kể cả những gia đình từ London. Và như thông lệ, cô sợ bị nhận ra. Tuy nhiên, làm lu mờ đi vẻ ngoài của cô và chỉ giữ mình ở trong góc, sẽ không ai chú ý đến cô. Những người giám sát thường là những bà cô không chồng, hoặc là những quả phụ đáng thương, những phụ nữ không ai ưa, người có nhiệm vụ dõi theo các cô gái trẻ, người vẫn còn những năm tháng tốt nhất trong đời ở phía trước. Catherine chắc chắn không lớn tuổi hơn

những cô gái đó nhưng cô cảm thấy như thể có những khoảng cách dài giữa cô và họ.

Catherine biết rằng quá khứ của cô sẽ bắt kịp cô trong khoảng thời gian gần thôi. Và lúc đó, thời gian cô ở cùng với nhà Hathaway cũng kết thúc. Nó chỉ là một thời khắc của hạnh phúc thật sự của đời cô. Cô sẽ rất đau buồn khi phải xa họ.

Tất cả mọi người.

Cánh cửa bị đẩy tung ra, phá vỡ khoảng lặng của Catherine. Cô quay ghế lại và nhìn Leo trong bộ dạng bê trễ. Anh đầy mồ hôi, tóc rối bù và bần thủ, đứng ngay đó với đôi chân bần.

Cô lại gần để đối mặt với anh, quá trễ để nhớ rằng cô không mặc gì ngoài chiếc áo lót nhăn nhoe.

Ánh mắt anh lướt nhanh trên người cô, không bỏ lỡ chi tiết nào, và cô đỏ mặt trong cảm giác bị xúc phạm. “Anh đang làm gì ở đây?” Cô khóc thét lên. “Anh điên rồi à? Rời khỏi phòng tôi ngay!”

Chương 13

Leo đóng cửa lại và tiến về phía cô với hai bước chân. Anh kéo mạnh cô về phía bồn rửa mặt

“Dừng lại,” cô kêu lên thất thanh, trong khi anh đã ấn đầu cô xuống chậu rửa mặt và xả nước lên mái tóc mà cô vừa mới nhuộm. Cô lắp bắp trong cơn giận dữ. “Có chuyện gì đang xảy ra với anh vậy? Anh đang làm cái quái gì thế?”

“ Gột rửa cái thứ quái quỷ này ra khỏi tóc em.” Anh vừa nói vừa cố trút nước lên đồng thuốc nhuộm quỹ quái kia.

Catherine kêu lên và cố thoát khỏi sự khống chế của anh. Cô cũng không thôi té nước vào người anh cho đến khi xuất hiện những vũng nước trên sàn nhà và tắm thử thì hoàn toàn ướt đẫm. Họ giằng co mãi cho đến khi cô phát hiện ra bản thân mình nằm trên tấm lớp vải len phủ trên sàn nhà. Kính của cô bị văng ra xa, và để lại trước mắt cô một khoảng không gian mập mờ. Nhưng... giờ là tình cảnh gì đây, gương mặt quen thuộc của Leo đang chỉ cách cô vài inch, đôi mắt nóng bỏng đầy dụ hoặc của anh thì đang rơi thẳng vào cô. Anh dễ dàng khống chế cô mà không cần chút sức lực nào, anh nắm chặt lấy tay cô và “giam cầm” thân thể cô như thể không có gì ngăn cách anh với nơi mềm mại và đầy phong tình ấy. Anh ở trên cô rất nặng, những múi cơ, trọng lượng và cả sức mạnh nam tính nơi anh đã tạo nên những rung động như luồng điện chạy dọc cơ thể cô.

Cô xoay sở trong vô vọng. Cô muốn anh để cho cô đi, nhưng đâu đó trong cô lại mong anh sẽ mãi mãi ở trên cô như thế này, hông anh càng lúc càng tăng lực đạo lên cô. Mắt cô khê nhòe.

“Làm ơn,” cô nói. “Làm ơn đừng nắm cổ tay em như vậy.”

Khi anh nghe được nỗi sợ hãi trong giọng nói của cô, sắc mặt anh bỗng biến chuyển. Anh nói lòng vòng tay mình ngay lập tức. Cô thu mình lại vào trong lòng anh. Mái đầu ướt sũng cứ thế mà rúc vào vai anh.

“Không,” anh cần nhẫn, “ đừng sợ anh. Anh sẽ không bao giờ...” Cô cảm nhận được anh đang hôn lên má cô, rìa quai hàm cô. Làn sóng của sự ấm áp cứ thế mà lướt qua người cô, những khoái cảm cứ thế ngự trị ở từng nơi mà đôi môi mê hoặc kia đi qua. Cánh tay cô cứ mềm oặt mà duỗi ra trên sàn nhà, nhưng đầu gối cô lại khéo léo phối hợp cùng anh, theo một bản năng nào đó mà giữ chặt lấy anh

“ Có chuyện gì xảy ra với anh vậy?” cô hỏi và hơi thở cô phả vào chiếc áo sẫm nước anh đang mặc. “ Tại sao anh lại quan tâm tóc em màu gì?” Cô cảm thấy được sức nặng của ngực anh dưới làn áo và cô muốn được khám phá nơi ấy, cô muốn miệng và má mình được chu du trên đám lông quăn rũ ấy.

Giọng anh bỗng trầm xuống. “ Vì đó không phải là em. Nó không thích hợp. Và có cái quái gì em muốn che giấu vậy?”

Cô yếu ớt lắc đầu, đôi mắt cô đăm lệ. “ Em không thể giải thích được. Có quá nhiều... Em không thể. Nếu anh biết, em sẽ phải ra đi. Và em thì... em muốn được ở cùng anh dù chỉ là lâu hơn một chút thôi.” Một cơn nức nở trọt từ cổ họng cô. “ Không... không phải anh, ý em là cả gia đình anh.”

“ Em có thể ở lại. Nói cho anh nghe, anh sẽ bảo vệ em.”

Cô nuốt một cơn ghen ngào khác. Một dòng nước ấm nóng đầy khó chịu chảy dài trên mặt cô. Một giọt nước mắt theo hàng tóc mà rơi xuống. Cô toan lấy tay lau khô, nhưng trước khi cô có thể làm điều đó thì anh đã đặt miệng mình lên đó, đôi môi anh trượt theo vệt dài của dòng nước mặn ấy mà hút lấy “mật ngọt”. Đôi tay run rẩy của cô ôm lấy đầu anh. Cô không phải muốn đồng tình với anh, nhưng anh lại cho là vậy, miệng anh tìm đến miệng cô trong cơn đói khát. Cô rên rỉ, đánh mất mình trong một cảm xúc cấp bách.

Anh nhẹ nhàng vòng tay mình qua cổ cô, giữ lấy cô khi anh hôn cô. Cô có thể nhận ra được sự kích thích đang tăng lên trong anh, trong hơi thở nặng nhọc của anh khi anh tìm kiếm lưỡi cô, trêu ghẹo nó và đốt cháy ngọn lửa nhiệt tình đang tràn ngập trong anh và trong cô. Anh đặt bàn tay ấm áp của mình lên cơ hoành của cô nơi đang được che phủ bởi một tấm vải ướt bó sát. Cô trông như đang khóa thân dưới anh cho dù cô vẫn đang được bao bọc bởi chiếc váy dài. Đôi nhũ hoa đang sẵn lại và ngạo nghễ hiển hiện dưới lớp vải trong suốt. Anh hôn cô qua lớp vải mát xơ lin mỏng, miệng anh chôn chặt nơi đỉnh hồng hào mờ ảo ấy. Bị kích thích đến tột điểm, anh giật mạnh dây buộc chiếc áo, giải phóng cô khỏi vật cản áo váy và để lộ ra đôi gò bồng đảo nhỏ, tròn và săn chắc đầy mê hoặc.

“Cat...” Hơi thở gấp gáp nơi anh phả vào làn da ẩm ướt nơi cô khiến cả hai không khỏi rung mình. “Anh có thể chết vì những ham muốn dành cho em, em quá đáng yêu, quá đổi ngọt ngào... ôi Chúa ơi...” Sự phấn khích hiện rõ trên đôi môi đang khẽ giật của anh. Cùng lúc đó, tay anh bắt đầu di tới nơi kín đáo đầy thân mật của cô, kiếm tìm khe hở mềm mại, anh cứ thế mà vuốt ve cho tới khi cô trở nên ẩm ướt. Cô cảm nhận được ngón tay cái của anh đang nhẹ nhàng xuyên qua cô để lại nơi ấy một cảm giác thực sự khiến cô không thể chịu được hơn nữa. Sự âu yếm đầy mơn trớn anh dành cho cô đã lên tới đỉnh điểm. Hông cô được anh nâng lên cùng những vuốt ve gợi tình và anh thì không thôi trêu chọc cô với nhịp điệu nhẹ nhàng và dịu dàng, cho tới khi những khoái cảm lan tỏa khắp nơi trên thân thể tuyệt mỹ kia.

Anh chạm vào cô sâu hơn nữa, một ngón tay anh nhẹ nhàng tiến đến lối vào cơ thể cô. Sự xâm nhập dịu dàng này đã đem đến cho cô sự co rút đầy bất ngờ. Nhưng cô đang nằm ngửa trên sàn nhà và cô không có chỗ nào để rút lui, thu mình lại cả. Cô chủ động vươn tay với lấy tay anh.

Anh kéo cô lại gần phía mình. “Thiên thần ngây thơ của anh. Hãy thả lỏng và để anh được chạm vào em, để anh...” cô cảm nhận được sự chuyển động phức tạp của xương và dây chằng nơi bàn tay anh khi ngón tay anh trượt sâu hơn nữa vào nơi ướt át mềm mại ấy. Cô nín thở với nỗ lực kiểm soát trong vô vọng trước sự xâm nhập vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ của anh. Mí mắt Leo nặng nề sụp xuống trong đôi mắt âm ỉ, tối sầm mang sắc xanh nhợt nhạt.

Một tia đỏ ửng xuất hiện trên má và đỉnh mũi anh. “Anh muốn được ở bên trong em,” anh nói nặng nhọc và không quên vuốt ve cô đầy âu yếm. “Ở đây... và sâu hơn nữa...”

Một âm thanh rời rạc phát ra từ cổ họng cô khi những chòong ghẹo mà anh gây ra cho những nơi thầm kín trên thân thể cô đã khiến cô co đầu gối và những ngón chân trở nên co quắp. Cô phải trải qua sự nóng ran dữ dội, không từ ngữ nào có thể diễn tả được những khát khao của cô lúc này. Cô với đầu anh xuống gần bản thân và hôn anh điên cuồng, cô cần áp lực mang lại khoái cảm từ đôi môi kia, cần cả sự thúc ép đầy trêu ghẹo của cái lưỡi điêu luyện. Tất cả, chỉ có anh mới có thể mang lại cho cô.

Một loạt những tiếng gõ cửa dai dẳng đã đem đến những cảm giác khủng khiếp và tồi tệ. Leo lồm bồm những lời chửi rủa và rút tay anh ra khỏi đùi cô và để cô an toàn dưới thân anh.

Cat ghen ghét khóc, trái tim cô đập liên hồi.

“Ai đấy?” Leo cộc cằn lên tiếng

“Rohan.”

“Nếu anh mở cánh cửa đó, tôi sẽ giết anh.” Tuyên bố được thốt ra với sự chân thành sâu sắc của một người đàn ông đã bị đẩy đến cực hạn của mình. Và có vẻ như nó đủ để khiến Cam Rohan dừng lại.

Sau một vài giây, Cam nói, “Tôi chỉ muốn nói một từ với anh thôi.”

“Bây giờ ư?”

“Ngay bây giờ,” Cam không động tâm đáp lại

Nhắm mắt lại, Leo phát ra một hơi thở căng thẳng và từ từ nói. “Dưới tầng trong thư viện.”

“Năm phút nữa?” Cam khẳng khái

Leo nhìn vào cánh cửa đang đóng với một biểu hiện giận dữ. “Đi đi. Cam.” Khi bước chân của anh ta xa dần, Leo nhìn xuống Catherine. Cô dường như không thể ngừng run rẩy, các dây thần kinh của cô đang căng lên cùng sự kích động. Thật nhẹ nhàng, anh kéo cô lại gần mình và vòng tay mình qua lưng và hông cô. “Bĩnh tĩnh nào tình yêu của anh. Để anh ôm em.”. Một cách từ từ, những khoái cảm điên cuồng cần được dập tắt, cô nằm im trong vòng tay anh, hai bên má cứ thế mà chạm vào nhau, trao nhau yêu thương.

Leo đứng dậy, anh nâng cô lên một cách dễ dàng và bế cô vào giường. Anh đặt thân thể đang trong tình trạng bán khóa thân của cô lên trên tấm nệm. Khi cô nằm trên mép giường và sờ soạng tấm ga trải giường xung quanh, anh đã đi tìm kính cho cô. Tìm thấy nó ở góc nhà, anh mang nó lại cho cô.

“Anh định nói chuyện gì với ngài Rohan vậy?” cô hỏi một cách lưỡng lự và tiện tay đeo kính vào.

“Anh chưa biết. Nhưng trong hai ngày tới, cho đến khi buổi khiêu vũ quái quỷ kia qua đi, anh sẽ cố tạo khoảng cách giữa hai chúng ta. Bởi vì mối quan hệ của chúng ta đã trở nên quá nguy hiểm cho cả anh và em có thể chịu đựng được. Tuy nhiên, sau cùng chúng ta sẽ phải nói chuyện. Không thoái thác, không nói dối”

“Tại sao?” môi cô đã trở nên khô lại

“Chúng ta phải đưa ra những quyết định.”

Quyết định gì vậy? Anh sẽ sa thải cô ư? Hay là những quyết định không đứng đắn? “Có thể em sẽ, à không chính xác là em nên dời Hampshire,” cô nói với vẻ khó khăn lộ rõ.

Mắt Leo lóe lên những tia sáng nguy hiểm. Anh vươn tay với lấy đầu cô, anh cúi xuống và nói thầm vào tai cô, một lời nói như là hứa hẹn, như là đe dọa. “Bất kể em đi đâu, anh sẽ tìm em.”

Anh bước về phía cửa, anh dừng lại trước khi rời đi. “Thật tình cờ,” anh nói “ Khi anh vẽ em, nét bút của anh đã rất công bằng.”

Sau khi Leo rửa mặt và đổi bộ trang phục trang nhã, anh đi đến thư viện. Cam đã chờ ở đó, nhìn anh ta cũng chẳng vui vẻ hơn Leo là bao. Tuy vậy, vẻ bình tĩnh vẫn ngự trị trên gương mặt anh ta, có điều gì đó ở Cam luôn cho Leo sự tin tưởng tuyệt đối

Khi họ lần đầu gặp nhau, Leo đã nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ chọn những người như Cam cho em gái anh cả. Nhưng mọi việc đã không theo ý anh. Cam là một người Gypsy, và không ai dám khẳng định rằng một người gốc Ý như anh ta lại phù hợp với nền văn hóa Anh được. Nhưng quả thật những tính khí của người đàn ông này, sự kiên định, tính hài hước là

không thể phủ nhận. Trong một thời gian rất ngắn, Cam đã trở thành em rể anh.

Đứng bên cửa sổ, Cam ném về phía Leo một cái nhìn sắc sảo. Không nói lời nào, Leo bước về phía tủ ly, anh rót một ly brandy, và để ly rượu ấm nóng trên tay. Trước sự ngạc nhiên của anh, anh thấy đôi tay mình đang không... bình tĩnh

“Tôi đã đang ở trong chuồng ngựa,” Cam nói, “và được thông báo rằng các cô em gái anh thì đang lo lắng, những cô hầu gái thì đang trong cơn kích động, chỉ bởi vì anh quyết định đóng cửa phòng và lên giường cùng cô Marks. Anh không thể lợi dụng người làm công cho mình được. Anh biết rõ điều đó.”

“Trước khi anh tiếp tục nói những điều xa hơn nữa về phẩm hạnh của tôi hay của bất kì ai khác,” Leo nói, “chúng ta đừng quên rằng anh cũng đã quyến rũ Amelia trước khi cưới con bé.”

Một tia khó chịu xuất hiện trên đôi mắt Cam. “Tôi biết chắc rằng mình sẽ kết hôn với cô ấy khi tôi làm vậy. Anh cũng vậy sao?”

“Tôi vẫn chưa ngủ với Cat. Vẫn chưa đâu.” Leo giận dữ. Nhưng nếu tình hình vẫn cứ như vậy, tôi sẽ ở với cô ấy tới tận cuối tuần. Tôi dường như không thể khống chế được bản thân mình.” Anh hướng mắt lên trời mà trong lòng ngổn ngang tâm trạng. “Cầu chúa hãy trừng phạt tôi.” Và khi không thấy phản ứng gì từ phía thượng đế, anh nốc một hơi brandy. Rượu chảy xuống cổ họng anh tựa như lửa đốt lòng anh.

Tôi nghĩ rằng nếu anh cùng cô ấy,” Cam nói, “đó sẽ là một lỗi lầm.”

“Đó cũng là những gì tôi nghĩ.” Leo nốc một ngụm khác.

“Đôi khi chúng ta phải phạm một lỗi lầm để... tránh phải mắc một lỗi lầm lớn hơn.” Cam mỉm cười khi anh nhìn thấy vẻ mặt đầy đe dọa của Leo. “Anh có nghĩ rằng bản thân có thể trốn tránh được điều này mãi mãi không anh trai?”

“Đó đã là một kế hoạch. Và tôi đã kiểm soát tốt cho tới gần đây.”

“Anh là một người đàn ông hoàn hảo. Rất bình thường khi anh muốn một người đàn bà. Hơn nữa, anh có một tước hiệu. Và theo những hiểu biết của tôi về giới quý tộc thì anh có nhiệm vụ phải “sản sinh” ra những người như anh.”

“Lạy chúa tôi, chúng ta lại sắp quay trở lại vấn đề đó phải không?” Giận dữ, Leo kết thúc ly brandy của mình và đặt chiếc ly sang một bên. “Điều cuối cùng tôi mong muốn làm đó chính là cái việc sản sinh quái quỷ ấy.”

Cam nhú mày, nhìn anh đầy sừng sốt. “Có vấn đề gì với những đứa trẻ sao?”

“Chúng rất khó chịu. Rất phiền hà. Chúng sẽ khóc mỗi khi không vừa ý một điều gì. Tôi muốn một mối quan hệ khác, và tôi có bạn bè của mình.”

Ngồi trên ghế, Cam bình tĩnh nói. “Anh sẽ phải làm điều gì đó với cô Marks. Bởi vì chuyện này không thể tiếp tục được. Thậm chí là cho cả gia đình Hathaway này, nó...” Anh lưỡng lự, cố tìm từ thích hợp để diễn đạt.

“Không đứng đắn,” Leo kết thúc hộ Cam. Anh đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng dừng lại bên lò sưởi, anh hơ tay đồng thời cúi đầu xuống. “Rohan,” anh nói cẩn trọng. “Anh đã chứng kiến tôi ra sao sau sự ra đi của Laura.”

“Đúng.” Cam nói. “Người Ý sẽ nói anh là người quá tình cảm. Tâm hồn anh đã bị mắc kẹt.”

“Là vậy hay đó là do tôi bị mất trí.”

“Tình yêu bản thân nó cũng là sự mất trí rồi, phải vậy không?” Cam hỏi

Leo cười mà như không cười. “Đối với tôi, điều đó là không thể phủ nhận được.”

Cả hai đều im lặng. Nhưng sau đó Cam đã lên tiếng, “Laura còn trong anh nữa không anh

trai?”

“ Không.” Leo thất thần nhìn lò sưởi. “ Tôi đã buộc bản thân chấp nhận sự thật là cô ấy đã ra đi mãi mãi. Tôi không còn mơ về cô ấy nữa rồi. Nhưng tôi vẫn nhớ cảm giác đó như thế nào khi tôi cố gắng sống trong khi bên trong tâm hồn tôi đã chết từ lâu. Tôi không thể chịu đựng được điều tương tự như thế nữa.”

“ Có vẻ như anh đã có sự lựa chọn cho mình,” Cam nói. “ Nhưng anh đã thất bại. Tình yêu bản thân nó đã tìm thấy anh trước. Bóng nắng luôn di chuyển mỗi khi mặt trời chiếu sáng.”

“ Tục ngữ Ý phải không?” Leo hỏi. “ Có vẻ như anh biết rất nhiều về chúng.”

“ Đứng dậy, Cam tiến về phía tủ ly và tự rót cho mình một ly brandy. “ Tôi hi vọng rằng anh không có bất kỳ ý định nào về việc biến cô ấy thành tình nhân của mình,” anh điềm nhiên nói. “ Rutledge chắc chắn sẽ phan thanh anh, cho dù anh có là anh vợ của anh ta đi chăng nữa.”

“ Không, tôi sẽ không bao giờ làm vậy, trong bất cứ trường hợp nào. Biến cô ấy trở thành tình nhân của tôi sẽ còn mang lại nhiều vấn đề phức tạp hơn nữa.”

“ Nếu anh không thể bỏ cô ấy một mình thì anh cũng không thể để cô ấy trở thành tình nhân của anh được, và anh cũng không kết hôn với cô ấy, lựa chọn duy nhất chỉ có thể là để cô ấy đi thôi.”

“ Cách lựa chọn hợp lý nhất ư,” Leo đồng tình một cách buồn rầu. “ Nhưng cũng là điều tồi tệ nhất với tôi.”

“ Thế cô Marks có nói rằng cô ấy muốn thế nào không?”

Leo lắc đầu. “ Cô ấy không dám đối mặt với sự việc này. Bởi vì, Chúa giúp cô ấy, rất có thể rằng cô ấy... cô ấy cũng muốn tôi.”

Chương 14

Trong hai ngày tiếp theo, cả gia đình Hathaway bận rộn với nhiều hoạt động. Một lượng lớn thức ăn và hoa được chuyển đến. Đồ nội thất tạm thời được cất trong kho, chăn mền thì được cuộn hết lại. Sàn nhà thì được lau sạch sẽ. Khách khứa khắp nơi tại Hampshire và những vùng xung quanh sẽ tham dự buổi khiêu vũ cũng như những gia đình có vai vế trong xã hội từ Luân Đôn. Trước thái độ không bằng lòng của Leo, những lời mời đến tham dự đều được chấp nhận một cách nhiệt tình bởi vô số nhà quý tộc cùng những cô con gái đang tuổi cập kê. Và với tư cách là chủ nhà, nghĩa vụ của anh là phải cư xử cho phải phép và khiêu vũ với càng nhiều quý cô càng tốt.

“ Đây là điều tồi tệ nhất em làm với anh,” anh nói với Amelia

“ Ồ không phải đâu, em nghĩ mình đã làm nhiều điều tồi tệ hơn thế này nhiều.”

Leo nhớ lại danh sách những điều mình đã từng cảm thấy bức mình. “ Quên đi, em đã đúng. Nhưng để cho rõ ràng...Anh chỉ chịu đựng những việc đó để làm em vui lòng thôi.”

“ Vâng, tất nhiên là em biết. Và em thật sự hi vọng là anh sẽ còn làm em vui nhiều hơn nữa, và...tìm một người vợ để rồi anh sẽ có người thừa kế trước khi Vanessa và mẹ cô ta lấy quyền sở hữu ngôi nhà này của chúng ta.”

Anh nhìn em gái mình trong sự thâm trầm đột ngột. “ Ai đó có thể suy ra rằng ngôi nhà này có ý nghĩa với em hơn là hạnh phúc cả đời của anh.”

“ Không phải vậy. Hạnh phúc của anh cũng quan trọng với em như ngôi nhà này vậy.”

“ Cảm ơn,” anh lạnh nhạt nói

“ Nhưng em cũng tin rằng anh sẽ hạnh phúc hơn khi anh yêu và kết hôn cùng ai đó.”

“ Nếu anh từng yêu ai đó,” anh ngỗ ngược nói, “ thì chắc chắn anh sẽ không bao giờ phá hủy tình yêu đó bằng cách cưới cô ấy đâu.”

Khách khứa bắt đầu đến từ khắp nơi. Phụ nữ thì mang trong mình những trang phục bằng tơ lụa hay những loại vải bóng, rồi cả những trâm cài đầu được nạm ngọc lấp lánh và những đôi găng dài tới tận cổ tay. Những cánh tay mềm mại còn được trang trí thêm những chiếc vòng tay mang những phong cách thời trang mới. Các quý ông thì ngược lại, họ thật đơn giản trong những bộ áo choàng đen cùng những chiếc quần âu phẳng phiu hợp màu, họ đeo những chiếc cravat hoặc trắng hoặc đen. Những bộ trang phục này được thiết kế thụng, tạo nên những bước đi chuyển dễ dàng không như những bộ quần áo chật ních trước đây.

Âm nhạc nổi lên xuyên suốt các gian phòng đã được trang trí với rất nhiều loại hoa đủ màu sắc. Bàn được phủ lớp khăn bằng vải satin và trên đó thì được bày biện những núi hoa quả, những đĩa pho mát, rau, lá lách bê , bánh pút đình, đùi gà và cá hun khói. Những người hầu thì đi lại xung quanh những gian phòng chính, họ mang xì gà và rượu cho các quý ông trong thư viện hoặc là mang sâm panh tới phòng bài.

Phòng khách thì đông vui nhộn nhịp với rất nhiều người, có cả những cặp đôi đang khiêu vũ. Leo phải thừa nhận rằng có một số lượng hiếm thấy những người phụ nữ trẻ đẹp và quyến rũ. Họ trông rất dễ chịu, nhưng rất bình thường. Họ trông hoàn toàn giống nhau, chẳng có gì khác biệt cả.

Nhưng anh vẫn tiến đến và khiêu vũ cùng họ, anh quan tâm cả đến những “ đóa hoa bên lề”, và thậm chí anh đôi khi cũng thay phiên khiêu vũ cùng những quý bà đáng kính. Nhưng trên tất cả, anh vẫn kiếm tìm hình bóng của Catherine Marks. Cô mặc một bộ váy màu hoa oải hương, bộ váy giống khi cô đã mặc ở đám cưới của Poppy. Cô đang quan sát Beatrix và vẫn giữ được vẻ khép kín e dè đối với mọi việc xung quanh.

Leo đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần cô thể hiện như vậy. Cô lặng lẽ giữa những quý bà đáng kính và những người đi kèm của những quý cô trẻ tuổi- những người chỉ trẻ hơn cô đôi chút và họ thì đang tán tỉnh nhau, cùng nhau khiêu vũ và cười nói vui vẻ. Thật là nực cười khi Catherine không được chú ý.

Đôi lúc chắc chắn Catherine cảm nhận được ánh mắt anh chiếu rọi vào cô. Cô quay lại và đối mặt với anh, và cô cũng không hơn anh là bao, họ không thể bắt ép bản thân rời mắt khỏi đối phương được. Một quý bà đã gọi Catherine để hỏi điều gì đó, và cô đã quay lại phía người đàn bà “ chết tiệt” đó.

Cùng lúc đó, Amelia tiến về phía Leo và với lấy tay áo anh

“ Đức ngài của em,” cô nói đầy căng thẳng. “ Chúng ta có một tình huống, Và đó không phải là một chuyện tốt.”

Mặt Leo trở nên nhợt nhạt. “ Ở đây và bây giờ sao?”

“ Cam, Win và Merripen đang nói chuyện với họ tại phòng ngoài.”

“ Mẹ kiếp, ai đã mời họ vậy?”

“ Không ai cả. Họ nhờ những mối quan hệ quen biết- những người Bắc Ai Len- đã cùng họ đến đây. Và chúng ta không đuổi họ đi được.”

“ Tại sao chứ? Họ không được chào đón ở đây.”

“ Cho dù là họ đã không đúng khi đến đây khi không được mời nhưng sẽ còn tồi tệ hơn nữa

khi chúng ta đuổi họ đi. Nó sẽ khiến chúng ta trở nên khiêm nhã và hơn cả đó là cách xử sự không tốt.”

“ Điều đó là quá bình thường,” Leo phản ứng, “ những hành xử tốt luôn đối nghịch với những gì anh muốn làm.”

“ Em biết rõ anh mà.”

Họ cùng chia sẻ nụ cười “nham hiểm”

“ Anh cho rằng họ sẽ muốn gì?” Amelia hỏi

“ Chúng ta sẽ cùng đi tìm câu trả lời,” Leo cộc lốc nói. Khoác tay cô, anh hộ tống cô rời khỏi phòng khách và tiến đến phòng ngoài.

Càng ngày càng có nhiều sự chú ý dồn vào Leo và Amelia khi hai người tiến về phía những người Hathaway còn lại khi họ đang nói chuyện với hai người phụ nữ mặc trên mình những bộ váy rất lộng lẫy.

Người phụ nữ lớn tuổi hơn, có lẽ đó là nữ bá tước Ramsay, là một quý bà có vẻ bề ngoài bình thường, bà ta khá đậm người, không quyến rũ nhưng cũng chẳng hề giản dị. Người trẻ tuổi hơn, quý cô Vanessa Darwin người sở hữu một vẻ đẹp tuyệt trần, dáng người cô ta cao cùng những đường nét thanh lịch và hơn cả đó là một bộ ngực rất...màu mỡ. tất cả đều được phôi bày qua lớp váy xanh sắc sỡ được trang trí với bộ lông công. Mái tóc sẫm màu của cô ta được uốn thành những lọn xoắn hoàn hảo. Khuôn miêng cô ta nhỏ nhưng tròn đầy mang sắc mặt chín, và đôi mắt cô ta thì đầy nhục cảm tẩm tối.

Tất cả mọi thứ về Vanessa Darwin đều cho thấy cô ta rất tự tin về ngoại hình của mình, một sự tự tin đầy nhục dục, thứ mà Leo không bao giờ muốn thấy ở một người phụ nữ. Và có vẻ như cô ta nhìn anh như thể đang mong chờ anh sẽ quỳ gối mà hôn chân cô ta giống như chú chó lùn mũi tẹt thở hỗn hển. Với Amelia bên tay mình, Leo cùng cô em gái tiến về phía cặp đôi kia. Mọi sự giới thiệu đã được tiến hành xong nhanh chóng và anh cúi đầu với một vẻ lịch sự không chê vào đâu được.

“ Chào mừng đến dinh thự Ramsay, quý bà của tôi. Và cả quý cô Darwin. Thật là một ngạc nhiên đầy thú vị.”

Nữ bá tước tươi cười nhìn anh và nói. “ Tôi hi vọng rằng chuyến đến thăm không được mong đợi của chúng tôi không gây phiền phức cho ngài. Tuy nhiên, khi đức ngài và quý bà Ulster biết rằng ngài sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ đầu tiên kể từ sau đợt trùng tu, và tôi cũng chắc rằng ngài cũng sẽ không thấy phiền với sự làm khách của những người họ hàng như chúng tôi.

“ Họ hàng ư?” Amelia hỏi thẳng thừng. Mối quan hệ giữa nhà Hathaway và nhà Darwin quá xa để có thể gọi một từ họ hàng như vậy.

Nữ bá tước Ramsay tiếp tục mỉm cười. “ Chúng ta là họ hàng phải không? Và khi người chồng tội nghiệp của tôi qua đời, Chúa đã cứu vớt linh hồn ông ấy, chúng tôi đã tìm được sự an ủi cho bản thân khi biết rằng điền trang này đã được chuyển quyền quản lí cho ngài. Mặc dù...” Ánh mắt bà ta bắt đầu hướng về phía Cam và Merripen

“ Chúng tôi không mong chờ những mối quan hệ thông gia chồng chất như vậy.”

Hiểu rõ những ám chỉ mà bà ta hướng về việc cả Cam và Merripen đều là người Gypsy, Amelia cau mày nói. “ Bây giờ hãy nhìn ở đây...”

“ Mọi chuyện đều rất dễ chịu,” Leo cắt ngang và cố ngăn chặn một cuộc bùng nổ, “ Khi mà chúng ta có thể nói chuyện mà không cần sự can thiệp của cố vấn luật sư.”

“ Tôi cũng nghĩ vậy,” Nữ bá tước Ramsay đáp lại. “ Những cố vấn của luật sư đã làm cho mọi việc trở nên phức tạp hơn rất nhiều phải không? Nhưng chúng tôi đều là phụ nữ, và bởi vậy hầu hết những gì mà họ nói đều rất khớp với ý nghĩ của chúng tôi. Phải vậy không, Vanessa?”

“ Vâng, thưa mẹ,” cô ta từ tốn đáp lời.

Nữ bá tước Ramsay lại cho ra một nụ cười khác. Cái nhìn của bà ta bao quát toàn bộ mọi người xung quanh. “ Vấn đề quan trọng nhất vẫn là những cảm giác ưa thích với những người trong gia đình.”

“ Vậy ý của bà là bà sẽ quyết định không lấy tòa nhà này khỏi chúng tôi nữa?” Amelia tiếp tục hỏi một cách dứt khoát.

Cam vòng tay qua eo vợ mình và gửi tới cô một cái ôm chặt đầy “cảnh báo”

“ Lạy chúa tôi. Tôi không hề có khả năng thảo luận về những vấn đề liên quan đến pháp luật như vậy. Tôi sẽ đau đầu đến chết mất.”

“ Tuy nhiên,” Vanessa Darwin nói với giọng mềm mỏng. “ theo những gì chúng tôi hiểu thì có một cơ hội khiến chúng tôi có thể sẽ không có quyền sở hữu tòa nhà Ramsay, nếu như đức ngài Ramsay kết hôn và có người thừa kế một năm sau đó.” Cô ta hướng mắt về phía Leo, nhìn chăm anh từ đầu tới chân. “ Và có vẻ như ngài ấy rất sẵn sàng cho việc đó.”

Leo cau mày, và anh sửng sốt bởi cái cách mà cô nhấn mạnh cụm từ “ sẵn sàng” quái quỷ ấy.

Cam đã can thiệp trước khi Amelia có thể thốt ra bất kì sự phản ứng kịch liệt nào. “ Quý cô của tôi, cô có cần nơi ở trọ trong suốt thời gian ở lại Ramsay không?”

“ Cảm ơn sự quan tâm của anh,” Vanessa Darwin đáp lại, “ nhưng chúng tôi đang ở nhà của gia đình Ulster rồi.”

“ Một vài đồ ăn nhẹ đã được đưa ra, tuy nhiên,” Nữ bá tước Ramsay tươi cười gợi ý. “ Tôi nghĩ rằng một ly sâm panh sẽ làm tôi cảm thấy sảng khoái hơn nhiều.”

“ Chắc chắn rồi,” Leo nói. “ Tôi có thể hộ tống bà đến bàn ăn được không?”

“ Tôi rất lấy làm vinh hạnh,” nữ bá tước nói và cười toét miệng. “ Cảm ơn, đức ngài của tôi.” Bà ta tiến đến và với lấy cánh tay đang dang rộng lời đề nghị của anh, và Vanessa thì sang bên tay còn lại. Nở một nụ cười dịu dàng, anh cùng hai vị khách kia tiến về phía trước.

“ Thật là những con người đáng sợ,” Amelia nói thẳng thừng. “ Họ đến đây chỉ để xem xét tòa nhà này. Và chắc chắn họ sẽ chiếm giữ Leo cả tối cho mà xem trong khi anh ấy nên nói chuyện và khiêu vũ cùng những quý cô trẻ đẹp và đầy triển vọng.”

“ Quý cô Darwin cũng là một quý cô đầy triển vọng mà,” Win nói và trông anh đang rất hỗn loạn

“ Cũng không chắc Win à. Mọi người có nghĩ rằng họ đến đây để mà quý cô Darwin có thể gặp Leo không? Phải chăng họ muốn chụp mũ Leo?”

“ Sẽ vện cả đôi đường nếu hai người đó kết hôn,” Win nói

“ Quý cô Darwin sẽ trở thành quý cô Ramsay và có quyền sở hữu tất cả điền trang này thay vì chỉ một phần đất chiếm hữu. Và tất cả chúng ta sẽ vẫn được ở lại đây, dù Leo có người thừa kế hay không.”

“ Ý nghĩ về việc có một người chị dâu như quý cô Darwin thật sự không thể chịu đựng được.”

“ Chúng ta không thể đánh giá cô ta từ ngay lần đầu gặp mặt được,” Win nói. “ Có thể bên

trong cô ấy lại là một người tốt thì sao.”

“ Em nghi ngờ điều đó” Amelia nói. “ Những phụ nữ với vẻ bề ngoài như thế sẽ không thể tốt đẹp được.”

Nhận thấy Cam và Merripen đang nói với nhau bằng tiếng Romany, cô hỏi chồng mình. “ Các anh đang nói chuyện gì vậy?”

“ Có lông công trên bộ váy của cô ta,” Cam nhấn mạnh như cái cách anh đã nói trước đó. Có những hình con nhện độc ăn thịt trên váy cô ta.

“ Nó rất hợp thời trang.” Amelia nhìn anh một cách dò hỏi. “ Anh không thích lông công sao?”

“ Đối với người Rom,” Merripen nói, “ một chiếc lông công là một điềm báo về một tội ác.”

“ Và cô ta thì đang có đến cả tá lông công trên váy mình,” Cam thêm vào.

Họ quan sát Leo đi bộ cùng quý cô Vanessa Darwin. Anh hộ tống cô đến phòng khách, trong khi nữ bá tước Ramsay đứng tại bàn ăn cùng vợ chồng nhà Ulster. Sau năm phút nói chuyện cùng Vanessa, rõ ràng thì cô ta là một quý cô trẻ thông minh lanh lợi và có khả năng tán tỉnh bẩm sinh. Leo cũng từng quen biết và lên giường với nhiều phụ nữ như Vanessa. Cô ta cũng đã khơi dậy nhiều sở thích trong anh. Tuy nhiên, sẽ rất có lợi khi gia đình Hathaway trở nên thân thiết hơn với Vanessa Darwin và mẹ cô ta.

Nói luôn mồm quanh Leo, Vanessa đã tâm sự rằng cô ta đã phải trải qua những điều khủng khiếp thế nào trong một năm để tang sau khi cha cô ta qua đời, và rồi cô ta cảm thấy hồ hởi phấn khích thế nào khi cuối cùng cô ta cũng được có một mùa lễ hội mới.

“ Nhưng điền trang này thật đẹp,” cô ta kêu lên. “ Tôi nhớ là đã đến đây một lần khi cha nhận tước hiệu này. Mọi thứ rất bừa bộn, vườn tược thì tro tro. Còn bây giờ thì nó thật sự rất lóng lánh.”

“ Đều là nhờ ngài Rohan và ngài Merripen,” Leo nói. “ Sự biến chuyển này là do những nỗ lực của họ mà ra cả.”

Vanessa trở nên bối rối. “ Ồ. Một người sẽ không bao giờ đoán được. Những người họ hàng của họ không phải lúc nào cũng cần cù, siêng năng.”

“ Những người Rome thực sự rất chăm chỉ. Chỉ vì họ là dân mục cư mà điều đó đã hạn chế những yêu thích của họ đối với nghề nông.”

“ Nhưng em rể của ngài dường như không phải là dân mục cư.”

“ Mỗi người họ đều lấy những lí do hợp lí để ở lại Hampshire.” Vanessa nhún vai nói. “ Họ cố tỏ ra bề ngoài của một quý ông”

Leo cảm thấy khó chịu bởi giọng điệu khinh khỉnh của cô ta. “ Họ đều thuộc tầng lớp quý tộc, và sự thật thì họ chỉ mang trong mình một nửa dòng máu Romany thôi. Sắp tới Merripen sẽ tiếp nhận địa vị bá tước Ai Len.”

“ Tôi có nghe về điều đó. Nhưng...quý tộc Ai Len ư,” cô ta nói với sự chán ghét.

“ Cô cho rằng những người Ai Len thấp kém ư?” Leo hỏi vu vơ.

“ Ngài không vậy sao?”

“ Đúng, tôi luôn luôn cho rằng thật ngu ngốc khi ai đó từ chối mình là người Anh.”

Dù Vanessa có lựa chọn phớt lờ đi lời nhận xét hay là tiếp tục thảo luận vấn đề đó thì cô ta vẫn cứ kêu lên đầy vui mừng khi họ đã đến phòng khách. “ Thật đáng yêu, Tôi tin chắc rằng mình sẽ thích cuộc sống ở đây.”

“ Như cô đã đề cập từ trước.” Leo chỉ ra, “ cô sẽ không có cơ hội này đâu. Tôi còn một năm

để kết hôn và có người thừa kế.”

“ Ngài nổi tiếng là một người khó nắm bắt và điều này đưa ra những mối nghi ngờ rằng liệu đó có phải là do di truyền.” Một tia khiêu khích xuất hiện trong đôi mắt đen của cô ta.

Đây thực sự là một câu hỏi không được mong chờ từ phía một quý cô có giáo dục trong lần đầu gặp mặt. Leo hiểu được rằng bản thân phải ấn tượng với sự táo bạo của cô ta. Tuy nhiên, sau khi tham dự một số lượng nhất định những cuộc nói chuyện, anh không còn cảm thấy điều này thích thú nữa.

“ Tôi không khẳng định là sẽ làm trọn nhiệm vụ của mình trên giường ngủ,” anh nói. “ Tôi chỉ đơn giản là “ thành thạo” mà thôi (Noly: Chỉ thể thôi sao a. Đủ chết khối người rồi đấy anh ạ ^^). Và phụ nữ thì thường không nhận ra sự khác biệt đó.”

Vanessa cười khúc khích. “ Đức ngài của tôi, điều gì tạo nên sự thành thạo trên giường vậy?”

Leo đơn thuần nhìn cô ta mà không hề cười. “ Tất nhiên là tình yêu rồi. Nếu không có nó thì việc này chỉ là vấn đề “ kĩ thuật” mà thôi”

Cô ta bỗng trở nên lúng túng, nhưng rất nhanh chóng bộ mặt ve vãn lập tức quay trở lại. “ Ồ, tình yêu chỉ là thoáng qua. Có thể tôi trẻ thật đấy nhưng tôi không hề ngây thơ đâu.”

“ Tôi hiểu rồi,” anh nói. “ Cô có muốn khiêu vũ không thưa cô Darwin?”

“ Điều này còn phụ thuộc nhiều điều, đức ngài của tôi ạ.”

“ Gì vậy?”

“ Vào việc ngài thành thạo nó hay chỉ đơn giản là hoàn thành nhiệm vụ.”

“ Hay lắm,” Leo nói, anh cười mà như không cười.

Chương 15

Mặc dù đã được Amelia báo trước cuộc viếng thăm đột ngột của nữ bá tước Ramsay và Vanessa Darwin, Catherine vẫn đầy tò mò.

Không khí sau đó trở nên tối sầm lại.

Đứng trong góc căn phòng, cô và Beatrix ngắm Leo đang khiêu vũ với quý cô Darwin.

Họ là một cặp đôi hết sức ấn tượng, Leo có vẻ đẹp trai hoàn hảo, cân xứng với sự sôi nổi mạnh mẽ trong vẻ đẹp của quý cô Darwin. Leo là một vũ công tuyệt hảo, ở anh toát ra vẻ mạnh mẽ và duyên dáng khi anh dẫn người bạn nhảy của mình đi quanh phòng. Và chiếc váy của quý cô Darwin màu xanh lẫn giữa xanh nước biển và lá cây, có nhiều điểm gợi mở, một nếp gấp của chiếc váy phủ lên chân anh trong từng chuyển động của điệu waltz.

Quý cô Darwin khá xinh đẹp, với đôi mắt đen rực sáng và mái tóc đen mượt mà. Cô thì thầm vài điều làm Leo phải cười. Anh nhìn cô âu yếm. Thật sự rất âu yếm.

Bụng Catherine ngập một cảm giác khác lạ khi cô nhìn họ, như thể cô vừa nuốt một nắm móng tay trị giá 10 pennies (>.<). Beatrix đứng bên cạnh cô và chạm nhẹ vào lưng cô như để khiến cô thấy thoải mái hơn. Catherine cảm thấy một sự thay đổi hoàn toàn trong vai trò thường ngày của họ, thay vì là một người bạn lớn thông minh, cô lại là một người cần sự giúp đỡ và hướng dẫn.

Cô cố gắng để khiến những cảm xúc này biến mất. “Quý cô Darwin thật là xinh đẹp”, cô nhận xét.

“Đúng vậy.” Beatrix nói vô thưởng vô phạt.

“Thực tế,” Catherine thêm vào với sự cau có trong âm điệu, “cô ta rất có sức mê hoặc.”

Beatrix nhìn Leo và quý cô Darwin với đôi mắt xanh suy nghĩ như thể họ còn hơn cả hoàn hảo. “Em không nói là mê hoặc...”

“Chị không thấy chút thiếu sót nào.”

“Em thấy. Cùi chỏ của cô ấy có cục u nhỏ.”

Nhìn lướt qua cổ họng cô ta, Catherine nghĩ rằng có lẽ Beatrix đúng. Chúng có một cục u nhỏ xíu.

“Đúng đấy.” Cô nói, cảm thấy tốt hơn một chút. “Và cổ cô ta có vẻ khá là dài?”

“Cô ta là một con hươu cao cổ.” Beatrix nói với cái gật đầu dứt khoát.

Catherine căng mắt ra nhìn biểu cảm trên gương mặt Leo, tự hỏi anh có chú ý đến chiều dài không bình thường của cổ quý cô Darwin không. Nó không thể hiện rằng anh biết điều đó, “Anh trai em có vẻ đã bị cuốn theo cô ta,” cô lầm bầm.

“Em biết chắc chắn là anh ấy vì lịch sự thôi.”

“Anh ta không bao giờ biết lịch sự.” (ghen í mà ^^)

“Anh ấy chỉ thể khi muốn một điều gì đó.” Beatrix nói.

Nhưng điều đó chỉ khiến cho Catherine rơi xuống vực sâu tối tăm. Bởi vì câu hỏi về điều Leo có thể mong muốn từ mái tóc đen xinh đẹp ấy không có một câu trả lời có thể chấp nhận được.

Một người đàn ông lịch thiệp trẻ tuổi đến bên Beatrix mời cô khiêu vũ, và Catherine cho phép cô. Thở dài, cô tựa lưng vào bức tường đằng sau và để tâm trí đi hoang.

Buổi khiêu vũ có vẻ khá thành công. Ai cũng có một khoảng thời gian thoải mái, nhạc dịu dặt, thức ăn ngon, buổi tối cũng không quá nóng hay quá lạnh.

Và Catherine thì đáng thương.

Tuy vậy, cô gần như sắp trở nên vỡ nát ra như một chiếc bánh ngọt khô. Ép mình phải thể hiện một sự thư thái trên gương mặt, cô quay sang nói chuyện với một vài người phụ nữ lớn tuổi hơn đang đứng bên cạnh. Họ đang có một cuộc thảo luận đầy sôi nổi, về so sánh tác dụng của đường khâu chính với một đường khâu tách trong việc thêu hình dáng bên ngoài. Cố gắng như thể đang nghe chăm chú, cô đứng với những ngón tay mang găng nắm vào nhau.

“Cat.”

Cô quay sang phía giọng nam ấm áp.

Leo ở đó, gọi cảm trong chiếc áo màu đen trắng của một buổi tối trang trọng, đôi mắt xanh của anh ánh lên vẻ nguy hiểm.

“Em có thể cho anh một vịnh dự không?” anh hỏi, lướt sang phía một đôi đang xoay trong điệu waltz. Anh đang mời cô nhảy. Như thể anh đã có một lời hứa.

Catherine tái nhợt, vì cô đang lo sợ đám đông đang nhòm chằm chằm vào họ. Đó là không phải là điều mà ông chủ của buổi tối có thể nói với người đồng hành của em gái mình. Đó là tất cả điều gì khác trừ mời cô nhảy cùng anh. Anh biết điều đó và không nguyên rủa nó.

“Đi đi” cô nói trong một lời thì thầm rõ ràng, tim cô đang đập mạnh.

Một nụ cười yếu ớt trên môi anh. “Anh không thể. Mọi người đang nhìn. Em đang định từ chối anh ngay trước mặt mọi người sao?”

Cô không thể làm anh bối rối như vậy được. Thật là thô thiển khi từ chối lời mời khiêu vũ của một người đàn ông cho dù nó chỉ thể hiện rằng cô ấy không muốn khiêu vũ với người đó. Và nó có thể là một hành động gây chú ý... để những cái lưỡi hoạt động... nó ngược với bản

năng tự bảo toàn... và có thể đầu đó trong sâu thẳm những xáo động của lòng cô, niềm vui sướng đang râm ran.

“Bởi vì anh muốn,” anh nói, nụ cười anh mở rộng hơn. “Và cả em nữa.”

Anh là một gã kiêu ngạo khó tha thứ được.

Anh cũng đã đúng.

Cái đã khiến cô trở thành một con ngốc. Nếu cô đồng ý, cô đáng phải chịu những điều xảy ra sau đó.

“Vâng.” Thì thầm, cô nắm lấy tay anh và để anh dẫn cô về phía trung tâm của căn phòng.

“Em nên cố gắng cười lên đi.”. Leo đề nghị. “Em trông giống như một người tù chuẩn bị lên đoạn đầu đài.”

“Điều này còn tệ hơn cả bị chặt đầu.” Cô nói.

“Đây chỉ là một điệu nhảy, Marks.”

“Anh có thể nhày với quý cô Darwin lần nữa.” cô nói, co rúm lại như thể lặn trong thâm tâm cô nghe thấy được sự buồn rầu trong giọng nói của mình.

Leo cười khế. “Một lần là đủ rồi. Anh không hề muốn thử lại trải nghiệm đó.”

Catherine cố gắng, nhưng không thành công, kiềm chế những gợn lăn tăn của sự hài lòng đang tràn lên trong cô. “Anh không muốn thử à?”

“Oh, bọn anh đã ở trong trạng thái kì diệu, như thể đã vượt xa ngoài điểm cuối của vui thú.”

“Về chuyện bất động sản?”

“Không, cô ta.”

“Em chắc chắn với tất cả sự cẩn thận của mình, quý cô Darwin sẽ không tiến đến nhiều quá.”

“Có lẽ. Nó không phải là điều quan trọng với anh.”

Anh kéo cô vào vòng tay mình, vòng ôm của anh vững chắc, nâng đỡ và không thể giải thích được chính xác.

Và buổi tối dường như rất tồi tệ trong khoảnh khắc trước đã trở nên vô cùng tuyệt diệu khiến Catherine đầu óc quay cuồng.

Anh giữ lấy cô, tay phải của anh đỡ lấy vai cô, tay trái vòng ra sau cô. Mặc dù sự cản trở của những đôi găng tay, cô vẫn cảm thấy được mình run lên vì xúc động.

Điệu nhảy bắt đầu.

Trong điệu Valtz, người đàn ông sẽ chủ động về thời gian, tốc độ và những bước tiếp nối. Và Leo không cho Catherine cơ hội nào để nao núng cả. Thật quá dễ để bước theo anh, từng chuyển động dứt khoát. Đó là khoảnh khắc mà hai người dường như hoàn toàn lơ lửng trước những bước dài. Âm nhạc là nỗi mong muốn trong đau đớn khó gọi tên được. Catherine im lặng, lo sợ làm vỡ đi khoảnh khắc này, chăm chú vào đôi mắt xanh bao phủ cô. Và lần đầu tiên trong đời, cô thấy mình tràn ngập hạnh phúc.

Điệu nhảy kéo dài ba phút, có lẽ là bốn. Catherine cố để thu nhận những giây phút và cất nó vào trong kí ức, để trong tương lai, cô có thể nhắm mắt lại và mang chúng trở về. Điệu valtz kết thúc trong hương vị ngọt ngào, nốt cao, cô thấy bản thân như ngưng thở, mong muốn nó kéo dài thêm chút nữa thôi.

Leo gật đầu chào và giữ cô trong tay anh.

“Cám ơn, đức ngài của em. Thật là thích.”

“Em có muốn thêm lần nữa?”

“Em e là không. Nó sẽ tạo nên scandal. Em không phải là khách, sau tất cả.”

“Em là một phần của gia đình này.” Leo nói.

“Anh thật là tốt bụng, đức ngài của em, nhưng anh biết mà, nó không đúng. Em chỉ là một người được trả tiền để làm bạn, nó có nghĩa là...”

Cô ngưng lại vì cô cảm thấy lo lắng khi một ai đó, một người đàn ông, nhìn chăm chăm vào cô. Lướt qua gương mặt hần, cô biết gương mặt này là gương mặt đã ám ảnh cô trong những cơn ác mộng.

Trong quan sát của anh, dường như cô đã trốn tránh quá khứ của mình khá lâu, cố tỏ ra bình tĩnh, cô bị ám ảnh và trốn mình trong vỏ bọc do hoảng sợ tột cùng. Chỉ nắm chặt tay Leo để tự che giấu mình như thể cô bị đá vào bụng. Cô cố thở, nhưng chỉ có thể thở khò khè.

“Marks?” Leo dừng lại và quay mặt cô về phía anh, nhìn xuống gương mặt tái nhợt của cô trong lo lắng. “Gì vậy em?”

“Một tưởng tượng thôi.” Cô tự ép mình nói. “nó chắc là do em đã cố gắng quá khi nhảy.”

“Để anh đưa em về ghế.”

“Không.”

Người đàn ông vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào cô, nhận ra vẻ u ám trong nét mặt hần. Cô phải dời đi trước khi hần nhận ra cô. Cô nuốt một cách khó nhọc chống lại cảm giác muốn òa khóc trong đôi mắt và cổ họng cô.

Cái gì đã khiến cho một tối lẽ ra là hạnh phúc nhất trong đời Catherine trở nên quá tồi tệ thế này. Hết rồi, cô nghĩ trong niềm đau xót. Cuộc sống của cô với nhà Hathaway đã đi dần đến kết thúc. Cô muốn chết quá. >.<

“Anh có thể làm gì không?” Leo hỏi nhẹ.

“Làm ơn, nếu anh gặp Beatrix, nói với cô ấy...”

Cô không thể nói hết. Lắc nhẹ đầu, cô bước ra khỏi căn phòng nhanh nhất có thể.

Sự cố gắng trong điệu nhảy, Leo nghĩ đến tối. Đó là người phụ nữ đã di chuyển những viên đá thành chồng để anh có thể trèo lên khỏi vực thẳm. Bất kể điều gì xảy đến với cô, chẳng có điều gì để làm với sự tưởng tượng. Nhìn lướt khắp căn phòng với đôi mắt rối bời, Leo thấy một sự yên lặng trong rộn rã của căn phòng.

Gã, đức ngài Latimer, đang nhìn Catherine Marks có mục đích như anh đã từng. Và khi cô rời khỏi căn phòng, Latimer cũng bắt đầu bước ra phía cửa ra vào nhanh chóng.

Leo giận dữ với sự nhận thức dễ bị kích thích khi lần tiếp theo gia đình anh dự định một buổi khiêu vũ hay buổi dạ hội, anh phải xem xét một mình danh sách khách mời. anh không biết rằng Latimer được mời, anh lẽ ra nên gạch tên này với màu mực tối.

Latimer, với tuổi xấp xỉ bốn mươi, đã với tới một nấc trong cuộc sống mà tại đó người đàn ông sẽ không còn bị gọi là kẻ chơi bời trác táng, cái ngụ ý về sự non nớt, thiếu chín chắn, nhưng thay vì là một kẻ trụy lạc, một lứa tuổi trung niên hoàn toàn không phù hợp.

Kế bên một lãnh địa bá tước, Latimer có một ít để chiếm giữ, khác hơn là chờ đợi cha hần mất. Trong thời điểm ấy, hần có thể cống hiến hết bản thân cho việc theo đuổi những thói xấu và sự hư hỏng. Hần mong chờ người khác dọn sạch sẽ những hỗn độn của hần, và hần quan tâm không ai cả trừ hần. Nơi trong ngực hần đáng ra là chỗ của trái tim thì chỉ trống rỗng như quả bầu khô. Hần ta mưu mẹo, tháo vát và tính toán, tất cả những điều phục vụ cho sự thoải mái của những nhu cầu bao la vô hạn của hần.

Và Leo, trong vực sâu của thất vọng sai sự ra đi của Laura Dillard, sẽ cố hết sức để cạnh

tranh với gã.

Nhắc lại sự trốn tránh của anh đã nhắc đến Latimer, và sự phung phí trong địa vị bá tước của hắn ta, anh có cảm giác không được rõ ràng. Kể từ khi anh trở lại từ Pháp, anh đã rất thận trọng tránh mặt Latimer. Tuy nhiên, gia đình của Latimer từ một tỉnh gần với Wiltshire và nó có thể tránh được hắn ta mãi mãi.

Nhìn thấy Beatrix băng qua một bên căn phòng, Leo đến gần cô trong một vài bước nhẹ dài, và nắm lấy cánh tay cô.

“Đừng khiêu vũ nữa, Bea,” Anh thì thầm hỏ vào tai cô, “Marks không ở đây để kiểm tra em đâu.”

“Tại sao không chứ?”

“Anh định đi tìm. Lúc này, đừng gây rắc rối đấy.”

“Vậy em nên làm gì?”

“Anh không biết. Đến một bàn nghỉ và ăn gì đó.”

“Em không đói.” Beatrix thở dài. “Nhưng em đoán là một người không cần đói bụng cũng có thể ăn”

“Em gái ngoan,” anh thì thầm và rời khỏi phòng nhẹ nhàng.

Chương 16

“Dừng lại! Tôi nói dừng lại!” Catherine nói và cố quên tiếng gọi sau lưng, cô hối hả chạy dọc về phía hành lang. Lòng cô đang tràn ngập nỗi sợ hãi xen lẫn sự xấu hổ. Nhưng cô cũng rất tức tối khi nghĩ rằng cuộc đời đã bắt công đến vô lí như thế nào khi người đàn ông này cứ không thôi hủy hoại cuộc đời cô như vậy. Cô cũng biết rằng chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra, rằng cho dù Latimer và gia đình Hathaway không hề đi chung trên con đường nhưng việc gặp nhau là điều không thể tránh khỏi. Nhưng cũng rất đáng giá khi cô mạo hiểm ở lại đây, để được cảm nhận điều gì đó tốt đẹp dù chỉ trong thời gian ngắn, và cô thực sự đã là một phần của gia đình này.

Latimer đã bắt lấy tay cô với một lực đạo đầy đau đớn. Catherine bị kéo quay lại đối mặt với anh ta, cơ thể cô bị lắc mạnh. Đó thực sự là một ngạc nhiên khi nhìn anh ta đã trở nên già như vậy, những đường nét trên gương mặt anh ta cũng tàn lụi theo năm tháng. Anh ta trông béo hơn, mái tóc màu hoe giờ đây đã mỏng đi rất nhiều. Nhưng trên tất cả đó là một gương mặt nhăn nheo do ảnh hưởng của những thói quen ham mê lạc thú của anh ta.

“Tôi không biết ngài,” cô lạnh lùng nói. “Ngài đang quấy rầy tôi đó.”

Latimer không hề buông tay cô ra. Tia nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của anh ta khiến cô phát ốm.

“Tôi không bao giờ quên em. Tôi đã phải chờ đợi bao rất lâu rồi. Em đã theo người bảo hộ khác rồi phải không?” Anh ta vừa nói vừa liếm môi, hàm anh ta di chuyển như thể anh ta đang chuẩn bị nuốt chửng cô vậy.

“Tôi muốn là người đầu tiên của em. Và tôi đã phải trả cả gia tài cho việc đó.”

Catherine hít một hơi thở nặng nhọc. “Bỏ tôi ra ngay lập tức, nếu không tôi sẽ...”

“Em đang làm cái quái gì ở đây khi mặc trên mình bộ quần áo của quý cô độc thân thế này?”

Cô tránh ánh nhìn của anh ta và cố không để bản thân rơi lệ. “ Tôi được thuê bởi gia đình Hathaway. Bởi đức ngài Ramsay.”

“ Để cho tôi có thể tin em được thì hãy nói cho tôi biết công việc của em ở đây là gì vậy.”

“ Hãy để tôi đi.” Giọng cô yếu dần

“ Không phải trong cuộc sống của em.” Latimer kéo cơ thể đang cứng đờ của cô lại gần, hơi thở nồng nặc mùi rượu phả vào mặt cô. “ Trả thù,” anh ta nói thấp giọng, “ là chúng tôi sự tự tiện, hèn hạ sao? Và không nghi ngờ gì nữa khi đó cũng chính là điều mà tôi yêu thích.”

“ Anh muốn trả thù cái gì?” Catherine hỏi với một sự khinh thường hết mức.

“ Em đã mất mọi thứ vì tôi. Ngoại trừ những niềm tự hào nhỏ nhặt nhất mà em còn có thể giữ lại.”

Latimer cười. “ Nhưng em cũng lầm rồi. Tự hào là tất cả những gì mà tôi có. Tôi thực sự khá nhạy cảm về nó. Và tôi sẽ không hài lòng cho tới khi nó được quay trở lại cùng niềm yêu thích. Tám năm cho niềm tự hào hỗn hợp quả thật là một thời gian khá dài.”

Catherine dùng ánh mắt lạnh băng nhìn anh ta. Lần cuối cùng cô gặp anh ta, cô mới chỉ là, một cô gái mười lăm tuổi, không người bảo vệ. Nhưng Latimer không hề biết Harry Rutledge là anh trai cô. “ Anh là một kẻ phóng đảng ghê tởm,” cô nói. “ Tôi cho rằng cách duy nhất anh có thể dành được một người phụ nữ là mua họ. Nhưng tôi không phải để bán.”

“ Em đã từng một lần như vậy rồi phải không?”, “ Em có một cái giá khá đắt và tôi cho rằng em hoàn toàn xứng đáng với điều đó. Rõ ràng là em đã không còn trong trắng nữa rồi khi phục vụ trong gia đình Hathaway, nhưng tôi vẫn thích thú mà tôi đã trả tiền để mua.”

“ Tôi không nợ anh cái gì cả! Hãy để tôi đi.”

Latimer làm cô sững sờ bởi gương mặt thoái hóa đang cười của anh ta. “ Đi nào, em đã chơi xỏ tôi. Và giờ đây tôi sẽ không là một người đồng hành tồi tệ đâu. Tôi sẽ hào phóng với em. Những gì Ramsay trả cho em, tôi sẽ trả gấp ba. Sẽ không có gì khó khăn cả, em chỉ cần cùng tôi chia sẻ chiếc giường. Và tôi thì luôn biết cách làm hài lòng một người đàn bà.”

“ Tôi chắc rằng anh biết nhiều hơn về việc làm hài lòng bản thân mình,” cô nói và cố giằng tay khỏi anh. “ Để tôi đi.”

“ Đừng có cố giãy dụa như thế, em sẽ khiến tôi làm em bị đau đấy.”

Cả hai người đều quá tập trung vào tình trạng giằng co của bản thân mà không hề nhận thức được sự tiếp cận của người thứ ba.

“ Latimer.” Đó là giọng Leo, phá vỡ bầu không khí hiện tại. “ Nếu ai đó có ý định quấy nhiễu người làm của tôi, Latimer, thì đó phải là tôi. Và tôi chắc chắn không yêu cầu sự trợ giúp của anh đâu.”

Trước sự giải thoát kịp thời, Catherine không nghĩ ngợi nhiều mà chạy vội đi tưởng chừng như sắp ngã. Nhưng Leo đã đuổi theo cô, anh đặt tay lên vai cô để giữ cho cô được thăng bằng. Sự ghì lấy nhẹ nhàng của anh, của một người đàn ông dịu dàng thì hoàn toàn đối lập với Latimer. Cô chưa bao giờ được ánh mắt giết người như hiện tại của Leo cả. Anh chẳng giống quý ông vừa khiêu vũ cùng cô vài phút trước một chút nào.

“ Em ổn chứ?” anh hỏi

Catherine gật đầu, cô nhìn anh trong nỗi đau khổ đầy choáng váng. Làm thế nào mà anh lại quen thân ngài Latimer như vậy? Lạy chúa, liệu họ có phải là những người bạn không? Và nếu như vậy thì ... liệu có thể Leo có làm được điều tương tự như Latimer đã từng làm với cô không?

“Hãy để chúng tôi đi,” Leo thì thầm và bỏ tay ra khỏi vai cô.

Nhìn về phía Latimer, Catherine lại rùng mình, cô có cảm giác cuộc sống của mình như đang dần sụp đổ vậy. Leo nhìn đằng sau cô, anh cố chống lại bản thân để không bước theo cô. Anh sẽ đuổi theo cô sau chứ không phải bây giờ, anh sẽ cố gắng làm dịu đi và sửa chữa tất cả những thiệt hại anh đã gây ra cho cô.

Quay về phía Latimer, Leo thể hiện một nét mặt không hề dịu đi chút nào. “Tôi không hề biết là anh được mời,” anh nói, “hay có lẽ tôi phải khuyên những người hầu gái của mình phải trốn đi. Thật sự đó Latimer, anh phải bắt ép bản thân vào những người phụ nữ không bằng lòng với anh sao?”

“Anh đã có cô ấy bao nhiêu năm rồi?”

“Nếu anh muốn nói tới cô Marks thì cô ấy đã làm cho gia đình tôi được gần ba năm rồi.”

“Không cần thiết phải cố giả vờ như cô ấy chỉ là một người làm thuê đâu.” Latimer nói. “Chàng trai ranh mãnh, anh giữ cô ấy làm tình nhân cho riêng mình dưới ngôi nhà này, vì lợi ích của một mình anh. Tôi muốn cô ấy đi cùng tôi. Chỉ một đêm thôi.”

Leo bắt đầu cảm thấy khó khăn trong việc khống chế cảm xúc đang muốn điên lên của mình. “Vì cái quái gì mà anh lại nói rằng cô ấy là tình nhân của tôi vậy?”

“Cô ấy là người của tôi, Ramsay. Người mà tôi vừa nói với anh đó! Anh không nhớ sao?”

“Không,” Leo nói cộc lốc

“Chúng ta đang say,” Latimer thừa nhận. “Nhưng tôi nghĩ rằng anh vẫn đang chú ý những lời tôi nói.”

“Còn anh, Latimer, anh đang trong trạng thái tỉnh táo sao?, và anh thực sự đang cư xử đầy khó chịu và không thích hợp chút nào. Tại sao tôi phải chú ý những điều anh nói khi mà anh đang say sưa như vậy? Và anh có ý gì khi nói cô ấy là người của anh?”

“Tôi đã mua cô ấy từ một quý bà lớn tuổi. Tôi đã dành được cô ấy trong một cuộc đấu giá. Cô ấy là người quyến rũ nhất mà tôi từng gặp, lúc đó cô ấy mới chỉ là một cô bé không quá mười lăm tuổi với những lọn tóc xoăn vàng hoe và đôi mắt nổi bật. Quý bà đó đã đảm bảo với tôi rằng cô ấy hoàn toàn trong trắng, nhưng cô ấy cũng đã được dạy dỗ để biết làm hài lòng đàn ông rồi. Tôi đã phải trả cả một gia tài để trả cho sự phục vụ của cô ấy trong một năm, và có thể kéo dài thời gian hơn nữa nếu tôi mong muốn.”

“Thật thuận tiện nhỉ,” Leo nói, anh thu hẹp mắt mình lại. “Tôi cho rằng anh không bao giờ bận tâm hỏi cô ấy là liệu cô ấy có muốn sự sắp xếp đó không?”

“Không liên quan. Sự sắp xếp này là tốt cho lợi ích của cô ấy thôi. Vẻ đẹp động lòng người ấy là gia tài của cô ấy và cô ấy sẽ phải học cách thu được lợi nhuận từ nó. Bên cạnh đó, chẳng phải vẫn có nhiều người bán mình như vậy sao? Đó chỉ là vấn đề giá cả và hoàn cảnh mà thôi.” Latimer dừng lại, anh ta cười đầy chế nhạo. “Cô ấy không nói gì với anh sao?”

Leo lờ đi câu hỏi ấy. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Vào cái ngày mà Catherine được gửi đến nhà tôi, trước khi tôi xem xét mặt hàng của mình thì một người đàn ông đã đến và đến và đem cô ấy đi. Cô ấy đã bị bắt cóc. Một người hầu đã cố ngăn anh ta lại nhưng cuối cùng đã phải nhận một phát súng vào chân. Ngay khi tôi nhận thức được là chuyện gì đang xảy ra thì người đàn ông đã mang Catherine qua ngưỡng cửa mất rồi. Tôi chỉ có thể giả định rằng anh ta đã thua trong vụ đấu giá ấy và quyết định giành lại những gì anh ta muốn bằng vũ lực. Và Catherine đã biến mất kể từ đó. Tôi đã mong muốn, chờ đợi cô ấy tám năm rồi.” Latimer cười. “Còn bây giờ cô ấy lại thuộc quyền sở hữu của anh. Tôi

không biết là mình đã ngạc nhiên đến thế. Anh luôn là một thằng con hoang xảo quyệt. Làm thế nào mà anh dành được cô ấy vậy?”

Leo bỗng trở nên im lặng. Lồng ngực anh đang tràn đầy nỗi thống khổ vì những lợi ích của Catherine. Mười lăm tuổi. Cô đã bị phản bội bởi chính những người lẽ ra phải bảo vệ, cứu mang cô. Bị bán cho một người đàn ông một cách không thương xót. Ý nghĩ về những gì mà Latimer sẽ làm với cô ấy khiến anh phát ốm. Sự suy đồi của anh ta sẽ không chỉ dừng lại ở những bạo lực tình dục - anh ta sẽ làm tổn thương tâm hồn cô ấy mất. Có lẽ vì thế mà cô vẫn cứ lo sợ và không tin tưởng người khác như vậy. Bây giờ anh mới hay điều đó cũng là do hoàn cảnh bắt buộc cô.

Tiếp tục nhìn Latimer cười lạnh, Leo cho rằng nếu anh chỉ cần ít văn minh đi một tí thôi thì chắc chắn anh sẽ giết chết tên con hoang này. Tuy nhiên, anh sẽ bố trí để anh ta tránh xa Catherine, và làm bất cứ thứ gì để giữ cho cô được an toàn.

“ Cô ấy không thuộc quyền sở hữu của bất kì ai cả,” Leo nói

“ Tốt, vậy tôi sẽ....”

“ Tuy nhiên cô ấy được bảo vệ bởi tôi.”

Latimer đầy ngạc nhiên nói. “Tôi nên hiểu lời nói này thế nào đây?”

Leo lập tức thể hiện sự nghiêm túc đến chết người. “Rằng anh sẽ không được đến bất cứ nơi nào gần cô ấy. Rằng cô ấy sẽ không bao giờ phải nghe giọng nói của anh và phải chịu sự sỉ nhục trước sự hiện diện nào của anh nữa.”

“ Tôi e là bản thân không thể làm theo lời anh nói được.”

“ Còn tôi thì e rằng anh phải làm thế đó.”

Một tràng cười thô bỉ nổ ra. “Chắc chắn là anh không dọa được tôi đâu.”

Leo cười mà như không cười. “Mặc dù tôi cố bỏ qua cho anh về tình trạng say sưa thế này, nhưng có một số điều vẫn cứ được ghi nhớ trong đầu tôi. Những lời thú tội của anh chỉ làm cho nhiều người cảm thấy không vui hơn thôi. Tôi biết về những bí mật của anh đủ để bỏ anh vào nhà tù Marshalsea. Và nếu điều đó không đủ, tôi sẽ đến khu nghỉ mát của anh. Trên thực tế thì tôi cũng rất thích ý tưởng này.” Nhìn thấy sự ngạc nhiên trong ánh mắt của người đàn ông kia, Leo tiếp tục cười lạnh. “Tôi mong anh hiểu được sự chân thành của tôi. Điều đó rất tốt. Nó thuận tiện cho cả hai chúng ta.” “Còn bây giờ tôi sẽ bảo người hầu của mình tiễn anh ra khỏi điền trang này. Anh không được chào đón ở đây.”

Latimer giận đến tím gan. “Anh sẽ phải hối tiếc vì đã đối đầu với tôi, Ramsay.”

“Cũng nhiều như nỗi tiếc nuối vì đã từng làm bạn cùng anh.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Catherine vậy? Amelia đã hỏi Leo khi anh quay trở về phòng khách.

“Tại sao cô ấy lại dời đi sớm như vậy?”

“Đức ngài Latimer đã làm phiền cô ấy.” Leo nói ngắn gọn.

Amelia lắc đầu nói. “Tại sao anh ta dám?”

“Câu hỏi tốt hơn sẽ phải là tại sao chúng ta lại mời anh ta.”

“ Chúng ta không mời anh ta. Chúng ta chỉ mời cha mẹ anh ta thôi. Rõ ràng thì anh ta đã thay mặt họ đến đây. Cô ném về anh một cái nhìn buộc tội. “Và anh ta cũng là một người quen cũ của chúng ta.”

“ Từ giờ trở đi, bất kể người quen cũ nào của anh mà là một kẻ dâm dăng hay một tên tội

phạm sẽ không được bước vào điền trang của chúng ta và nói chuyện cùng chúng ta.”

“ Đức ngài Latimer đã làm tổn hại đến Catherine sao?” Amelia hỏi một cách lo lắng.

“ Không phải thân thể của cô ấy. Nhưng anh muốn ai đó đến gặp cô ấy ngay bây giờ. Anh mong là cô ấy đang trong phòng của mình. Em sẽ đến xem cô ấy chứ, hoặc là nhờ Win?”

“ Vâng, tất nhiên rồi.”

“ Đừng hỏi gì cả. Chỉ làm cho cô ấy an tâm là mọi chuyện ổn cả rồi.”

Nửa giờ đồng hồ sau, Win đến gặp Catherine với thông tin là Catherine đã từ chối nói bất kỳ điều gì và cô chỉ muốn yên tĩnh thôi. Đó có thể là điều tốt nhất, Leo nghĩ vậy. Cho dù anh muốn đến với cô ngay bây giờ, anh muốn mang lại cho cô sự thoải mái, anh muốn làm cho cô ngủ.

Ngày mai họ sẽ cùng giải quyết mọi chuyện.

Leo thức dậy lúc chín giờ và anh ngay lập tức đến trước cửa phòng Catherine. Nó vẫn đóng, và không có tiếng động bên trong. Anh muốn mở cánh cửa này và đánh thức cô dậy. Tuy nhiên, cô cần được nghỉ ngơi... đặc biệt là anh sợ những điều mình sẽ nói với cô.

Khi anh bước xuống tầng dưới thì toàn bộ gia đình, bao gồm cả những người hầu hầu như đang mộng du. Buổi khiêu vũ vẫn chưa kết thúc đến tận bốn giờ sáng, và thậm chí vài người khách còn miễn cưỡng rời đi. Ngồi tại phòng ăn sáng, Leo uống một tách trà đặc và quan sát khi Amelia, Win và Merripen bước vào. Cam là người hay chậm trễ, và vẫn vắng mặt.

“ Chuyện gì đã xảy ra với Catherine vào đêm qua vậy?” Amelia hỏi nhẹ nhàng. “Và tại sao đức ngài Latimer lại rời đi đột ngột như vậy? Đã có khá nhiều lời đồn đại đó.”

Leo đang cân nhắc liệu có nên nói những bí mật của Catherine cho cả gia đình biết không.

Họ phải được biết. Và cho dù anh sẽ không nói cụ thể, nhưng anh cảm thấy sẽ dễ dàng hơn cho Catherine nếu có người khác đưa ra lời giải thích. “ Hóa ra là.” Anh nói đầy cẩn trọng. “ khi Cat mới mười lăm tuổi, gia đình của cô ấy đã có một giàn xếp cùng Latimer.”

“ Loại giàn xếp nào vậy?” Amelia hỏi. Mắt cô mở rộng khi Leo gửi cho cô một cái nhìn biết nói.

“ Rất may là Rutledge đã can thiệp trước khi cô ấy bị ép phải... ” Leo đột nhiên ngưng lại, anh ngạc nhiên bởi chính sự điên tiết trong giọng nói của mình. Anh cố gắng kiềm chế bản thân trước khi tiếp tục. “Anh không cần phải nói thêm. Tuy nhiên, rõ ràng thì đó không phải là nơi mà cô ấy muốn ở lại. Cô ấy đã phải trốn tránh trong suốt tám năm. Latimer đã nhận ra cô ấy vào đêm qua và đã làm tổn thương cô ấy sâu sắc. Anh chắc rằng cô ấy sẽ thức dậy vào sáng nay với ý định rời khỏi Hampshire.”

Vẻ mặt Merripen đầy nghiêm nghị, nhưng đôi mắt đen của anh chan chứa lòng thương cảm. “Cô ấy không cần phải đi đâu cả, cô ấy sẽ được an toàn khi ở cùng chúng ta.”

Leo gật đầu. “Tôi sẽ làm rõ điều đó khi nói chuyện với cô ấy.”

“ Leo,” Amelia cẩn trọng nói, “anh có chắc rằng anh là người thích hợp nhất cho chuyện này không? Với tiền sử là những tranh cãi giữa hai người...”

Anh nhìn Amelia đầy khó khăn. “Anh chắc chắn.”

“Amelia?” một giọng nói ngập ngừng xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Đó là Beatrix, cô đang mặc một chiếc váy xanh da trời. Lo lắng đã tạo nên những nếp nhăn trên trán cô.

“ Chào buổi sáng, em thân yêu,” Amelia ngọt ngào nói. “ Không cần phải dậy sớm như vậy đâu nếu em không muốn.”

Beatrix trả lời đầy khó khăn. “Em muốn xem con cú bị thương mà em đang giữ trong

chuồng thể nào. Em cũng tìm cả Dodger nữa bởi vì em không gặp nó từ chiều qua rồi. Vì vậy em đã mở cửa phòng cô Marks để xem xem Dodger có ở đó không. Chị cũng biết là Dodger thích ngủ trong hòm đựng dép đi trong nhà của cô ấy...”

“Nhưng Dodger không ở đó sao?” Amelia hỏi

Beatrix lắc đầu. “Cô Marks mới không thấy đâu. Giường của cô ấy đã được dọn dẹp. Túi du lịch của cô ấy đã không cánh mà bay. Và em tìm thấy thứ này trên bàn trang điểm.” Cô đưa tờ giấy gấp đôi cho Amelia và ngay lập tức Amelia đã mở tờ giấy ra và đọc.

“ Trong đó nói gì vậy?” Leo hỏi. Amelia đưa nó cho anh mà không hề nói lời nào.

Làm ơn tha thứ cho tôi khi dờ đi mà không nói một lời nào. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi không bao giờ có thể diễn tả lòng biết ơn sâu sắc của mình vì sự tốt bụng và những gì mọi người đã dành cho tôi. Tôi mong rằng mọi người sẽ không nghĩ tôi quá táo bạo khi nói rằng cho dù mọi người không phải gia đình thật của tôi nhưng mọi người mãi mãi là những người thân trong lòng tôi vậy.

Tôi sẽ nhớ tất cả mọi người

Catherine Marks

“ Lạy chúa,” Leo gầm lên, anh ném tờ giấy lên bàn, “Một loạt những sự kiện trong cái gia đình này vượt qua những gì một người đàn ông có thể chịu đựng được. Anh đã giả định rằng chúng ta có thể đã có một cuộc thảo luận hợp lý trong sự thoải mái của gia đình Ramsay, nhưng thay vào đó cô ấy lại bỏ đi trong bóng đêm và để lại một lá thư chứa đầy những lời nói vô vị thế này.”

“ Nó không vô vị,” Amelia phản đối. Đôi mắt Win đã đậm lệ khi cô đọc lá thư. “Kev, chúng ta phải tìm cô ấy.” Merripen cầm tay cô tựa truyền hơi ấm.

“ Cô ấy sẽ đến Luân Đôn,” Leo khẽ nói. Theo anh biết thì Harry Rutledge là người duy nhất cô ấy có thể trông cậy. Cho dù Harry và Poppy đã đều được mời đến buổi khiêu vũ nhưng những bận rộn tại khách sạn đã giữ họ lại Luân Đôn.

Không biết từ đâu và từ bao giờ mà nỗi giận dữ cùng sự lo lắng đến thất vọng đã xâm chiếm tâm hồn anh. Anh phải cố gắng không để lộ ra điều đó, nhưng việc phát hiện ra Cat đã bỏ đi, đã rời khỏi anh khiến anh mang trong mình một cơn tức mà từ trước đến giờ anh chưa từng có.

“ Xe lửa thường rời Stony Cross lúc năm giờ ba mươi,” Merripen nói. “ Điều đó có nghĩa là chúng ta có cơ hội bắt kịp cô ấy trước khi cô ấy đến Guidford. Anh sẽ đi cùng em nếu em thích.”

“ Vâng,” Win nói.

“ Tất cả chúng ta nên cùng đi,” Amelia tuyên bố.

“ Không,” Leo nói dứt khoát. “Anh sẽ đi một mình. Khi anh tìm được cô ấy, em sẽ không muốn ở đó chứng kiến đâu.”

“ Leo,” Amelia hỏi đầy nghi ngờ. “Anh định làm gì với cô ấy?”

“ Tại sao em cứ khẳng khẳng hỏi những câu hỏi mà em đều biết rằng mình sẽ không thích những câu trả lời vậy?”

“ Bởi vì, em là một người lạc quan,” cô chưa ngoa nói, “Và em luôn hi vọng rằng mình sai.”

Chương 17

Lịch các chuyến tàu đã được ấn định, bây giờ các bức thư thường đã được xếp lên đầu máy

xe lửa. Catherine đã may mắn tìm được một chỗ ngồi bên trong toa hành khách hướng về London.

Tuy vậy, cô vẫn không hề cảm thấy may mắn.

Cô cảm thấy đau khổ và lạnh lẽo, ngay cả trong không khí ngọt ngào của khoang tàu. Chiếc xe đã chật ních khách bên ngoài và cả bên trong, với tất cả bưu kiện và hành lý được xếp bấp bênh trên đầu.

Mọi thứ đều trở nên nguy hiểm nặng nề như thể bị xóc khi đi qua những ổ gà, ổ voi trên đường bộ. Mười dặm/ một giờ, một trong những người đàn ông trên tàu đã ước lượng, ngưỡng mộ sức mạnh và độ bền của một đội ngũ xe ngựa thồ lớn.

Catherine nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, như các đồng cỏ của Hampshire, cánh rừng rậm rạp và những khuôn chợ đông vui, nhộn nhịp của Surrey.

Chỉ có một người phụ nữ khác bên trong toa, tròn trịa, và biết cách ăn mặc, người phụ nữ này đang đi du lịch cùng với chồng mình. Cô ta mơ màng ở góc đối diện với Catherine, ngáy nhè nhẹ. Mỗi khi chiếc tàu giạt nảy lên, nó khiến các chiếc lông trên mũ cô ta nảy lên, rung rung. Và đó thực sự là một chiếc mũ đẹp, được trang trí bằng các cụm anh đào giả, lông chim, và một ít nhồi chim.

Vào giữa trưa, toa tàu dừng lại tại một quán trọ, nơi một đội bóng mới sẽ ở lại, để chuẩn bị cho đoạn đường tiếp theo trên đường bộ. Rên rĩ trong mong muốn có một ít thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, các hành khách ra khỏi xe và vào trong quán rượu.

Catherine nhìn quanh bao hành lý làm bằng vải thảm của mình, lo sợ sẽ để quên nó lại trong khoang. Cái túi nặng chứa một cái áo ngủ, áo lót và vớ, một tập hợp những chiếc lược, chăn, bàn chải tóc, một chiếc khăn choàng, và một cuốn tiểu thuyết đồ sộ với lời đề tặng tình nghịch của Beatrix. “Câu chuyện này đảm bảo được dùng để giải trí cho cô Marks mà ít nhất không có nhãn hiệu cải thiện! Với tình yêu từ B.H bất trị.”

Các quán trọ được chỉ định đã dần xuất hiện trước mắt nhưng tất cả gần như không sang trọng, là loại mà chủ yếu những người giữ ngựa và người làm thuê xuất hiện thường xuyên. Catherine buồn bã liếc nhìn bức tường bao quanh sân gỗ và chuyển hướng sang xem hai người trông ngựa đối ca.

Cô gần như bỏ lại bao hành lý ở bên ngoài sân khi cô nghe thấy tiếng sột soạt của một chuyển động độc lập bên trong. Không như một cái gì đó di chuyển xung quanh... nó giống như... một cái gì đó còn sống ở trong đó.

Nhịp tim cô đập nhanh và không kiểm soát được, giống như sự chuyển động của các bong bóng nước khi được đun sôi. “Ôi không” cô thì thầm. Quay sang đối mặt với bức tường, cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ chặt túi, mở hé hé chỉ hai inch để xem.

Một kiểu dáng đầu nhỏ đẹp bật ra. Catherine đã kinh ngạc khi nhìn một cặp mắt sáng quen thuộc và một bộ râu co giật.

“Dodger”, cô thì thầm. Chú chồn riu rít hạnh phúc, miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười đáng yêu. “Oh, Dodger nghịch ngợm!” Phải chăng nó đã rơi vào túi trong khi cô đang đóng gói. “Ta phải làm gì với chú mày đây?” Cô hỏi trong tuyệt vọng. Đẩy mạnh đầu trở lại xuống vào túi, cô ấy vuốt ve Dodger để giữ nó yên lặng. Không có lựa chọn nào, nhưng cô phải cố để có thể mang được con vật này tới London, cho nó vào trong túi đến khi có thể trả nó về lại với Beatrix.

Ngay sau khi một trong những người lái xe hét lên, “Tất cả đã sẵn sàng!” Catherine trở lại

trong khoang và mang theo các bao hành lý dưới chân mình. Mở ra một lần nữa, cô nhìn lại Dodger đang cuộn trong những nếp gấp của áo ngủ của cô. “Hãy yên lặng”, cô nói nghiêm khắc. “Và không gây ra rắc rối.”

“Xin lỗi?” Giọng nói của người phụ nữ ngồi bên cạnh vang lên, chiếc mũ lông chim chuyển mình run rẩy với sự phẫn nộ.

“Ồ, thưa cô, tôi không nói về cô đâu ạ”, Catherine nói vội vã. “Tôi chỉ là ... giảng dạy bản thân mình.”

“Thật vậy.” Mắt của người phụ nữ thu hẹp khi cô ngồi phịch vào ghế đối diện.

Catherine ngồi kiên quyết. Cô ngóng xem bao hành lý của mình có bị trộm không hoặc có tiếng ồn phản bội phát ra từ đó.

Tuy nhiên, Dodger vẫn yên tĩnh.

Người phụ nữ goá chồng nhắm mắt lại và hạ thấp cằm cô tựa vào kệ cao trong lòng cô. Trong hai phút ngắn, cô lại ngủ mơ màng một lần nữa.

Có lẽ điều này sẽ không thể gặp khó khăn sau tất cả mọi thứ, Catherine nghĩ.

Nếu người phụ nữ vẫn còn mê ngủ, và các quý ông lại tiếp tục đọc tờ báo của mình, cô có thể mang Dodger tới London mà không ai chú ý.

Nhưng cũng giống như Catherine cho phép mình được đánh đu trên bờ vực của hy vọng, toàn bộ tình hình đã xoay chuyển trong kiểm soát của bản thân.

Nếu không có cảnh Dodger nhô đầu ra, khảo sát môi trường xung quanh mới đầy thú vị của mình, và trườn ra khỏi túi. Đôi môi Catherine hé mở trong một khoảnh khắc im lặng, và cô đóng băng với hai bàn tay nắm chặt trong không trung. Chú chồn chạy lên chỗ bọc để mũ vấy tay gọi của bà cô goá chồng. Một hoặc hai nhát cắn, và hàm răng sắc nhọn của cậu đã cắt đứt rời một nhóm hoa anh đào giả từ cái mũ.

Dodger thả chiến lợi phẩm thắng lợi xuống ghế và nhảy vào tay của Catherine với giải thưởng của mình. Nó làm một vũ điệu vui nhộn, một loạt các bước nhảy và những cú lách mình.

“Không,” Catherine thì thầm, tay cầm các anh đào từ nó và cố gắng để đẩy trở lại các bao hành lý.

Dodger phản đối, rúc rích và trò chuyện.

Người phụ nữ nói lấp bắp và chớp mắt, thức dậy cái kính khó chịu vì tiếng ồn. “Cái gì ... những gì ...”

Cat đến gần, sấm xung nổ trong tai cô.

Dodger sọc lên quanh cổ Cat và treo người một cách éo lả, giả chết.

Giống như một chiếc khăn, Cat nghĩ, cô phải đấu tranh để kiềm chế lại một phút bùng lên loạn trí.

Bà cô kia phóng tia nhìn hình mũi tên vào khóm hoa anh đào trong lòng cô. “Tại sao ... tại sao, những thứ này được từ chiếc mũ của tôi, phải không? Cô đã cố gắng để ăn cắp nó khi tôi đang ngủ trưa?”

“Catherine bình tĩnh lại ngay lập tức. “Không, ồ không, nó là một tai nạn. Tôi rất-”

“Cô đã hủy hoại nó, và đây là chiếc mũ tốt nhất của tôi, nó giá £ 2,6! Hãy trả nó lại cho tôi -”

Nhưng bà ta đã bắt ngờ im lặng bởi một âm thanh bóp nghẹt trong cổ họng, miệng bà ta hiện hình chữ O khi Dodger nhảy vào lòng Catherine, thu giữ những bông hoa anh đào, và biến mất vào sự an toàn của bao hành lý này.

Người phụ nữ hét lên với âm thanh chói tai, khoang tàu chuyển sang ở trong một trạng thái hỗn loạn.

Năm phút sau, Catherine và bao hành lý đã được chuyển ra ngoài khoang tàu một cách không thương tiếc. Cô đứng ở bờ vực sân vận chuyển, tấn công bởi một loạt của các mùi nồng nặc: phân ngựa, nước tiểu, kết hợp với mùi hương buồn nôn của thịt nấu chín và bánh mì nóng đến từ các quán rượu.

Những người đánh xe ngựa gắn vào hộp, bỏ qua thái độ giận dữ của Catherine.

“Nhưng tôi trả tiền để đi hết con đường tới London!”, Cô khóc.

“Cô trả tiền cho một hành khách, không phải là hai. Hai hành khách nhận được một nửa hành trình. “

Catherine nhìn bao hành lý trên tay đầy hoài nghi. “Nó không phải là một hành khách! “

“Chúng tôi bị lừa một giờ quý giá bởi vì cô và con chồn sương của cô,” những người đánh xe ngựa cho biết, gập lại khuỷu tay của mình và lấy ra một chiếc roi.

“ Nó không phải con chồn sương của tôi, nó ... Đợi tôi, làm thế nào tôi có được đến London?”

Một trong những người đánh xe trả lời kiên quyết là luật trong khoang đã được đặt ra. “Thư tiếp theo sẽ đến sáng mai, thưa quý cô. Có thể họ sẽ để cả cô và con vật cưng của cô lên hàng đầu. “

Catherine nhìn anh ta trừng trừng. “Tôi không muốn đi xe lên hàng đầu, tôi trả tiền để đi xe bên trong, tất cả các cách để đến London, và tôi coi đây là một hình thức ăn cắp! Tôi sẽ phải làm gì cho đến buổi sáng ngày mai?

Một người đàn ông trẻ với một bộ ria mép dài được xử lý gọn ghẽ, nhún vai. “Cô có thể hỏi nếu có một phòng sẵn có, “ông đề nghị. “Mặc dù họ có thể sẽ không mất lòng cho du khách với chồn sương ở lại. Ông ta nhìn xa hơn đến chỗ chiếc xe một mình đi vào sân. “Trong số các cách, quý cô, hoặc cô sẽ được ném xuống trong khi vận chuyển. “

Tức điên lên, Catherine dẫm mạnh đến lối vào của quán trọ. Cô nhìn vào bao hành lý của cô, nơi Dodger đang chơi đùa với khóm anh đào. Cô nghĩ trong thất vọng, rằng cô chỉ cần có lại một cuộc sống cô đã yêu, rằng cô đã trải qua gần như toàn bộ một đêm không ngừng khóc và bây giờ đã kiệt sức? Tại sao số phận lại an bài cho Dodger ở trong túi cô? “Này”, cô hét lớn tiếng, “Cuối cùng thì giọt nước cũng làm tràn ly rồi đó. Dù mày có cản ta trong nhiều năm, và đánh cắp tất cả của ta những trang phục mỏng dính, và-”

“Xin lỗi,” một giọng nói lịch sự.

Catherine nhìn lên cau có. Trong thời điểm tiếp theo, cô chao đảo, và rồi lấy lại cân bằng trong giây lát.

Cô trông thấy Leo và cảm thấy như bị sét đánh, Đức ngài Ramsay, trông thật buồn cười. Anh giữ bàn tay của mình nhét trong túi khi anh đến gần cô trong một sai chân dài thoải mái. “Anh chắc rằng anh không nên hỏi. Nhưng tại sao em lại hét lên với đồng hành lý của em? “

Mặc kệ những sơ suất trong cách hành xử của mình, anh vẫn nhìn kỹ cô, một cách cẩn thận.

Ánh nhìn của anh khoá chặt hơi thở cô. Anh thật đẹp trai, đáng yêu và quen thuộc, Catherine đã gần vượt qua sự thúc đẩy để quăng mình vào anh.

Cô không thể hiểu được tại sao anh lại đến với cô.

Làm thế nào mà cô đã có thể mong ước rằng anh sẽ không đến.

Dò dẫm để đóng bao hành lý, cô quyết định rằng sẽ không “để lộ thân phận” của Dodger

trước khi cô tìm cho bản thân một chỗ ở ổn định. “Tại sao anh lại ở đây, đức ngài của em?” cô do dự hỏi anh.

Anh nhàn nhã nhún vai. “Khi anh thức dậy vào sáng nay chỉ sau bốn tiếng ngủ, anh đã nghĩ rằng nó chỉ đơn giản là việc đóng đồ và có một chuyến đi đầy hấp dẫn đến Haslemere và đi thăm” Leo ngừng lại và nhìn một dòng chữ trên cửa. “Khách sạn Spread Eagle. Thật là một cái tên bất ngờ.” Miệng anh méo xệch trước vẻ mặt hoang mang của cô. Nhưng đôi mắt anh lại chan chứa tình cảm. Anh đưa tay lên mặt cô, nâng chiếc cằm bướng bỉnh của cô lên và nói “Sao mắt em lại sưng thế này.”

“Đó là bụi đường,” Catherine khó nhọc nói, cô ghen ngào trước sự đụng chạm của anh. Cô muốn anh chạm vào cô như thế này mãi như thế cô là con mèo đang được vuốt ve vậy. Nước mắt đang trực rơi trên khóe mắt cô, nhưng cô sẽ không để điều đó xảy ra. Cảm xúc cô dành cho anh không chỉ dừng lại ở những rung động quyến rũ lẫn nhau. Và nếu cô và anh chỉ cần đứng ngoài sân vận chuyển này lâu hơn chút nữa thôi, cô sợ rằng mình sẽ không khống chế được bản thân mất.

“Em gặp khó khăn với xe ngựa à?” anh hỏi

“Vâng, và sẽ không có chiếc nào nữa cho đến tận sáng mai. Em cần phải thuê một phòng tại khách sạn này.”

Anh không để cô thoát khỏi ánh mắt mình. “Em có thể quay trở về Hampshire với anh.”

“Không, em không thể. Em sẽ đến Luân Đôn và gặp anh trai em.”

“Và sau đó?”

“Có thể em sẽ đi du lịch.”

“Du lịch ư?”

“Vâng, Em sẽ du lịch vòng quanh lục địa Châu Âu. Và sau đó em sẽ định cư tại Pháp hoặc Ý.”

“Chỉ với một mình em ư?” Leo không giấu thái độ hoài nghi của mình.

“Em sẽ thuê một người đồng hành cho mình.”

“Em không thể làm vậy, bản thân em đã là một người đồng hành rồi.”

“Em vừa mới rời bỏ vị trí đấy rồi,” cô bắn trả anh.

Trong vài giây ngắn ngủi, có một cảm xúc mãnh liệt trong đôi mắt anh. Một cái gì đó tựa nguy hiểm, như là muốn “ăn tươi nuốt sống”. “Anh có một vị trí mới dành cho em,” anh nói và một tia lạnh lẽo chạy dọc cơ thể cô.

“Không cảm ơn anh.”

“Em còn chưa nghe về nó.”

“Không cần thiết đâu.” Cô quay lại và đi bộ vào tòa nhà trước mặt trong sự lơ mờ.

Tìm thấy bàn của chủ khách sạn, cô kiên quyết đứng đợi cho tới khi có một người đàn ông thấp béo đến chào hỏi cô. Mặc dù ông ta hói, nhưng ông ta lại có một bộ râu quai nón màu xám và rất dày. “Tôi có thể giúp gì cho cô không?” ông ta hỏi và nhìn từ Catherine cho đến quý ông sau lưng cô.

Leo nói trước khi cô có thể bày tỏ bất kì ý kiến gì của mình. “Tôi muốn thuê MỘT phòng cho tôi và VỢ CỦA TÔI.”

Vợ của anh ấy ư? Catherine ném về phía anh một cái nhìn khó chịu. “Tôi muốn phòng của mình. Và tôi không...”

“Cô ấy không đâu.” Leo cười với chủ khách sạn. “Chỉ là tranh cãi nho nhỏ trong cuộc sống hôn nhân thôi. Cô ấy như vậy là do tôi sẽ không để mẹ cô ấy đến thăm chúng tôi.”

“Ahhh...” Ông chủ khách sạn tuy có vẻ vẫn e ngại nhưng vẫn viết vào sổ đăng kí của khách sạn.

“Đừng đồng ý. Họ sẽ không dời đi cho đến khi họ muốn đi đâu. Lúc mẹ vợ tôi đến thăm cũng là lúc chuột sẽ lao mình vào mèo và van xin được ăn thịt (Noly: chả hiểu gì cả ông chủ khách sạn ời ^^). Tên ngài?”

“ Ông bà Hathaway.”

“ Nhưng...” Catherine bắt đầu tức giận. Cô đột nhiên sững lại khi cô cảm nhận được sự rung

lên của túi hành lí. Dodger muốn được ra ngoài. Cô phải giấu nó cho tới khi cô an toàn ở phòng trên. “Được rồi,” cô nói ngắn gọn. “Và làm ơn nhanh lên”

Leo cười. “Tình yêu của anh, em tha thứ cho anh sau chuyện vừa rồi sao?”

Cô ném về phía anh cái nhìn mà có thể giết chết anh ngay tại chỗ.

Trước sự mất kiên nhẫn của Catherine, phải mất đến mười phút cho mọi sự sắp xếp được hoàn tất, bao gồm cả việc đảm bảo chỗ nghỉ ngơi cho người đánh xe ngựa và người hầu của Leo. Hơn nữa, hành lí của Leo - hai túi du lịch cỡ lớn - cần phải được kiểm tra. “Anh nghĩ anh không thể đuổi kịp em cho tới khi đến Luân Đôn,” Leo nói, và khuôn mặt anh hiện vẻ bẽn lễn (Noly: á... sặc >.<)

“Tại sao anh lại chỉ đặt một phòng?” cô nói thì thầm

“Vì một mình em sẽ không an toàn. Em cần anh bảo vệ.”

Cô nhìn anh trong cơn giận dữ. “Anh mới là người em cần phải được bảo vệ khỏi!”

Họ được dẫn tới một gian phòng sạch sẽ nhưng ít tiện nghi với một chiếc giường bằng đồng thau đang cần được cọ rửa và tấm ga trải giường đã mờ theo năm tháng do được giặt nhiều lần. Hai chiếc ghế được đặt bên cạnh lò sưởi, một chiếc được bọc da, chiếc nhỏ hơn thì để trần. Chiếc bệ rửa mặt méo mó độc chiếm một góc phòng, góc bên kia là một cái bàn nhỏ. Sàn nhà đã được quét và những bức tường đều được sơn trắng chừa chỗ cho một khung ảnh nghệ thuật với một khẩu hiệu được khắc trên đó. “ Thời gian cũng như những trào lưu của thời đại không chờ đợi bất kì người đàn ông nào”

Căn phòng này thực sự thiếu mùi thơm cần thiết, chỉ có thoang thoảng đâu đó là hương thịt nướng ở quán rượu phía dưới.

Sau khi Leo đóng cửa lại, Catherine đã để túi hành lí của mình xuống sàn nhà và mở nó ra. Đầu của Dodger ngoi lên, cậu nhóc chạy loanh quanh khi thám hiểm căn phòng và rồi chui tọt vào trong gầm giường.

“Em mang Dodger theo ư?” Leo hỏi

“Không hề tự nguyện một chút nào.”

“Anh có thể nhìn thấy điều đó. Đó có phải lí do em bị đuổi xuống xe ngựa không?”

Rồi cô kể anh nghe về vài chuyện, về những tiếng sột soạt trong túi hành lí, và làm thế nào mà Dodger lại có thể ăn cắp được những khóm anh đào giả trên mũ của người đàn bà kia, và ngay khi cô nói về việc Dodger giả chết trên cổ cô như thế nào thì Leo đã cười lên đầy kinh ngạc. Trông anh thích thú như đứa trẻ đang thỏa mãn trong trò chơi của mình đến nỗi Catherine không còn quan tâm anh đang cười cô hay ai khác. Thậm chí cô còn cười cùng anh, tạo nên những tràng cười khúc khích không dứt.

Nhưng bằng cách nào đó mà tiếng cười hạnh phúc ấy lại hòa cùng tiếng khóc nơi đáy lòng cô, và ngay khi cô cảm thấy nước mắt khế tràn mi, cô đã phải lấy tay ngăn lại dòng lệ đang cay ứa. Không thể được. Cô thấy mình chẳng khác nào một người đàn bà điên, có thể cùng một lúc mà khóc mà cười. Cũng chính loại cảm xúc điên loạn này là những ác mộng hàng đêm của cô.

“Em xin lỗi,” cô nói không nên lời, lắc đầu và không quên lấy tay che mặt mình. “Làm ơn hãy đi đi, em xin anh.”

Nhưng trái với nguyện vọng của cô, Leo đã vòng tay ôm lấy cô. Anh thu hết những run rẩy nơi cô vào lồng ngực mình, anh cứ thế mà ôm chặt lấy cô. Cô cảm nhận được anh đang hôn lên vành tai nóng bỏng của mình. Hương thơm của xà phòng cạo râu nơi anh cứ tự nhiên mà phả vào mũi cô, đem lại cho cô mùi hương nam tính dễ chịu và đầy quen thuộc. Cô không nhận thức được rằng mình không thôi nhắc lại lời xin lỗi dành cho anh mãi cho tới khi anh trả lời, giọng nói anh đầy âu yếm, dịu dàng. “Đúng vậy, em nên cảm thấy có lỗi với anh... nhưng không phải vì em đã khóc mà là vì em đã rời bỏ anh ra đi không lời từ biệt.”

“Em đã để lại một lá thư mà,” cô phản đối

“Những dòng chữ ủy mị đó ư? Và chắc chắn em không nghĩ rằng chỉ điều đó thôi cũng đủ khiến anh lập tức chạy đuổi theo em. Và bây giờ, anh ở đây rồi và em cũng được an toàn rồi, và anh sẽ không đi đâu. Anh sẽ ở cùng em.”

Cô nhận thấy bản thân đang đấu tranh tựa chặt vào anh hơn, cô cố gắng ghim chặt mình vào lồng ngực anh, vào vòng tay mạnh mẽ cho cô hơi ấm.

Khi tiếng khóc cô chuyển thành âm thanh của những tiếng nấc cục, cô cảm thấy Leo đã kéo mạnh chiếc áo khoác du lịch ra khỏi bờ vai cô. Trong tình trạng kiệt sức của mình, cô nhận thấy bản thân không khác gì một đứa trẻ biết nghe lời, cô rút tay khỏi ống tay áo. Cô thậm chí không phản đối khi anh tháo những chiếc kẹp tóc trên đầu cô. Anh tiếp tục tháo kính cô ra và để sang một bên, và anh lấy từ túi áo mình ra một chiếc khăn tay.

“Cảm ơn,” Catherine thì thầm, cô lấy khăn lau khô những giọt nước mắt, cô đứng đó mân mê chiếc khăn tay, do dự như một đứa trẻ.

“Đến đây nào.” Leo ngồi trên chiếc ghế to bên cạnh lò sưởi và kéo cô xuống với anh.

“Ồ không, em không thể...” cô nói, nhưng anh đã làm cô yên lặng bằng một tiếng “Suýt” đầy uy lực, rồi kéo cô vào lòng. Và cô bắt đầu tựa đầu trên vai anh. Hoạt động căng thẳng nơi lồng ngực cô cứ dần dần phối hợp cùng nhịp điệu nơi anh. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Cô vẫn luôn lẩn tránh trước bất kì sự động chạm của người đàn ông nào, dù điều đó có là vô thưởng vô phạt. Nhưng trong căn phòng này, ngay tại lúc này đây, quên đi phần còn lại của thế giới này, có vẻ như cả hai người họ đã không còn là chính mình nữa rồi.

“Anh không nên đuổi theo em,” cuối cùng cô cũng ép bản thân lên tiếng.

“Cả gia đình đều muốn đi,” Leo nói. “Có vẻ như gia đình Hathaway không thể làm được điều gì mà không có những ảnh hưởng văn minh mà em mang lại. Chính vì vậy anh có nghĩa vụ phải

mang em trở về.”

Một lần nữa cô lại suýt khóc. “Em không thể trở về được.”

“Tại sao?”

“Anh cũng biết mà. Đức ngài Latimer chắc hẳn phải nói với anh rồi.”

“Anh ta chỉ nói với anh đôi chút.” Tay anh lại lần xuống vuốt lấy cổ cô.

“Bà của em là chủ nhà chứa phải không?” Giọng anh nhẹ nhàng nhưng cũng rất thản nhiên, như thể việc có một người bà là chủ nhà chứa là hoàn toàn bình thường vậy.

Catherine gạt đầu, cô cố nuốt cơn nghẹn ngào vào lòng. “Em đã đến sống cùng bà và dì Althea khi mẹ em trở bệnh. Lúc đầu em không hiểu công việc của gia đình là gì cả, nhưng chỉ một thời gian ngắn em đã khám phá ra sự thật. Althea đã đến cái tuổi mà cô không còn được các vị khách ưa chuộng nữa rồi. Và khi em mười lăm tuổi, nhiệm vụ của em là phải kế thừa chỗ của dì ấy. Althea đã nói rằng em may mắn vì dì ấy thậm chí còn phải bắt đầu công việc lúc mười hai tuổi. Em đã đề nghị để được trở thành một cô giáo hay một người thợ may hay những nghề tương tự như vậy nhưng họ nói rằng em sẽ không thể kiếm đủ tiền chi trả cho cuộc sống của em được. Làm việc cho họ là cách thu được lợi nhuận tốt nhất. Em đã cố gắng nghĩ về nơi nào đó để đi, về cách nào đó để có thể tồn tại và nuôi sống bản thân. Nhưng em sẽ không nhận được bất kì vị trí nào mà không có lời giới thiệu. Trừ công việc ở nhà máy, nhưng lương ở đây thậm chí còn không đủ thuê một căn phòng, hơn nữa nó rất nguy hiểm. Em đã van xin bà cho em được về ở với cha, bởi vì em biết rằng ông sẽ không bao giờ để em ở đó nếu ông biết việc họ làm với em. Nhưng bà nói...” cô vò tay vào vạt áo trong hồi ức hoảng loạn.

Leo gỡ tay cô ra và áp chặt bàn tay anh vào đôi tay đang run lên của cô, anh muốn truyền hơi ấm cho cô, anh muốn kéo cô ra khỏi nắm mồ của sự sợ hãi. “Tình yêu của anh, bà ta đã nói gì vậy?”

“Rằng ông ấy đã biết, và đồng ý, và ông ấy sẽ được nhận một phần trăm số tiền em kiếm được. Em không muốn tin điều đó.” Cô thở dài đầy chua xót. “Nhưng ông ấy chắc hẳn không biết điều đó, phải không anh?”

Leo lặng im, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng cọ xát lòng bàn tay cô. Câu hỏi cô đưa ra có lẽ không cần có một câu trả lời.

Cầm Catherine khẽ giật để chống lại sự run rẩy đang bao trùm cơ thể cô trước khi cô tiếp tục nói. “Althea đã mang những quý ông đến gặp em và dì ấy đã dặn em phải thật dịu dàng và quyến rũ. Dì cũng nói với em rằng đức ngài Latimer đưa ra lời đề nghị hấp dẫn nhất.” Cô gục mặt vào áo anh. “Anh ta là người em thấy kinh tởm nhất. Anh ta không thôi nháy mắt đưa tình và nói với em rằng sẽ có những ngạc nhiên đầy thú vị dành cho em.”

Leo cố kìm nén, và ngay khi cô dừng lại, anh để tay mình chạy dọc xương sống cơ thể cô. “Tiếp tục đi.”

Nhưng Althea đã nói cho những điều cần thiết, bởi vì dì nghĩ rằng em sẽ sống tốt hơn khi biết những điều đó. Và những hành động dì ấy mô tả cũng là những điều em phải...”

Tay anh vẫn đặt sau lưng cô. “Em có bị ép buộc phải làm bất kì điều gì không?”

Cô lắc đầu. “Không, tất cả những điều đó chỉ nghe thôi đã đáng sợ, khủng khiếp lắm rồi.”

Lòng trắc ẩn cùng những cảm thông sâu sắc đã khiến cho giọng nói của anh càng thêm ngọt ngào, ấm áp. “Điều đó là tất nhiên nhất là đối với một cô gái mười lăm tuổi.”

Cô ngẩng đầu lên để nhìn vào đôi mắt anh. Anh quá đẹp trai. Mặc dù cô không đang đeo kính nhưng cô vẫn có thể nhìn được từng đường nét hấp dẫn nơi anh. Cầm anh đang lún phún

đám râu chưa kịp cạo, tia cười hiện rõ nơi khóe mắt anh, trên tất cả là đôi mắt mang sắc xanh hỗn tạp động lòng người của anh, nó pha trộn giữa màu của ánh sáng và bóng tối, của ánh mặt trời nóng bỏng và bóng đêm dịu mát.

Leo chờ đợi trong kiên nhẫn, anh ôm cô như thể đó là việc anh muốn làm nhất trên thế giới này. “Làm thế nào mà em thoát ra được?”

“Em đã đến bàn làm việc của bà vào một buổi sáng nọ,” Catherine nói, “Khi cả gia đình đều đang ngủ. Em đã cố gắng tìm tiền. Em lên kế hoạch bỏ trốn và tìm một nơi nào đó để ổn định cuộc sống. Nhưng không có một đồng shilling nào cả. Nhưng trong một quyển sách trên bàn, em tìm thấy một lá thư, nó được gửi đến cho em. Nhưng trước đó em không hề biết chuyện này.”

“Từ Rutledge,” Leo khẳng định chứ không hỏi cô.

Catherine gật đầu. “Một người anh trai em không hề biết sự tồn tại. Harry viết rằng nếu em có chuyện gì cần giúp thì cứ viết thư cho anh ấy. Em đã viết nhanh một lá thư và nói cho anh ấy biết tình trạng khó khăn của mình, và đưa nó cho William để chuyển...”

“Ai là William?”

“Đó là một cậu nhóc làm việc ở đó... cậu bé mang vác đồ lên rồi xuống, lau giày và bất kì điều gì được sai bảo. Em nghĩ rằng cậu bé là con của một trong những người đàn bà làm điểm ở đó.

“Đó là một cậu bé rất tốt bụng. Cậu bé đã chuyển lá thư đến cho Harry. Em hi vọng rằng dì Althea không bao giờ biết được điều đó. Nếu chẳng may điều đó xảy ra, em sợ những điều sẽ xảy ra với cậu bé.” Cô lắc đầu và thở dài. “Ngày hôm sau em được chuyển đến nhà của đức ngài Latimer. Nhưng Harry đã đến kịp lúc.” Cô dừng lại trầm ngâm. “Anh ấy làm em sợ chỉ ít hơn đức ngài Latimer một chút thôi. Harry thực sự đã rất giận dữ. Lúc đó em nghĩ là anh ấy tức giận với em, nhưng giờ đây em mới hiểu đó là do hoàn cảnh ép buộc.”

“Sự biết lỗi thường kéo theo sự tức giận.”

“Nhưng em không bao giờ đổ lỗi cho Harry về những gì đã xảy ra với em cả. Đó không phải là trách nhiệm của anh ấy.”

Mặt Leo bỗng đan lại. “Có vẻ như em không thuộc trách nhiệm của ai cả.”

Catherine không hề dễ dàng nhún vai và nói. “ Harry không biết phải làm gì với em. Anh ấy đã hỏi em muốn sống ở đâu, bởi vì em không thể ở cùng anh ấy, anh ấy cũng hỏi xin ý kiến em liệu anh ấy có thể gửi em đến một nơi xa Luân Đôn không. Và em đã sống tại một trường học tại Aberden, tên là Blue Maid.”

Anh gật đầu. “ Một vài nhà quý tộc đã gửi những cô con gái ương bướng của họ đến đó.”

“ Sao anh biết?”

“ Anh quen với một phụ nữ đã từng ở tại Blue Maid. Đây là một nơi khủng khiếp, cô ấy đã nói vậy. Thức ăn thì giản dị, kèm theo đó còn là những kỉ luật.

“Em yêu nơi đó”

Môi anh khe giật. “ Vậy ư?”

“ Em đã sống ở đó sáu năm, và giảng dạy hai năm cuối.”

“ Rutledge có đến thăm em không?”

“ Có một lần, nhưng bọn em vẫn thường viết thư cho nhau. Em không bao giờ về nhà vào những kì nghỉ, bởi vì khách sạn không thể nào bằng nhà của mình được, và Harry... anh ấy cũng không muốn gặp em.” Cô khẽ nhăn nhó. “Anh ấy đã trở nên tốt hơn rất nhiều từ khi gặp được Poppy.”

“Anh không chắc chắn rằng hiện tại anh ta tốt như lời em nói,” Leo nói.

“ Nhưng miễn là anh ta đối xử tốt với em gái anh thì anh sẽ không có bất kì tranh cãi nào với anh ta cả.”

“Ồ, nhưng Harry yêu cô ấy,” Catherine nói nghiêm túc. “ Thực sự anh ấy rất yêu Poppy.”

Vẻ mặt Leo bắt đầu trầm xuống. “ Điều gì khiến em chắc chắn như vậy?”

“ Em có thể nhìn ra điều đó. Đó là cái cách khi anh ấy ở bên Poppy, cách anh ấy nhìn cô ấy... tại sao anh lại cười như vậy?”

“ Đúng là phụ nữ. Em luôn giải thích mọi thứ bằng tình yêu. Em nhìn một người đàn ông

mang về ngu ngốc, và em cho rằng anh ta bị “tấn công” bởi mũi tên của thần ái tình trong khi thực tế anh ta đang nuốt một miếng củ cải đỏ.”

Cô nhìn anh đầy phần nộ. “Anh đang chế giễu em sao?”

Cười to, Leo ôm chặt cô hơn khi cô cố gắng thoát khỏi lòng anh. “ Anh chỉ đang có cái nhìn về giới tính của em thôi.”

“ Em cho rằng anh nghĩ đàn ông luôn giỏi hơn.”

“ Không hề. Chỉ là đàn ông đơn giản hơn phụ nữ nhiều. Một người phụ nữ có hẳn một bộ sưu tập những nhu cầu khác nhau, trong khi đàn ông chỉ có một. Không, đừng đứng dậy. Kể tiếp cho anh nghe tại sao em lại rời Blue Maid.”

“ Bà hiệu trưởng đã muốn em làm vậy.”

“ Thật sao? Tại sao lại như thế? Anh hi vọng rằng em đã làm điều gì đó gây sốc và đáng bị khiển trách.”

“ Không. Em đã cư xử rất đúng mực.”

“Ồ, anh xin lỗi vì đã nói vậy.”

“ Nhưng bà hiệu trưởng Marks đã gọi em đến phòng làm việc vào một buổi chiều nọ, và...”

“ Marks?” Anh bỗng nói to. “ Em lấy họ của bà ấy ư?”

“ Vâng. Em rất ngưỡng mộ bà ấy. Em muốn được giống như bà ấy. Bà ấy có nghiêm khắc nhưng lại rất tốt bụng và không điều gì có thể tác động đến sự điềm tĩnh của bà ấy. Em đã đến phòng làm việc, bà ấy rót trà và chúng em nói chuyện rất lâu. Bà ấy nói rằng em đã làm việc của mình rất tốt, và em được chào đón trở lại và tiếp tục giảng dạy trong tương lai. Nhưng trước tiên bà ấy muốn em rời Aberden và khám phá thế giới bên ngoài. Em đã bảo với bà ấy rằng việc phải rời khỏi Blue Maid là điều cuối cùng em muốn làm trong cuộc đời này, và bà ấy đã cho em lí do tại sao em nên làm vậy. Bà ấy đã nhận được lời giới thiệu từ một người bạn tại một công ty cung cấp việc làm ở Luân Đôn rằng gia đình của một ... “trường hợp bất thường”, khi cô nói từ này, cô đã nghĩ đến một người phụ nữ, người mà có thể đóng vai trò là nữ gia sư và cả là người đồng hành của hai chị em mà một trong hai người đó mới đây đã bị đuổi học.”

“Đó chắc hẳn là Beatrix.”

Catherine gật đầu. “Bà hiệu trưởng nghĩ rằng em có thể hợp với gia đình Hathaway. Lúc bấy giờ em không hề mong chờ em và gia đình anh lại hợp nhau cả. Em đã đến phỏng vấn, và em nghĩ rằng cả gia đình anh thực sự hơi điên rồ một chút, nhưng lại là theo những cách đáng yêu nhất. Và em đã làm cho gia đình anh được gần ba năm, và em đã rất hạnh phúc, còn bây giờ thì...” Cô đột nhiên sững lại và nhăn nhó.

“Không, không,” Leo nói vội vàng, anh vội lấy tay cô, “đừng bắt đầu chuyện đó nữa.”

Catherine thật sự bất ngờ khi cô cảm nhận được môi anh đang chu du trên má cô, cô nhắm mắt lại để quên đi những giọt nước mắt đang lăn. Khi mà cuối cùng cô cũng có thể để bản thân nhìn thẳng vào mặt anh, cô nhìn thấy nụ cười mong manh trên đôi môi anh. Anh vuốt tóc cô và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đau buồn của cô với một sự quan tâm sâu sắc, đó cũng là điều cô chưa từng thấy ở anh.

Cô cảm thấy sợ hãi khi nhận ra rằng bản thân đã phải day dứt như thế nào. Giờ đây anh đã biết được bí mật cô cất giấu bao nhiêu năm. Tay cô tìm kiếm ngực anh như khi con chim tung cánh phát hiện bản thân đang bị mắc kẹt trong nhà vậy.

“Đức ngài của em,” cô nói trong khó nhọc, “tại sao anh lại đuổi theo em? Anh muốn gì ở em vậy?”

“Anh ngạc nhiên khi em lại phải hỏi điều đó,” anh lẩm bẩm trong khi vẫn vuốt ve, mơn trớn làn tóc cô. “Anh có một đề nghị dành cho em Cat à.”

Tất nhiên rồi, cô nghĩ và lòng tràn đầy cay đắng. “Đề nghị trở thành tình nhân của anh sao?”

Giọng nói của anh cũng giống như giọng cô, đều rất trầm tĩnh. “Không, việc làm đó chẳng có tác dụng gì cả. Trước tiên, anh trai em sẽ giết anh nếu anh làm vậy. Thứ hai, em quá dễ giận dữ để trở thành một tình nhân. Em thích hợp làm vợ hơn nhiều.”

“Của ai?” cô giận dữ hỏi anh.

Leo nhìn thẳng vào đôi mắt cô và nói. “Tất nhiên là của anh rồi.”

Đau đớn và bị tổn thương sâu sắc, Catherine mãnh liệt đấu tranh chống lại sức ép nơi anh để thoát khỏi vòng tay ấy. “ Em đã chịu đủ những điều khiếm nhã và trò đùa vô tình của anh rồi,” cô khóc và đứng dậy

“ Mẹ kiếp, anh không nói đùa!” Leo đứng dậy và tiến về phía cô. Cô lùi lại phía sau, anh lại tiến tới mà vồ lấy cô, và cô vụt đi. Cứ như thế cho tới khi Catherine phát hiện bản thân đã ngã xuống giường từ bao giờ.

Leo nhẹ nhàng kiểm soát bản thân mà ngã nhào xuống với cô, đó thực sự là một cuộc tấn công đầy bất ngờ dành cho Catherine. Cô cảm nhận được sức mạnh nam tính nơi anh đang uy hiếp vấy cô, thúc giục cô khẽ mở chân mình, anh, với những khối cơ bắp mạnh mẽ của thân mình đang ghim cô xuống. Cô quằn quại trong đau đớn khi mà sự kích thích nhanh chóng xâm chiếm và mơn trớn cơ thể cô. Cô càng cố gắng xoay sở thì mọi chuyện lại càng trở nên tồi tệ hơn. Cô đang nằm dưới thân anh trong khi đôi bàn tay cô cứ không thôi nắm lại rồi lại buông ra trong vô vọng.

Leo nhìn sâu vào đôi mắt cô, giờ đây bên ngoài vẻ tinh quái trong đôi mắt anh thì không khó nhận ra một biểu hiện khác. Đó là vẻ quyết tâm chưa từng thấy, và cũng chính điều này đã làm Catherine không khỏi bối rối.

“ Hãy cân nhắc điều đó Marks à. Lấy anh sẽ giải quyết cả hai vấn đề của chúng ta. Em sẽ được bảo vệ dưới tên anh. Em cũng sẽ không phải dời khỏi gia đình mà em yêu quý. Và họ sẽ không còn thúc giục anh kết hôn nữa.”

“ Em là một đứa con hoang,” cô nói rõ ràng như thể anh là người nước ngoài đang bập bẹ học tiếng anh. “Anh là một tử tước. Anh không thể cưới một người có xuất thân thấp kém như em được.”

“Thế công tước Clarence thì sao? Ông ta có đến mười đứa con ngoài giá thú cùng nữ diễn viên...Tên bà ta là gì nhỉ...?”

“ Bà Jordan.”

“ Đúng rồi. Là bà ta. Con của họ tất cả chẳng phải là những đứa con hoang hay sao, nhưng một vài trong số đó vẫn kết hôn cùng những nhà quý tộc đó.”

“ Anh không phải là công tước Clarence.”

“ Đúng rồi, anh không phải. Anh không hơn gì em cả, anh không mang trong mình dòng máu quý tộc. Anh kế thừa tước vị này hoàn toàn là ngẫu nhiên, là may mắn.”

“Hai chuyện này không liên quan gì đến nhau cả”. Nếu anh kết hôn cùng em, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ, và không thích hợp và nhiều tai tiếng kéo theo sau đó, sẽ khiến mọi cánh cửa sẽ đóng trước mặt anh.”

“ Lạy chúa tôi. Anh đã để cho hai cô em gái của mình lấy những người Gypsies. Những cánh cửa đó đã đóng sẵn rồi, không những thế chúng còn được chốt và đóng đinh lại.”

Catherine không thể suy nghĩ thông suốt được, cô gần như không thể nghe thấy giọng anh nói nữa, có những tiếng phản đối đang dữ dội bên tai cô. Quay mặt đi khi môi anh tiến đến gần, Catherine nói trong tuyệt vọng. “Cách duy nhất để chắc chắn giữ được tòa nhà Ramsay cho cả gia đình anh là anh phải cưới quý cô Darwin.”

Anh cười to đầy chế nhạo. “Đó cũng là cách duy nhất chắc chắn khiến anh giết em gái

mình.” (noly: từ này nguyên bản là sororicide. Và ý của Leo của chúng ta là giết quý cô Darwin đó- và trên danh nghĩa cô này cũng là em gái họ hàng xa của anh, hic mà quý cô gì không biết, trơ trẽn không chịu được à ^^)

“ Chắc chắn gì cơ?” cô hỏi anh trong hoang mang.

“ Giết em gái.”

“ Không, anh định nói là giết vợ phải không?” (noly: còn từ này nguyên bản là uxoricide)

“ Em chắc chứ?”

“ Tất nhiên rồi. Uxor là tiếng Latinh của từ “ vợ” ...”

“ Vậy sororicide là gì?”

“ Là giết chị hay em của một ai đó.”

“Ồ vậy à, vậy thì nếu anh phải cưới quý cô Darwin, anh cuối cùng sẽ phải làm như vậy thôi.”

Anh nhìn cô cười. “ Vấn đề là, anh không bao giờ có thể trò chuyện cùng cô ta được.”

Có thể anh đã đúng. Catherine đã sống cùng gia đình Hathaways đủ lâu để quen với cách nói đùa của họ, họ thường nói vòng vo, có thể là bắt đầu từ vấn đề ô nhiễm ngày càng tăng của sông Thames, và kết thúc tranh luận về việc có hay không Bá tước Sandwich đã thực sự phát minh ra bánh mì. Catherine cố nín một nụ cười đầy chua xót khi cô nhận ra rằng mặc dù cô có thể đã mang được chút hơi thở của cuộc sống văn minh cho cả gia đình Hathaway nhưng dường như ảnh hưởng của họ hướng tới cô còn đáng kể hơn nhiều lần.

Leo bắt đầu cúi thấp đầu, và anh hôn lên cổ cô với một nhịp điệu nhẹ nhàng mà uyển chuyển, chùng đó thôi cũng đủ khiến cô lúng túng đến phát run. Rõ ràng là anh đã quên câu chuyện về quý cô Darwin. “ Đồng ý đi Cat. Hãy nói em sẽ lấy anh đi”

“ Sẽ ra sao nếu em không thể cho anh một người thừa kế hợp pháp?”

“ Không có gì được đảm bảo mãi mãi cả.” Leo ngẩng đầu lên và nhìn cô cười. “ Nhưng em hãy nghĩ về những nỗ lực sắp tới của chúng ta cho chuyện đó, nó sẽ rất vui, rất đáng để chờ đợi cho mà xem.”

“ Em không muốn phải chịu trách nhiệm về việc mất đi tòa nhà Ramsay.”

Vẻ nghiêm túc bỗng hiển hiện trên gương mặt anh. “ Sẽ không ai bắt em phải chịu trách nhiệm về chuyện đó cả. Nó chỉ là một ngôi nhà. Không hơn không kém. Trên trái đất này, không có công trình kiến trúc nào tồn tại mãi mãi cả. Nhưng một gia đình, một tổ ấm thì có thể, nó luôn vĩnh hằng.”

Vạt trước áo của cô đã được nói lỏng. Cô nhận ra rằng anh đã từ từ cởi bỏ quần áo cô trong khi hai người đang nói chuyện. Cô chuyển động để ngăn anh lại, nhưng anh vẫn nỗ lực hết mình để phơi bày vẻ đẹp tự nhiên của cô, nỗ lực ấy cuối cùng cũng để lộ ra chiếc áo nịt ngực đầy mê hoặc.

“ Bởi vậy điều duy nhất em phải có trách nhiệm,” những ham muốn nguyên thủy đã khiến giọng nói anh trở nên khàn khàn, “ là lên giường cùng anh bất kì lúc nào anh muốn, là tham gia vào những nỗ lực tạo ra người thừa kế hợp pháp cho anh.” Ngay khi Catherine quay mặt đi và thở hổn hển, anh đã thì thầm vào đôi tai nhạy cảm của cô. “ Anh sẽ lấp đầy tâm hồn em, cùng em đi đến đỉnh cực lạc. Anh sẽ quyến rũ toàn bộ con người em, cả thể xác lẫn tâm hồn. Và em chắc chắn sẽ thích điều đó.”

“ Anh là người đàn ông ngớ ngẩn và kiêu ngạo nhất mà em từng gặp - ôi không, làm ơn đừng làm như vậy.” Anh đang lướt trên đôi tai nhạy cảm của cô bằng đầu lưỡi mình - một sự mơn trớn mượt mà ẩm ướt. Mặc kệ những phản đối của Catherine, Leo hôn và liếm nhẹ đường cong

nơi cổ cô theo cách của riêng anh. “Đừng,” cô kêu lên, nhưng tiếng hét của cô nhanh chóng bị anh nuốt xuống, anh không đợi được lâu hơn nữa để chiếm lấy môi cô trong sự hỗn hển lan tỏa toàn bộ bầu không khí, anh để lưỡi của mình chơi đùa trong khuôn miệng nhỏ nhắn, đáng yêu mà đầy mê hoặc kia. Những cảm giác, vị giác và khứu giác anh dành cho cô khiến cô say sưa đến mê mẩn. Cô đã để vòng tay mình được thỏa lòng mong ước mà ôm lấy cổ anh và cô đã đầu hàng anh cùng một tiếng rên lên yếu ớt.

Ngay sau khi khuôn miệng cô được anh kiểm tìm, khám phá và làm cho mê mẩn, Leo đã ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn còn đang sưng sò của cô. “Em có muốn nghe phần thú vị nhất trong kế hoạch của anh không?” anh khó nhọc hỏi cô.

“Để có thể ở cùng một chỗ với một quý cô thành thật như em thì trước tiên anh sẽ phải làm em hư hỏng đã.”

Catherine mơ hồ nghe thấy bản thân cười khúc khích trong sự ngạc nhiên đến thảng thốt. “Không nghi ngờ gì là anh giỏi và thành thạo việc đó.”

“Đó là năng khiếu,” anh cam đoan với cô. “Bí quyết của anh là sẽ tìm hiểu điều em thích nhất, sau đó anh sẽ chỉ cho em hưởng thụ” điều đó một chút. Anh sẽ chòng ghẹo em cho tới khi em hoàn toàn không chịu đựng được nữa.”

“Nghe điều đó chẳng dễ chịu một chút nào.”

“Em nghĩ là không ư? Sau đó em sẽ ngạc nhiên với chính bản thân mình khi van xin anh được làm lại điều đó.”

Catherine không thể kiềm chế được tiếng cười rúc rích của bản thân. Ngay sau đó, cả hai người họ đều bất động, đỏ mặt và nhìn chằm chằm vào nhau không chớp mắt.

Cô nghe thấy bản thân thầm thì, “Em sợ.”

“Tình yêu của anh, anh biết,” Leo nhẹ nhàng nói. “Nhưng em phải tin anh.”

“Tại sao?”

“Vì em có thể.”

Họ tiếp tục ghim chặt ánh mắt vào đối phương. Catherine trở nên tê liệt. Nhưng gì anh yêu cầu cô là điều không thể. Phải trao mình cho ai đó và đặc biệt người đó là anh là một điều đáng nguyên rủa. Bởi vậy lẽ ra cô nên phải cảm thấy dễ dàng khi từ chối anh. Nhưng khi cô cố gắng ép bản thân nói một tiếng “không” thì cô lại phát hiện bản thân bất lực trong việc thốt lên bất kỳ âm thanh nào.

Leo bắt đầu cởi váy áo của cô, anh kéo giạt áo choàng của cô ra trong sự gấp gáp. Và Catherine đã để anh làm vậy. Thực tế thì cô còn giúp anh nữa, cô nói lỏng dải dây buộc với đôi bàn tay run rẩy, cô nâng hông mình lên và để cho cánh tay của mình được tự do. Anh nhẹ nhàng cởi khuy áo lót của cô, trái ngược với những hành xử quen thuộc và dễ dãi của anh đối với quần áo lót của những phụ nữ trước đó. Tuy nhiên với cô thì anh không vội. Anh thật chậm rãi và thông thả khi lột bỏ từng lớp áo một.

Cuối cùng thì Catherine cũng trở nên trần truồng trước mặt anh, không gì ngoài làn da ửng đỏ cùng những vết hằn tạm thời của viền chiếc áo lót cùng những đường nổi của váy áo. Tay Leo bắt đầu đi xuống cơ hoành của cô, đầu những ngón tay anh chuyển động nhạy cảm trên những đường cong yếu ớt của cơ thể cô như một nhà du hành đang thám hiểm những vùng lãnh thổ chưa được khám phá vậy. Biểu hiện của anh thật nhẹ nhàng và say mê, đặc biệt là khi bàn tay anh lướt trên bụng cô... thấp hơn nữa... anh nhẹ nhàng mơn trớn đám cỏ xoắn thân mật mịn màng như lông tơ.

“Em vàng hoe ở khắp nơi,” anh thì thầm.

“Nó có... làm anh hài lòng không?” cô e thẹn hỏi anh, rồi ngay lập tức cô thở hỗn hển khi anh chuyển tay mình lên phần căng tròn kia.

Có một tia cười trong giọng nói của anh. “Cat, mọi thứ thuộc về em đều rất đáng yêu, anh không thể kiềm chế bản thân được.” Những ngón tay anh bắt đầu vuốt ve đôi gò bồng đảo cao, tròn và săn chắc của cô, anh trêu đùa đỉnh hoa trên đó cho tới khi nó săn lại và ửng hồng. Anh cúi xuống và thu toàn bộ nơi đây vào miệng mình mà hút lấy mật ngọt.

Trái tim cô bỗng lồi nhịp khi cô nghe thấy một tiếng động ở dưới nhà, một tiếng vang của chiếc đĩa bị rơi vỡ trong quán rượu và một giọng hét to. Không thể tưởng tượng được rằng cuộc sống vẫn đang trong vòng quay của nó, mọi người vẫn làm việc như thường nhật còn cô thì... đang khóa thân trong vòng tay của Leo

Một tay anh đẩy nhẹ hông cô lên, áp cô vào chiều dài cứng rắn của cơ thể mình. Cô rên rỉ trên đôi môi anh, cô chợt thấy chấn động bởi những cảm xúc mãnh liệt của bản thân, cô muốn mãi mãi được ở trong anh như thế này. Anh hôn cô cuồng nhiệt, anh vờ lấy tay cô mà áp chặt, hai đôi tay cứ thế mà gấn bó mật thiết trong một nhịp điệu tương ứng. Những bước di chuyển tràn ngập khoái cảm anh mang lại đã đưa cô lên những nấc thang cảm xúc mới lạ. Gần hơn, gần hơn nữa, những làn sóng vuốt ve đã thôi thúc cô tiến lên phía trước... nhưng ngay sau đó anh đã từ từ rời khỏi cơ thể cô.

Cô kêu lên một âm thanh đầy kích động, cơ thể cô đang đau nhức với cảm xúc khó tả - tựa như chưa thỏa mãn điều gì đó

Leo đứng dậy và cởi quần áo của mình, để lộ ra một cơ thể nam tính mạnh mẽ với những múi cơ rắn chắc đầy hấp dẫn. Trên ngực anh là đám lông đen mê hoặc, và còn nhiều hơn nữa ở phía dưới cơ thể. Cô có thể nhìn thấy rõ là cơ thể anh đang rất sẵn sàng để phối hợp cùng cô. Bụng cô quặn lại trong cảm giác lo lắng đề phòng. Anh trở lại với cô, mang cô lại gần anh hơn để hai cơ thể tìm được đến với nhau trong một cảm xúc cấp bách.

Cô ngập ngừng trong nỗ lực khám phá anh, những ngón tay cô đang di chuyển trên ngực anh rồi chạy dọc bên cạnh sườn, sự đụng chạm mượt mà ấy đã gây cho anh sự chấn động đáng để chờ đợi. Tìm thấy những vết sẹo nhỏ là di tích của vụ tai nạn gần đây, cô đặt đôi môi mình lên đó. Cô có thể nghe được hơi thở khó nhọc của anh. Nhận được sự khuyến khích từ phía anh, cô chầm chậm hạ mình xuống giường, cô bắt đầu cọ xát mũi và miệng mình lên khuôn ngực rắn chắc đang muốn phát hỏa của anh. Mỗi nơi hai cơ thể được giao hòa đều cho cô cảm giác choáng váng, cô cảm nhận được những múi cơ như thắt chặt lại trước sự đáp lại anh của bản thân.

Cố nhớ về những chỉ dẫn của dì Althea nhiều năm trước, cô cúi xuống cơ thể đang căng lên đầy khêu gợi của anh. Làn da anh là điều gì đó mà cô chưa từng được cảm nhận, mỏng và trơn mượt. Đây rụt rè, cô tiếp tục cúi xuống hôn lên phần nam tính đầy ngạo nghễ của anh, đôi môi cô lướt qua những mạch máu đang phập phồng. Cô nhìn lên để phán đoán phản ứng của anh, cô nhìn anh dò hỏi.

Leo gần như không thể thở bình thường được. “Em là người phụ nữ đáng yêu nhất, ngọt ngào nhất...” Anh thở hỗn hển khi anh tiếp tục chiếm lấy miệng cô và cười một cách phóng đãng. “Không, tình yêu của anh... nó sẽ ổn cả thôi.” Cúi xuống với cô, anh kéo cô lên bên cạnh mình.

Bây giờ đây, anh còn mong muốn nhiều hơn nữa, anh muốn đặc quyền hơn nữa trong cái

cách anh để cho cô được chạm tới đỉnh cực lạc. Thật kì lạ, khi làm thế nào mà cô có thể dễ dàng kiểm soát anh như vậy, khi mà họ đã từng là những đối thủ vô cùng ác liệt của nhau. Anh nhẹ nhàng tách đùi cô ra, cho cô cảm nhận được bản thân trở nên ẩm ướt khi anh chạm vào cô tại nơi kín đáo ấy. Anh trêu chọc đám cỏ xoắn mềm mại đầy thân mật, tinh tế tìm kiếm nơi êm ái kia.

Cô nghiêng đầu dựa vào cánh tay anh, cô nhắm mắt và thở hắt khi ngón tay anh bắt đầu trượt vào bên trong cô.

Sự khoái lạc dường như đã lan tỏa trong Leo trước sự đáp lại của cô. Anh cúi đầu xuống bầu ngực cô. Anh dùng răng mình nhẹ nhàng gặm nhấm nơi đầy đặn ấy cùng sự phối hợp chậm rãi của đôi tay mình. Có vẻ như toàn bộ cơ thể cô đã phản ứng thành thật lại nhịp điệu đầy thuyết phục và ngọt ngào ấy, mỗi rung động, mỗi nhịp đập, mỗi suy nghĩ mọi thứ đều dâng trào và cứ hết lần này tới lần khác cho tới khi tất cả tích lũy lại đem đến những khoái lạc mê mẩn lòng người. Cô nức nở, cơ thể trở nên căng phồng, cô muốn để cho dòng cảm xúc ấy cuốn bản thân đi mãi.

Anh trở nên rõ ràng hơn trước mặt cô, thở hổn hển anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô. Cô vươn người lên kéo anh lại gần mình, cô cố gắng điều chỉnh cơ thể mình để phối hợp cùng anh. Một khi đã ở đúng vị trí, anh thúc mạnh vào trong vùng kín mỏng manh của cô, một cảm giác đau buốt, như bị tách đôi cơ thể lan tỏa khắp người cô. Anh thúc vào cô sâu hơn nữa. Anh đang hoàn toàn ở trong cô, với sự xâm nhập lúc thì nhẹ nhàng chậm rãi, lúc thì mạnh mẽ dữ dội, trên tất cả đó là sự xâm nhập không ngừng nghỉ. Anh chỉ rời khỏi cô khi mà bản thân anh không thể chịu đựng được tiếp xúc xác thịt thân mật như thế này nữa, nhưng anh vẫn ở đó và làm dịu lại những cảm xúc trong cô. Miệng anh trượt nhẹ nhàng trên má và cổ họng cô.

Phút giây thân mật này, cái cảm giác được giữ anh trong cơ thể mình thật sự quá tuyệt vời. Cô phát hiện ra bản thân cũng đang tiến hành xoa dịu cơ thể anh, cô lấy tay mình vuốt ve tấm lưng trơn mượt của anh. Gọi thầm tên anh, cô trượt đôi bàn tay mình qua hai bên cạnh sườn anh và thúc giục anh tiếp tục. Anh bắt đầu đẩy vào trong cô với một sự thận trọng. Tuy nó thực sự vẫn rất đau, nhưng có điều gì đó run rẩy bởi những chấn động mới của trạng thái mê ly. Và theo một bản năng nào đó cô mở rộng thân mình để kéo anh lại gần hơn nữa.

Cô yêu những âm thanh anh tạo nên, những tiếng rên rỉ dịu dàng cùng hơi thở khó nhọc. Nó trở nên dễ dàng hơn cho cô khi phối hợp cùng anh, hông cô cứ tự nhiên mà nâng lên với mỗi chuyển động về phía trước, cảm giác trơn tuột của da thịt tràn ngập cùng những hơi thở dồn dập đến hổn hển. Đầu gối cô cong lại, cô chủ động di chuyển lại gần anh hơn nữa. Cơ thể anh bỗng run lên dữ dội, có một tiếng cầu nhàu như là bị đau phát ra từ cổ họng anh.

“Cat...Cat...” Leo bất ngờ rút ra khỏi cơ thể cô, và cô cảm thấy những mạch đập ẩm ướt trên làn da mình. Anh ôm cô thật chặt, rên rỉ trên khớp nối giữa vai và cổ cô.

Họ cùng nhau nằm đó, cố gắng kiểm soát nhịp thở của bản thân. Catherine thực sự kiệt sức, chân tay cô trở nên nặng trĩu. Sự mãn nguyện đã tràn ngập và làm dịu cơ thể cô, giống như khi nước ngấm vào một miếng xốp khô vậy. Ít nhất thì trong khoảnh khắc cô không phải lo lắng về bất kì điều gì cả.

“Điều đó là sự thật,” cô uể oải nói. “Rằng anh thật sự rất thành thạo.”

Leo nặng nhọc vặn sườn, như thể sự chuyển động này đòi hỏi những nỗ lực to lớn vậy. Anh áp môi mình lên vai cô, và cô cảm nhận được hình hài của nụ cười trên môi anh in lên vai cô. “

Em thật ngọt ngào,” anh thì thầm. “Giống như là anh đã làm tình cùng một thiên thần vậy.”

“Sans halo,” cô thì thầm, và được anh thưởng cho một nụ cười xao động. Cô chạm vào màng ẩm ướt trên bụng mình. “Tại sao anh lại làm theo cách đó?”

“Ý em là khi anh rút khỏi cơ thể em sao? Anh không muốn làm cho em mang thai khi mà em chưa sẵn sàng cho chuyện đó.”

“Anh có muốn có con không? Ý em là... không phải bởi vì tòa nhà Ramsay, mà là vì lợi ích của riêng anh.”

Leo cân nhắc. “Nói chung thì điều đó không có gì đặc biệt cả. Nhưng nếu với em thì anh sẽ không bao giờ phản đối cả.”

“Tại sao lại là với em?”

Với lấy một đám tóc của cô, Leo khẽ lùa tay mình vào trong sự mềm mại đó mà chơi đùa.

“Anh không chắc. Có thể là bởi vì anh có thể nhìn em dưới dáng hình của một người vợ, một người mẹ.”

“Anh có thể ư?” Bản thân Catherine cũng chưa bao giờ được nhìn mình như vậy.

“Ồ, tất nhiên rồi. Đó sẽ là khi em ăn củ cải của mình, là khi em mắng mỏ, gắt gỏng ai đó.”

“Mẹ anh đã từng như thế sao?”

Anh duỗi thẳng người, chân anh vượt xa chân cô. “Đúng. Và Lạy chúa về điều đó. Cha của anh, chúa phù hộ cho ông ấy, là một học giả uyên bác đã thực sự bị làm cho phát điên. Ai đó cần phải biết được điều đó.” Anh nâng khuỷu tay mình lên và bắt đầu quan sát cô. Anh dùng ngón tay cái của mình khẽ vuốt vùng lông mày mềm mại và thanh tú của cô.

“Đừng cử động, tình yêu của anh. Anh sẽ lấy khăn cho em.”

Cô khẽ gập đầu gối lại và chờ đợi anh, cô nhìn anh khi anh rời giường và đến bồn rửa mặt. Anh lấy một mảnh khăn, nhúng nước và lau qua người mình. Lấy một mảnh khăn khác, anh giặt nó thật sạch và mang lại cho cô. Cô hiểu được anh có ý định giúp cô, nhưng cô đã với lấy chiếc khăn và e dè nói “Để em tự làm”

Leo tìm thấy quần áo bị vứt xuống đất của mình, anh mặc chúng vào và quay lại với Catherine vẫn đang ngực trần trước mặt anh. “Kính của em,” anh thì thầm, rồi nhẹ nhàng đặt nó lên mũi cô. Đôi bàn tay anh thật mạnh mẽ và ấm áp trên má cô. Nhận thức được có cơn rung mình chạy dọc cơ thể cô, anh kéo chăn lên vai cô và ngồi ghé vào tấm nệm.

“Marks,” anh tỉnh táo nói. “Điều gì sẽ xảy ra nếu anh coi việc vừa rồi như là lời đồng ý của em cho lời cầu hôn của anh?”

Cô do dự rồi lắc đầu. Ngay sau đó cô gửi về phía anh một cái nhìn thận trọng nhưng kiên quyết như để chỉ ra rằng không có điều gì anh nói hay làm mà có thể thay đổi quyết định của cô.

Tay anh tìm thấy hông cô, rồi ép cô xuống tấm ga trải giường. “Anh hứa là nó sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều đối với em cho những lần sau, lần đầu tiên bao giờ cũng đau, nhưng anh sẽ cố gắng...”

“Không, không phải như vậy. Em thích nó.” Cô ngừng lại và gương mặt cô lúc này không thể đỏ hơn được nữa. “Em thực sự rất thích nó. Nhưng ngoài khi ở trên giường ra thì dường như chúng ta không hợp tính nhau một chút nào. Chúng ta luôn tranh cãi.”

“Điều đó sẽ không xảy ra nữa. Mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp. Anh sẽ để cho em thắng trong mọi cuộc tranh luận, kể cả khi anh có đúng đi chăng nữa.”

Anh há hốc miệng vì ngạc nhiên với chính bản thân mình. “Anh có thể nhìn thấy rằng em

không dễ dàng bị thuyết phục như vậy. “ Em sợ chúng ta sẽ tranh cãi cái gì?”

Catherine nhìn xuống ga trải giường. “ Giới quý tộc thời thượng ngày nay, các quý ông thì luôn tìm kiếm tình nhân còn các quý bà thì kiếm tìm người tình cho mình. Và em thì không bao giờ chấp nhận điều đó.” Ngay khi anh toan mở miệng tranh luận thì cô đã nhanh chóng tiếp tục. “ Và anh thì không bao giờ che giấu những ác cảm của mình dành cho hôn nhân. Để anh thay đổi ý định nhanh như vậy... dường như là điều không thể tin được.”

“ Anh hiểu.” Anh cầm chặt lấy tay cô. “ Em đã đúng. Anh luôn phản đối cái ý tưởng kết hôn kể từ khi anh mất đi Laura. Và anh cũng đã tạo ra không biết bao nhiêu cái cớ để không cho bản thân phải đón nhận lại điều đó thêm lần nào nữa. Nhưng anh lại càng không thể phủ nhận sự thật rằng em đáng để anh phải mạo hiểm. Anh sẽ không cầu hôn em nếu mà anh không thấy anh có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của anh cũng như em có thể đáp ứng anh vậy.” Anh nhẹ nhàng vói lấy cằm cô và hướng cô nhìn về phía mình, nụ cười trên môi anh bỗng trở nên méo mó. “ Những dằn vặt lương tâm của anh là quá đủ cho những tội lỗi trong quá khứ rồi. Anh ngờ rằng mình không thể chịu đựng thêm được nữa.”

“ Rồi anh sẽ chán em thôi,” cô nói đầy lo lắng.

Câu nói của cô đã đem nụ cười trở lại trên môi anh. “ Rõ ràng là em không biết có vô số những cách có thể khiến cho một người phụ nữ và một người đàn ông có thể làm thỏa mãn lẫn nhau. Anh sẽ không thấy chán, và em cũng vậy.” Anh vuốt lấy má cô với một cử chỉ dịu dàng. Anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô. “ Nếu anh mà tìm đến giường của bất kì người phụ nữ nào khác đó sẽ là một sự phản bội- phản bội lại vợ anh và chính bản thân anh và điều đó không thể tha thứ được. Anh sẽ không bao giờ làm điều đó. Anh ngừng lại. “ Em có tin anh không?”

“ Có,” cô thừa nhận. “ Em luôn biết rằng anh không bao giờ nói dối. Anh có thể khó chịu, nhưng luôn thành thật.”

Có một tia ngạc nhiên trong mắt anh. “ Vậy hãy cho anh câu trả lời của em.”

“ Trước khi em đưa ra bất kì quyết định gì. Em muốn nói chuyện với Harry.”

“ Tất nhiên rồi.” Một nụ cười nữa lại ngự trị trên môi anh. “ Anh ta đã cưới em gái anh, còn bây giờ đây anh lại muốn cưới em gái của anh ta. Nếu anh ta phản đối, anh sẽ nói với anh ta rằng đây là một cuộc thỏa hiệp công bằng.”

Khi anh ngả người về phía cô, mái tóc màu nâu đen của anh đã che đi đôi lông mày, và Cat gần như không thể tin được rằng Leo Hathaway đang cố gắng thuyết phục cô lấy anh. Mặc dù cô chắc chắn hiểu được anh đã nói những gì, nhưng rất nhiều lời hứa vẫn bị phá vỡ cho dù người ta có nỗ lực giữ nó đi chăng nữa.

Đọc được biểu hiện trên mặt cô, Leo vói lấy cô và áp cô vào lồng ngực rắn chắc của mình. “ Anh đã bảo em là không phải sợ gì cả,” anh thì thầm, “nhưng điều này không phải lúc nào cũng làm được. Mặt khác, em đã bắt đầu tin tưởng anh rồi, Marks à. Và thật là vô ích khi dừng lại.”

Chương 19

Biết trước rằng phòng ăn riêng ở một quán ăn nhỏ có thể đông nghẹt trong một khoảng thời gian nào đó, Leo yêu cầu một khay thức ăn lên tận phòng, cùng với nước nóng dùng để tắm.

Catherine cảm thấy buồn ngủ khi cuộn mình dưới chăn trong lúc chờ đợi. Cô choàng tỉnh

và chớp mắt ngay lúc cô nghe tiếng cửa mở, những chiếc ghế được di chuyển, tiếng đĩa và các vật dụng va vào nhau, tiếng đập mạnh của chiếc chậu nhôm.

Một bộ lông ấm, nặng tựa vào cô. Dodger trườn xuống dưới tấm chăn và đang ngáy ngay bên cạnh vai cô. Khi Catherine nhìn Dodger, cô nhìn thấy được tia yếu ớt từ đôi mắt sáng và nghe thấy tiếng ngáp từ chiếc miệng nhỏ xíu trước khi nó nằm yên trở lại.

Tự nhắc nhở rằng cô chỉ đang mặc chiếc áo của Leo trên người, cô càng thu mình dưới tấm chăn và thấp thoáng nhìn thấy vạt áo của cô hầu phòng. Có khi nào họ đã nghi ngờ chuyện đã xảy ra giữa cô và Leo rồi không? Cô nhìn lại mình trong sự châm biếm hay tự buộc tội, có lẽ đó là một tiếng cười rúc rích đầy khinh bỉ, nhưng có vẻ như một cô hầu phòng quá bận rộn để bận tâm đến điều đó.

Một trong những cô gái đặt chiếc kiềng ba chân giữ dưới thùng nước tắm.

Người hầu gái có thể đã rời khỏi phòng nếu Dodger bị hấp dẫn bởi mùi thơm ngon của thức ăn, xuất hiện bên dưới tấm chăn. Nó đứng cao lên trên giường và tiến đến gần khay đựng thức ăn trên chiếc bàn nhỏ, ria mép giật giật. “Ôi, thật đúng lúc, ta đang đói này”, vẻ bên ngoài của nó dường như nói vậy.

Hình như một trong các cô gái ấy nhìn thấy Dodger, mặt cô ta chuyển sang kinh sợ. “Eeeek!” cô ta chỉ ngón tay run rẩy về phía con chồn sương. “Nó là một con chuột...”

“Không, nó là chồn sương.” Leo giải thích, giọng anh thuyết phục và đầy dỗ dành, “Một sinh vật không có hại và văn minh, một loại thú nuôi ưa thích của giới quý tộc, thật vậy. Nữ hoàng Elizabeth có một con thú cưng là chồn sương, và thực sự là không cần sử dụng đến bạo lực với chúng.”

Cô hầu phòng cầm lấy que cời lò sưởi và nâng nó cao lên để đề phòng một sự tấn công.

“Dodger,” Catherine dịu dàng nói. “Đến đây.”

Dodger trườn về phía cô. Trước khi cô có thể đẩy nó ra, cậu liếm lên má cô trong một cái hôn yêu thương của một chú chồn sương.

Một trong những cô hầu phòng nhìn như vừa thấy cảnh tượng hãi hùng, trong khi những người còn lại trông như đang phát ốm.

Cố gắng để mặt mình bình tĩnh, Leo đưa cho họ một ít tiền boia rồi cho phép họ ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đã được đóng và khoá lại, Catherine giữ chú chồn sương yêu quý trong ngực và quắc mắt nhìn nó. “Chú mày là một sinh vật rắc rối nhất trên thế giới và chẳng có tí văn minh nào hết.”

“Đây nè, Dodger.” Leo đặt xuống một đĩa gồm thịt bò và súp cải, chú chồn nhanh chóng chạy tới gần. Trong khi cậu nhóc bận rộn với bữa ăn, Leo đến gần Catherine và giữ mặt cô trong đôi tay dịu dàng của anh. Anh hạ thấp miệng mình đến gần cô trong một nụ hôn ngắn ấm áp. “Ăn tối hay tắm trước?” Cô nghe thấy tiếng bụng mình kêu réo.

Leo cười toe toét. “Có vẻ là em muốn ăn tối trước rồi”

Bữa ăn gồm có thịt bò khoanh và củ cải hầm và một chai rượu vang đỏ loại mạnh. Catherine ăn ngẫu nhiên, kể cả đĩa vỏ bánh mì.

Leo là một người vui tính, anh kể những câu chuyện vui và đổ đầy ly rượu của cô. Trong ánh sáng của chiếc đèn cầy đặt trên bàn, khuôn mặt anh thật đẹp, với đôi mắt xanh sôi nổi. Nó nhắc cô nhớ rằng đây là bữa ăn cùng nhau đầu tiên của cô và anh... chỉ hai người.

Cô đã từng lo sợ về viễn cảnh này, biết rằng cô ở bên người bảo vệ cô từng giây phút. Nhưng không có một chút xíu đối lập nào trong cuộc nói chuyện này. Thật là khác thường làm

sao. Cô gần như mong ước rằng chị em nhà Hathaway ở đâu đó bên cạnh, để cô có thể chia sẻ điều bất thường này. Anh trai các cô và tôi đã có một bữa tối cùng nhau mà không hề tranh cãi!

Trời đã bắt đầu mưa bên ngoài, trời tối sầm lại nhanh chóng, mưa rơi lác rác, dần nặng hạt rồi chuyển sang mưa lớn át đi tiếng người, ngựa và các hoạt động trên sân để hành lý. Khi đã mặc trên người chiếc khăn choàng nặng mà Leo đã đưa cho cô, Catherine vẫn rùng mình và cảm thấy sờn gai ốc.

“Đến lúc tắm rồi đấy,” Leo nói, đến để quay ghế cô lại.

Lo lắng dường như anh có ý định ở lại, Catherine đánh bạo hỏi, “Có lẽ anh nên cho em một chút riêng tư.”

“Anh chẳng thể nghĩ về điều đó được,” anh nói. “Em có thể cần đến sự trợ giúp đấy.”

“Em có thể tắm một mình. Và em cảm thấy tự nhiên hơn khi không có ai đang nhìn cả.”

“Anh có sở thích về thẩm mỹ. Anh sẽ tưởng tượng em như Hendrickje Bathina trong tranh Rembrandt vậy, đang mơ màng trong nước trong, đầy mê hoặc.”

“Chắc chắn chứ?” Cô hỏi nghi ngờ.

“Oh, anh có một tâm hồn trong sáng. chỉ một phần riêng tư khiến anh gặp rắc rối thôi.”

Catherine không thể cười được. “anh có thể ở lại trong phòng, miễn là anh còn quay lưng lại.”

“Đồng ý.” Anh bước đến đứng bên cạnh cửa sổ.

Catherine liếc nhìn thùng nước tắm với niềm vui thích. Cô không nghĩ rằng mình đã mong chờ được tắm đến thế. Sau khi bôi tóc lên đỉnh đầu, cô cởi tấm khăn choàng, chiếc áo sơ mi, và đôi kính, đặt nó trên giường, và thận trọng nhìn xem Leo, người đang dường như vừa nhận ra sự yêu thích đối với quang cảnh của sân để hành lý. Anh đã mở rộng cửa một vài inch, để không khí ẩm ướt bên ngoài tràn vào.

“Đừng nhìn,” cô nói một cách lo lắng.

“Anh không đâu. Mặc dù em thật sự đã cởi hết áo quần,” anh nói. “Chúng có thể rất quyến rũ”

Cô chìm vào trong nước ấm của bồn tắm. “Em nên nói là em đã phải chịu thua khá nhiều trong ngày hôm nay.” Cô thở dài thư thái như nước ấm làm dịu đi những căng thẳng và nỗi đau đớn.

“Và anh thích thú với việc làm một người trợ giúp.”

“Anh không giúp em.” Cô nói, “Anh là một cám dỗ quá ngọt ngào.” Cô nghe tiếng anh cười khúc khích. Leo giữ một khoảng cách từ chỗ Catherine đang tắm, nhìn ra xa ngoài cơn mưa. Sau khi cô tắm và làm sạch người, cô quá mệt, cô nghi ngờ rằng mình có thể ra khỏi phòng tắm. Nâng cẳng chân còn ướt nước, cô lóng ngóng với lấy chiếc khăn tắm móc trên chiếc móc trên bồn.

Ngay khi Catherine bước ra khỏi bồn, Leo nhanh chóng đến gần cô, giữ lấy chiếc khăn và phủ quanh người cô. Quấn khăn vào người cô, anh ôm cô một lúc lâu. “để anh ngủ cùng em tối nay.” Anh nói gần với tóc cô, thì thầm trong một câu hỏi.

Catherine nhìn anh mĩa mai. “Anh sẽ làm gì nếu em từ chối? đặt thêm một phòng mới sao?”

Anh lắc đầu. “Anh lo lắng về sự an toàn của em nếu anh ở trong một căn phòng khác. Anh sẽ ngủ trên nền nhà.”

“Không, chúng ta sẽ ngủ chung trên giường.” Cô ấn má mình vào ngực anh, thư giãn hoàn

toàn trong vòng tay anh. Thật là thoải mái biết bao, cô nghĩ trong mơ màng. Những cảm xúc ấm áp và an toàn khi cô ở bên anh. “Không phải đã nên như thế từ trước sao?” Cô hỏi trong phút bay bổng. “Nếu như anh cứ như thế này, thì em chẳng cần phải tranh cãi với anh làm gì nữa.”

“Anh đã cố để cư xử tốt với em, một hay hai lần. Nhưng dường như không tốt lắm nhỉ.”

“Thật không? Em không nhớ.” Làn da cô, đã trở nên hồng hào sau khi tắm, chuyển qua màu tối hơn. “Em thật sự lo lắng. Và không tin tưởng lắm. Và anh... là tất cả những điều mà em đã lo sợ.”

Vòng tay Leo chặt hơn. Anh nhìn xuống cô trong cái nhìn trầm ngâm, như thể anh đang cố nhớ một điều gì đó, để nhận ra một điều gì đó. Đôi mắt xanh trở nên ấm áp hơn nhiều cô đã thấy trước đó. “Hãy thỏa thuận với nhau nhé, Marks. Kể từ bây giờ, thay vì cứ nhắc đến những điều xấu của nhau, chúng ta hãy cố nói về những điều tốt. Đồng ý chứ?”

Catherine gật đầu, sững sờ bởi vì sự dịu dàng của anh. Có vẻ như những câu nói đơn giản này đã tạo nên một sự thay đổi lớn lao giữa họ hơn cả những điều đã trải qua trước đó. Leo cẩn thận buông cô ra. Cô đến bên giường khi anh đang tắm rửa một cách vụng về trong bồn, cái không được tạo ra cho một người đàn ông quá khổ như anh. Cô nằm xuống và lơ mơ nhìn anh, cơ thể ấm áp của cô chiếm một phần của chiếc giường sạch và khô. Dù cho những rắc rối đang chờ họ phía trước, cô rơi vào một giấc ngủ sâu.

Trong giấc mơ của cô, cô trở lại ngày mà cô vừa mới mười lăm. Cô đã sống thiếu cha mẹ từ khi năm tuổi, sống cùng với bà và dì Althea. Mẹ cô đã chết trong thời gian đó. Cô không biết chính xác lúc nào sự kiện này diễn ra, chỉ biết rõ sau khi nó xảy đến. Cô đã hỏi Althea rằng cô có được đến thăm người mẹ đau ốm của cô không và nhận được câu trả lời rằng mẹ cô đã chết.

Dù đã biết rằng mẹ cô không thể qua khỏi căn bệnh, rằng không còn chút hi vọng nào nhưng thực sự tin này là một cú sốc với cô. Catherine bắt đầu khóc thút thít, nhưng Althea không kiên nhẫn được thế và quát lên, “Không cần phải khóc. Nó đã xảy ra từ rất lâu rồi và chị ấy đã ra đi kể từ giữa mùa hè.” Nó đã đưa đến cho Catherine cảm giác hoang mang vì sự chậm trễ này, như thời gian ngừng trôi, như một người đi xem kịch đã đến trễ giờ. Cô không được đau buồn chỉ vì cô đã nhớ mất cơ hội để được đau buồn. Họ sống trong một căn nhà nhỏ ở Marylebone, một căn cũ kĩ nhưng khá sang trọng nằm giữa một văn phòng nha sĩ với một bản sao của một miếng răng đặt trên bảng hiệu và một thư viện quyên góp được hỗ trợ bởi một quỹ tư nhân. Thư viện được sở hữu và điều hành bởi bà cô, người đã đi vài ngày trước để làm việc.

Nó là một nơi trêu ngươi nhất trên thế giới, khu nhà lớn thường được lui tới với những bộ sưu tập sách lớn và hiếm. Catherine đã nhìn nó chằm chằm từ cửa sổ của cô, tưởng tượng cảm giác thích thú khi đứng giữa những căn phòng với rất nhiều sách cũ. Không nghi ngờ rằng không khí trong đó sẽ có mùi như mùi giấy da, mùi da thuộc và mùi bụi sách, một mùi hương văn chương phủ đầy trong căn phòng yên tĩnh. Cô đã nói với Althea rằng cô muốn làm việc ở đó một ngày nào đó, một lời tuyên bố được đáp lại với một nụ cười của dì cô và lời hứa hẹn một ngày không xa cô sẽ được như vậy.

Tuy nhiên, mặc dù có dấu hiệu đã để lộ ra mục đích của thư viện là được sử dụng cho những người đàn ông khác biệt, nhưng Catherine cũng đã dần dần nhận ra có điều gì đó khác thường về nơi này. Không ai rời khỏi đó với bất kì quyển sách nào.

Bất cứ khi nào Catherine chú ý đến điều khác lạ này, Althea và bà cô lại bỏ qua không nói, một hành động giống nhau mà họ cùng thể hiện khi cô hỏi bao giờ thì cha cô quay lại với cô. Vào ngày sinh nhật mười lăm tuổi của Catherine cô được tặng hai chiếc áo đầm mới. Một cái

màu trắng và một màu xanh, với váy dài lá lướt trên nền nhà và eo sát chặt, khác hẳn với kiểu con nít thường ngày. Kể từ lúc đó, dì Althea nói với cô, cô nên bôi tóc lên và cư xử như một quý cô. Cô đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi.

Catherine tiếp nhận nó với niềm kiêu hãnh và lòng ước ao, tự hỏi cái gì đang chờ cô ở phía trước khi mà cô đã trở thành một người phụ nữ.

Althea đã giải thích trước, khuôn mặt dài và ốm của cô trông khó coi hơn bình thường, ánh nhìn của cô luôn tránh né Catherine. Khu nhà bên cạnh, đúng như nghi ngờ, không phải là một thư viện để mượn sách. Đó là nhà chứa, nơi mà cô ấy đã làm việc từ khi chỉ mới mười hai. Đó là một công việc vừa phải, cô đảm bảo với Catherine... để người đàn ông làm việc đó đến khi cảm thấy hài lòng, để tâm trí cô đi nơi khác và lấy lấy tiền của hắn ta. Không vấn đề gì nếu hắn cảm thấy ngưỡng mộ hay hắn đã sử dụng cơ thể cô như thế nào, nó có thể có chút khó chịu chừng nào cô còn không phản kháng.

“Cháu không muốn làm như thế.” Catherine nói, mặt tái nhợt khi cô nhận ra tại sao những lời khuyên như thế này được đưa ra.

Althea nhướn đôi mày cong của mình lên. “Cháu nghĩ cháu sẽ phù hợp với công việc nào khác?”

“Điều gì cũng được trừ nó.”

“Cô gái gốc ghêch à, cháu có biết chúng ta đã tốn bao nhiêu tiền của để nuôi dưỡng cháu không? Vậy cháu có ý tưởng nào cho một việc hoàn trả lại không? Tất nhiên là không- cháu nghĩ rằng cháu chỉ mang ơn thôi sao. Nhưng đây là thời điểm để trả ơn đấy. Cháu không bị ép buộc làm điều gì mà ta không làm. Cháu có nghĩ rằng cháu giỏi hơn ta không?”

“Không,” Catherine nói, nước mắt tủi hổ chảy dài. “Nhưng cháu không phải là gái bán hoa”.

“Bất kì ai trong chúng ta đều được sinh ra với một mục đích, cháu thân yêu à.” Giọng Althea điềm tĩnh, có cả ân cần.

“Một vài người được sinh ra đã được đặc ân, một vài người được ban cho trở thành một nghệ sĩ tài năng hay thông minh bẩm sinh. Cháu, không may mắn, trung bình trên mọi phương diện, thông minh và hóm hỉnh bình thường và không có tài năng nào đặc biệt cả. Cháu được thừa hưởng một vẻ đẹp, tuy nhiên, và từ một cô gái bán hoa. Vì vậy, chúng ta đã biết cháu được sinh ra với mục đích gì rồi phải không?”

Catherine do dự. Cô cố để nói điều gì đó, những giọng cô ngập ngừng.

“Trung bình về mọi phương diện, không có nghĩa cháu được tạo ra để làm điều đó.”

“Cháu đang tự lừa dối bản thân mình, cháu yêu à. Cháu là sản phẩm của hai gia đình những người phụ nữ không trung thực. Mẹ cháu đã bất lực trong việc gắn bó với bất cứ ai. Đàn ông không thể chống cự lại mẹ cháu, và mẹ cháu cũng không thể cưỡng lại ham muốn. Và về phía chúng ta, bà cố của cháu là một bà trùm, và bà dạy con gái mình làm nghề này. Sau đó được truyền lại cho ta, và giờ là cháu. Tất cả những cô gái làm việc cho chúng ta, cháu là người may mắn nhất. Cháu không bị đặt vào tay những người đàn ông dừng lại trên đường. Cháu sẽ là điểm sáng sự nghiệp của chúng ta. Một người đàn ông một thời điểm, trong một cuộc thương lượng. Cháu sẽ sáng mãi theo cách đó.

Không quan tâm đến Catherine đã kháng cự như thế nào, cô sớm biết rằng cô đã được bán cho đức ngài Latimer. Ông ta vẫn là một người lạ đối với cô như tất cả những người đàn ông khác, với hơi thở chua, khuôn mặt bẩn thỉu và đôi tay nhầy nhụa. Cố gắng để hôn cô, tay ông ta cởi áo quần cô, nhìn chăm chăm cô như một người giám thủ nhìn con gà gô trắng đã chết. Ông

ta đùa vui với sự vật lộn của cô, làm bầm vào tai cô những gì ông ta định sẽ làm với cô, và cô kinh tởm ông ta, kinh sợ tất cả đàn ông.

“Ta sẽ không làm em đau... nếu em không chống cự lại ta...” Latimer nói thế, chụp lấy tay cô, ép chúng vào dưới háng ông ta. “Em sẽ thích nó. Cô bé của em biết thế nào, ta sẽ chỉ cho em...”

“Không, đừng chạm vào tôi, không...”

Cô bật dậy thốn thức, ôm chặt ngực mình. “Không...”

“Cat. Là anh. Nín đi nào, là anh đây mà.” Một bàn tay ấm áp lướt trên lưng cô.

Cô vẫn khóc, má cô ướt đầm dính bết vào tóc. Giọng nói anh sâu và quen thuộc. “Đức ngài của em?”

“Đúng, đó chỉ là một cơn ác mộng. Nó đã kết thúc rồi. Để anh ôm em nào.”

Đầu cô cảm giác như bị đập mạnh. Cô cảm thấy yếu ớt và đau ốm, và lạnh băng vì xấu hổ. Leo ôm cô tựa vào ngực mình. Như thể anh hiểu được vì sao cô run rẩy thế, anh vuốt tóc cô dịu dàng. “Em đã mơ gì vậy?”

Cô lắc đầu mình với một âm thanh đầy lo sợ.

“Có phải là chuyện xảy ra với Latimer không?”

Sau một hồi ấp úng, cô trả lời, “Phần nào đó.”

Anh vuốt ve chiếc lưng đang co rúm lại của cô, và môi anh lướt trên đôi má ướt của cô.

“Em đã lo sợ rằng hắn sẽ đuổi theo em?”

Cô lắc đầu. “Một vài điều còn tệ hơn nữa.”

Anh hỏi dịu dàng, “Em sẽ nói cho anh nghe chứ?”

Đẩy anh ra, Catherine cuộn mình lại, quay mặt sang phía đối diện.

“Không gì cả. Em xin lỗi đã đánh thức anh.”

Leo di chuyển mình tới sát cô. Cô run rẩy trong sự ấm áp khi anh áp sát vào cô, đôi chân dài gập lại bên người, trong đôi cánh tay ôm lại. Cơ thể anh, mùi hương của anh, tiếng mạch đập, phủ lên người cô, hơi thở anh sát bên cổ cô. Thực sự là một trải nghiệm khác thường mà người đàn ông có thể mang lại.

Không hợp lý khi được cảm nhận sự hài lòng trong đó. Những điều mà Althea đã nói với cô có lẽ đúng. Cô là một gái bán hoa bẩm sinh, được tạo ra để thu hút sự chú ý của đàn ông... Cô thực sự là con gái của mẹ cô. Cô đã kiềm chế và phủ nhận phần đó trong cô trong nhiều năm. Nhưng bây giờ nó rõ ràng trước mặt cô, rõ ràng như được nhìn dưới một tấm kính. “Em không muốn giống như người đó,” cô buột miệng thì thầm.

“Giống ai?”

“Mẹ em.”

Bàn tay anh đặt lên hông cô. “Anh trai em đã cho anh một ấn tượng mạnh là em không giống người đó.” Anh dừng lại. “Em đã sợ rằng em giống ở điểm nào?”

Catherine im lặng, hơi thở cô ngắt quãng như thể cô đang cố không ghen ngào bởi những giọt nước mắt toan rơi. Anh đã phá vỡ sự cứng rắn trong cô với sự tìm thấy những cử chỉ yếu ớt mới. Cô thích Leo hơn với những lời chế nhạo của anh. Dường như cô không thể nào chống đỡ được điều này.

Anh hôn lên hõm sau tai cô. “Em yêu,” anh thì thầm, “Đừng nói với anh là em cảm thấy tội lỗi vì cảm thấy thích thú với việc làm tình?”

“Có lẽ, một ít.” Cô nói.

“Chúa lòng thành, anh đang ở trên giường với người theo đạo Thánh giáo.” Leo duỗi thẳng cơ thể co lại của cô và kéo cô lại bên cạnh anh, bất kể những phản kháng của cô. “Một người phụ nữ thích nó, vậy là sai sao?”

“Em không nghĩ là nó sai với những người phụ nữ khác.”

“Chỉ em thôi, phải không?” có sự mỉa mai nhẹ nhàng trong giọng nói của anh. “Tại sao?”

“Bởi em là đời thứ tư của một gia đình có truyền thống làm nghề bán hoa. Và dì em nói rằng em có bản năng tự nhiên cho việc đó.”

“Ai cũng thế cả, em yêu à. Đó là cách để dân số thế giới tăng lên.”

“Không, không phải thế.”

Anh khịt mũi chế giễu. “Không có thứ gì có khuynh hướng tự nhiên như khi phải bán mình. Những người phụ nữ phải làm cái công việc này cũng là do xã hội đùn đẩy, cái xã hội đáng nguyên rủa ấy đã ném cho họ quá ít sự lựa chọn để họ có thể nuôi sống bản thân mình. Và như với em... anh chưa từng gặp một người phụ nữ nào ít hiểu biết về nó.” Anh làm rối tóc cô. “Anh sợ rằng anh không theo kịp logic của em. Không phải là một tội lỗi khi thích thú bởi sự đụng chạm của một người đàn ông, cũng như không có việc gì phải làm với sự yêu thích đó. Những điều dì em nói với em là những mảnh khoé – dùng cho một mục đích nhất định” Miệng anh di chuyển chậm chậm trên cổ cô, ấn nhẹ lên bề mặt. “Chúng ta không thể để em cảm thấy tội lỗi,” anh nói. “Đặc biệt khi nó đã bị dẫn sai đường.”

Cô khịt mũi. “Đạo đức ko phải là hướng dẫn sai đường.”

“Ah. Đó chính là vấn đề. Em đạo đức, tội lỗi và hài lòng với những cảm xúc lẫn lộn nhau.” Tay anh tiến đến ngực cô, vuốt ve nhẹ nhàng. Cảm giác đó làm bụng cô thắt lại.

“Không có gì là trái với đạo đức khi phủ nhận khoái cảm, cũng không có gì là sai trái cho những ham muốn cả.” Cô cảm nhận nụ cười của anh trên làn da cô. “Cái em cần là những đêm dài khai hoá những khao khát của em cùng với anh. Nó có thể mang tất cả những tội lỗi rời khỏi em. Và nếu như nó không được thế thì ít nhất anh cũng đã rất hạnh phúc rồi.” Bàn tay anh phủ lên cơ thể cô, ngón tay cái nhẹ nhàng thân mật mà trêu đùa làn tóc cô

Bụng cô thắt lại bên dưới tay anh. những ngón tay tiến sâu hơn nữa.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô hỏi.

“Giúp em giải quyết rắc rối của mình. Không, không cần phải cảm ơn anh đâu, không có gì để phải vậy cả.” anh cười và để đôi môi mình khẽ lướt trên khuôn miệng xinh xắn kia, và anh di chuyển lên trên người cô trong bóng tối. “Em sẽ dùng từ gì để nói về điều này, tình yêu của anh?”

“Cho cái gì?”

“Cho nơi ngọt ngào này... đây này.”

Cơ thể cô giật nảy lên với cử chỉ quan tâm dịu dàng của anh. “Em không có lời nào để nói cả.”

“Vậy thì em đã thích nó thế nào?”

“Em không có.”

Anh cười lặng lẽ. “Anh biết một ít đấy. Nhưng người Pháp, không có gì ngạc nhiên cả, có một câu rất phù hợp... Le chat.”

“Con mèo.” Cô bối rối hỏi.

“Đúng, một từ có nghĩa kép là con mèo hay phần dịu ngọt nhất của một người phụ nữ. Con mèo, mèo ngoan ạ. Không, đừng ngại ngần, yêu cầu anh yêu em đi.”

Những từ ngữ đó làm cô như ngưng thở, “Đức ngài của em,” cô chống đối lại một cách yếu ớt.

“Nói đi và anh sẽ làm điều đó,” anh nói trong trạng thái sẵn sàng, những ngón tay anh rút khỏi để chuyển sang đùa vui với nơi nhạy cảm hôm sau đầu gối cô.

Cô cố để không phát ra một tiếng rên rỉ.

“Nói đi.” Anh thì thầm vỗ về cô.

“Làm ơn.”

Leo hôn cô sâu hơn, miệng anh mềm mại và nóng bỏng, râu anh cạ vào làn da mềm mại.

“Làm ơn điều gì?”

Người đàn ông gian xảo. Cô ngại ngùng và che mặt cô lại, kể cả khi chúng đã ở trong bóng tối. Giọng cô bị bóp nghẹt trong bàn tay mình. “Làm ơn hãy yêu em ở đây.”

Cái chạm của anh nhẹ nhàng đến nỗi lúc đầu cô không cảm nhận được nó, những đầu ngón tay làm kích động cô. “Như thế này hả?”

“Vâng, đúng thế.” Hồng cô nâng lên mời gọi. Anh đặt tay phủ trọn nơi đó của cô, xoa nhẹ, dọc theo phần mềm mại ấy. Những kỹ thuật ấy đã đưa cơ thể cô tới gần đỉnh cao của khoái cảm.

“Anh nên làm gì khác nữa?” Leo thì thầm, di chuyển chậm chậm trong bóng tối. Cô cảm nhận được hơi thở của anh trên cô, làm ấm lên vùng ẩm ướt, hơi thở nóng bỏng từng đợt. Hồng cô cong lại và căng ra trong vô thức.

“Làm tình với em.”

Giọng anh đầy hối tiếc “Không, em đang quá đau đớn.”

“Leo,” cô rên rỉ.

“Thay vào đó, anh sẽ hôn em được chứ? Đây phải không?” Đầu ngón tay anh nhẹ xoáy vào nơi đó.

Đôi mắt Catherine mở to trong bóng tối. Bị đánh thức trong choáng váng sâu sắc bởi những lời gợi ý, cô liếm đôi môi khô. “Không, em không biết.” cô quặn đau như thể cảm nhận được anh đang thở lên cô, những ngón tay anh dịu dàng giam giữ cô. “Vâng.”

“Yêu cầu anh dịu dàng hơn nữa nào.”

“Yêu cầu anh để ... Không, em không thể.”

Những ngón tay trêu chọc. “Vậy chúng ta ngủ nhé?”

Cô giữ đầu anh trong tay cô. “Không.”

Anh đã không mủi lòng. “Em biết làm thế nào mà.”

Cô không thể. Các âm tiết xấu hổ bị mắc kẹt trong cổ họng của cô, và cô chỉ có thể kêu van trong thất vọng.

Và, Leo, gã bất lịch sự kỳ quái ấy, cười phả vào đùi cô.

“Em rất vui được cùng anh tìm hiểu những điều đầy thú vị ấy.” Cô nói trong giận dữ.

“Anh làm đây.” Anh bảo cô, giọng anh dày lên trong tiếng cười. “Oh, Marks, Chúng ta có quá nhiều điều để làm với em.”

“Đừng bận tâm,” cô ngắt lời, cố gắng để di chuyển đi, nhưng anh giữ chân cô lại, một cách thật dễ dàng

“Không cần phải cứng đầu thế đâu.” Anh vỗ về. “Tiếp tục đi, nói điều đó. Vì anh.”

Một khoảng lặng trôi qua. Cô nuốt nước bọt, cố gắng để nói. “Hôn em.”

“Ở đâu?”

“Ở dưới đó,” Cô nói trong run rẩy. “Giữa hai chân em ấy, xin anh.”

Leo kêu lên nho nhỏ trong sự đồng ý, “Em thật là tinh nghịch đấy, em yêu.” Đầu anh hạ xuống và hôn nhẹ vào vùng ẩm ướt ấy và cô cảm thấy miệng anh bao phủ phần nhạy cảm của cô, trong một nụ hôn, và cả thế giới bốc cháy,

“Đó có phải là điều em muốn không?” Cô nghe anh hỏi.

”Nhiều, nhiều hơn”, cô đã khóc, thở hổn hển.

Lưỡi anh bắt đầu di chuyển, thưởng thức những đường nét cơ thể cô. Cơ thể cô căng ra khi anh từ từ thúc và gõ nhẹ nhẹ, khoái lạc lan tỏa xuyên suốt cơ thể cô. Cô đắm ướt trong nhục cảm, mỗi cạnh lưỡi của anh mở ra càng lúc càng nhiều sự thỏa mãn. Lòng bàn tay anh úp lấy bên dưới cô, khum thành chậu trên hông cô, nâng cô lên gặp miệng anh. Đôi bờ vai cô run rẩy, một tiếng thét thoát ra, các tế bào thần kinh của cô nhảy múa cùng luồng nhiệt nóng bỏng. Miệng anh lần nữa chần chừ, như thể anh miễn cưỡng phải ngừng lại. Trong một khoảnh khắc điên cuồng cô cảm thấy lưỡi anh thâm nhập vào trong cô, kéo bật ra vài đợt rung cảm cuối cùng. Cô nhanh chóng rùng mình như bị mưa tạt từ một ô cửa sổ mở hé thấm lên da cô. Cô chợt nghĩ Leo có lẽ cũng muốn thỏa mãn cho nhu cầu của chính mình, và thế là cô dịch chuyển về phía anh trong tình trạng rối bời đến kiệt sức. Nhưng anh nhẹ nhàng đặt cô lên cánh tay anh và kéo mền phủ lên cả hai người họ. Cô thỏa thê và yếu ớt, không còn khả năng tiếp tục giữ tỉnh táo nữa.

“Ngủ đi,” cô nghe anh rì rầm. “Và nếu em có thêm bất kỳ cơn ác mộng nào... anh sẽ hôn cho chúng chạy sạch ráo.”

Cơn mưa đêm đi qua và nhường chỗ cho một buổi sớm mai tươi mát. Leo thức dậy khi những âm thanh nơi sân vận chuyển trở nên rõ ràng với tiếng ngựa hí và tiếng bước chân dồn dập bên hành lang khi mà mọi người dời phòng và đến quán rượu để ăn sáng.

Một trong những điều mà Leo yêu thích cho một cuộc hẹn lãng mạn luôn là những giây phút mời gọi trước khi làm tình. Nhưng phần tồi tệ nhất cũng chính là buổi sáng tiếp theo, khi mà ý nghĩ đầu tiên sau khi thức dậy của anh là phải làm thế nào để có thể dời đi mà không gây bất kì điều phiền toái gì.

Tuy nhiên buổi sáng nay là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ. Anh mở mắt để xác định rằng mình đang nằm trên giường cùng Catherine Marks, và không còn nơi nào trên thế giới này anh muốn được lưu lại hơn nơi đây nữa. Cô vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, cô nằm nghiêng với đôi tay áp vào má. Những ngón tay cô cuộn tròn lại như cánh hoa phong lan. Dưới buổi sớm mai, cô trông thật xinh đẹp, thật thanh thản và ngay cả trong lúc ngủ trông cô vẫn đồ ửng đến động lòng người.

Anh để tia nhìn thích thú của bản thân chu du trên người cô. Chưa bao giờ anh giải bày với một người đàn bà nhiều đến như vậy, nhưng anh biết rằng những bí mật của mình sẽ được an toàn với cô. Và của cô cũng vậy. Bây giờ dù chuyện gì có xảy ra đi chăng nữa thì những ngày tháng tăm tối ấy cũng qua rồi. Họ thực sự đã biết quá nhiều về nhau.

Tuy nhiên nghi vấn về việc hứa hôn của họ vẫn còn để ngỏ. Leo biết rằng Cat gần như là không bị thuyết phục bởi sự đúng đắn của mối nhân duyên này nhiều như anh. Hơn nữa, Harry Hutledge chắc chắn sẽ có ý kiến về chuyện này và Leo thì rất hiếm khi đồng tình với những ý kiến của anh ta. Thậm chí Harry rất có thể sẽ ủng hộ cái ý tưởng đi du lịch lục địa châu Âu điên rồ của Cat.

Leo cau mày khi anh trầm tư suy nghĩ về việc bằng cách nào mà cô có thể bước vào cuộc sống vốn được bảo vệ rất kĩ của anh như vậy. Làm thế nào mà một người phụ nữ đáng yêu đến thế lại phải chịu quá nhiều thiệt thòi trong cuộc sống. Anh muốn bù đắp cho cô tất cả những gì đã mất. Và anh sẽ làm mọi thứ để được cô cho phép anh làm vậy.

Gương mặt cô giờ đây trông thật thánh thiện với đôi môi hé mở, cô nằm co tròn trên tấm ga trải giường trắng hé lộ bờ vai trắng hồng quyến rũ với mái tóc xoăn vàng hoe trải rộng khắp nơi, cô trông như một bọc đường đang được đặt ở giữa những xoăn ốc kem đặc quánh.

Có một sự xáo trộn ở phía chân giường khi mà Dodger ngoi lên từ góc giường và trườn về phía Catherine. Cô ngáp ngủ và dò dẫm xung quanh để vuốt ve nó. Dodger tiến đến và cuộn người quanh hông cô và tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Dần dần thì Catherine cũng tỉnh giấc, cơ thể cô duỗi dài thoải mái. Cô ngược mi và nhìn Leo trong nỗi hoang mang, tại sao anh lại ở đây cùng cô nhỉ. Đó là một cái nhìn ngây thơ vô tội có thể xua tan mọi buồn phiền, đôi mắt màu xám biển đang thưởng ngoạn trên người anh trong khi tâm trí cô cũng chẳng thể rời đi nơi khác được. Một cách ngáp ngừng cô vươn tay chạm vào má anh, để được cảm nhận đám râu lún phún mới mọc trong suốt đêm qua. Giọng cô trầm thấp nhưng đầy kinh ngạc. “ Anh trông xù xì như con nhím của Beatrix vậy.”

Anh hôn lấy tay cô.

Cô thận trọng nép mình vào anh. Hơi thở cô phả vào đám lông trên ngực anh khi cô cất tiếng hỏi, “ Hôm nay chúng ta sẽ đi Luân Đôn à?”

“ Đúng vậy”

Cô im lặng trong giây lát. “ Anh còn muốn lấy em nữa không?” cô hỏi một cách đầy bất ngờ.

Anh nắm lấy tay cô tựa truyền hơi ấm. “ Anh đang muốn nhấn mạnh lại điều đó đây.”

Có một góc khuất trên gương mặt cô lúc bấy giờ mà không bao giờ Leo có thể thấy được. “ Nhưng....Em không giống Laura.”

Leo có phần ngạc nhiên bởi lời nói của cô. “ Không,” anh nói một cách thành thật. Laura đã được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, cô ấy có một cuộc sống bình dị nơi làng quê. Cô ấy đã không hề biết cũng như phải trải qua những nỗi đau đớn và sự sợ hãi tạo nên một tuổi thơ dữ dội dành cho Catherine. “ Em giống Laura không hơn anh giống người mà anh sau này trở thành đâu,” anh tiếp tục. “ Vậy thì tại sao chuyện này lại có liên quan nhỉ?”

“ Có thể anh sẽ tốt hơn khi ở bên ai đó giống cô ấy hơn em. Ai đó mà anh...” Cô ép bản thân ngừng lại.

Leo quay lại, khoanh tay và nhìn thẳng vào đôi mắt xám biển đầy mê hoặc kia. “ Ai đó mà anh yêu phải không?” anh kết thúc suy nghĩ của cô và bình thản đánh giá khi cô cau mày và ngáp ngừng cắn môi dưới. Anh muốn nhẹ nhàng cắn vào bờ môi kia, anh muốn được hút hết

tất cả mật ngọt lưu giữ trong khuôn miệng nhỏ xinh hút hỗn ấy như thể nó là một trái mận chín mọng. Nhưng anh đã cố để bản thân không làm vậy, thay vào đó, anh để đầu ngón tay mình nhẹ lướt trên viền môi cô. “Anh đã nói với em trước rồi, rằng anh sẽ yêu như một kẻ điên đại,” anh nói. “Phản ứng thái quá, ghen tuông, sở hữu...Anh thật sự không thể chịu đựng được.”

Anh bắt đầu hướng những ngón tay mình trượt trên cằm cô và chúng không ngừng lại mà tiếp tục chơi đùa cổ họng cô, nơi mà anh có thể cảm nhận rõ được những xoắn xang của nhịp tim đang đập mạnh, cùng sự run lên vì kích động trong những cơn nuốt nghẹn ngào. Không còn xa lạ gì với những kích động nữ tính, anh trượt lòng bàn tay mình trên cơ thể cô, mơn trớn nụ hoa e ấp và không thôi vuốt ve dọc cơ thể cô. “Cat à, nếu anh yêu em, anh sẽ muốn em cho bữa sáng, bữa trưa và bữa tối của anh. Lúc đó em sẽ không có một khoảng trống thời gian nào đâu.”

“Em sẽ đặt ra những giới hạn. Và khiến anh phải cân nhắc chúng.” Cô đột ngột thở dốc khi nhận thức được rằng anh đã kéo tấm ga trải giường ra khỏi người cô. “Tất cả những gì anh muốn chỉ là một đám cưới để đảm bảo.”

Khó chịu vì bị quấy rầy, Dodger trườn ra khỏi giường và bực tức tiến về phía túi du lịch của Catherine.

Leo tiến đến vùi mặt vào bầu ngực ấm nóng và vuốt ve đỉnh hồng trên đó bằng đầu lưỡi của mình. “Có thể em nói đúng,” anh nói và với lấy tay cô mà đặt xuống vật nam tính nóng bỏng của mình.

“Em...Em không có ý là...”

“Anh biết. Nhưng anh là một người có đầu óc đen tối khủng khiếp.” Anh chỉ cho cô cách để vuốt ve và làm anh thỏa mãn, anh chỉ dẫn cô theo những cách mà anh muốn nhận lấy sự đụng chạm từ cô. Họ cùng nhau nằm trên chiếc giường ấm áp, cả hai không khỏi thở hỗn hển khi cô khám phá anh với những ngón tay mềm mại và yếu ớt. Đã không biết bao nhiêu lần Leo mơ về khoảnh khắc này, giờ đây quý cô Marks đáng kính đang trần truồng trên giường cùng anh. Điều này thật tuyệt diệu. Tay cô đang siết chặt lấy chiều dài cứng rắn đang cương lên vì khoái cảm của anh, và áp lực ngon ngọt này gần như sắp đưa anh tới bờ vực.

“Chúa ơi,... không, không, chờ đã...” Anh nắm chặt lấy tay cô trong nụ cười không hơi sức.

“Em đã làm điều gì sai sao?” Catherine băn khoăn hỏi.

“Không gì hết, tình yêu của anh. Nhưng một người đàn ông sẽ mong điều này kéo dài hơn năm phút, đặc biệt là trước khi người phụ nữ cảm thấy thỏa mãn.” Anh chạm vào ngực cô, xoa bóp nhẹ nhàng. “Em thật xinh đẹp. Nâng người em lên cao nữa và để anh hôn ngực em.” Thấy cô do dự, anh khum ngón tay cái và ngón tay trỏ trên nụ hoa e ấp của cô trong trong một cái

véo yêu.

Cô giật mình trong ngạc nhiên.

“Đau lắm hả?” Anh hỏi trong ăn năn, ánh mắt anh ghim chặt khuôn mặt cô. “ bây giờ hãy làm như anh đã nói, anh sẽ xoa dịu em.” Anh bỏ lỡ cái chớp mắt rất nhanh của cô, hay một chút thay đổi trong nhịp thở của cô. Di chuyển đến gần, anh luồn tay chậm chậm dưới đường eo mảnh dẻ của cô, chạm vào cô trong giây phút.

“Anh thật là quá quắt,” cô nói với anh trong khó chịu. Nhưng cô vẫn tuân theo những chỉ dẫn đầy động viên của anh và chậm chậm theo anh. Cô nhẹ nhàng và mềm mại, làn da cô mềm như tơ, mái tóc vàng hoe xoăn từng cuộn chạm vào bụng anh.

Đỉnh hồng quyền rũ đã sẵn lại khi anh mút nó vào trong miệng mình. Anh bắt đầu trêu đùa nó, chiếc lưỡi điêu luyện không an phận mà chu du khắp nơi trên vùng da đầy đà, kèm theo đó là sự tận hưởng những âm thanh rên lên đầy bất lực trong cổ họng cô.

“Hôn anh đi,” anh nói, đặt tay đằng sau cổ cô, kéo miệng cô về phía anh. “Và thả lỏng hông em trên người anh.”

“Hãy ngừng yêu cầu đi.” Cô phản kháng trong hơi thở hỗn hển.

Trong cơn hứng thú, Leo quyết định khiêu khích cô. Anh cười ngạo nghễ. “Bây giờ chúng ta đang ở trên giường, anh là chủ, anh sẽ đưa ra bất kì yêu cầu gì và em sẽ phải nghe theo mà không được hỏi câu nào.” Anh dừng lại, nhắc đôi mày lên. “Em hiểu chứ?”

Catherine cứng người lại. Leo chưa bao giờ cảm thấy thích thú với bất kì điều gì hơn việc được chứng kiến cô giằng co giữa sự kích thích và nổi tức giận. Anh cảm nhận được sức nóng hừng hực đang dâng lên trong người cô, những cảm xúc thích thú của cô. Cô thở một hơi kích động và người cô bắt đầu nổi đầy gai ốc. Nhưng ngay sau đó cơ thể của cô dường như mất tất cả sự căng thẳng của nó, tay chân cô bắt đầu nói lỏng. “Vâng.” Cuối cùng cô cũng thì thầm, tránh đi ánh nhìn của anh.

Nhịp tim của Leo tăng nhanh. “Cô gái ngoan,” anh nói nhanh. “Bây giờ hãy thả lỏng đùi em để anh có thể cảm nhận được em chạm vào anh.”

Dần dần nếp gấp căng chân được mở ra.

Cô như đang trong trạng thái mê mụ, gần như đánh mất bản thân mình, cô ép bản thân

nhìn vào nơi thềm kín ấy như để thưởng ngoạn những bối rối trong phản ứng của mình với anh. Đôi mắt cô trở nên sáng lấp lánh, một niềm vui, một niềm khoái cảm dâng trào cùng nỗi xấu hổ. Cảnh tượng này không khác nào một cơn thủy triều đánh vào những ham muốn tột cùng đang bùng cháy trong anh. Anh muốn lấp đầy cô, anh muốn khám phá và làm thỏa mãn nhu cầu của bản thân mình, dù điều ấy có vượt xa mọi tưởng tượng của cô hay của chính anh đi chăng nữa.

“Hãy nâng bầu ngực của em lên và đưa nó đến miệng anh” anh nói.

Cô dựa trên người anh trong phủ phục và run rẩy. Nhưng ngay sau đó chính anh mới là người đánh mất bản thân mình, một cảm giác say mê đến tột cùng khi được tan chảy trong sự mềm mại ngọt ngào của cô. Anh mất hết tất cả nhận thức về mọi thứ, nhưng vẫn còn đó bản năng nguyên thủy, đó là sở hữu, đó là chinh phục.

Anh quỳ trước đầu gối cô và theo mùi hương ẩm ướt, mặn nồng đầy mê đắm để tiến đến lối vào cơ thể mềm mại kia. Anh tìm kiếm sâu hơn nữa bằng lưỡi của mình. Anh mê mẩn, anh sợ hãi cho đến khi bản thân cảm nhận được những múi cơ của cô thắt chặt lại trong một nhịp điệu nhẹ nhàng. Với một tiếng thối khàn, Leo thả lỏng người cô và giúp cô đứng trụ trên hông của mình. Anh điều chỉnh bản thân cho khít với khe hở mềm mại ấy và siết chặt vòng eo của cô trong một tư thế sẵn sàng. Cô run khi hiểu những gì anh muốn.

“Từ từ thôi,” anh thì thầm khi cô dần thả lỏng trên người anh. Anh cố kìm nén một tiếng rên rỉ đầy thống khổ khi bản thân cảm nhận được cô đang siết chặt quanh anh, vùng da thịt đang căng phồng trên người kia đang kéo anh vào sâu hơn nữa. Chưa bao giờ anh được thỏa mãn như thế này.

“Em không thể.” cô trở nên quằn quại dưới thân anh, một cảm giác bất bình nhẹ nhõm nhưng trái tim và lí trí vẫn mách bảo cô giữ nguyên vị trí ấy. Thật không thể tin rằng Leo có thể tìm thấy bất kỳ khoái cảm nào trong thời điểm này, khi cơ thể của anh trở nên đau đớn với những ham muốn cháy bỏng. Nhưng cô vẫn vụng về đầy đáng yêu mở rộng thân mình hơn nữa.

Bằng cách nào đó anh cố nén đi một nụ cười và thuận tiện đặt đôi bàn tay đang run rẩy lên trên người cô mà vuốt ve mà an ủi. “Em có thể,” anh nói với giọng khàn khàn. “Đặt tay lên vai anh, và dựa cơ thể ngọt ngào của em tiến lên phía trước.”

“Anh đòi hỏi quá nhiều.”

“Không hề.”

“Chính xác là vậy.”

“Anh là người có kinh nghiệm hơn. Em là người mới, nhớ không?”

“Điều đó không thay đổi thực tế là anh đang quá ... oh.”

Một lúc nào đó giữa cuộc tranh luận của họ, anh đã thúc vào để thu ngắn khoảng cách cuối cùng, và cơ thể của họ đã được ở trong nhau hoàn toàn.

“Oh,” cô nói một lần nữa, đôi mắt cô trở nên mơ màng, một màu sắc mới quét qua cơ thể tuyệt mỹ kia. Leo cảm thấy bản thân như muốn nổ tung, và chỉ cần một chút kích thích nhỏ nữa thôi cũng đủ đưa anh lên tới đỉnh khoái lạc một cách không thể cưỡng lại được khi mà cơ thể Catherine đang thắt chặt xung quanh anh. Cô di chuyển một cách ngượng ngùng trên cơ thể anh, một sự đụng chạm chết người, nó quá dịu dàng, quá thân mật đủ khiến cả hai không khỏi run rẩy.

“Cat, chậm một chút,” anh thì thầm qua đôi môi khô.

“Em không thể, em không thể ...” Cô di chuyển một lần nữa, và người anh cong lên như trong cơn tra tấn.

” Hãy ở yên đó.”

“Em đang cố gắng đây.” Nhưng theo bản năng cô bắt đầu di chuyển chống lại anh, anh rên lên trong nỗ lực hướng bản thân theo nhịp điệu ấy, anh quan sát đôi môi khô gợt kia hé mở trong những tiếng thở gấp không dứt, và khi anh cảm nhận được bản thân cô trở nên co thắt thì tất cả cảm giác lúc này đây quá mạnh mẽ quá gấp rút để cho anh có thể chịu đựng được. Với một nỗ lực nặng nề, Leo rút ra khỏi cơ thể cô trong cơn khoái cảm tràn ngập, trong khi hơi thở của anh rít lên qua kẽ răng nghiến chặt. Mỗi múi cơ rên lên phản đối khi bị tước đi sự ấm áp quen thuộc. Thở hổn hển và chớp mắt chống lại hàng ngàn tia sáng, Leo cảm nhận được cơ thể cô đang cong lên để được gần anh hơn.

Một trong hai bàn tay cô đã đến giữa ngực anh, thúc ép tim anh đập thành thạch. Cô ép đôi môi mình vào vai anh. “Em không muốn anh dừng lại,” cô thì thầm.

“Anh cũng không.” Anh bao bọc cánh tay của mình xung quanh cô, và mỉm cười một cách buồn bã. “Nhưng có một vấn đề làm gián đoạn chúng ta. Đó là một người luôn luôn phải rời khỏi nhà ga trước khi đến đích cuối cùng của mình.”

Trên đường đến Luân Đôn, Leo thậm chí còn cầu hôn Catherine thêm hai lần nữa. Nhưng cô vẫn từ chối anh, cô quyết tâm phải nói chuyện với anh trai mình trước đã, đó mới là một hành xử đúng mực. Khi Leo chỉ ra rằng việc cô liêu lĩnh rời khỏi gia đình Hathaway ngay lúc đêm khuya không bao giờ có thể được coi là một cách hành xử đúng mực cả thì Catherine đã thừa nhận rằng lẽ ra cô không nên hành động bộc phát như vậy.

“ Cho dù em không thích phải thừa nhận điều đó,” cô nói với Leo khi xe ngựa chạy qua đường vận chuyển thư, “ rằng em đã không thể suy nghĩ sáng suốt kể từ sau buổi khiêu vũ. Em thực sự đã rất sốc khi gặp lại đức ngài Latimer một cách bất ngờ như vậy. Và khi anh ta chạm tay vào em. Em đã thấy bản thân co rút lại, em như quay trở lại thành đứa trẻ lòng ngập tràn hoảng sợ ngày đó và tất cả những gì em có thể nghĩ được lúc đó là bỏ chạy.” cô bỗng ngừng lại đầy trầm ngâm. “ Nhưng em cũng tìm được sự an ủi khi biết rằng em còn có Harry, em có thể đến chỗ anh ấy.”

“ Em cũng đã có anh mà,” Leo nói nhỏ

Cô nhìn anh trong băn khoăn. “ Em đã không hề biết điều đó.”

Ánh nhìn của anh tiếp tục bao phủ cô. “ Bây giờ thì em biết rồi đó.”

Hãy để anh trở thành anh trai của em, Harry đã nói với Catherine như vậy kể từ lần gặp gần nhất của họ tại Hampshire, và điều này đã cho thấy rõ Harry muốn nỗ lực hết mình trong mối quan hệ tình thân mà anh chưa từng trải qua trước đây. Với không ít khó chịu, Catherine đã nghĩ rằng bản thân sẽ sớm kiểm chứng được lời nói của anh hơn bất kì ai. Và trên thực tế, họ vẫn là những người xa lạ.

Nhưng Harry đã thay đổi- một sự thay đổi lớn lao kể từ khi anh ấy kết hôn với Poppy. Giờ đây anh tốt bụng và ấm áp hơn rất nhiều và chắc chắn anh không còn nghĩ về Catherine như một cô em gái cùng mẹ khác cha phiền nhiễu, không nơi nương tựa như trước nữa.

Vừa đến khách sạn Rutledge, Leo và Catherine đã được chỉ đường đến những căn hộ lộng lẫy của Harry và Poppy.

Trong số tất cả những người trong gia đình Hathaway, Poppy là người Catherine cảm thấy dễ gần nhất. Poppy là một quý cô trẻ tuổi nồng hậu và hay nói nhất- người luôn yêu thích những nội quy và thủ tục hằng ngày. Ở Poppy, tồn tại sự vui vẻ cần thiết và khả năng chấp nhận, không bao giờ kêu ca phàn nàn, và chính điều này đã cân bằng những cảm xúc mạnh liệt luôn thường trực trong Harry.

“ Catherine,” Poppy hét lên và ôm chầm lấy Cat, nhưng ngay sau đó cô đã lùi lại quan sát người trước mặt với vẻ lo lắng lộ rõ.

“ Tại sao cô lại đến đây? Có chuyện gì sao? Mọi người vẫn khỏe chứ?”

“ Cả gia đình cô đều khỏe,” Catherine nói. “ Nhưng có một sự việc đã xảy ra...và tôi phải dời đi.” Cổ họng cô dường như bị tắc nghẹn khi những lời này được nói ra.

Poppy quay sang phía Leo và nhìn mặt nhìn anh trai mình. “ Anh đã làm gì phải không?”

“ Tại sao em lại hỏi như vậy?”

“ Vì nếu có bất kì vấn đề gì xảy ra thì chắc chắn anh có liên quan.”

“ Đúng vậy. Nhưng lần này anh không phải là người gây ra chuyện, anh là người giải quyết.”

Harry tiến đến chỗ ba người với đôi mắt xanh thu hẹp. “ Nếu anh là người giải quyết vấn

đề, Ramsay à, thì tôi sẽ cảm thấy khiếp sợ khi nghe về vấn đề đó.” Anh ném về phía Cat một cái nhìn cảnh cáo, và anh đã làm cô ngạc nhiên khi mang cô lại gần anh trong một cái ôm bảo vệ. “Cat, có chuyện gì vậy?” anh nói gần tai cô. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ồ, Harry,” cô ngập ngừng, “đức ngài Latimer đã đến buổi khiêu vũ tại lâu đài Ramsay.”

Anh đã hiểu mọi thứ ngay khi nghe câu nói này. “Anh sẽ lo mọi chuyện,” anh nói không do dự. “Anh sẽ bảo vệ em.”

Catherine nhắm mắt lại rồi thở dài. “Harry à, em không biết phải làm gì cả.”

“Em đã đứng khi đến tìm anh. Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết chuyện này.” Harry ngược đầu nhìn Leo. “Tôi cho là Cat đã nói với anh về Latimer.”

Leo nghiêm mặt nói. “Tin tôi đi, nếu tôi biết trước bất kì điều gì về việc này thì tôi sẽ không bao giờ để Latimer lại gần cô ấy đâu.”

Harry vẫn ôm Catherine trong vòng tay mình khi quay lại đối mặt với Leo. “Vậy trước hết tại sao thằng con hoang đó lại được mời đến tòa lâu đài Ramsay?”

“Cha mẹ anh ta đã được mời nhờ địa vị xã hội thích đáng. Và anh ta đã đi thay. Sau khi anh ta cố ép buộc Cat, tôi đã tổng cổ anh ta đi. Và anh ta sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu.”

Đôi mắt Harry phóng ra những tia nguy hiểm. “Chỉ một lời thôi. Vào tối mai, anh ta sẽ ước rằng mình đã chết rồi.”

Cảm giác lo lắng đã khiến bụng Catherine quặn lại trong đau đớn. Harry là người đàn ông có ảnh hưởng rất lớn trong xã hội. Cũng như những giao dịch của khách sạn, anh cũng đã tiếp cận được một số lượng lớn những thông tin có giá trị. Những gì mà Harry lưu lại trong đầu đều có khả năng phát động những trận chiến, hạ bệ một số gia đình, và tháo dỡ hệ thống tài chính Anh.

“Không Harry,” Poppy nói. “Nếu anh đang có kế hoạch giết chết hay làm đức ngài Latimer bị thương thì anh sẽ phải nghĩ về điều khác đó.”

“Anh thích kế hoạch của Harry,” Leo nói

“Đây không phải là một cuộc tranh luận,” Poppy nói cho Leo biết.

“Anh hãy đến đây và chúng ta cùng ngồi xuống để tìm được những giải pháp hợp lý hơn.” Rồi cô quay lại nhìn Catherine. “Cô chắc hẳn rất đói sau chuyến đi dài. Tôi sẽ gọi trà và bánh.”

“Không cần gọi cho tôi đâu, cảm ơn,” Catherine nói. “Tôi không...”

“Đúng rồi đó, cô ấy cần bánh sandwich,” Leo cắt ngang. “Cô ấy mới chỉ ăn sáng với mỗi bánh mì và trà thôi.”

“Em không đói,” Catherine phản đối. Và anh đáp lại tia nhìn khó chịu của cô bằng vẻ kiên quyết không dễ xiêu lòng.

Thật là một trải nghiệm đầy mới mẻ, có ai đó lo cho sức khỏe của mình, cô có anh chú ý xem cô đã ăn gì cho bữa sáng. Cô đã phân tích cái cảm giác này và nhận ra rằng nó thực sự cảm dỗ một cách kì lạ, thậm chí cô thích cả cái cảm giác khi bị anh bắt làm một cái gì đó. Sự tương tác nhỏ bé này rất giống điều mà hàng nghìn lần cô chứng kiến giữa Cam và Amelia hay giữa Merripe và Win, cái cách họ quan tâm đối phương một cách thái quá và thường trực. Đó là sự chăm sóc lẫn nhau.

Sau khi trà được mang đến, Poppy đã quay trở lại phòng khách. Ngồi cạnh Catherine, Poppy nói. “Hãy nói cho chúng tôi biết điều gì đã xảy ra. Đức ngài Latimer có tiếp cận cô sớm hơn vào tối hôm đó không?”

“Không, buổi khiêu vũ vẫn cứ diễn ra...” Catherine nhớ lại những sự việc của ngày hôm đó

với hai bàn tay bấu chặt vào vạt váy. “ Vấn đề là,” cô nói, “ em càng cố gắng giữ cho Latimer im lặng về mọi chuyện trong quá khứ thì anh ta lại càng muốn cho cả thế giới này biết. Một vụ bê bối sắp xảy ra rồi và không gì có thể ngăn nó lại. Cách tốt nhất là em phải biến mất.”

“ Một cái tên mới, một giấy chứng minh mới sao?” Harry hỏi và lắc đầu. “ Em không thể chạy trốn mãi được Cat à. Chúng ta sẽ đứng lên và đương đầu với nó, điều lẽ ra chúng ta phải làm từ những năm trước rồi. Anh nhẹ bóp sống mũi mình khi đang lục tìm những ý tưởng khác nhau trong đầu . “ Anh sẽ bắt đầu bằng việc công khai thừa nhận em là em gái anh.”

Catherine có thể cảm nhận được mặt mình trở nên tái mét. Mọi người chắc chắn sẽ rất tò mò khi khám phá được bí mật của Harry Rutledge là anh có một cô em gái bị mất tích đã lâu. Cô khá chắc chắn là bản thân sẽ không thể chịu được sự soi mói và những câu hỏi của dư luận.

“ Mọi người sẽ nhận ra em là nữ gia sư của gia đình Hathaway,” cô khó khăn nói

“ Họ sẽ đặt câu hỏi là tại sao em gái của một người chủ khách sạn giàu có như vậy lại nhận một vị trí như thế.”

“ Họ sẽ nói bất kì điều gì mà họ thích,” Harry nói.

“ Và nó sẽ không làm em rạn danh em đâu.” Leo nói cộc lốc. “ Với những mối giao thiệp của anh trai em, Mark à, anh ấy đã quá quen với những lời đồn rồi.”

Sự thân mật trong cách xưng hô của Leo dành cho cô đã khiến mắt của Harry càng thêm nhúu lại. “ Anh thấy khá thú vị,” anh nói với Catherine, “ khi em đến Luân Đôn cùng Ramsay như là người bạn đồng hành của em. Từ khi nào mà ai đó lại quyết định em và anh ta có thể đi cùng nhau vậy? Và hôm qua em đã đi từ lúc mấy giờ mà lại đến đây vào lúc giữa trưa?”

Khuôn mặt vốn biến sắc vài phút trước đây bỗng đỏ bừng. “ Em...anh ấy...” Cô nhìn Leo, người đang mang một vẻ mặt vô tội nhưng đầy thích thú, như thể anh cũng đang muốn nghe lời giải thích của cô vậy. “ Em đã bỏ đi một mình vào sáng hôm qua,” cô cố gắng nói và bắt bản thân quay lại nhìn Harry

Harry tiến người về phía trước, một cái quắc mắt lập tức xuất hiện trên gương mặt anh. “ Sáng hôm qua ư? Vậy em đã nghỉ đêm ở đâu?”

Cô nâng cằm và nói một cách thản nhiên nhất có thể. “ Một quán trọ dành cho khách đi đường.”

“ Em có biết những nguy hiểm rình rập ở những nơi đó luôn sẵn sàng dành cho những quý cô như em không hả? Em có điên không vậy? Khi anh nghĩ về những điều có thể xảy đến với em...”

“ Cô ấy không ở một mình,” Leo nói.

Harry ngờ vực nhìn anh. Đó là một trong những sự im lặng có sức mạnh hùng hồn hơn bất kì lời nói nào. Ai cũng có thể nhìn thấy rằng não của Harry làm việc giống như các cơ chế xây dựng và anh thích làm điều đó trong thời gian rảnh rỗi của mình.

Và mọi người đều có thể nhìn thấy cái khoảnh khắc mà anh đưa ra một quyết định chính xác và không hề được chào đón.

Harry đã nói với Leo theo cái cách có thể làm Catherine lạnh đến thấu xương. “ Anh thậm chí đã lợi dụng một người phụ nữ đang hoảng sợ và bị tổn thương- người mới trải qua một biến động.”

“ Anh chưa bao giờ quan tâm đến cô ấy,” Leo trả lời. “ Vậy vì cái quái gì mà anh lại bắt đầu tỏ ra như vậy nhỉ?”

Harry tiến đến với nắm đấm siết chặt trên tay.

“Ồ không anh yêu,” Poppy kêu lên.

“Anh đã ngủ cùng phòng với Cat phải không?” Harry gầm lên. “Và cùng giường?”

“Đó không phải là chuyện của anh, phải vậy không?”

“Nó chính xác là vậy khi mà đó là em gái tôi và nhiệm vụ của anh là phải bảo vệ nó chứ không phải là quấy rối nó.”

“Harry,” Catherine hét lên, “Anh ấy không...”

“Tôi không sẵn lòng cho lắm cho việc lắng nghe một bài thuyết giảng đạo đức.” Leo nói với Harry, “khi mà nó được trình bày bởi một người còn hiểu biết về nó ít hơn cả tôi nữa”

“Poppy,” Harry nói, anh nhìn lướt nhanh qua Leo như thể anh muốn giết tươi người đàn ông này vậy. “Em và Catherine nên rời khỏi phòng.”

“Sao em lại phải đi chứ trong khi em là chủ đề của cuộc tranh cãi này?” Catherine đòi hỏi. “Em không còn là con nít nữa.”

“Đi thôi, Catherine,” Poppy bình tĩnh nói và hướng về phía cửa. “Hãy để họ giải quyết chuyện này theo cách của họ. Tôi và cô sẽ đến nơi nào đó để bàn về tương lai của cô nhé”

Nó tác động đến Catherine như một ý kiến tuyệt vời, Cô theo Poppy ra khỏi phòng, trong khi Harry và Leo tiếp tục nhìn chằm chằm vào nhau.

“Tôi sẽ kết hôn với cô ấy,” Leo nói.

Khuôn mặt Harry xám ngắt. “Anh đừng xem thường người khác”

“Chúng tôi sẽ đi đến một sự thông hiểu lẫn nhau. “

“Con bé đã đồng ý anh chưa?”

“Chưa. Cô ấy muốn nói chuyện này với anh trước.”

“Cảm ơn chúa. Bởi vì tôi sẽ nói với con bé rằng đó là ý kiến tồi tệ nhất mà tôi từng được nghe.”

Leo nhướng một bên mày. “Anh nghi ngờ khả năng của tôi trong việc bảo vệ cô ấy?”

“Tôi nghi ngờ rằng anh không thể kiềm chế bản thân khỏi việc xem thường người khác! Tôi nghi ngờ rằng con bé sẽ không thể nào hạnh phúc trong tình huống buồn cười như vậy được. Tôi nghi ngờ..., không, tôi không thể nêu đủ tất cả những lo lắng của mình được, nó sẽ rất, rất dài.” Đôi mắt Harry trở nên lạnh lùng. “Câu trả lời là không, Ramsay. Tôi sẽ làm những gì cần thiết để bảo vệ Cat. Anh cần phải trở về Hampshire.”

“Tôi e rằng ko hề dễ dàng để thoát khỏi tôi đâu.” Leo nói. “Có lẽ anh đã không chú ý rằng tôi không hề yêu cầu sự cho phép của anh. Không còn sự lựa chọn nào khác cả. Có những điều bắt buộc phải xảy ra vì nó không thể không được thực hiện. Anh có hiểu không đấy?”

Anh nhìn vào những biểu lộ của Harry, có một dòng cảm xúc đang được đè nén tồn tại giữa anh và tử thần.

“Anh đã chủ tâm dụ dỗ con bé” Harry dứt khoát nói.

“Vậy anh có thể hạnh phúc hơn không nếu tôi nói rằng đó chỉ là sự tình cờ?”

“Thứ duy nhất có thể làm tôi hạnh phúc là nhét cho anh một bụng đầy đá và ném anh xuống dòng sông Thames.”

“Tôi hiểu. Tôi cũng đồng cảm với anh. Tôi cũng không tưởng tượng được sẽ như thế nào nếu đối mặt với một gã đã làm tổn thương em gái mình, khó khăn thế nào để không giết chết hắn ta. Oh nhưng đợi đã...” Leo trầm ngâm gõ gõ ngón trỏ của mình vào cằm. “Tôi có thể tưởng tượng được. Bởi vì tôi đã phải trải qua nó trong hai tháng dầm máu trước đây.”

Đôi mắt Harry thu hẹp lại. “Nó không giống nhau. Em gái anh vẫn còn là một trinh nữ khi

tôi kết hôn với cô ấy.”

Leo trao cho anh cái nhìn không chút ăn năn. “Khi tôi đã hứa hẹn với một người nào đó, tôi làm thế là hoàn toàn thích hợp.”

“Vây hãy làm đi.” Harry lăm bằm, rì rầm trong cổ họng. Họ bị rơi xuống sàn, lăn và vật lộn. Mặc dù Harry cố gắng để đập đầu của Leo trên sàn nhà nhưng tấm thảm dày đã không cho anh cơ hội để làm điều đó. Harry đã cố để chộp lấy cổ, nhưng Leo cúi nhanh cằm của mình xuống và quay mạnh. Họ lăn hai lần, trao đổi những cú đánh, nhằm vào cổ họng, thận, dạ dày, trong các loại chiến đấu thường diễn ra ở khu đông Luân Đôn, trong các khu ổ chuột.

“Anh sẽ không thắng được tôi đâu, Rutledge,” Leo hỗn hển nói khi cả hai đều bị thương và lảo đảo trên đôi chân của mình.

“Anh có thể ngừng nói được không?” Harry đã trả lại một phát và bước lùi lại trước khi Leo có thể trả đũa.

“Nó được gọi là giao tiếp. Anh cũng thỉnh thoảng dùng nó đi. “Bực tức, Leo không tự bảo vệ mình nữa và đứng đó không chống trả.” Đặc biệt với em gái của anh. Anh đã bao giờ để tâm lắng nghe cô ấy chưa? quý tha ma bắt anh đi, cô ấy đã đến London hy vọng được cho một vài lời tư vấn từ anh trai mình hoặc lời an ủi, và điều đầu tiên anh làm là đuổi cô ấy ra khỏi phòng. “

Harry hạ nầm dấm xuống. Anh nhìn Leo đầy vẻ khinh bỉ, nhưng khi anh nói, giọng nói của anh mang nặng sự tự lên án. “Tôi đã không thành công với con bé trong nhiều năm. Có phải anh nghĩ rằng tôi không ý thức được về tất cả những gì tôi có thể đã làm cho con bé, nhưng không. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể để chuộc lỗi. Nhưng chết tiệt anh, Ramsay ... điều cuối cùng con bé cần trong tình huống này là sự ngây thơ của con bé đã bị lấy mất một cách không phòng bị. “

“Đó là chính xác những gì cô ấy cần.”

Harry lắc đầu trong sự hoài nghi. “Chết tiệt anh.” Anh vuốt mái tóc đen của mình, và đã đưa ra một tiếng cười kì lạ. “Tôi không thích tranh cãi với một người Hathaway. Tất cả các người nói về điều gì đó mất trí như thế nó hoàn toàn hợp lý. Có quá sớm cho một cốc brandy không nhỉ? “

“Cũng không hẳn. Tôi cảm thấy quá tỉnh táo cho cuộc trò chuyện này.”

Harry đã đi đến bên cái tủ và lấy ra hai ly. “Trong khi tôi đổ ra ly”, anh nói, “anh có thể giải thích tại sao việc ngủ với anh này lại mang lợi ích cho em gái tôi.”

Nhún vai thoát khỏi chiếc áo khoác của mình, Leo treo nó trên mặt sau của ghế và ngồi xuống. “Marks đã bị cô lập và phải ở một mình quá lâu”

“Con bé đã không một mình, con bé đã sống chung với nhà Hathaway cơ mà.”

“Mặc dù vậy, cô ấy vẫn ở trong một góc của gia đình, như một số trẻ mồ côi Dickensian. Một tên giả, quần áo xám, nhuộm tóc... cô ấy che giấu danh tính của mình từ rất lâu rằng cô hầu như không biết cô ấy là ai. Tuy nhiên, Catherine đã trở lại làm chính mình khi cô ấy bên tôi. Chúng tôi nhận được sự bao bọc từ đối phương. Chúng tôi nói cùng một ngôn ngữ, nếu anh hiểu ý nghĩa trong câu nói của tôi.” Leo dừng lại, nhìn chằm chằm vào những dòng nước xoáy rục rở trong ly rượu của mình. “Marks là một phụ nữ đầy mâu thuẫn, nhưng tôi càng biết cô ấy, càng nhận thấy có nhiều những mâu thuẫn có ý nghĩa. Cô ấy đã dành thời gian quá lâu để ở trong bóng tối. Không có vấn đề gì nếu cô ấy cố gắng thuyết phục bản thân, nếu không, cô ấy muốn thuộc về một nơi nào đó, với một ai đó. Và có, cô ấy muốn một người

đàn ông trên giường của cô ấy. Tôi chẳng hạn "Nhận lấy rượu mà Harry đưa cho, Leo ném lại một cái nhìn. "Cô ấy sẽ tốt hơn khi ở cùng tôi. Không phải vì tôi là một ví dụ về con người có đạo đức, cũng như chưa bao giờ tôi có thể tuyên bố như vậy được. Nhưng tôi là người thích hợp dành cho cô ấy. Tôi không sợ hãi bởi chiếc lưới sắc bén của cô ấy, và cô ấy không thể láu lỉnh hơn tôi. Và cô ấy biết điều đó."

Harry ngồi gần đó và uống rượu của mình. Anh trầm ngâm nhìn Leo, ở một mức độ nào đó cố gắng để đánh giá sự chân thành của anh ta, trên tiêu chuẩn đánh giá tính xác thực của mình. "Anh sẽ nhận được gì từ sự sắp xếp này?" Anh hỏi nhẹ nhàng. "Theo tôi hiểu, anh cần phải kết hôn và cho ra đời một đứa trẻ khá sớm. Nếu Cat không thành công trong việc mang thai một đứa con trai, nhà Hathaway sẽ mất tòa nhà Ramsay. "

"Chúng tôi đã sống sót qua nhiều thứ còn tồi tệ hơn việc bị mất một căn nhà đầy máu. Tôi sẽ kết hôn với Marks và chấp nhận những nguy cơ có thể xảy ra. "

"Có lẽ anh đang có những thử nghiệm cho riêng mình," Harry nói, khuôn mặt biểu lộ cảm xúc. "Anh đang cố gắng để xác định xem con bé có khả năng sinh sản không trước khi cưới con bé."

Cảm giác bị xúc phạm xuất hiện ngay lập tức, Leo tự ép mình phải nhớ rằng anh đang đối phó với các mối quan tâm chính đáng của một người anh cho em gái. "Tôi không đưa ra bất cứ lời nguyên rủa nào nếu cô ấy có như vậy hay không," anh nói đều.

"Nếu nó sẽ giải quyết mối quan tâm của anh, chúng tôi sẽ chờ đợi dù lâu như thế nào để làm các thủ tục thừa hưởng đất đai không liên quan. Tôi muốn cô ấy không bị phân biệt. "

"Vậy còn về những gì Cat muốn?"

"Đó là liên quan đến cô ấy. Như để đối phó với Latimer-Tôi đã làm cho anh ta biết rằng tôi đã tận dụng lực đòn bẩy để chống lại hắn ta. Tôi sẽ sử dụng nó nếu anh ta bắt đầu làm rắc rối. Tuy nhiên, cách bảo vệ tốt nhất mà tôi có thể cung cấp cho cô ấy là tên của tôi" Uống xong rượu của mình, Leo đặt chiếc ly trống qua một bên. "Anh biết gì về bà ngoại và dì của cô ấy?"

"Bà già đã chết cách đây không lâu. Còn dì, Althea Hutchins, đang điều hành nơi đó lúc này. Tôi gửi Valentine trợ lý của tôi để kiểm kê tình hình, và ông ta đã trở lại nhìn có vẻ hơi ốm. Rõ ràng trong một nỗ lực để hồi sinh công việc kinh doanh, bà Hutchins biến nó thành một nhà chứa, nơi mà bất kỳ hành động đồi bại nào cũng được phục vụ. Những phụ nữ không may mắn, những người làm việc ở đó, thường quá mệt mỏi để có thể làm việc tại nhà chứa khác "Harry uống nốt ly rượu của mình..

"Và có vẻ như dì ấy đang phát ốm từ những căn bệnh lây lan không cách chữa trị." Leo nhìn anh cảnh giác. "Anh đã nói với Marks điều này chưa?"

"Không, con bé không bao giờ hỏi. Tôi không tin rằng con bé muốn biết. "

"Cô ấy sợ," Leo nói lặng lẽ.

"Về cái gì?"

"Về những gì gần như trở thành của mình. Về những điều Althea nói với cô ấy. "

"Chẳng hạn như?"

Leo lắc đầu. "Cô ấy nói với tôi trong sự tự tin." Anh cười nhạt trước thái độ khó chịu không giấu diếm của Harry. " Anh đã biết đến cô ấy trong nhiều năm, Rutledge- anh đã nói về tên Chúa khi hai người ở với với nhau? Thuế? Thời tiết "Anh đứng và nhặt áo khoác. "Nếu anh bỏ qua cho tôi, tôi sẽ bố trí lại căn phòng."

Harry cau mày. "Ở đây ư?"

“Đúng, vậy còn nơi nào khác nữa?”

“Vậy còn sân thượng anh thường thuê?”

“Nó đóng cửa trong mùa hè. Nhưng ngay cả nếu nó không như vậy, tôi sẽ vẫn ở lại đây “Leo mỉm cười nhẹ..

“Hãy xem xét nó như một cơ hội để trải nghiệm niềm vui của một gia đình gần gũi.”

“Phải chăng đó còn là một niềm vui lớn hơn nhiều khi gia đình đó mang trong mình dòng máu Hathaway,” Harry nói khi Leo rời căn hộ.

Chương 22

“ Có thể Harry đúng trong một số chuyện,” Poppy nói với Catherine khi họ tản bộ quanh khu vườn đằng sau khách sạn. Trái ngược với vẻ ngoài lạnh mạn nhờ những ưu tiên hiện đại dành cho một khu vườn- không hề có một cấu trúc nhất định với vô số những luống hoa mọc lên um tùm, thì vườn hoa của nhà Rutledge lại rất trống lẹ và gọn gàng.

“ Bây giờ là lúc thích hợp cho Harry để anh ấy có thể giới thiệu cô với mọi người với tư cách là em gái anh ấy. Và cũng là lúc để cô được biết với tên thật của mình. Nhân tiện tôi muốn hỏi nó là gì nhỉ?”

“ Catherine Wigen.”

“ Thực sự thì tôi không biết bởi tôi đã quá quen cô với tư cách là quý cô Marks rồi...Nhưng tôi vẫn thích họ Marks hơn.”

“ Tôi cũng vậy. Catherine Wigen đã là quá khứ, một quá khứ đầy khó khăn và đau khổ. Tôi vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc hơn dưới cái tên Catherine Marks.”

“ Hạnh phúc hơn ư?” Poppy hỏi nhẹ nhàng. “ Hay chính xác là nó chỉ giúp cô bớt sợ hãi đôi chút?”

Catherine cười. “ Trong những năm gần đây tôi đã đôi lần được cảm nhận sự hạnh phúc . Tôi cảm thấy yên bình nơi trường học cho dù tôi quá trầm lặng và kín đáo để có thể kết bạn tại nơi đó. Mãi cho đến khi tôi làm việc cho gia đình Hathaway thì tôi mới có cơ hội được chứng kiến những tình cảm mà mọi người dành cho nhau, ngày này qua ngày khác. Và chỉ mới năm vừa rồi thôi, cuối cùng thì tôi cũng được trải nghiệm cái được gọi là niềm vui sống. Cảm giác cho những khoảnh khắc đó thật tuyệt, và tôi không còn trông mong gì hơn nữa.”

Poppy gửi về phía Catherine một ánh mắt biết cười. “Những khoảnh khắc như là...? Họ cùng bước vào vườn hoa hồng đang um tùm trổ hoa cho một không gian đượm hương thơm ngát làm ấm lòng người.

“Như là những buổi tối tại phòng khách, khi mà cả gia đình quây quần nghe Win đọc truyện. Hay khi cùng Beatrix đi dạo. Đôi khi đó là khoảnh khắc của những ngày mưa ở Hampshire khi mà chúng tôi có buổi dã ngoại bên hiên nhà. Và...” Cô đột nhiên ngừng lại, cô lắc đầu bởi sự nhận thức về điều mình sắp nói.

“Và?” Poppy thúc giục trong khi cô dừng lại để chiêm ngưỡng một bông hoa hồng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời và tận hưởng hương thơm ngát của nó. Ánh mắt sắc sảo của cô bỗng phóng ngược lên mặt của Catherine.

Không khó để diễn đạt những suy nghĩ riêng tư của mình, nhưng Catherine phải ép bản thân thừa nhận sự thật không hề thoải mái tí nào. “ Sau khi đức ngài Ramsay bị thương ở vai

trong tòa nhà đổ nát đó...anh ấy đã phải nằm liệt giường và bị sốt vào ngày tiếp theo... và tôi đã ở bên anh ấy hàng giờ đồng hồ. Chúng tôi đã nói chuyện khi tôi may vá, và tôi cũng đã đọc Balzac cho anh ấy nghe.”

Poppy cười. “Chắc chắn rằng anh Leo đã rất thích. Anh ấy tôn thờ văn học Pháp.”

“ Anh ấy đã kể với tôi thời gian anh ấy ở Pháp. Anh ấy nói rằng người Pháp luôn có một giả thuyết kì diệu về những thứ không hay.”

“ Đúng vậy. Khi Leo đi Pháp cùng Win, anh ấy là một người đàn ông hoàn toàn sụp đổ. Cô sẽ không nhận ra anh ấy đâu. Chúng tôi không biết là phải lo lắng cho ai hơn, Win với lá phổi yếu ớt hay là Leo, người luôn muốn tự hủy hoại bản thân.”

“ Nhưng họ đã đều bình an trở về,” Catherine nói.

“ Đúng vậy, cả hai đã an toàn trở về nhà. Nhưng rất khác nhau.”

“ Bởi vì nền văn hóa Pháp sao?”

“ Có vẻ là vậy, và cũng là nhờ vào những cuộc đấu tranh mà họ phải trải qua. Win đã nói với tôi rằng một người sẽ không tiến bộ được nếu mãi ở trên đỉnh núi, người đó chỉ có thể cải thiện được bản thân khi phải nỗ lực leo trên ngọn núi ấy mà thôi.”

Catherine cười khi cô nghĩ về Win người đã phải mang bệnh suốt nhiều năm qua. “ Nghe có vẻ như chính xác người đó là cô ấy,” “ Mạnh mẽ và mẫn cảm.”

“ Leo cũng như vậy,” Poppy nói. “ Chỉ khác đôi chút là anh ấy hơi thiếu tôn kính một chút.”

“ Và hay giễu cợt,” Catherine nói

“ Đúng vậy, hay giễu cợt...nhưng cũng rất khôi hài. Có thể đó là một sự kết hợp kì lạ của những tính cách khác nhau, nhưng như thế mới là anh trai tôi.”

Nụ cười vẫn còn nán lại trên môi Catherine. Trong tâm trí cô là vô vàn hình bóng Leo ...về kiên nhẫn khi anh giải cứu một con nhím bị mắc kẹt trong hàng rào...nét mặt tập trung khi anh thực thi kế hoạch xây dựng một khu nhà mới dành cho các tá điền...rồi khi anh nằm đó với vết thương trên vai, đôi mắt anh nhắm lại trong đau đớn khi anh khế thì thầm rằng anh không thể chịu đựng được nữa. Nhưng cô đã trả lời anh rằng anh không như vậy, rằng anh sẽ vượt qua được.

“Catherine,” Poppy nói lưỡng lự, “khi Leo đến Luân Đôn cùng cô... tôi băn khoăn tự hỏi... tôi hi vọng là có phải hai người sắp sửa hứa hôn phải không?”

“ Anh ấy có cầu hôn tôi,” Catherine thừa nhận, “nhưng tôi...”

“ Anh ấy đã cầu hôn ư? Poppy làm Catherine ngạc nhiên với một cái ôm nồng hậu. “Ồ, thật là tốt khi điều này đã trở thành sự thật! Làm ơn hãy nói với tôi là cô đã nhận lời anh ấy.”

“ Tôi e rằng chuyện này không hề đơn giản như vậy,” Catherine buồn bã nói.

Tâm trạng phấn khởi của Poppy nhanh chóng lắng xuống, một nỗi lo lắng bỗng chốc xuất hiện giữa đôi lông mày thanh tú. “ Cô không yêu anh ấy ư? Nhưng tôi dám chắc với cô rằng rồi cô sẽ yêu anh ấy thôi.”

“ Đó không phải là vấn đề yêu hay không yêu,” Catherine nhăn mặt đầy đau khổ.

“ Hôn nhân không phải dựa trên cơ sở tình yêu hay sao?”

“ Không phải vậy, nhưng ý của tôi là tình yêu cũng không thể giúp con người ta vượt qua một số khó khăn nhất định.”

“ Vậy có nghĩa là cô có yêu anh ấy?” Poppy hỏi đầy chờ mong.

Mặt Catherine đỏ bừng lên. “ Tôi tôn trọng anh ấy.”

“ Và anh ấy luôn khiến cô hạnh phúc, cô đã nói như vậy.”

“ Uhm, vào một ngày nào đó tôi sẽ thừa nhận...”

“ ‘Khoảnh khắc của hạnh phúc thực’ là cách cô diễn tả điều này.”

“ Lạy Chúa, Poppy, tôi cảm thấy như đang bị thẩm vấn vậy.”

Poppy cười. “ Tôi xin lỗi, chỉ là vì tôi rất thích hai người thành một cặp. Vì lợi ích của Leo, của cô và của cả gia đình.”

Giọng nói khô khan của Harry xuất hiện từ phía sau lưng hai người phụ nữ. “ Có vẻ như chúng ta đang có những ý kiến trái chiều phải không tình yêu của anh.” . Poppy quay lại khi chồng cô tiến gần. Harry âu yếm nhìn vợ, tuy nhiên anh vẫn không giấu được sự bận tâm trong lòng. “ Trà và bánh sandwich đã sẵn sàng rồi đó,” anh nói. “ Và mọi tranh cãi cũng xong xuôi rồi. Chúng ta trở lại căn hộ được chưa?”

“ Ai đã thắng vậy anh?” Poppy ranh mãnh hỏi. Và điều này đã lấy được từ phía Harry một trong những nụ cười sáng khoái hiếm thấy. “ Trong lúc chúng anh đang đánh nhau thì một cuộc nói chuyện nhỏ đã làm gián đoạn và không nghi ngờ gì rằng điều đó chẳng tốt một chút nào. Và cũng hóa ra là anh và anh ta đều không biết cách đánh nhau như những quý ông

“ Anh đã tránh né.” Poppy chỉ ra. “ Đó là cách mà một quý ông lựa chọn khi đánh nhau.”

“ Phòng thủ không thực sự là chiến đấu. Nó giống với chơi cờ vua vậy và với nguy cơ bị đâm bất kì lúc nào.”

“ Em vui vì hai người không làm thương nhau,” Poppy nói hồ hởi, “ bởi vì rất có thể hai người sẽ sớm trở thành anh em thông gia của nhau.”

“ Chúng anh vốn đã là thế rồi.”

“ Ý em là mối quan hệ mới sau khi Leo và Catherine lấy nhau cơ.” Poppy quàng lấy tay chồng mình. Harry nhìn Catherine khi họ bắt đầu bước đi. “ Em vẫn chưa quyết định phải không? Về việc kết hôn với Ramsay ấy?”

“ Chắc chắn là chưa ạ,” cô nói thì thầm, và đuổi bước theo họ. “ Đầu em đang quay cuồng. Em cần thời gian để suy nghĩ.”

“ Harry,” Poppy nói, “ khi anh nói với em rằng chúng ta đang có những ý kiến trái chiều, em đã hi vọng rằng anh không phản đối Leo và Catherine lấy nhau.”

“ Trong lúc này,” anh nói và dường như đang cố cẩn trọng với từ ngữ của mình, “ thì anh tin rằng thận trọng là một điều nên làm.”

“ Nhưng anh không muốn Catherine trở thành một thành viên của gia đình em sao?” Poppy bối rối hỏi. “ Cô ấy sẽ nhận được sự bảo vệ từ phía gia đình Hathaway.”

“ Có, anh muốn vậy lắm chứ. Trừ việc Cat bắt buộc phải kết hôn với Leo, và cá nhân anh không hề thấy đây là sự lựa chọn tốt nhất cho con bé.”

“ Em đã nghĩ rằng anh thích Leo,” Poppy phản đối.

“ Anh có như vậy. Và nếu còn quý ông nào trên đời này mà anh thấy hóm hỉnh và đẹp hơn anh ta thì có lẽ là anh chưa gặp được người đàn ông đấy rồi.”

“ Vậy thì sao anh lại phản đối như vậy?”

“Bởi quá khứ không cho thấy bản thân anh ta có thể là một người chồng đáng tin cậy. Cat đã bị phản bội nhiều lần trong cuộc sống rồi “. Âm điệu của anh. Tĩnh táo và nghiệt ngã, anh nhìn Catherine. “Và anh là một trong những người đã thất bại trước em. Anh không muốn em đau khổ như vậy nữa. ”

“Harry,” Catherine nói thiết tha, “anh đang quá nặng nề với bản thân.”

“Bây giờ không phải là lúc để rót mật ngọt vào những sự thật đầy khó chịu”, anh trả lời

lại. "Nếu anh có thể thay đổi quá khứ, anh sẽ quay trở lại và làm như vậy mà không do dự. Nhưng tất cả những gì anh có thể làm là cố gắng sửa đổi, và làm tốt hơn trong tương lai. Và anh cũng sẽ vẫn nói như vậy với Ramsay. "

"Mọi người đều xứng đáng để có một cơ hội thứ hai", Catherine nói.

"Đúng thế. Và anh muốn tin rằng anh ta thay đổi. Nhưng nó vẫn cần phải xem xét ".

" Anh sợ anh ấy sẽ quay trở lại những thói quen xấu ư", Catherine nói.

"Anh ta không phải à người đầu tiên. Tuy nhiên, Ramsay ở gần độ tuổi mà một người đàn ông tìm đến sự ổn định trong cuộc sống. Nếu anh ta tiếp tục cố gắng tránh lệ thuộc vào truy lạc thì anh nghĩ rằng anh ta sẽ là một người chồng tốt. Nhưng cho đến khi anh ta có thể chứng minh bản thân, anh không muốn thử những rủi ro có thể xảy đến với tương lai của em như là vợ của một người đàn ông không có khả năng giữ lời thề. "

"Anh ấy sẽ giữ lời thề , " Poppy khẳng định.

"Làm thế nào để em biết điều đó?"

"Bởi vì anh ấy là một thành viên của gia đình Hathaway."

Harry mỉm cười lại với cô. "Anh ta thật là may mắn khi có em bảo vệ anh ta, em yêu à. Và anh hy vọng rằng em đúng.... "Cái nhìn của anh thoáng dừng lại trên khuôn mặt căng thẳng của Catherine.. "Anh có sai khi ngờ rằng em có cùng mối bận tâm như anh không, Cat?"

"Em cảm thấy khó khăn để tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào.", cô thừa nhận. Và cả ba người bắt đầu lặng im đi trên con rãnh nhỏ hẹp.

"Catherine," Poppy mạo hiểm, "Tôi có thể hỏi một điều đặc biệt riêng tư không?"

Cat gửi một cái nhìn của cô đầy lo lắng, và mỉm cười. "Tôi không thể tưởng tượng bất cứ điều gì riêng tư hơn những gì chúng ta đã thảo luận. Vâng, tất nhiên. "

"Có phải anh tôi đã nói với cô rằng anh ấy yêu cô không?"

Catherine ngập ngừng một lúc lâu. "Không," cô nói, cô nhìn thẳng trên con đường trước mặt. "Trên thực tế, gần đây, tôi nghe anh ấy nói với Win rằng anh sẽ chỉ kết hôn với một người phụ nữ mà nhất định anh sẽ không bao giờ yêu cô ta." trong nháy mắt cô nhìn về phía Harry, người mà thật may là đã không đưa ra bất kì lời nhận xét nào

Poppy cau mày. "Anh ấy không hề có ý như vậy đâu. Leo thường cười và nói về những điều ngược lại với những gì anh ấy thực sự cảm thấy. Thật khó để hiểu thấu anh ấy."

"Đó chính xác là quan điểm của anh," Harry nói với một giọng điệu trung lập. "Thật không bao giờ biết được Ramsay nghĩ gì."

Sau khi Catherine đã ăn một đĩa bánh mì , cô đã đi đến phòng mà Harry đã chuẩn bị cho cô.

" Lát nữa, sau khi cô đã nghỉ ngơi," Poppy nói với cô, "Tôi sẽ gửi một cô hầu xuống với một số quần áo của tôi. Chúng có thể sẽ khá rộng, nhưng tôi sẽ cho đi sửa lại."

"Ồ, tôi cho rằng không cần thiết đâu," Catherine phản đối. "Tôi sẽ gửi thư để nhận những gì tôi để lại Hampshire."

"Cô sẽ cần một cái gì đó để mặc trong thời gian chờ đợi. Và tôi có một số áo mà chưa bao giờ sử dụng. Harry thật là buồn cười quá mức khi nói đến việc mua những thứ đó cho tôi. Bên cạnh đó cô không cần thiết phải mặc những trang phục dành cho phụ nữ độc thân thiếu hấp dẫn như vậy. Tôi đã luôn luôn mong muốn được nhìn thấy cô trong màu sắc đẹp ... màu hồng, hoặc màu xanh ngọc bích ... "Cô mỉm cười với biểu hiện của Catherine. " Cô sẽ được giống như con bướm phương ngôn nổi lên từ cái kén này. "

Catherine đã cố gắng để đáp ứng với sự hài hước, mặc dù các dây thần kinh của cô đã được

xâu thành chuỗi chặt chẽ với sự lo lắng. "Tôi đã thực sự khá thoải mái như một con sâu bướm."

Poppy đi tìm Harry trong phòng với sự tò mò, nơi anh thường đến tĩnh tâm để giải quyết một vấn đề hoặc làm việc ở một nơi nào đó anh không bị quấy rầy. Chỉ mỗi Poppy được phép đến và đi khi cô muốn. Gian phòng chứa đầy các kệ sách nơi đặt những vật kỳ lạ và thú vị, quà tặng từ du khách nước ngoài, đồng hồ và các bức tượng nhỏ và những thứ anh đã thu thập được trong chuyến đi của mình.

Harry ngồi tại bàn của mình trong một chiếc áo sơ mi. Poppy tiến về phía anh, cảm giác của niềm vui lan toả khi cô quan sát những chuyển động của đôi bàn tay, nhớ về sự chuyển động của nó trên cơ thể mình. Harry nhìn lên khi cô đóng cửa lại, anh nhìn chăm chú và chan chứa yêu thương. Xoay chiếc ghế của mình lại, anh giữ lấy cô ở thắt lưng và kéo cô ngồi trên đùi của mình.

Poppy cho hai bàn tay trượt vào mái tóc màu đen sáng bóng của anh, màu nâu đen lụa mượt trượt nhẹ trong những ngón tay cô. "Em có làm anh mất tập trung không?" Cô hỏi khi cô cúi xuống hôn anh.

"Có," anh nói trong miệng cô. "Đừng dừng lại."

Cô cười khúc khích giữa đôi môi của họ, giống như viên đường tan chảy trong tách trà nóng. Nâng đầu anh lên, Poppy đã cố gắng để nhớ lại những gì đã khiến cô đến đây. "Mmmn, không," cô nói khi miệng của anh lướt trên cổ họng cô. "Em không thể nghĩ gì được khi anh làm điều đó. Em định hỏi anh một cái gì đó ..."

"Câu trả lời là có."

Quay lại, cô mỉm cười và nhìn xuống anh, cánh tay cô vẫn còn vòng quanh cổ anh.

"Anh thực sự nghĩ gì về chuyện giữa Catherine và Leo?"

"Anh không chắc chắn." Anh đưa gối với vạt áo trước áo cô, và để ngón tay của mình chạy dọc theo hàng cúc trang trí.

"Harry, đừng giật nó ra", cô cảnh báo, "chúng dùng để trang trí đấy."

"Vậy có lợi ích gì sử dụng những cái cúc vô dụng này?" Anh hỏi và tìm hiểu.

"Chỉ là thời trang thôi mà."

"Vậy thì anh làm sao để cởi chiếc váy này ra?" Kích thích, Harry bắt đầu tìm kiếm cách mở một cách vội vã. Poppy cọ cọ mũi mình vào mũi anh. "Đó là một bí mật", cô thì thầm. "Em sẽ cho anh tìm hiểu sau khi anh nói với em những gì anh định làm với Catherine."

"Những vụ bê bối chỉ biến mất khi người ta quên nó. Mọi cố gắng ngọt ngào chỉ làm hâm nóng ngọn lửa. Anh sẽ giới thiệu Cat như là em gái của anh, giải thích rằng con bé đã đi học tại Blue Maid, và sau đó có một vị trí với gia đình Hathaway như là một người bạn tốt của em và em gái của em."

"Và về tất cả những câu hỏi khó chịu thì sao?" Poppy hỏi. "Chúng ta trả lời như thế nào đây?"

"Trong cách thức của các chính trị gia thì tốt nhất là chúng ta nên cố tình hiểu sai và né tránh."

Cô đồng thuận với nụ cười kín đáo trên môi. "Em cho rằng đó là lựa chọn duy nhất," cô nói. "Vậy còn lời cầu hôn của Leo thì sao?"

"Em có nghĩ rằng Cat nên nhận lời Leo không?"

Poppy gật đầu dứt khoát. "Em không thấy có gì có thể đạt được bằng cách chờ đợi. Không người nào có thể biết người đàn ông của mình là kiểu chồng thế nào nếu không kết hôn với

anh ta. Và sau đó nó đã quá muộn. “

“Người vợ nhỏ bé tội nghiệp của anh,” Harry thì thầm, chạm vào cô, qua những nếp gấp dày trên váy.

“Vậy có là quá muộn với em không?”

“Vâng, vâng, em đã từ bỏ bản thân mình để cả một đời phải chịu đựng những đam mê khoái lạc của anh và cả những cuộc chuyện trò dí dỏm.” Cô thở dài. “Nhưng thế vẫn tốt hơn là làm một phụ nữ độc thân, em phải tự nói với bản thân mình như vậy.”

Harry đứng và kéo cô lên sát lại anh, hôn cô cho đến khi cô thấy chóng mặt và má nóng bừng.

“Harry,” cô vẫn cố chấp, cả khi anh hôn vào bên dưới đáy tai cô, “Khi nào anh sẽ chúc phúc lành cho cuộc hôn nhân của Catherine và anh trai em?”

“Khi con bé nói với anh rằng con bé không quan tâm những gì anh nói,” Anh ngẩng đầu và nhìn sâu vào mắt cô. “Hãy về phòng và chúng ta cùng chọn một lúc nào.”

“Em không buồn ngủ”, cô thì thầm, và anh cười toe toét.

“Anh cũng thế.” với lấy tay cô, anh kéo cô ấy ra khỏi phòng. “Bây giờ về những cái cúc này ...”

Chương 23

Sáng sớm Catherine bị đánh thức bởi một người hầu gái đang đốt lò chuẩn bị bữa sáng. Một trong những niềm vui của cô tại Rutledge là những món ăn ngon được chuẩn bị bởi người đầu bếp tài năng Broussard. Catherine biểu hiện đầy vui vẻ khi nhìn thấy thức ăn trên khay: trà, trứng tươi được phủ trong kem và bên ngoài với pistolettes cuộn nhỏ hình bầu dục, và một đĩa dâu chín mọng.

“Có một tờ giấy được đặt dưới cửa ra vào, thưa cô,” người hầu gái nói. “Tôi đặt nó ở mặt bên của khay.”

“Cảm ơn cô.” Cầm tờ giấy trong khay lên, Catherine cảm thấy một niềm vui mới trời dậy khi nhìn thấy tên mình được viết bằng nét chữ không thể nhầm lẫn của Leo, gọn gàng, nghiêng nghiêng của một kiến trúc sư được đào tạo.

“Rung chuông khi cô hoàn thành bữa ăn, thưa cô, và tôi sẽ chạy lên để dọn nó xuống. Và nếu cô cần giúp thay áo quần hoặc chỉnh trang lại tóc tai, tôi là một người khá tốt trong chuyện đó. “

Catherine chờ đợi cho đến khi người giúp việc rời khỏi mới mở tờ giấy ra. Một chuyến đi chơi bí ẩn đã được lên kế hoạch cho buổi sáng này. Hãy sẵn sàng vào lúc mười giờ nhé. Mang theo giày đi bộ.

Một nụ cười ngụ trị trên khuôn mặt của Catherine. “Chuyến đi chơi bí ẩn”, cô nói và ngó nghiêng nhìn Dodger trèo mình lên giường, chiếc mũi nhỏ bé đang hoạt động khi cậu nhóc phát hiện thức ăn ở gần đó. “Anh ấy thì có thể lên kế hoạch gì nhỉ? Không, Dodger, không được làm phiền bữa ăn sáng của ta. Chú mày sẽ phải đợi cho đến khi ta ăn xong. Ta sẽ vẽ đường thẳng chia chú mày một phần. “

Dường như hiểu được giọng nghiêm khắc của cô, Dodger trườn dài và lăn từ từ, hoàn thành ba vòng trên nệm.

“Và ta không mong đợi đây là một thỏa thuận lâu dài”, Catherine nói thêm, khuấy đường vào trà của cô. “Ta chỉ chăm sóc của chú mày cho đến khi chú mày quay trở lại với Beatrix thôi nhé.”

Cô đã rất đói nên cô ăn mỗi miếng trên đĩa của mình, ngoại trừ các phần nhỏ dành cho Dodger. Những quả trứng đã được chuẩn bị một cách hoàn hảo. Khi cô ăn xong, cô nuông chiều múc một quả trứng vào một đĩa nhỏ cho Dodge, đặt một vài quả dâu ở bên cạnh, và đến đặt nó trên sàn nhà cho cậu nhóc. Hạnh phúc, Dodger chạy vòng xung quanh cô, dừng lại để cô vuốt ve, rồi đi đến ăn nhanh thức ăn của mình.

Catherine vừa mới gội và chải tóc xong thì có tiếng gõ cửa. Đó là Poppy, kèm theo người giúp việc gia đình mà cô đã nhìn thấy trước đó. Poppy mang ít nhất ba chiếc váy trang trí trên tay, trong khi cô giúp việc mang một giỏ lớn đầy với những thứ gồm vớ nữ, ga trải giường, găng tay, và những đồ trang trí khác.

“Xin chào,” Poppy nói vui vẻ, đến đặt chiếc váy trên giường. Liếc nhìn chú chồn ăn trong góc, cô lắc đầu và cười toe toét. “Xin chào, Dodger.”

“Có phải tất cả những thứ này đều là cho tôi?” Catherine hỏi. “Tôi không cần quá nhiều như thế, thật sự đấy-”

“Tôi sẽ buộc cô giữ lấy nó,” Poppy thông báo, “cô thử trả lại một thứ gì đó cho tôi xem. Tôi đã chuẩn bị một vài chiếc quần áo lót mới từ thợ may, và một chiếc áo cooc-xê đời mới- cô còn nhớ chúng không khi chúng ta đến phòng trưng bày áo quần dành cho phụ nữ tại các triển lãm lớn?”

“Tất nhiên.” Catherine mỉm cười. “Làm sao quên được khi một bộ sưu tập đồ cá nhân của một người phụ nữ được trưng bày cho cả thế giới xem như vậy.”

“À, có một lý do tại sao bà Caplin giành được huy chương giải thưởng tại triển lãm. Các loại áo lót của Caplin nhẹ hơn nhiều so với những loại bình thường, và chúng không phải loại là nhỏ, nhọn, mà toàn bộ đều được điều chỉnh cho phù hợp với cơ thể hơn là ép bạn vào một hình dạng không thoải mái. Harry nói với người quản gia của khách sạn, bà Pennywhistle, cho phép người giúp việc nói ra bất kỳ áo quần gì mà người đó muốn mặc để Rutledge có thể sắp xếp được.”

Catherine khẽ ngước mày. “Thật thế sao?”

“Vâng, bởi vì nó cho phép họ tự do hơn trong di chuyển. Và họ có thể hít thở thoải mái. “Poppy nâng lên một chiếc váy màu xanh bọt biển từ giường và cho Cat nhìn thấy nó. “Cô phải mặc cái này trong ngày hôm nay. Tôi chắc rằng nó sẽ phù hợp với cô-chúng ta có cùng một chiều cao, chỉ là cô thanh mảnh hơn, và tôi có đăng ten phù hợp với nó.”

“Cô đang quá hào phóng, Poppy à.”

“Có gì đâu, chúng ta là chị em mà.” Cô gửi Catherine một cái nhìn trêu mếu. “Dù cô có kết hôn với Leo hay không, chúng ta vẫn luôn là chị em. Leo đã nói với tôi về chuyến đi chơi với cô vào lúc mười giờ. Anh ấy có nói cho cô biết cô sẽ đi đâu không?”

“Không, anh ấy nói với cô à?”

“Đúng vậy.” Poppy cười toe toét.

“Ở đâu vậy?”

“Tôi sẽ để anh ấy làm cô ngạc nhiên. Tuy nhiên, tôi sẽ nói rằng chuyến thám hiểm của cô có đầy đủ sự phê duyệt của Harry.”

Sau những nỗ lực kết hợp của Poppy và người giúp việc, Catherine đã mặc một chiếc váy

màu bọt biển nhạt, không phải xanh nước biển, cũng không hoàn toàn là xanh lá cây, mà là sự trộn lẫn giữa hai sắc xanh ấy. Nó vừa khít với cô, váy dài cho đến đầu gối, nơi mà chúng được trang trí bằng những viền ren. Một cái áo phù hợp, được chiết eo hoàn hảo, được trang trí với rìa lụa bóng được pha giữa màu màu xanh lá cây, và xanh xám bạc. Một chiếc mũ nhỏ, gọi cảm được mang vào làm tôn thêm vẻ đẹp của mái tóc cô, vốn đã được búi gọn trong một búi tóc hình thác nước.

Đối với Catherine, người đã quá lâu không mặc bất cứ thứ gì hợp thời trang, thì thành quả trước mắt thật bất ngờ. Cô có thể nhận ra một người phụ nữ khác trong mình, nữ tính và rạng ngời.

“Ồ, quý cô, cô xinh đẹp như các cô gái mà họ vẽ trên những hộp kẹo vậy,” người giúp việc kêu lên.

“Cô ấy nói đúng đấy, Catherine,” Poppy mỉm cười rạng rỡ. “Chờ cho đến khi anh trai của tôi nhìn thấy cô! Anh ấy sẽ hối hận với mỗi từ khùng khiếp mà anh từng nói với cô.”

“Tôi cũng đã nói những điều khùng khiếp với anh ấy,” Catherine nghiêm nghị trả lời.

“Chúng ta đều biết có một lý do đằng sau tình trạng đối đầu giữa hai người,” Poppy nói. “Nhưng chúng ta không bao giờ có thể biết rõ nó là gì. Beatrix đã đúng, tất nhiên.”

“Về cái gì?”

“Đó là cô và Leo giống như một cặp chồn sương vậy với một chút lộn xộn trong tán tỉnh.”

Catherine mỉm cười ngượng ngùng.

“Beatrix rất trực quan.” Poppy nhắm mắt nhìn Dodger lúc này đang cẩn thận liếm phần trứng cuối cùng trong đĩa.

“Tôi đã từng nghĩ Beatrix sẽ lớn lên cùng nỗi ám ảnh của con bé với động vật. Bây giờ thì tôi mới nhận ra đó là cách nào con bé hoạt động. Con bé hầu như không có sự phân biệt giữa động vật và con người. Tôi chỉ hy vọng con bé có thể tìm thấy một người đàn ông sẽ chấp nhận cá tính đấy.”

“Thật là một cách khéo léo để nói về điều đó”, Catherine nói và mỉm cười. “Ý cô là một người đàn ông không phàn nàn về việc tìm thấy một con thỏ trong đôi giày của mình hoặc một con thằn lằn trong hộp xì gà của anh ta phải không?”

“Chính xác.”

“Cô ấy sẽ tìm được người đó,” Catherine đảm bảo. “Beatrix rất đáng yêu, và xứng đáng được yêu thương.”

“Như là cô vậy,” Poppy nói đầy ý nghĩa. Cô đi đến và nhắc chú chồn lên khi nó bắt đầu tiến hành thám thính các thứ có trong giỏ. “Tôi sẽ đưa Dodger đi với tôi trong ngày hôm nay. Tôi sẽ soạn thảo tất cả thư từ trong buổi sáng, và chú nhóc này có thể ngủ trên bàn của tôi trong khi tôi làm việc.”

Chú chồn tiến lại gần Poppy, cười toe toét với Catherine khi nó được mang đi.

Đêm qua Leo đã không muốn để lại Catherine một mình. Anh muốn ở bên cạnh cô ấy, chăm sóc và bảo vệ cô như một kho báu kỳ lạ. Mặc dù Leo đã không bao giờ sở hữu một bản tính ghen tuông, nhưng dường như tình hình hiện tại không phải thế. Anh thực sự cảm thấy khó chịu khi Catherine phụ thuộc vào Harry nhiều như vậy. Nhưng đó là lẽ thường khi cô ấy muốn phụ thuộc vào anh trai mình, đặc biệt là khi Harry đã từng cứu cô khỏi một tình huống nghiêm

trọng và là chỗ dựa duy nhất của cô liên tục trong những năm sau đó cho dù Harry ít khi thể hiện tình yêu hay quan tâm cho tới thời gian gần đây, anh ta là tất cả những gì cô ấy từng có.

Vấn đề là Leo có một mong muốn ám ảnh là được trở thành tất cả của Catherine. Anh muốn cô chỉ là của riêng anh, là người yêu của cô và là người bạn gần gũi nhất, để có biết được tất cả các nhu cầu mật thiết của cô. Để có thể áp thân thể mình lên thân thể khi cô lạnh, để được đặt cốc nước lên môi cô khi cô khát, chà chân cô khi cô mệt mỏi. Để cuốn cô vào cuộc sống của mình theo cái cách trần tục và ý nghĩa nhất.

Tuy nhiên, anh sẽ không tranh giành chiến thắng với cô trong từng cử chỉ, từng cuộc hội thoại, hay trong những niềm đam mê phủ đầy màn đêm. Anh sẽ phá vỡ hàng rào bảo vệ trong cô, loại bỏ những điều cản trở cho đến khi sự phản đối của cô cuối cùng cũng sụp đổ. Điều đó sẽ đòi hỏi sự kiên nhẫn, sự quan tâm và thời gian. Thế cũng được. Cô đáng giá với tất cả những điều đó và có thể là nhiều hơn nữa.

Đến cửa của phòng Catherine, Leo khẽ gõ cửa và chờ đợi. Cô xuất hiện kịp thời, mở cửa và mỉm cười với anh. “Chào buổi sáng”, cô nói với một cái nhìn đầy chờ mong.

Bất kì lời nào anh chuẩn bị nói lập tức biến mất không dấu vết. Cái nhìn của anh lướt từ từ trên người cô. Cô mang trong mình hình ảnh nữ tính tinh tế được vẽ trên những hộp đựng đồ hoặc được trưng bày trong các cửa hàng in ấn. Vẻ đẹp tinh khôi nơi cô làm anh sững sờ, cô giống như một chiếc kẹo ngọt được bao phủ trong một xoắn giấy gọn gàng.

Leo tiếp tục im lặng quá lâu khiến Catherine buộc phải lên tiếng. “Em đã sẵn sàng cho chuyến đi chơi này. Chúng ta sẽ đi đâu vậy anh?”

“Anh không thể nhớ được,” Leo nói và vẫn nhìn chằm chằm vào cô. Anh di chuyển về phía trước như để mang cô trở lại phòng.

Đứng nguyên tại chỗ, Catherine đặt một bàn tay đeo găng lên trước ngực anh. “Em sợ rằng em không thể cho phép anh vào bên trong được, đức ngài của em. Nó sẽ không thích hợp đâu. Và em thật sự hy vọng rằng chuyến đi chơi này, anh đã thuê một chiếc xe ngựa trần thay vì một chiếc khép kín.

“Chúng ta có thể thuê xe ngựa nếu em thích. Nhưng điểm đến của chúng ta chỉ cách một khoảng ngắn, và đi bộ dễ chịu hơn, ngang qua công viên St James’s. Em có muốn đi bộ không?”

Cô gật đầu ngay lập tức.

Khi họ rời khách sạn, Leo đã ở bên lề đường gần nhất. Đi bộ với tay mình khoác trong cánh tay Leo, Catherine nói với anh những gì cô và Beatrix đã đọc liên quan đến các công viên, nơi mà King James đã giữ một bộ sưu tập động vật ở đó, bao gồm cả lạc đà, cá sấu, và một con voi, cũng như rất nhiều những chuồng chim. Điều đó gợi nhắc Leo nói với cô về kiến trúc sư John Nash, người đã thiết kế các trung tâm mua sắm thông qua các công viên. Con đường lớn này đã trở thành nơi tổ chức các nghi lễ hoàng gia bắt đầu từ cung điện Buckingham.

” Kể từ đó mọi người gọi Nash là một kẻ tự phụ,” Leo nói. “Ngạo mạn và quan trọng hóa, những đức tính cần có của một kiến trúc sư có tầm cỡ.”

“Họ đã nói vậy sao?” Catherine có vẻ thích thú. “Tại sao vậy đức ngài của em?”

“Số tiền đáng kinh ngạc đã được dùng cho một công việc quan trọng, và công chúng với một

bản chất thực vô liêm sỉ để có thể tin rằng một thiết kế của ai có đủ xứng đáng để được xây dựng trên một quy mô lớn. Một bức tranh treo trong một bảo tàng nơi mà ai đó sẽ phải cố tìm ra nó, hoặc là cố quên nó đi nếu họ thích. Nhưng không có nhiều điều người ta có thể làm để ngăn ngừa một tòa nhà, và Chúa giúp tất cả chúng ta nếu nó là một điều chướng mắt. “

Cô tập trung và sắc sảo nhìn anh. “Anh có bao giờ mơ ước thiết kế một cung điện lớn hoặc di tích, như ông Nash đã làm?”

“Không, anh không có tham vọng trở thành một kiến trúc sư vĩ đại. Anh chỉ muốn là một người bình thường. Anh thích thiết kế những dự án nhỏ, như là những ngôi nhà dành cho các tá điền vậy. Cá nhân anh cho rằng chúng chẳng kém quan trọng so với những cung điện đâu.” Anh bước chậm lại cho vừa với bước chân cô và đỡ cô bước qua vấp đá bên vỉa hè.

“Khi anh quay trở lại Pháp lần thứ hai, tình cờ anh đã gặp lại một trong những vị giáo sư dạy anh tại viện nghệ thuật Des Beaux trong khi anh đang đi bộ ở Provence. Đó là một ông già rất đáng yêu.”

“Thật là một sự trùng hợp may mắn.”

“Đó là định mệnh.”

“Anh tin vào định mệnh ư?”

Một nụ cười méo mó hiện trên môi Leo. “Không thể không tin được khi mà anh sống cùng với Rohan và Merripen. Em không nghĩ vậy sao?”

Catherine quay người lại và mỉm cười nhìn anh. “Em là một người theo chủ nghĩa hoài nghi. Em tin rằng định mệnh là việc chúng ta là ai và chúng ta tận dụng những cơ hội của mình như thế nào. Tiếp tục đi anh...kể cho em nghe về vị giáo sư đó.”

“Anh đã thường xuyên đến thăm giáo sư Joseph kể từ sau lần gặp mặt tình cờ ấy, cùng vẽ, phác thảo và nghiên cứu trong phòng vẽ của ông ấy.” Anh phát âm theo cách của người Pháp, với trọng âm dồn vào âm tiết thứ hai. Dừng lại, anh mỉm cười trong sự hồi tưởng đầy tiếc nuối. “Anh và ông ấy thường thảo luận qua những ống kính màu xanh lục.”

“Hai người đã nói về điều gì vậy?”

“Thường xuyên là về thuật kiến trúc. Giáo sư Joseph có một cái nhìn rất thuần túy về nó rằng thiết kế một căn nhà nhỏ cũng có nhiều giá trị như một tòa dinh thự vĩ đại vậy. Và ông ấy nói về những thứ ông không bao giờ đề cập đến tại viện Hàn Lâm Pháp; cảm giác của ông về mối liên hệ giữa vật chất và tinh thần...rằng một sản phẩm nhân tạo như một bức tranh, một bản điêu khắc hay một tòa nhà đều có thể cho con người ta những giây phút thăng hoa. Rõ ràng là như vậy. Đó là chìa khóa để mở cánh cửa thiên đường.”

Leo dừng lại khi anh thoáng nhìn thấy biểu hiện hỗn loạn của cô. “Anh đang nói những chuyện chán ngắt phải không. Thử lỗi cho anh nhé.”

“Không, không phải thế.” Họ cứ thế đi bộ trong im lặng trong chùng khoảng nửa phút trước khi Catherine thốt lên, “Em thực sự chưa bao giờ hiểu anh. Anh đang đảo lộn hầu hết những điều em đã nghĩ về anh. Mọi thứ có vẻ đang rối tung lên.”

“Điều đó có nghĩa rằng em đang ngả dần về ý tưởng kết hôn với anh phải không?”

“Không phải vậy,” cô nói khi thấy anh cười toe toét.

“Em sẽ như vậy,” anh nói. “Em không thể mãi kháng cự lại được sức quyến rũ của anh được.”

Anh dẫn cô đi từ công viên đến một con đường phồn hoa với nhiều cửa hàng và cơ sở thương mại.

“ Anh đang đưa em đến những cửa hàng mua sắm phải không?” cô hỏi và nhìn qua những ô cửa cùng các bảng hiệu. “ Một cửa hàng hoa? Hay một cửa hàng sách vậy?”

“ Ở đây,” Leo nói và dừng lại trước một ô cửa. “ Em nghĩ gì về nơi này?”

Cô liếc nhìn tấm bảng hiệu trước cửa. “ Kính thiên văn ư?” cô hỏi trong hoang mang. “ Anh muốn em tìm hiểu về thiên văn học à?”

Leo quay người cô lại và nói. “ Em đọc tiếp đi.”

“ Dịch vụ cung cấp cho doanh trại, trường đua, nhà hát ô-pê-ra, và kính viễn thị, ...” cô đọc to, “ được cấp giấy chứng nhận của đức vua. Được khám mắt bởi giáo sư Henry Schaeffer với những thiết bị hiện đại cho mục đích chữa khỏi thị lực...”

“ Giáo sư Schaeffer là bác sĩ nhãn khoa tốt nhất ở Luân Đôn,” anh nói. “ Nhiều người còn nói là tốt nhất trên thế giới. Ông ấy là một giáo sư thiên văn học ở Trinity và nghiên cứu của ông về những thấu kính đã khơi dậy sở thích của ông dành cho mắt người. Ông ấy đủ tư cách để trở thành một bác sĩ chuyên khoa mắt và ông ấy đã có những thành tựu và bước tiến đáng kể trong lĩnh vực này. Anh đã xin một cuộc hẹn để em có thể gặp ông ấy.”

“ Nhưng em không cần bác sĩ chữa mắt giỏi nhất Luân Đôn,” cô phản đối và cảm thấy bối rối khi Leo đã chuẩn bị rất kĩ cho việc này.

“ Đi nào Marks,” anh nói và dẫn cô tới cửa. “ Đã đến lúc em cần có một chiếc kính thích hợp rồi.”

Nội thất bên trong của cửa hàng rất hấp dẫn, với những dãy kệ đựng kính thiên văn, kính lúp, ống nhòm, dụng cụ kính thực thể, và tất cả các loại kính đeo mắt. Một nhân viên trẻ dễ chịu chào đón và dẫn hai người đến chỗ giáo sư Schaeffer. Giáo sư đã ra rất sớm và thể hiện rất cởi mở và vui tính. Một bộ râu đẹp màu trắng ngự trị trên hai bên má hồng hào, và một bộ ria mép cong lên mỗi khi ông mỉm cười. Giáo sư đã dẫn hai người đi tham quan cửa hàng của ông và dừng lại để chỉ một cái kính thực thể và giải thích cách thức mà chiều sâu ảo ảnh được hình thành.

“ Dụng cụ này phục vụ cho hai mục đích,” giáo sư nói với đôi mắt nhấp nháy sau cặp mắt kính. “ Trước hết, những ảnh lập thể thỉnh thoảng được dùng để trị chứng rối loạn tập trung ở một số bệnh nhân. Và thứ hai, chúng có ích trong việc nâng cao tinh thần cho trẻ nhỏ.”

Catherine đầy thận trọng nhưng vẫn sẵn lòng theo Leo đi cùng giáo sư Schaeffer đến những gian phòng ở đằng sau cửa hàng. Trước đây mỗi khi cô mua kính, các bác sĩ nhãn khoa chỉ đơn giản là đưa cho cô một cái khay đựng những thấu kính và để cho cô thử và cho tới khi nào cô cảm thấy nhìn mọi thứ rõ nhất thì ông ta sẽ tiến hành làm kính mới cho cô.

Tuy nhiên giáo sư Schaeffer lại nhất quyết khám mắt cho cô với một thấu kính mà ông ta gọi là “ phóng đại giác mạc,” sau khi ông nhỏ thuốc nhỏ mắt vào mắt cô để làm giãn các đồng tử. Sau khi tuyên bố rằng không hề có dấu hiệu của bệnh gì hay sự thoái hóa, ông yêu cầu cô đọc chữ cái và số từ ba biểu đồ trên tường. Cô đã buộc phải đọc lại các biểu đồ với những cường độ khác nhau của ống kính, cho đến khi cuối cùng họ đã đạt được một sự rõ ràng gần như là kỳ diệu.

Khi thảo luận về cơ cấu của các thấu kính, Leo đã khiến cả Catherine và giáo sư Schaeffer ngạc nhiên khi anh chủ động lên tiếng. “ Chiếc kính mà quý cô Marks đang sử dụng đây,” Leo nói, “ đã để lại vết hằn trên sống mũi của cô ấy.”

“ Các đường viễn xung quanh cần được điều chỉnh lại,” giáo sư nói.

“ Chắc chắn phải vậy.” Leo rút một mảnh giấy nhỏ từ trong túi áo choàng và đặt nó lên bàn.

“ Tuy nhiên, tôi có một vài ý tưởng khác. Sẽ thế nào nếu cầu kính được thiết kế xa mặt cô ấy hơn một chút?”

“ Anh đang có ý tưởng giống một chiếc kính không gọng sao?” giáo sư hỏi trầm ngâm

“ Vâng, chúng sẽ vừa vặn và thoải mái hơn và cũng rất cố định.”

Schaeffer chăm chú nhìn vào bản phác họa mà Leo vừa đưa cho ông. “ Tôi có thể nhìn thấy là anh đã vẽ những cái gọng kính cong lên. Một điểm rất khác thường.”

“ Tôi có ý định làm cho chiếc kính gắn chắc hơn vào mặt cô ấy.”

“ Vấn đề là ở đây, giữ như vậy để làm gì?”

“ Cô ấy là một người rất năng động. Đuổi theo những con thú, lăn lộn trên những mái nhà, rồi chất đá thành đồng- ngày nào mà cô ấy chẳng làm vậy.”

“ Đức ngài của em,” Catherine nói giọng khiển trách.

Giáo sư mỉm cười khi ông xem xét hình dạng chiếc kính của cô. “ Nhìn vào chiếc kính này thừa cô Marks, ai cũng có thể tin vào những lời khẳng định của đức ngài Ramsay.”

Bộ ria mép cong lên khi ông nói. “ Với sự cho phép của anh, tôi sẽ chỉ dẫn người thợ kim hoàn cùng làm việc với tôi để thiết kế chiếc kính theo như anh đã vẽ.”

“ Hãy làm chúng bằng bạc,” Leo nói. Anh ngừng nói và nhìn Catherine trong một nụ cười ấm áp. “ Và hãy bảo anh ta chạm khắc lên gọng kính. Nhưng phải khiến cho nó thật thanh nhã.”

Catherine lắc đầu ngay lập tức. “ Sự trang trí này quá đắt đỏ và không cần thiết.”

“ Dù thế nào thì mong giáo sư vẫn làm vậy cho tôi,” Leo nói trong khi ánh mắt anh vẫn khóa chặt ánh mắt cô. “ Khuôn mặt của em xứng đáng nhận được sự tô điểm này. Làm sao anh có thể đặt một kiệt tác trong một cái khung tầm thường được, phải không em?”

Cô ném về phía anh một cái nhìn đầy quả trách. Cô không thích và cũng chẳng tin những lời xu nịnh thái quá và cô cũng không hề có ý định tan chảy trước sự dịu dàng quyến rũ của anh. Nhưng Leo vẫn ngoan cố nhìn cô và cười toe toét. Và khi anh ngồi đó nhìn cô với cặp mắt xanh ranh mãnh, cô cảm nhận được trái tim mình thất lại trong ngọt ngào đau đớn, kể đến là cảm giác bị tước đi sự cân bằng. Một cảm giác rất lâu mới có thể dịu bớt. Và dường như cô vẫn không thể đẩy lùi bản thân khỏi mối nguy hiểm ấy được.

Chương 24

Harry Rutledge, ông chủ của một loạt khách sạn ở London đã lên tiếng xác nhận rằng quý cô vẫn được biết đến dưới cái tên Catherine Marks chính là em gái cùng mẹ khác cha của anh và trước giờ vẫn sống bình lặng với tư cách là một người đồng hành cho gia đình của tử tước Ramsay ở Hampshire. Để giải thích vì sao người phụ nữ trẻ này trước đây không được giới thiệu trong xã hội, Rutledge đã nói ra hoàn cảnh xuất thân của cô, cô là con riêng của mẹ anh và một quý ông vô danh. Rutledge đã nhấn mạnh sự đoan trang và tao nhã của em gái mình, và niềm tự hào riêng trong quan hệ họ hàng với một người phụ nữ ông mô tả là “ đáng mến trong mọi lĩnh vực.”

“Thật hãnh diện làm sao!”, Catherine nói nhẹ và đặt những ấn bản của tạp chí the Times xuống. Cô gửi về phía Harry một cái nhìn đầy thương xót. “Và bây giờ các câu hỏi sẽ bắt đầu.”

“Anh sẽ đối phó với các câu hỏi,” Harry nói. “Tất cả những gì em phải làm là cư xử như đã nói ở trên, đoan trang và tao nhã khi mà Poppy và anh đưa em đến nhà hát.”

“Khi nào chúng ta đi?” Poppy hỏi, cắn miếng bánh xốp mật ong cuối cùng.

“Tối mai, nếu em thích.”

Catherine gật đầu, cố gắng để không bị nhìn thấy vẻ khó khăn trước viễn cảnh đó. Mọi người sẽ nhìn chằm chằm, và thì thầm. Phần nào đó trong cô co lại khi nghĩ về việc bị lấy ra làm vật trưng bày. Tuy nhiên, đó là một vở kịch đồng nghĩa với việc sự chú ý của khán giả sẽ tập trung chủ yếu vào hoạt động trên sân khấu.

“Chúng ta sẽ mời Leo chứ?” Poppy hỏi. Cô và Harry đều nhìn Catherine.

Cô cố gắng tỏ ra không quan tâm trong một cái nhún vai, mặc dù không nghi ngờ gì là cô không lừa dối được cả hai người.

“Em có phản đối gì không?” Harry hỏi cô.

“Không, tất nhiên là không. Anh ấy là anh trai của Poppy, và là chủ nhân cũ của em.”

“Và có thể là chồng chưa cưới của em nữa,” Harry thì thầm.

Catherine thoáng nhìn gương mặt anh trai. “Em đã không chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy.”

”Tuy nhiên em đang cân nhắc phải không?”

Trái tim cô thấp thỏm trong lồng ngực. “Em không chắc.”

“Cat, anh không có ý nghĩ là sẽ quấy rầy em về điều này, nhưng cần bao lâu để em cho Ramsay một câu trả lời?”

“Không lâu đâu.” Cat cau mày nhìn xuống cốc trà của mình. “Nếu có bất kỳ hy vọng nào trong việc giữ lại tòa nhà Ramsay, đức ngài Ramsay sẽ phải kết hôn với một người nào đó ngay lập tức.”

Một tiếng gõ cửa nhẹ cho biết sự xuất hiện của người được coi là cánh tay phải của Harry, Jake Valentine. Ông đã mang lại trước mặt Harry một chồng báo cáo hàng ngày của người quản lý, cũng như một vài lá thư. Một trong số đó là gửi đến Poppy, cô nhận lấy nó với một nụ cười ảm áp.

“Cảm ơn, ông Valentine.”

“Không có gì thưa bà Rutledge,” ông nói với một nụ cười và cúi chào trước khi quay đi. Poppy bóc tem và đọc lá thư, đôi lông mày thanh tú của cô càng ngày càng rướn lên khi cô đọc đến dòng thư cuối cùng. “Với tất cả lòng cảm ơn chân thành từ tôi, điều này thật là kỳ lạ.”

Harry và Catherine đều nhìn cô dò hỏi.

“Đó là thư của quý cô Fitzwalter, người mà em quen biết thông qua một số hoạt động từ thiện. Trong thư, cô ấy rất nghiêm túc nhờ em bảo Leo gọi cho quý cô Darwin và nữ bá tước Ramsay, những người đang ở trong thị trấn. Và cô ấy còn cung cấp địa chỉ của ngôi nhà họ đang thuê nữa.”

“Điều này đâu có gì kì lạ”, Catherine nói một cách thản nhiên, mặc dù tin tức này khiến lòng cô tràn ngập xốn xao lo lắng.

”Sau tất cả, một phụ nữ không bao giờ có thể gọi một người đàn ông với bất kì lý do nào, và do đó nó chắc chắn không phải là điều trước đây chưa từng xảy ra khi mà ai đó nhờ quan hệ quen biết để sắp xếp một cuộc hẹn.”

“Đúng vậy, nhưng tại sao quý cô Darwin lại muốn nói chuyện với Leo?”

“Có thể là về các điều khoản thừa hưởng đất đai,” Harry nói với ánh nhìn quan tâm. “Có lẽ cô ta mong muốn cung cấp một số cách thức giảm giá.”

”Em chắc rằng cô ta muốn cho anh ấy một cái gì đó”, Catherine nói vẻ ửn rử. Cô không thể

không nhớ về sự xinh đẹp của cô gái tóc đen Darwin, và họ thật là một cặp đôi nổi bật khi cô ta và Leo nhảy điệu Waltz. "Tuy nhiên, em nghi ngờ cô ấy không có ý định thảo luận về chúng một cách hợp pháp. Đó là một việc cá nhân. Nếu không thì cô ta đã để luật sư can thiệp rồi. "

"Cam và Merripen đều khiếp sợ quý cô Darwin," Poppy vừa cười vừa nói với Harry. "Amelia đã viết rằng mũ của cô đã được làm bằng lông công, cái mà theo người Rom là một điềm nguy hiểm. "

"Trong một số giáo phái của Ấn Độ giáo," Harry nói, "khi những con công khóc đồng nghĩa với mùa mưa bắt đầu, và đó cũng là mùa sinh sản "

" Là mối đe dọa hay là khả năng sinh sản?" Poppy hỏi khô khan. "Ồ, thật thú vị khi được chứng kiến biểu hiện của cô ta "

"Anh không muốn đâu," Leo nói ngay khi được thông báo về sự cần thiết của việc gọi cho quý cô Darwin.

"Điều đó không quan trọng, anh không có sự lựa chọn nào cả," Poppy nói và với lấy áo khoác của anh trai khi anh bước vào căn hộ.

Nhìn thấy Catherine ngồi trong phòng khách với Dodger trong lòng, Leo đã đến với cô. "Chào em," Anh nói, cầm lấy bàn tay của Catherine và đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy. Cảm giác được đôi môi của anh thật ấm áp và mềm mại dưới làn da mình, cô thở dốc.

"Anh có thể không?" Anh hỏi và liếc nhìn chiếc ghế bên cạnh cô.

"Vâng, tất nhiên."

Sau khi Poppy ngồi trên ghế bên cạnh lò sưởi, Leo ngồi bên cạnh Catherine.

Cô không thôi vuốt ve Dodger, nhưng nó không hề dịch chuyển. Một chú chồn đang ngủ và không thể nào đánh thức được khiến người ta có thể dễ dàng nghĩ rằng nó đã chết. Người ta có thể nhắc nó lên, thậm chí còn lay lay nó, như vẫn không thể nào làm nó thức giấc được.

Leo chơi với những cánh tay và đôi chân nhỏ bé của chú chồn, nâng chúng nhẹ nhàng và nhắc thả nó xuống vạt váy cô. Cả hai đều cười khúc khích khi mà Dodger vẫn bất tỉnh.

Catherine phát hiện một loại nước hoa khác thường ở Leo, một mùi hương của thức ăn và cỏ khô và một số loại động vật có mùi hương. Cô đánh hơi tò mò. "Anh có mùi giống như ... ngựa ... sáng nay anh đã cưỡi ngựa phải không? "

"Anh chỉ đến vườn thú," Leo nói và nháy mắt. "Anh đã tham dự một cuộc họp với các thư ký của hội động vật học London, và bọn anh đi thăm các gian hàng triển lãm mới nhất. "

"Vậy có điều gì mới không anh?" Catherine hỏi.

"Một người quen cũ của anh, người mà anh đã theo học, ông Rowland Temple, đã được lệnh của Nữ hoàng để thiết kế một cái chuồng mới giữ đám khỉ đột ở sở thú tuy rằng họ giữ chúng trong những cái lồng nhỏ như vậy không có gì được gọi là đối xử tàn ác. Khi ông ấy than phiền với anh về khó khăn trong việc thiết kế một cái chuồng đủ lớn và an toàn mà không phải tốn cả một gia tài thì anh đã gợi ý ông ta nên đào một con hào. "

"Một con hào?" Poppy lặp lại.

Leo mỉm cười. "Khỉ đột sẽ không qua được khu nước sâu."

"Làm thế nào mà anh biết được điều đó, đức ngày của em?" Catherine hỏi. "Nhờ Beatrix ư?"

"Đương nhiên." Anh nhìn đầy tiếc nuối. "Và bây giờ sau lời đề nghị của anh, có vẻ như anh đã được tuyển dụng như một nhà tư vấn. "

"Ít nhất nếu khách hàng mới của anh có phàn nàn", Catherine nói với anh, "thì anh cũng sẽ

không hiểu những gì chúng nói. “

Leo nở một nụ cười. “Rõ ràng là em không nhìn thấy những gì khỉ đột làm khi chúng cảm thấy không hài lòng “ miệng của anh trở nên méo mó. “Nói cho cùng, anh muốn dành nhiều thời gian của anh với một động vật linh trưởng hơn là trả tiền cho một cuộc gọi đến quý cô Darwin và mẹ cô ta. “

Vở kịch tối hôm đó khá suốt mượt nhưng cũng rất thú vị. Câu chuyện kể về một anh chàng đẹp trai người Nga là người nông dân phần đầu vì một nền giáo dục, nhưng vào ngày cưới của mình, tình yêu đích thực của anh, một cô gái nghèo đã bị tấn công bởi hoàng tử của vùng đất đó, và cô bất tỉnh, và đã qua đời. Trước khi bước qua bên kia thế giới, cô cố về tới nhà mình và nói với chồng chưa cưới của cô những gì đã xảy ra, và rồi người nông dân đẹp trai đã thề phải trả thù gã hoàng tử kia. Những nỗ lực ấy khiến ông mạo nhận một nhà quý tộc trong triều đình, nơi ông đã gặp gỡ một người phụ nữ giống hệt như tình yêu đã chết của mình. Và hóa ra là, đó là người phụ nữ là song sinh của cô gái nông dân bị sát hại, và hơn nữa vấn đề trở nên phức tạp khi mà cô ta đã yêu và có con với vị hoàng tử xấu xa kia.

Sau đó, vở kịch nghỉ giữa giờ.

Thật không may khi sự thích thú của Catherine và của Poppy tới bộ phim đã bị cản trở bởi những nhận xét chẳng mấy mặn mà của cả Harry và Leo, hai quý ông này đã chỉ ra những điểm không đúng trong cái chết đau đớn của người phụ nữ kia

“Anh không có tí lãng mạn nào trong tâm hồn cả,” Poppy nói với Harry.

“Đúng vậy,” anh trả lời nghiêm túc. “Tuy nhiên, anh có điều đó ở một nơi khác“

Cô cười, vươn lên với lấy chiếc cà vạt trắng tinh của chồng mình. “Anh yêu, anh vui lòng mang rượu sâm banh đến cho chúng em chứ? Catherine và em đang khát nước. “

“Anh sẽ đem đến cho em,” Leo nói, đứng và gài nút áo khoác. “Anh cần phải duỗi chân sau một giờ rưỡi trong chiếc ghế nhỏ ngó ngán này. “Anh nhìn xuống Catherine. “Em có muốn đi dạo một lát không? “

Cô lắc đầu, cô cảm thấy an toàn hơn nhiều trong nhà hát này hơn là ra ngoài đi bộ giữa đám đông. “Cảm ơn anh, nhưng em cảm thấy thoải mái ở đây rồi.”

Khi Leo nhìn sang màn cửa ở mặt sau của nhà hát, quả nhiên các hành lang đã quá đông đúc. Một cặp đôi tiến đến và nhiệt liệt chào đón Rutledge. Catherine căng thẳng khi Harry giới thiệu cô với đức ngài và phu nhân Despencer và em gái của quý bà Despencer, bà Lisle. Cô dự kiến một buổi gặp gỡ từ họ, có lẽ là một nhận xét thô bạo, nhưng thay vào đó họ đã xử sự rất lịch sự và hoà nhã. Có lẽ, cô nghĩ, cô nên ngừng chờ đợi điều tồi tệ nhất từ người khác.

Poppy hỏi quý bà Despencer về một trong những đứa con của bà, người đã bị bệnh gần đây, và người phụ nữ liệt kê tất cả các loại thuốc và biện pháp phòng ngừa đã sử dụng cho con trai ốm yếu của họ để có được kết quả tốt. Một nhóm người bước vào nhà hát, chờ đợi lần lượt để nói chuyện với Harry, và Catherine di chuyển để nhường chỗ cho họ. Cô đứng ở phía sau tấm rèm, chờ đợi với sự kiên nhẫn bắt buộc và bước theo dòng người ở hành lang, trong nhà hát bật ra tiếng ồn lớn từ khán giả bên dưới. Những tiếng kêu la và chuyển động không ngừng gây cho cô cảm giác bức mình. Cô cảm thấy ngột ngạt. Cô hy vọng giờ nghỉ sẽ sớm kết thúc.

Khi cô đứng với hai bàn tay chắp sau lưng, cô cảm thấy một bàn tay với được qua các màn cửa và quần quanh cổ tay của cô. Một cơ thể nam tính ép phía sau cô. Một nụ cười cảm động trên môi khi cô tự hỏi liệu Leo có phải đang đùa chơi với cô.

Nhưng những tiếng nói trườn vào tai cô không phải là Leo. Đó là một tiếng nói từ những

con ác mộng của cô.

“Em thật đáng yêu với làn da mịn màng hời con chim bồ câu bé nhỏ của ta.”

Chương 25

Catherine cứng người lại, siết chặt tay nắm, nhưng cô không thể nào thoát khỏi tay của đức ngài Latimer. Hắn xoắn cổ tay đeo găng của cô và tiếp tục nói bằng chất giọng mềm mại.

Choáng váng, Catherine không thể nghe được gì trừ nhịp đập điên cuồng của trái tim mình. Thời gian dường như cứ ngập ngừng, và tiếp tục trôi đi một cách chậm chạp. “Có rất nhiều câu hỏi về em...” hắn ta tiếp tục nói, giọng đậm vẻ kinh thường. “Mọi người đều muốn biết nhiều hơn về cô gái bí ẩn của Rutledge,.. cô ta lương thiện hay xấu xa? Thanh cao hay khiếm nhã? Giàu sang hay nghèo hèn? Có lẽ ta cần phải cho họ những câu trả lời. Cô ta là một cô gái đẹp. Ta sẽ nói với những người bạn tò mò của ta rằng, cô ta được đào tạo bởi một phường bán hoa khét tiếng. Cô ta là một kẻ lừa đảo. Và sự thật bao trùm thì cô ta là một con điếm.

Catherine yên lặng, thở dồn dập. Cô không thể gây lộn trong chuyến đi chơi công khai đầu tiên với tư cách là em gái của Harry được. Bất kỳ xung đột nào cũng có thể dẫn đến chuyện đức ngài Latimer sẽ công khai quá khứ của họ, nó sẽ rất nhanh thôi biến cuộc sống hiện tại của cô thành một đồng đổ nát.

“Tại sao ông không tiếp tục giải thích,” cô thì thầm, “rằng ông là một gã dâm dục bẩn thỉu, người đã cố gắng cưỡng bức một cô gái mới chỉ mười lăm tuổi?”

“Tsk, tsk,... Em cần phải biết nhiều hơn, Catherine. Người ta không bao giờ đổ lỗi cho một người đàn ông chỉ bởi vì niềm đam mê của anh ta. Người ta chỉ đổ lỗi cho người phụ nữ đã kích động họ. Em sẽ không nhận được bất kỳ sự cảm thông nào đâu. Công chúng thường khinh thường những nạn nhân là phụ nữ, đặc biệt là những người hấp dẫn.

“Đức ngài Ramsay sẽ...”

“Ramsay sẽ lợi dụng em và vứt bỏ em, đó là những gì hắn ta làm với tất cả phụ nữ. Chắc chắn em sẽ không cố gắng vô ích hay ngu ngốc nghĩ rằng em khác với những người khác.”

“Ông muốn gì?”, Cô hỏi qua hàm răng nghiến chặt.

“Ta muốn những gì ta đã trả tiền để có được,” hắn thì thầm, “Và ta sẽ có được điều đó. Em không còn sự lựa chọn nào khác đâu, em yêu à. Em sẽ không còn được biết đến với một cuộc sống đáng kính nữa bởi thời gian cùng những tin đồn, em sẽ không có cơ hội được chấp nhận ở bất kì nơi nào cả.”

Các ngón tay cô siết chặt lại và người hành hạ cô đã biến mất.

Sững người, Catherine sẩy chân, ngã vào ghế và cố gắng nhìn nhận lại bản thân mình.

Cô nhìn thẳng về phía trước, không thấy bất kì điều gì, trong khi đó tiếng kêu la trong nhà hát ép tấn công cô từ mọi phía. Cô đã cố gắng để khống chế sự sợ hãi của mình, để đặt một hàng rào xung quanh nó. Cô không thực sự sợ hãi Latimer. Cô ghét hắn ta, nhưng giờ đây hắn ta chắc chắn không còn là mối đe dọa của cô như trước nữa. Cô bây giờ có đủ tiền để sống như cô hài lòng. Cô đã có Harry và Poppy, và người nhà Hathaway.

Nhưng Latimer đã xác định những lo ngại chính đáng của cô với độ chính xác tàn ác. Người ta có thể chống lại một người đàn ông, nhưng không chống lại được với một tin đồn. Người ta có thể nói dối về quá khứ, nhưng sự thật cuối cùng sẽ hiện hữu. Người ta có thể hứa hẹn và

cam kết, nhưng những hứa hẹn như vậy vẫn thường bị phá vỡ.

Cô cảm thấy choáng ngợp trong u sầu. Cô cảm thấy ... nhục nhã.

Poppy ngồi bên cạnh cô, mỉm cười."Gần đến cảnh hai rồi," cô nói. "Cô có nghĩ rằng chàng trai nông dân kia sẽ được trả thù được hoàng tử không?"

"Ồ, chắc chắn rồi," Catherine trả lời, cố gắng để giọng mình thanh hơn, nhưng thay vào đó nó lại nghẹn lại.

Nụ cười của Popy nhạt dần, và cô nhìn Catherine thân mật. "Cô có sao không? Cô trông nhợt nhạt lắm. Có chuyện gì xảy ra à?"

Trước khi Catherine có thể trả lời, Leo đã trở lại kèm theo một khay rượu sâm banh. Một tiếng chuông nhỏ reo lên từ dàn nhạc, truyền phát tín hiệu.Thời gian nghỉ sẽ sớm kết thúc. Như để giúp đỡ cho Catherine, du khách bắt đầu quay trở lại chỗ ngồi, và đám đông ngoài hành lang cũng rút đi.

"Đây rồi " Leo nói và đưa ly sâm banh cho Poppy và Catherine. "Em có thể muốn uống lắm rồi đấy."

"Tại sao?" Catherine hỏi, buộc mình nở một nụ cười.

"Sâm banh sẽ trôi nhanh hơn nhiều trong những chiếc ly này."

Catherine đổ sâm banh vào miệng với sự vội vàng, cô nhắm mắt lại và nuốt trôi ngọn lửa trong cổ họng.

"Anh không có ý nói em phải uống nhanh như vậy," Leo nói, nhìn cô với một nụ cười quan tâm.

Ánh sáng bắt đầu nhạt đi, và khán giả ngồi ổn định.

Catherine liếc nhìn khay bạc nơi chai rượu sâm banh ướp lạnh được đặt. "Em có thể uống một ly khác ko?", Cô thì thầm.

"Không, em sẽ say, nếu em uống nhiều và nhanh như vậy." Leo đã lấy chiếc ly trống rỗng của cô, đặt nó sang một bên, và nắm lấy bàn tay đeo găng của cô trong tay mình. "Nói với anh," anh nói nhẹ nhàng. "em đang nghĩ gì vậy?"

"Để lúc khác," cô thì thầm nói lỏng bàn tay anh. "Làm ơn."

Cô không muốn buổi tối vui vẻ này bị hủy hoại, cũng không muốn tạo cơ hội để Leo tìm ra Latimer tại nhà hát này và đối đầu với hắn ta. Cô không nên và không thể nói bất kì điều gì vào lúc này được .

Nhà hát tối dần và vở kịch lại tiếp tục, mặc dù vậy sự hấp dẫn của câu chuyện cũng không thể giúp Catherine kéo bản thân ra khỏi nỗi đau buốt giá. Cô dán chặt mắt nhìn lên sân khấu, nghe các diễn viên đối thoại như thể họ đang nói tiếng nước ngoài. Tất cả tâm trí cô đang gào thét trong việc tìm ra giải pháp cho tình trạng tiến thoái lưỡng nan của mình.

Nhưng dường như điều đó không còn quan trọng nữa khi mà cô đã biết câu trả lời. Chuyện này không phải lỗi của cô, đó là tình thế mà cô bị đặt vào. Đó là lỗi của Latimer, và Althea, và của bà nội cô. Catherine có thể tự trấn an mình trong suốt phần đời còn lại, nhưng cảm giác tội lỗi, cùng nỗi đau, và hổ thẹn thì vẫn còn đó. Làm thế nào cô có thể thoát khỏi chúng? Cái gì có thể cho cô tự do đây?

Trong vòng mười phút sau đó, Leo liếc nhìn Catherine nhiều lần, cảm nhận rằng có điều gì đó không đúng. Cô đã rất cố gắng để tập trung vào vở kịch, nhưng rõ ràng rằng tâm trí đã bị một số vấn đề áp đảo. Cô trở nên xa cách, không thể gần gũi được, như thể cô được bọc trong băng đá vậy. Cố gắng an ủi cô, anh nắm lấy tay cô một lần nữa, và nhẹ nhàng vuốt dọc bàn tay

đeo găng của cô. Làn da lạnh ngắt của cô làm anh sững sốt.

Leo cau mày và nghiêng người về phía Poppy. " Có chuyện quái quỷ gì xảy ra với Marks vậy?" Anh thì thầm.

"Em không biết", cô quay trở lại bất lực "Harry và em đã nói chuyện với đức ngài và quý bà Despencer, và Catherine đã đi vào bên trong. Sau đó, cả hai chúng em ngồi xuống, và em thấy rằng cô ấy không được khỏe."

"Anh sẽ đưa cô ấy trở lại khách sạn," Leo nói.

Harry, người nghe được đoạn cuối cùng của cuộc trao đổi, cau mày và thì thầm, "Tất cả chúng ta sẽ đi."

"Bất kì ai trong chúng ta đều không cần phải dời đi," Catherine phản đối.

Bỏ qua lời nói của cô, Leo nhìn chăm chăm vào Harry. " Sẽ tốt hơn khi anh ở lại đến cuối vở kịch. Và nếu có ai hỏi về Marks, hãy nói gì đó...như là..sự bốc hơi chẳng hạn."

"Đừng nói cho ai biết em đã bốc hơi," Catherine thì thầm mạnh.

"Sau đó hãy nói rằng tôi đã giữ 'sự bốc hơi' ấy," Leo nói với Harry.

Điều này dường như đã đánh thức Catherine thoát khỏi sự tê liệt của bản thân. Leo thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy một sự rung động trong tâm hồn cô, "Đàn ông không thể tự nhiên bốc hơi được. "Đó là một tình trạng riêng của phụ nữ."

"Tuy nhiên anh có thể làm được điều đó," Leo nói. " Anh cũng có thể biến mất." Anh toan giúp cô đứng dậy.

Harry nhìn em của mình với sự quan tâm. "Đây là những gì em muốn phải không, Cat?" Anh hỏi.

"Vâng," cô nói với vẻ khó chịu. "Nếu em không muốn như vậy thì chắc anh ấy sẽ lại trêu chọc em cho mà xem."

Leo hộ tống Catherine ra ngoài và gọi một chiếc xe ngựa

Khi Catherine tiến gần đến chiếc xe cùng Leo, cô có cảm giác bị theo dõi. Lo sợ Latimer đã theo sau cô, cô nhìn sang trái, nơi đó có một người đàn ông đứng bên cạnh một trong các cột hiên lớn của nhà hát. Thật may mắn cho cô, đó không phải Latimer, nhưng là một người đàn ông trẻ hơn nhiều. Anh ta là cao, gầy yếu, và mặc quần áo tối màu cũ kĩ và một chiếc mũ rách như một kẻ bù nhìn. Anh ta xanh xao, điển hình cho những người dành phần lớn thời gian trong nhà, người có làn da không bao giờ chạm tiếp xúc với ánh mặt trời. Lông mày của anh ta mọc rậm rạp trên khuôn mặt gầy guộc, làn da thì nhàu nhĩ không thích hợp.

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô.

Catherine nhận thức được một cảm giác quen biết mơ hồ. Có phải cô đã nhìn thấy anh ta ở đâu đó trước đây không? Cô không thể nhớ được nơi mà họ có thể đã từng gặp mặt.

"Đến đây," Leo nói và toan dùng bàn tay của mình để giúp cô bước lên.

Nhưng Catherine gần như không nghe thấy anh nói gì, cô bị nắm bắt bởi người lạ đang nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt tối sầm đằng kia.

Leo theo hướng nhìn của cô. "Ai vậy?"

Người thanh niên tiến về phía cô, cởi mũ của mình để lộ một mái tóc đen rậm. "Cô Catherine?" Anh nói lúng túng.

"William," cô nín thở.

"Vâng, thưa quý cô." Miệng anh ta cong lên với một nụ cười trên môi. Anh do dự bước đến và khẽ nhún người cúi chào.

Leo lách vào giữa hai người với dáng vẻ che chở và nhìn Catherine “Ai thế em?”

“Em nghĩ rằng cậu ấy là người em đã một lần nói với anh .. người làm việc tại nhà của bà nội em.”

“Cậu bé sai vật?”

Catherine gật đầu “Cậu ấy chính là nguyên nhân khiến em có thể gửi thư cho Harry ... Cậu ấy đã đưa bức thư của em cho Harry. Đức ngài của em, để em được nói chuyện với cậu ấy được không.”

Gương mặt Leo lộ vẻ không hài lòng. “Em là người đầu tiên nói với anh là một phụ nữ không bao giờ nên đứng và chuyện trò với một người đàn ông trên đường phố. ”

“Bây giờ anh lại muốn chú ý đến nghi thức sao?”, Cô hỏi trong sự khó chịu. “Em sẽ nói chuyện với cậu ấy.”

Thấy được vẻ mặt không đồng ý của Leo, cô hạ thấp giọng, và lén lút cầm lấy tay anh. “Làm ơn đi anh.”

Leo nhượng bộ. “Hai phút,” Anh lăm bầm, nhìn không vui vẻ chút nào. Anh vẫn đứng ngay bên cạnh cô, đôi mắt màu xanh cứ nhìn chằm chằm vào William.

Bị nhìn làm cho sợ hãi, William di chuyển để đến gần với họ. “Cô đã trở thành một quý cô xinh đẹp, cô Catherine, ” anh nói với giọng đậm chất miền nam London . “Nhưng tôi biết đó là cô – khuôn mặt đó, cặp kính đó. Tôi luôn luôn hy vọng cô ổn. ”

“Cậu còn thay đổi nhiều hơn tôi ấy chứ, William,” cô nói, cố gắng nở một nụ cười. “Làm thế nào mà cậu lại cao đến thế? Cậu vẫn còn ... làm việc cho bà nội của tôi chứ? ”

Cậu ta lắc đầu và mỉm cười một cách buồn bã. “Bà ấy đã mất ngày hai năm trước đây, thưa cô. Bác sĩ nói rằng trái tim bà đã ngừng đập, nhưng các cô gái ở đó vẫn không tin được, vẫn cho rằng bà chưa hề chết.”

“Ồ,” Catherine thì thầm, mặt cô tái nhợt và cứng nhắc. Tất nhiên điều này đáng được mong đợi. Bà cô đã bị bệnh tim trong nhiều năm. Cô nghĩ rằng bản thân nên cảm thấy nhẹ nhõm bởi tin tức này, nhưng thay vào đó cô chỉ cảm thấy ớn lạnh. “VẬY ... dì của tôi? Althea vẫn còn ở đó chứ? ”

William liếc một cái cẩn trọng. “Cô ấy chính là bà của bây giờ,” cậu ta thấp giọng nói.

“Tôi làm việc cho cô ấy, công việc lật vật, giống như tôi đã làm cho bà nội của cô. Nhưng mọi chuyện đã khác, nó tồi tệ hơn nhiều. ”

Một cảm giác ứa nghẹn xuất hiện trong cổ họng cô. Thật không công bằng khi cậu ấy bị mắc kẹt trong một cuộc sống như vậy, không có đào tạo hay giáo dục để anh ta có đủ khả năng cho bất kỳ sự lựa chọn nào khác. Cô sẽ gặp riêng Harry và hỏi xem có việc làm nào cho William tại khách sạn không, một việc gì đó mà có thể cho cậu ấy đến một tương lai tốt. “Dì tôi có khỏe không?” Cô hỏi.

“Ồm yếu, thưa cô.” Khuôn mặt gầy gò của cậu ta đã bừng tỉnh. “ Bác sĩ nói cô ấy có một căn bệnh tâm dục vài năm trước...nó đã di căn từ xương lên não. Giờ đây dì cô rất hay đau đầu .Và cô ấy cũng không thể nhìn thấy rõ ràng. “

“Tôi rất tiếc,” Catherine thì thầm, cố gắng để tỏ vẻ thương xót, nhưng thay vào đó là nỗi sợ hãi ngày càng tăng trong cô. Cô đã cố gắng khống chế bản thân để đặt câu hỏi nhiều hơn nữa, nhưng lại bị gián đoạn bởi Leo.

“VẬY là đủ rồi,” anh nói. Người đánh xe đang đợi.”

Catherine gửi cho người bạn thời thơ ấu của mình một cái nhìn khó khăn. “Có điều gì tôi có

thể giúp đỡ cậu không, William? Cậu có cần tiền không? “Cô ngay lập tức lấy làm tiếc về những câu hỏi của mình. Xấu hổ và bị xúc phạm bởi niềm tự hào trên mặt anh. Nếu có nhiều thời gian hơn và trong một hoàn cảnh khác thì chắc chắn cô sẽ có thể có nhiều cách tốt hơn để hỏi.

William lắc đầu cứng nhắc.” Cô không cần bận tâm, thưa cô.”

“Tôi ở tại khách sạn Rutledge. Nếu cậu muốn gặp tôi, nếu có cái gì đó tôi có thể-”

“Tôi sẽ không gặp khó khăn nào đâu, cô Cathy. Cô luôn luôn tốt với tôi. Cô mang thuốc cho tôi bị bệnh, cô còn nhớ không? Bước vào nhà bếp nơi tôi ngủ, và bảo tôi nhận một trong những tấm chăn từ giường của cô. Cô ngồi trên sàn nhà và chăm nom tôi —”

“Chúng tôi phải đi,” Leo nói và ném một đồng xu lại cho William.

William bắt lấy nó giữa không trung. Cậu ta hạ thấp nắm đấm, và nhìn Leo với vẻ mặt oán giận, khuôn mặt trở nên khó coi. Khi cậu ta nói, giọng trở nên cường điệu. “Fank you, guvnah.” (Noly: Cái guvnah thì ta chịu, search mãi ko được, còn Fank you = thank u + f*ck u >.<, kiểu như là cảm ơn đến đấy ^^ => ghét tên William này quá, chắc chắn có mưu mô gì =.=)

Leo nâng tay cô để giúp cô lên xe ngựa. Ngay khi cô ổn định trong chỗ ngồi chật hẹp và nhìn ra ngoài một lần nữa thì William đã đi rồi.

Chỗ ngồi trong xe khá nhỏ so làn váy của Catherine khiến cho lớp vải lụa được sắp xếp như những cánh hoa hồng tung bay trên đuôi của Leo.

Nhìn chăm chăm vào nét mặt nghiêng nghiêng của cô, Leo nghĩ rằng cô đang rất tức giận.

“Anh không cần phải lời em đi như thế,” cô nói. “Anh đã thô lỗ với William.”

Anh nhìn cô không chút ăn năn. “Không nghi ngờ rằng sau này, khi nhắc lại, anh sẽ vẫn cảm thấy khó chịu về điều này.”

“Có một số những điều em vẫn muốn hỏi cậu ấy.”

” Anh chắc chắn rằng có nhiều điều cần được biết về những căn bệnh mắc phải từ khu nhà chứa ấy. Hãy tha thứ cho anh nếu tước đi của em sự giác ngộ trong một cuộc trò chuyện như vậy. Anh có cần phải để cho hai người bạn hồi tưởng về những ngày xưa tốt đẹp nơi nhà chứa, trong khi em đang đứng ngoài đường không. ”

“William là người đáng yêu nhất ở đó”, Catherine nói lạnh lẽ. “ Cậu ấy xứng đáng có được nhiều điều tốt hơn trong cuộc sống này. Cậu ấy đã phải làm việc nặng từ lúc mới chập chững biết đi, làm sạch giày dép và bùng xô nước nặng lên và xuống cầu thang ... cậu ấy không có gia đình, không có giáo dục. Anh không có sự đồng cảm nào cho những người có hoàn cảnh không may mắn sao? ”

“Trên đường phố vẫn đầy những người như vậy. Anh sẽ làm những gì anh có thể giúp cho họ trong Quốc hội, và anh sẽ quyên tiền cho tổ chức từ thiện. Có, anh có đồng cảm với họ. Nhưng vào lúc này anh đang quan tâm đến em nhiều hơn bất kì trường hợp không may mắn nào khác. Và anh có một vài câu hỏi cho em đây, trước tiên : Cái quái gì đã xảy ra tại nhà hát vậy? ”

Khi Catherine có dấu hiệu không trả lời, anh nhẹ nhàng xoay mặt cô về phía anh và buộc cô phải nhìn vào anh. “ Nói đi em.”

Cô căng thẳng nhìn anh. “Đức ngài Latimer đã tiếp cận em.”

Leo nheo mắt lại, bàn tay anh rơi xuống từ cầm cô. “Trong khi em đang ở trong nhà hát sao?”

“ Vâng. Harry và Poppy đã không nhìn thấy Latimer nói chuyện với em qua bức màn phía sau nhà hát. ”

Lòng Leo tràn ngập cơn thịnh nộ. Trong giây lát anh không tin bản thân có thể nói bất kì điều gì. Anh muốn quay trở lại và giết tươi gã con hoang đó. “Gã đã nói gì?” Anh hỏi.

“Sự thật là em là gái bán hoa. Và là kẻ lừa đảo.”

Leo đã không biết rằng mình đã nắm chặt cho đến khi cô cau mày. Bàn tay của anh nói lảng ngay lập tức.

“Anh xin lỗi vì đã để em phải chịu đựng điều đó”, anh ép mình nói. “Anh không nên rời khỏi em. Anh đã không nghĩ rằng hắn ta sẽ tiếp cận em sau những cảnh báo đó.”

“Em nghĩ rằng hắn ta muốn làm rõ rằng hắn ta không bị anh đe dọa.” Cô nói trong hơi thở không ổn định “Và em nghĩ rằng nó làm tổn thương niềm tự hào của hắn ta từ những năm trước đây khi mà hắn không nhận được thứ hắn trả tiền để có. Có lẽ em sẽ đưa cho hắn ta số tiền mà Harry đưa cho em, và có thể đủ để làm cho hắn ta để em yên. Để giữ im lặng về em.”

“Không, đó sẽ chỉ là điểm đầu cho một series tổng tiền sắp tới, và Latimer sẽ không bao giờ giữ im lặng. Nghe anh này, Cat ... Harry và anh đã thảo luận làm thế nào để xử lý vấn đề này. Nó đủ cho thấy rằng trong một vài ngày tới, Latimer sẽ tìm thấy mình ở một vị trí không mong muốn chút nào, hoặc là hắn ta sẽ bị bỏ tù, hoặc là phải bỏ trốn khỏi đất nước này.”

” Về tội gì cơ?” Cô hỏi với đôi mắt mở rộng.

“Có một danh sách dài để lựa chọn,” Leo nói. “Hắn ta dường như đã làm rất nhiều việc. Và anh sẽ không cho em biết hành vi phạm tội cụ thể, bởi vì nó không thích hợp để nói cho một phụ nữ nghe.”

“Anh có thể làm cho hắn ta rời khỏi nước Anh? Thật chứ?”

“Đúng vậy.”

Anh cảm nhận được cô đã thư giãn một chút, vai cô thả lỏng.

” Đó sẽ là sự cứu rỗi linh hồn,” cô nói. “Tuy nhiên ...”

” Chuyện gì vậy em?”

Catherine nghiêng mặt thoát khỏi cái nhìn tìm kiếm của anh.

“Nó không thực sự quan trọng. Vì những gì hắn ta nói suy cho cùng cũng là sự thật. Em là một kẻ lừa đảo.”

“Đừng hạ thấp mình quá. Em là một quý cô đứng đắn và lịch sự, em có một sức hút không thể cưỡng lại dành cho những con chồn sương. Em là một người đáng tin cậy.”

“Không phải với tất cả chồn sương. Chỉ mỗi Dodger thôi.”

“Bằng chứng là hương vị tuyệt vời của Dodger.”

“Anh đừng cố gắng quyến rũ em nữa”, cô thì thầm “Không có gì khó chịu hơn việc một người nào đó cố gắng làm cho người khác cảm thấy tốt hơn khi mà cô ta thực sự muốn đâm mình đau.”

Leo quay trở lại một nụ cười. “Anh xin lỗi,” anh nói với sự hối hận. “Đi về nhà và tiếp tục đâm mình. Em đã làm như vậy suốt cho đến khi bị anh làm gián đoạn.”

“Cảm ơn anh.” Cô thở dài và chờ đợi một thời điểm để... “Tức thật”, cuối cùng cô cũng nói, “Em không thể làm điều đó bây giờ.” ngón tay của cô đan vào tay anh, và anh nhẹ nhàng vuốt dọc đôi bàn tay mịn màng của cô

“Em muốn thay đổi một cái gì đó”, Catherine nói. “Em không bao giờ là một cô gái bán hoa tham vọng cả.”

“Vậy em đã mong muốn điều gì?”

“Được sống ở một nơi yên bình, và được an toàn.”

“Đó là tất cả sao?”

“Vâng, đó là tất cả. Nhưng em chưa từng cố gắng để làm được điều đó.”

“Kết hôn với anh,” Leo nói với cô, “và em có thể có được cả hai điều đó. Em sẽ được an toàn, và chúng ta sẽ sống ở Hampshire. Và em sẽ có anh, điều này quan trọng hơn cả.”

Cô cười một cách miễn cưỡng “Đức ngài của em, em không tin rằng anh thật lòng muốn kết hôn cùng em.”

” Anh muốn em kết hôn với anh để giúp anh không còn cảm thấy nuối tiếc điều gì nữa,” anh nói và đó là sự thật.

” Thật không tốt cho bản thân anh khi cứ lêu lổng như vậy. Và em vẫn thường xuyên cần nhàn anh về điều đó.”

Cô ném về phía anh một cái nhìn tức tối. ” Thời gian gần đây em không có nói anh như vậy nữa.”

” Vậy chúng ta hãy cùng về phòng em. Và hãy để anh làm bất kì điều gì anh muốn với em. Và em cũng có thể...thử cố gắng cự tuyệt anh.

“Không”

“ Đấy, em nhìn thấy chưa? Em đã mài dũa những kỹ năng của mình rồi. ”

Leo chỉ đạo lái xe để đưa họ vào ngõ cạnh chuồng ngựa phía sau khách sạn. Nó là một cách kín đáo hơn nhiều để đi vào khách sạn mà không phải đi qua phòng đợi. Họ đi lên cầu thang và dọc theo hành lang dẫn đến phòng của Catherine. Khách sạn yên tĩnh lạ thường, giờ này tất cả mọi người, hoặc đã ra ngoài theo đuổi các cuộc vui, hoặc đã chìm vào giấc ngủ.

Khi họ đến cửa phòng, Leo chờ đợi khi Catherine tìm kiếm chìa khóa trong túi lụa dẹt kim cô đã thắt vòng quanh cổ tay.

” Để anh,” Leo nói khi cô đã tìm thấy chìa khóa. Anh lấy nó và mở cửa.

“Cảm ơn anh.” Catherine đã lấy lại chìa khóa và quay sang đối mặt với anh ở ngưỡng cửa.

Leo nhìn xuống mặt cô, đọc những cảm xúc thoáng qua trong mắt cô. Đó là sự tuyệt vọng, sự cự tuyệt cùng niềm khao khát. “Mời anh vào đi”, anh nói nhẹ nhàng.

Cô lắc đầu. “Anh phải đi. Thật không đứng đắn khi anh đứng ở đây đâu.”

“Đêm vẫn còn sớm. Em sẽ làm gì trong đó, một mình?”

“Ngủ.”

“Không, em sẽ không. Em sẽ trần trọc và lo lắng về những cơn ác mộng”

Biết rằng mình đã ghi điểm, Leo thừa thắng xông lên. “Hãy để anh vào.”

Chương 26

Leo đứng ở cửa ra vào và hờ hững giật mạnh găng tay của mình ra như thể anh đang có tất cả thời gian trên thế giới này. Catherine khô miệng nhìn anh. Cô cần anh. Cô cần được anh ôm trong vòng tay và an ủi cô, và anh biết điều đó. Nếu cô cho phép anh vào phòng mình, sẽ không khó để tưởng tượng những điều sắp xảy ra.

Cô giật mình bởi những âm thanh đến từ cuối hành lang. Vươn tay ra một cách vội vã, cô nắm lấy vạt áo khoác của Leo, kéo anh qua ngưỡng cửa, và đóng lại. Khi cả hai đã an toàn trong phòng. " Suyt," cô thì thầm.

Leo vòng tay qua hông cô, ép cô dựa vào cửa " Em biết làm thế nào để khiến anh im lặng mà."

Âm thanh to hơn khi những bước chân đến càng gần. Mỉm cười nhìn khuôn mặt căng thẳng của cô, Leo nói trong một giai điệu hoàn hảo, "Marks, anh tự hỏi-"

Cô hít một hơi bực tức và quyết định ngăn anh lại bằng chính miệng mình, cô vươn người lên và hôn anh. Leo lập tức rơi vào trạng thái biết ơn sâu sắc, anh hôn cô với niềm vui thích và sự đam mê đậm sâu. Ngay cả dưới lớp quần áo thanh lịch , cô vẫn có thể cảm nhận được sức nóng và sự cương cứng nơi anh. Tuyệt vọng ,cô lóng ngóng dò dẫm quần áo của anh, cô luồn tay mình vào dưới áo khoác của anh, nơi nhiệt độ cơ thể của anh đã tăng lên.

Những âm thanh rên rỉ bật ra giữa đôi môi họ. Lưỡi của anh đã tiến sâu quăn lấy lưỡi cô, và cô cảm nhận được niềm vui nhẹ nhàng lan tỏa. Đôi chân của cô như bị đi mất sức mạnh , cô không còn giữ được sự thăng bằng nữa. Kính đeo mắt của cô bị lệch đi và bị kẹt giữa khuôn mặt của hai người. Leo vươn tay để gỡ chúng ra một cách cẩn thận. Anh để nó vào túi. Với sự chậm chạp cố ý, anh dứt chìa và khóa cửa lại. Catherine sững người, thân thể cô đang bị giằng xé giữa mong muốn và sự tự trách.

Trong bóng tối yên lặng, Leo đã tiến đến và thấp đèn. Một tiếng kêu kèn kẹt và diêm đã được đánh... một sự ấm nóng nhen nhóm. Catherine chớp mắt khi có một bóng hình nghiêm nghị lướt qua, anh đang ở trước mặt cô. Cô cảm thấy đau nhức vì anh, nó khiến cô không kiềm chế được và siết chặt cơ thể mình vào anh. Một thoáng run rẩy đi qua khi cô nghĩ về cách anh lấp đầy mình, cảm giác ngọt ngào khi anh ở trong cô.

Một cách mù quáng, cô đã quay người lại, để anh có thể cởi hàng cúc găng tay ở mặt sau áo. Các thớ vải thắt chặt trên khuôn ngực đầy đặn khi anh siết chặt đằng sau áo. Với một loạt chuyển động khéo léo, cuối cùng quần áo được cởi lỏng và trượt xuống thấp.

Cô cảm nhận được một đôi môi mềm mại lướt trên gáy cô, một sự ấm áp thú vị thoảng qua. Anh đẩy chiếc váy trượt trên eo cô. Cô di chuyển để giúp anh và thoát khỏi đồng áo váy màu hồng lụa. Xoay cô lại một lần nữa, Leo lần lượt hôn lên từng bờ vai cô

"Thả tóc em xuống." Hơi thở của anh phả trên làn da khiến cô không khỏi rùng mình.

Catherine vâng lời kéo những chiếc khuy gài từ mái tóc của mình, cất chúng trong một gói nhỏ. Sau khi đặt chúng trên bàn trang điểm, cô đã đi đến giường và leo lên nệm, chờ đợi một cách căng thẳng khi anh cởi bỏ quần áo. Cô cảm nhận được sự bức thiết của việc tiếp tục được đeo kính khi cô nhìn chăm chăm vào thân hình mờ ảo hấp dẫn của anh, những vùng sáng và tối đối lập trên làn da anh.

“Đừng nheo mắt như vậy, em yêu. Em sẽ khiến cho mắt mình đau nhức đấy. “

“Em không thể nhìn thấy anh.”

Anh đến gần bên cô, mỗi đường nét trên cơ thể anh đều toát ra vẻ nam tính khó cưỡng. “Thế này em đã nhìn rõ chưa?”

Cô nhìn chăm chăm vào người anh. “Chỉ một số bộ phận thôi.”

Leo cười khàn khàn, anh bò lên giường, bao phủ cơ thể cô và dồn trọng lượng cơ thể lên cánh tay của mình.. Bụng của hai người ép chặt vào nhau, hạ thể đang cương lên của anh tìm đến với thân thể sẵn sàng đáp trả anh của cô.

“Thế bây giờ thì sao?” Leo thì thầm. “Anh đã đủ gần chưa?”

“Hầu như,” cô cố gắng nói, nhìn chăm chăm vào mặt anh. Cô nói giữa hơi thở không đều. “Nhưng không hoàn toàn ...”

Leo cúi xuống hôn đôi môi cô, anh khóa chặt miệng cô trong một ngọn lửa tình rực cháy. Cô đánh mất chính mình trong đó nụ hôn đó, một nụ hôn yêu cầu và đòi hỏi. Anh nhẹ nhàng tìm kiếm và đáp ứng sự tiến bộ nhút nhát của cô. Lần đầu tiên cô chủ động trêu ghẹo anh ,và cảm nhận được sự ngạc nhiên đến choáng váng trong phản ứng của anh.

Với một âm thanh rì rạc, Leo với lấy gấu áo của cô. Kéo áo lên, anh giúp Catherine cởi nó qua khỏi đầu. Anh cởi dây áo cô trong sự tra tấn chậm chạp, anh lướt nhẹ tay mình dọc cơ thể cô, nói lỏng lớp vải muslin mỏng manh xuống hông cô. Găng tay và vớ cũng từ từ được cởi ra khiến Catherine trở nên trần truồng trước mắt anh.

Thì thầm gọi tên anh, Catherine vòng tay quanh cổ anh và cố gắng để kéo anh xuống với cô một lần nữa.

Anh ấn miệng mình vào tai cô, môi anh nhấp nháp, chơi đùa với thùy tai mềm mại trước khi anh thì thầm, “Cat..Anh sẽ hôn dọc cơ thể em, trượt xuống rồi lại ngược trở lại. Anh muốn em nằm im để anh mặc anh làm những gì anh muốn. Em có làm được không?”

“Không,” cô nói thiết tha, “Em thật sự không nghĩ vậy.”

Leo quay mặt đi trong giây lát. Khi anh nhìn lại cô, đôi mắt anh lấp lánh với niềm vui thích. “Đó thực sự chỉ là một câu hỏi tu từ thôi.” (Noly: Trùi ui, anh thật trơ tráo^^)

“Một câu hỏi tu từ có câu trả lời rõ ràng”, cô cho rằng, “và những gì anh đang yêu cầu là không-”

Cô nghẹn giọng, cô không thể nói cũng chẳng có thể nghĩ gì khi cảm nhận được anh đang hôn lên cổ cô. miệng anh ấm nóng và thật dịu dàng, chiếc lưỡi thì mềm như nhung. Anh tiếp tục tùy ý hôn dọc cánh tay của cô và dừng ở hõm cổ tay, vuốt ve mạch đập rộn ràng dưới làn da mỏng manh. Mỗi inch trên cơ thể cô căng tràn với cảm nhận anh đang rất gần cô cùng những gì anh đang làm.

Miệng anh không dừng lại ở đó mà tiếp tục chạy dọc cánh tay để tiến tới đôi gò bồng đảo đang phập phồng của cô, những dấu hôn để lại cho làn da cô những vết ửng đỏ và ẩm ướt. Anh hôn xung quanh đỉnh hồng mềm mại mà không chạm vào chúng, cho đến khi cô cảm thấy một tiếng rên lên trong cổ họng mình. “Đức ngài của em, làm ơn,” cô thở hổn hển, tay cô luồn vào

mái tóc của anh, cố gắng để hướng dẫn anh.

Anh phản đối, nắm cổ tay cô và kéo chúng trở lại bên cô. " Em không nên di chuyển", anh nhẹ nhàng nhắc nhở cô "Hay là em muốn anh làm lại từ đầu?"

Cô nhắm mắt lại và nằm đó với vẻ im lặng buồn phiền, ngực cô thở phập phồng. Leo cười nhẹ nhàng, miệng anh trở về an ủi ngực cô. Cô khóc nức nở khi cảm nhận được đôi môi anh đang lướt nhẹ trên đỉnh hồng e ấp kia. Từ từ miệng anh mở ra và ngậm lấy chúng, và anh bắt đầu mút. Sức nóng lan toả bụng cô, không biết từ lúc nào cô đã nâng hông lên cao khỏi tấm nệm. Bàn tay anh xoa nhẹ bụng cô và khẽ vẽ một vòng tròn êm dịu lên đó nhưng cũng rất nhanh ép cô xuống.

Cô không thể nằm bất động khi mà Leo cứ không thôi dầy vò cô, anh thật khéo léo kích động cô nhưng rồi chỉ để lại cho cô sự nhức nhối. Bản thân cô không thể chịu đựng được nhưng anh cũng không cho cô đường lui. Anh lại hôn dọc bụng cô, nhưng lần này anh liếm rồi thổi nhẹ vào rốn cô. Cô trở nên yếu ớt, người đổ đầy mồ hôi khiến tóc cô trở nên ướt át, cơ thể cô bị anh tra tấn với niềm khoái cảm căng tràn nhưng cũng là nỗi đau đớn trong tuyệt vọng.

Miệng anh nhẹ nhàng lướt dọc vùng da thịt mềm mại và yếu ớt giữa hai đùi cô, lưỡi anh thật dịu dàng chơi đùa ở mọi nơi trừ nụ hoa ướt át đang tràn ngập rung động.

" Leo, cô thở hổn hển. " Anh thật...không...tốt."

" Anh biết," anh nói. " Mở rộng chân em ra nào."

Cô rùng mình nhưng vẫn vâng lời anh và để anh hướng dẫn cô mở rộng bản thân trong tư thế không thể mờ ám hơn được nữa. Anh dùng miệng mình theo cái cách khuấy động nhất và làm cô tức điên lên...anh "nhắm nháp" dọc cặp đùi thon thả của cô, anh dừng lại và thám hiểm hõm sau chân cô, không kiềm chế được anh hôn tới tấp xung quanh mắt cá chân cô, rồi lại lười nhác mút từng ngón chân cô. Cô cố nuốt xuống từng tiếng rên rỉ van xin cùng sự nôn nóng đến tột cùng.

Sau một lúc, Leo cuối cùng cũng trở lại cổ cô. Catherine khẽ mở rộng chân mình, cô khao khát được có anh ở trong mình, nhưng thay vào đó anh lại cuốn lấy bụng cô. Cô thút thít trong cơn tuyệt vọng.

" Thật là một cô gái thiếu kiên nhẫn.Tay anh nhẹ nhàng xoa dịu hạ thể của cô, đồng thời trượt vào vùng lãnh địa lần nữa.

" Ở đây, bây giờ em có thấy dễ chịu không?"

Cô cảm nhận được anh đang tách vùng da thịt căng phồng của mình. Cơ thể cô cứng lại trong niềm hạnh phúc khi những ngón tay anh tiến vào trong cô, trượt vào nơi ẩm ướt ấy. Những ngón tay ấy ở thật sâu, thật sâu và đôi lúc lại cong lên trên ghẹo cô, cùng lúc ấy anh cũng hôn dọc xương sống cô. Cô thấy bản thân bấu chặt lấy tay anh và thở hổn hển trong cơn khoái cảm. Gần hơn...gần hơn nữa...nhưng dường như cực khoái vẫn lung linh, mờ ảo ngoài tầm với.

Cuối cùng Leo cũng quay lưng cô lại, thân thể anh trở nên cương cứng và đổ đầy mồ hôi, và cũng nhờ đó mà cô nhận ra rằng anh cũng phải trải qua cơn tra tấn đến cực hạn như cô. Anh đặt tay cô cố định trên đầu và căng chân cô ra. Trong khoảnh khắc cô cảm nhận được cơn hoảng loạn thấp sáng trong nỗi niềm tuyệt vọng khi chứng kiến sức mạnh nam tính nơi anh. Nhưng ngay sau đó khi mà anh bắt đầu xâm nhập cơ thể cô trong một cú đâm sâu mạnh mẽ nhưng cũng rất khéo léo và trơn tru thì nỗi sợ hãi nhanh chóng biến mất trong cơn thoải mái dồi dào. Anh trượt tay quanh cổ cô. Mắt cô nhắm chặt, và đầu cô trở nên trống rỗng khi anh

hôn lên nơi nhạy cảm ấy.

Cô nằm đó và cảm nhận sức nóng lan toả thành từng đợt sóng căng tràn khi anh ra vào cơ thể cô trong những chuyển động nhẹ nhàng và khêu gợi. Anh lắc hông mình trong những bước tiến về phía trước, cứ thế lặp đi lặp lại cho tới khi cô trở nên đỏ bừng và rên rỉ khi anh chạy nước rút. Anh vẫn ở đó với cô và chịu cơn co thắt kéo dài giày vò cho tới khi cô trở nên mềm oặt và im lặng.

Thì thầm bên tai cô, anh vuốt ve vỗ về cô quần chân quanh eo anh, và anh nâng chân còn lại của cô cho tới khi nó được đặt cố định trên vai anh. Tư thế này khiến cô mở rộng thân mình trước anh hơn bao giờ hết, nó thay đổi góc độ giữa hai người họ, để mà khi anh đâm vào cơ thể cô một lần nữa thì nó sẽ mơn trớn một nơi hoàn toàn mới lạ trong cơ thể cô.

Một cơn khoái cảm dồn dập lại bắt đầu, nó đến quá nhanh và quá mạnh mẽ khiến cô dường như quên cả thở. Cô vẫn nằm dưới thân anh, chân cô run rẩy khi cô kéo anh lại gần bản thân hơn những gì cô nghĩ là mình có thể. Cô tiếp tục lên đỉnh khoái lạc, thật mạnh mẽ và mê mẩn, nhưng trước khi sự chấn động qua đi, anh đã bất ngờ rút khỏi cơ thể cô để giải thoát dục vọng của bản thân.

“ Ôi, Cat,” anh nói và vẫn ở trên cô. Cô quay mặt để hôn lên vành tai anh. Sự hấp dẫn của mùi nước hoa gợi tình cùng làn da ẩm ướt phả vào mũi cô khiến cô mê mẩn. Lòng bàn tay cô đi đến tấm lưng rộng của anh, nhẹ nhàng xoa dịu trên bề mặt trơn bóng ấy, và cô cảm nhận được anh run lên đầy kích thích trước những ngón tay mãi mê tìm kiếm của cô. Thật là một cảm giác khác thường khi nằm cùng một người đàn ông và cảm nhận được anh ấy dịu dàng ở bên trong cơ thể cô khi mà nhịp đập con tim của cả hai người đều chậm lại. Một sự hoà quyện đầy ngạc nhiên của cảm giác xác thịt, của hơi ẩm ướt và của những xúc động mạnh.

Leo ngẩng đầu và nhìn cô. “ Marks,” anh nói với giọng không đều. “ Em thật không phải là một phụ nữ tốt.”

“ Em biết,” cô nói

“ Em là người có nhiều tính xấu, em mù tịt, em là một nhà thơ kém cỏi, và thành thật mà nói thì, giọng điệu tiếng Pháp của em cũng có thể dùng trong một số việc.” Chống khuỷu tay xuống nệm, anh ôm lấy mặt cô. “ Nhưng khi anh kết hợp những điều này cũng những phần còn lại trong em, nó khiến em trở thành người phụ nữ không hoàn hảo một cách hoàn hảo nhất (Noly: Chỗ này ta cố tình để thế này, chứ nếu dịch cho xuôi thì chỉ là “ không hoàn hảo nhất”) mà anh từng biết.”

Cô nhìn anh cười, một cảm giác hài lòng đến vô lí hiện hữu.

“ Không ngồi bết nào có thể lột tả hết được nét đẹp con người em,” Leo tiếp tục. “ Em luôn tốt bụng, vui vẻ và tràn ngập đam mê. Em thông minh, nhưng anh sẵn lòng bỏ qua điều đó.”

Nụ cười trên môi cô nhạt dần. “ Anh đang chuẩn bị cầu hôn em phải không?”

Ánh mắt anh trở nên chăm chú. “ Anh có một giấy phép đặc biệt của tòa nhà của vị tổng giám mục. Chúng ta có thể tổ chức hôn lễ ở bất kì nhà thờ nào, bất cứ nơi nào mà chúng ta muốn. Chúng ta có thể kết hôn ngay sáng mai nếu em đồng ý.”

Catherine quay về mặt lo lắng khỏi ánh mắt anh. Cô nọ anh một câu trả lời, cô nọ anh sự chân thành. “ Em không chắc mình có thể đồng ý hay không nữa.”

Leo vẫn rất kiên định. “ Ý em là chỉ khi anh cầu hôn em, hay bất kì người đàn ông nào khác?”

“ Bất kì ai,” cô thừa nhận. “ Chỉ là trước anh, em không thể ép bản thân nói lời từ chối

được.”

“Tốt rồi, điều này thật đáng khích lệ,” anh nói, tuy nhiên trong giọng nói của anh có cái gì đó thật âm ỉ.

Leo dúi giường và đem lại một chiếc khăn ướt cho cô. Anh đứng bên cạnh giường và nhìn cô. “Em hãy nghĩ như này nhé,” anh nói. “Hôn nhân sẽ khó có thể thay đổi bất kì điều gì giữa chúng ta, chỉ trừ một việc đó là chúng ta sẽ kết thúc những tranh luận theo cái cách ồn ào hơn rất nhiều. Và tất nhiên anh sẽ có quyền lợi hợp pháp bao quát toàn bộ cơ thể em, tài sản của em, và tất cả quyền tự do của em, nhưng anh không hề thấy điểm gì đáng báo động cả.”

Sự bướng bỉnh của anh khiến cô không thể không cười, cho dù nỗi niềm tuyệt vọng vẫn đang xâm chiếm cơ thể cô. Lau người xong, cô đặt chiếc khăn lên bàn bên cạnh giường và kéo chăn ngang ngực. “Giá như con người ta giống như những chiếc đồng hồ và máy móc. Để mà em có thể dễ dàng sửa chữa mỗi khi mắc sai lầm.”

Leo ngồi bên cạnh giường và anh mắt anh ghim chặt lấy ánh mắt cô. Anh vươn rộng cánh tay để ôm lấy cổ cô, giữ cô thật chặt bên mình. Miệng anh mạnh mẽ chiếm lấy miệng cô cho tới khi đầu cô trở nên choáng váng cùng nhịp tim đập thành thịch. Anh ngẩng đầu lên và nói, “Anh yêu từng góc ngách trên cơ thể này của em.” Anh chạm nhẹ vào cằm cô, những ngón tay anh cứ thế mà nhẹ nhàng vuốt ve. “Em có thể ít nhất thừa nhận rằng mình cũng say mê anh không?”

Catherine cố gắng chống lại những vuốt ve mềm mại của anh. “Em...rõ ràng là em có.”

“Vậy thì em nói đi,” anh thúc giục cô và tiện tay vuốt dọc cổ họng cô.

“Tại sao em phải nói khi mà việc đó là quá rõ ràng rồi?”

Nhưng anh vẫn phản đối.

Chết tiệt anh đi khi anh dường như có thể hiểu được cô cảm thấy khó khăn như thế nào. “Chỉ có vài từ thôi mà em.” Ngón tay anh khẽ chạm lên mạch đập rộn ràng trên cổ cô. “Đừng sợ.”

“Làm ơn đi, em không thể...”

“Nói đi em.”

Catherine dường như không thể nhìn thấy anh được nữa. Cùng một lúc cô có thể cảm nhận được cả hơi nóng lan tỏa cùng cái lạnh thấu xương đang ngự trị trong cơ thể mình, cô cố gắng thì thào. “Em...em say mê anh.”

“Đấy,” Leo nói và kéo cô lại gần anh hơn nữa. “Nó có khó khăn chút nào đâu!”

Cơ thể cô giật mạnh với khát khao được nép mình vào ngực anh, nhưng thay vào đó cô lại chỉ đặt tay mình lên đó, duy trì một khoảng cách an toàn. “Nó không có gì khác biệt cả,” cô ép bản thân mình lên tiếng. “Sự thật thì nó còn tồi tệ hơn.”

Vòng tay anh khẽ nói lỏng. Anh gửi cho cô cái nhìn dò hỏi. “Tồi tệ hơn ư?”

“Vâng, bởi vì em không bao giờ có thể cho anh bất kì điều gì hơn thế này. Và ngược lại, bất chấp những gì anh đã khẳng định, anh sẽ mong muốn một hôn nhân giống như em gái anh có. Cái cách Amelia ở bên Cam, sự tận tâm cùng những cử chỉ thân mật...anh cũng sẽ muốn điều đó.”

“Anh không muốn thân mật với Cam.”

“Anh đừng đùa nữa,” cô nói với vẻ thống khổ. “Em đang nói nghiêm túc đấy.”

“Anh xin lỗi,” anh nói trong lặng im. “Đôi khi những cuộc trò chuyện nghiêm túc khiến anh cảm thấy không thoải mái, và anh đành phải pha trò thôi.” Anh ngừng lại. “Anh hiểu những

điều em muốn nói với anh. Nhưng sẽ thế nào nếu anh nói rằng chỉ cần sự thu hút và niềm say mê thôi cũng là đủ lắm rồi?”

“ Em sẽ không tin anh đâu. Bởi vì em biết anh sẽ không hạnh phúc khi chứng kiến hôn nhân của các em gái anh và nhớ lại những cử chỉ ân cần và quan tâm mà cha mẹ anh dành cho nhau để rồi cuối cùng nhận ra rằng hôn nhân của chúng ta thật sự là một sự giả tạo.

“ Điều gì có thể khiến em chắc chắn rằng chúng mình sẽ không quan tâm, chăm sóc lẫn nhau?”

“Anh đã nhìn sâu vào trái tim mình, và không thấy được điều đó. Nhưng đó là trước đây. Anh đã không nghĩ rằng bản thân có đủ can đảm để tin tưởng và yêu ai đó nữa. Thậm chí nếu người đó là em.” Gương mặt Leo không cho ra biểu hiện gì, nhưng cô cảm nhận được vẻ tối tăm che giấu dưới vẻ ngoài kiểm soát của anh, có cái gì đó như là giận dữ, như là bức tức. “ Nhưng điều đó không có nghĩa là em không thể,” anh nói. “ Chỉ là vì em không muốn.” Anh cẩn thận buông cô ra và đi đến lấy quần áo của mình.

Khi anh mặc quần áo, giọng nói anh làm cô cảm thấy ớn lạnh khi mà cô cảm giác những từ ngữ ấy dịu dàng thật đấy nhưng cũng rất nhạt nhẽo. “ Giờ anh phải đi.”

“ Anh đang giận em ư?”

“ Không. Nhưng nếu anh ở lại, anh sợ rằng mình sẽ muốn em lần nữa và không thôi cầu hôn em cho tới tận trời sáng. Và sự chịu đựng bị từ chối của anh cũng có giới hạn của nó.”

Nhưng lời nói nuối tiếc và sự tự trách bản thân đang ngự trị trên bờ môi cô. Nhưng cô ép mình phải nuốt ngược trở lại khi cô biết rằng điều đó sẽ chỉ làm anh tức điên lên mà thôi.

Leo không phải là người ngại thử thách, nhưng anh đã bắt đầu hiểu ra rằng anh không thể làm được gì trước những thử thách cô đưa ra cho anh.

Sau khi mặc xong quần áo, Leo quay trở lại bên giường. “ Đừng cố gắng dự đoán những gì mình có thể làm được,” anh thì thầm và trượt những ngón tay dưới cằm cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô và tiếp tục nói, “ em có thể sẽ ngạc nhiên với chính bản thân mình đấy.” Anh tiến về phía cửa, nhìn quanh hành lang một lát rồi quay lại nhìn cô lần cuối.

“ Nhớ khóa cửa lại sau khi anh đi đấy.”

“ Chúc anh ngủ ngon,” cô nói với sự khó khăn. “ Và...em xin lỗi, đức ngài của em. Em ước gì mình không thế này. Em mong mình có thể...” cô dừng lại và khốn khổ lắc đầu.

Một khoảng lặng trôi qua, Leo cuối cùng cũng lên tiếng. “ Em đang chuẩn bị thua trong trận chiến này đấy Cat ạ. Và có vẻ như bất chấp bản thân mình, có vẻ như em sẽ cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc trong thất bại ấy chứ.”

Chương 27

Phải gọi cho Vanessa Darwin vào ngày mai là điều cuối cùng Leo muốn làm. Tuy nhiên, anh cũng thấy tò mò về lý do tại sao cô ta muốn gặp anh. Địa chỉ mà Poppy đã đưa cho anh là ở phố South Audley, không xa sân thượng anh đang thuê là mấy.

Đó là một căn nhà ở thị trấn Georgian (có kiến trúc theo phong cách Anh và Hoa Kỳ thế kỉ 18 và đầu thế kỉ 19) , gọn gàng, gạch đỏ đi kèm với những đồ trang trí màu trắng, phía trước được trang trí bởi một cái trán tường màu trắng (Trán tường: Trong kiến trúc cổ điển: Là hồi nhà có các bảng trang trí trạm khắc) với bốn cột trụ thanh mảnh.

Leo thích Mayfair (một vùng đất ở trung Luân Đôn) vô cùng, nhưng không hẳn bởi sự nổi tiếng về ngành thời trang của nơi này mà sự thực thì nó đã từng được xem là ” nơi ăn chơi và phóng đảng” vào đầu thế kỷ thứ mười tám. Nó đã bị lên án vì những mưu mô mánh khéo, những vở kịch thô tục trên sân khấu, những trận đấu quyền anh lấy giải là tiền cùng tất cả những vụ giết người ghê tởm và nạn mại dâm. Hàng trăm năm sau nơi đây đã được từng bước tu sửa mãi cho đến khi John Nash đến và công nhận vẻ đẹp đáng trân trọng của nơi đây cùng với khu phố Regent và công viên Regent . Riêng đối với Leo, anh sẽ luôn luôn xem Mayfair như một phụ nữ đáng kính với một quá khứ nổi tiếng.

Đến nơi, Leo đã được chỉ đến một căn phòng nhìn ra một khu vườn hai tầng. Vanessa Darwin và nữ bá tước Ramsay đã ở đó và nồng nhiệt chào đón anh. Như một cuộc gặp mặt bình thường, họ ngồi nói chuyện và thực hiện những lễ nghi nhỏ, sau đó hai bên hỏi thăm sức khỏe gia đình của nhau, rồi những chủ đề tán gẫu thật tế nhị , và sau tất cả Leo nhận ra rằng ấn tượng của anh về hai người phụ nữ này kể từ buổi dạ hội ở Hampshire cũng chẳng có gì biến chuyển. Nữ bá tước là một bà già lắm chuyện còn Vanessa Darwin là một người đẹp giả dối. Mười lăm phút trôi qua, rồi thêm nửa tiếng nữa, anh bắt đầu tự hỏi đến bao giờ anh mới hiểu được tại sao họ chiếm ưu thế nhưng lại phải chủ động gọi điện cho anh.

“Ôi,” nữ bá tước cuối cùng kêu lên, “Tôi hoàn toàn quên rằng tôi đã có ý định tham khảo ý kiến Cook về bữa ăn tối. Xin lỗi, tôi phải đi ngay “Bà ta đứng dậy. Và Leo cũng ngay lập tức tự động đứng lên.

“Có lẽ tôi cũng nên rời đi, vậy tốt hơn,” anh nói và cảm thấy biết ơn những cơ hội trốn thoát.

“Hãy ở lại đi, đức ngài của tôi”, Vanessa nói lặng lẽ. Hai mẹ con họ trao nhau ánh nhìn hiểu ý trước khi nữ bá tước bước ra khỏi phòng.

Dễ dàng nhận ra hai người này đang cố ý sắp xếp anh và cô ta ở riêng với nhau , Leo ngồi trở lại vào ghế. Anh nâng mày nhìn Vanessa. ” Vậy hai người có ý kiến gì cho việc này à?”

” Đúng vậy “, Vanessa xác nhận. Cô ta thực sự rất đẹp, sóng tóc đen của cô cuốn thành từng lọn, đôi mắt của cô ta đẹp đến kỳ lạ trên làn da mỏng manh. ”Tôi muốn thảo luận một vấn đề rất cá nhân với anh. Tôi hy vọng mình có thể dựa vào những suy nghĩ chín chắn của anh. “

“Cô cứ nói.” Leo nhìn cô ta chăm chú với sự quan tâm thoáng qua. Có cái gì đó không chắc chắn, khẩn cấp, bên dưới cái vẻ mặt khiêu khích của cô ta.

“Tôi không biết làm thế nào để bắt đầu một cách tốt nhất,” cô nói.

“Hãy thẳng thắn,” Leo đề nghị. “Tôi không thích sự khôn khéo.”

“Tôi muốn đưa ra một đề xuất, đưa ngài của tôi, rằng sẽ đáp ứng nhu cầu chung của chúng ta.”

“Thật hấp dẫn làm sao. Tôi đã không biết rằng chúng ta có chung một nhu cầu.”

“Rõ ràng mong muốn của anh là kết hôn và có con trai một cách nhanh chóng, trước khi chết.”

Leo đã nhẹ giạt mình. “Tôi chưa bao giờ có ý định kết thúc cuộc đời này của mình sớm cả.”

“Vậy còn những chuyện về lời nguyện Ramsay?”

“Tôi không tin những lời nguyện đó.”

“Cha của tôi cũng thế,” cô nói nhấn mạnh.

“Và rồi sao nữa,” Leo nói, lúc này đây anh vừa cảm thấy tức tối nhưng ngược lại anh cũng cảm thấy có cái gì đó thật thích thú. “Chúng ta không nên lãng phí thời gian. Cho tôi biết cô muốn gì, quý cô Darwin.”

“Tôi cần phải tìm một người chồng càng nhanh càng tốt, hoặc tôi sẽ sớm tìm thấy bản thân trong một nơi rất không dễ chịu một chút nào.”

Leo nhìn cô cảnh giác và không cho ra bất kì phản ứng nào.

“Mặc dù chúng ta không quen biết”, cô tiếp tục “Nhưng tôi biết rất nhiều về anh. Những thành tích chói lọi trong quá khứ của anh khó có thể là một bí mật được. Và tôi tin rằng tất cả những phẩm chất ấy làm cho anh trở thành một người chồng không thích hợp cho bất cứ ai khác và nó sẽ khiến anh trở thành người lý tưởng cho tôi. Anh cũng biết đây, chúng ta rất giống nhau. Theo những gì mà tôi biết thì anh là người hay giấu cợt, phi luân lý và ích kỷ “. Cô cố tình ngừng lại... “Và tôi cũng như anh. Cũng chính vì thế mà đó là lý do tại sao tôi không bao giờ cố gắng thay đổi bất kỳ điều gì ở anh.”

Thật buồn cười khi một quý cô tuổi không quá hai mươi mà lại tự tin thái quá đến vậy

“Bất cứ khi nào anh lầm đường lạc lối,” Vanessa vẫn tiếp tục, “Tôi sẽ không phàn nàn. Tôi có thể sẽ không để tâm, bởi vì tôi cũng sẽ làm điều tương tự. Nó sẽ là một cuộc hôn nhân vẹn cả đôi đường. Tôi có thể sinh con cho anh để đảm bảo rằng tước hiệu và toàn bộ khu điền trang sẽ ở lại với anh. Hơn nữa, tôi có thể-”

“Quý cô Darwin,” Leo nói một cách cẩn thận, “Làm ơn đừng nói tiếp nữa.” Anh không hề đánh mất mình trong sự trớ trêu của tình huống này- cô ta đã đề xuất một cuộc hôn nhân thật sự tiện lợi, không lộn xộn giữa mong muốn và cảm xúc. Nhưng lấy được Catherine mới là điều anh thực sự khao khát.

Cách đây không lâu, điều này đã có thể hấp dẫn được anh.

Ngồi trở lại chiếc ghế của mình, Leo thân ái nhìn cô với sự kiên nhẫn. “Tôi không phủ nhận những câu chuyện tội lỗi trong quá khứ của mình. Nhưng cho dù là không có quá khứ ấy hay bởi vì quá khứ ấy đi chẳng nữa thì tôi cũng không hề cảm thấy hấp dẫn bởi những đề nghị của cô về một hôn nhân không ràng buộc đâu.”

Anh đã thấy được sự yên lặng đóng băng trên khuôn mặt của Vanessa rằng anh đã làm cho cô ta ngạc nhiên. Phải mất một lúc để cô ta lấy lại phản ứng. “Có lẽ anh nên cảm thấy được điều đó. Bất cứ một người phụ nữ nào cũng sẽ phải thất vọng và xấu hổ về anh, rồi họ sẽ ghét

anh. Nhưng tôi...” cô chạm ngực mình trong một cử chỉ nhuần nhuyễn, nhằm thu hút sự chú ý của anh tới sự tròn trịa của cô, đó quả thật là một bộ ngực hoàn hảo, “...không bao giờ mong đợi bất kì điều gì từ anh cả.”

“Nhưng tôi cần có người mong đợi một cái gì đó từ tôi,” anh nghe bản thân nói vậy. Sự thật đó đến với anh như tia chớp. Có thật là anh vừa nói điều đó không? Và anh thật lòng nghĩ vậy sao?

Và có Chúa chứng giám, lời anh nói là sự thật

Từ khi nào và làm thế nào anh lại có thể thay đổi như thế này? Đó đã là một cuộc đấu tranh sinh tử để bỏ lại sau lưng nỗi đau buồn cùng sự ghê tởm chính mình. Đã có lúc trên đường đời anh dừng lại và muốn được chết đi. Nhưng điều đó đã là quá đủ. Cho đến khi anh gặp Catherine. Cô đã đánh thức anh giống như dội một gáo nước lạnh vào mặt anh vậy. Cô làm cho anh muốn được trở thành một người đàn ông tốt hơn, không chỉ cho cô, mà còn cho cả anh nữa. Anh lẽ ra nên biết trước rằng Catherine sẽ đẩy anh xuống bờ vực. Và trời ơi, cô thực sự biết cách đưa đẩy anh lắm. Và anh đã yêu điều đó. Yêu cả con người cô nữa. Cô nàng chiến binh đeo kính nhỏ bé của anh.

Em sẽ không để anh ngã đâu, cô đã nói với anh như vậy vào cái ngày anh bị thương ở đồng cỏ nát. Em không cho phép anh trở thành một con người biến chất. Cô đã nói thế, và anh tin cô, và đó cũng chính là bước ngoặt trong mối quan hệ của hai người.

Làm thế nào mà anh lại có thể yêu một người đậm sâu đến vậy. Anh đã phải đấu tranh với bản thân rất nhiều để rồi nhận ta tình cảm này thực sự rất vui vẻ, rất đáng để trân trọng. Anh cảm thấy linh hồn mình như được đặt trên lửa đốt, mọi nơi trong anh đều được thắp sáng với niềm vui vô hạn. Nhận thức được sự thay đổi trên nét mặt của mình, Leo hít một hơi thật sâu và từ từ thở ra. Một nụ cười khế giật trên đôi môi anh khi anh suy ngẫm về sự bất tiện đến kì lạ khi anh nhận ra mình thật sự yêu một người khi vừa mới bị cầu hôn bởi một người khác

“Quý cô Darwin,” anh nói nhẹ nhàng, “Tôi rất vinh dự nhận được đề nghị của cô. Nhưng cô muốn là con người trước đây của tôi. Không phải là tôi bây giờ.”

Ngay lập tức một tia hiểm ác thoáng qua trên đôi mắt đen nhánh kia. “Anh đang tự cho rằng bản thân đã thay đổi ư? Anh nghĩ có thể phủi sạch quá khứ của mình sao?”

“Không hề. Nhưng tôi hy vọng về một tương lai tươi đẹp hơn “Anh cố tình dừng lại.” Kể cả có lời nguyện Ramsay đi nữa.”

“Anh đang làm một việc sai lầm.” Giọng nói của Vanessa cứng lại. “Tôi biết anh không phải là một quý ông, nhưng tôi không nghĩ anh là một kẻ ngu ngốc như vậy. Ngay bây giờ anh nên đi đi. Có vẻ như anh chẳng có tác dụng gì đối với tôi cả.”

Leo đứng lên. Anh dừng lại trước khi dời khỏi và nhìn cô ta một cách sắc sảo. “Tôi không thể giúp cô vậy tôi có thể hỏi điều này không, Quý cô Darwin ... tại sao cô không chỉ đơn giản là kết hôn với cha của đứa bé?”

Hóa ra đúng như anh dự đoán.

Vanessa phát hỏa ngay trước khi cô ta có thể không chế bản thân thản nhiên trở lại. “Anh ấy quá thấp kém so với tôi, “cô ta nói nhỏ nhưng cũng rất kiên quyết. “Tôi phân biệt đối xử hơn các em của anh rất nhiều, đức ngài của tôi.”

” Thật đáng tiếc,” Leo thì thầm. “Chúng dường như rất hạnh phúc trong cái sự thiếu phân biệt đối xử ấy.” Anh cúi đầu chào một cách lịch sự. “Tạm biệt quý cô Darwin. Chúc cô may mắn trong tìm kiếm một người chồng môn đăng hộ đối.”

“Tôi không cần may mắn, đũa ngà của tôi. Tôi sẽ kết hôn, và sớm thôi. Và tôi không nghi ngờ rằng tôi và chồng tương lai của mình sẽ thực sự hạnh phúc khi đến và lấy lại quyền sở hữu tòa nhà Ramsay. “

Trở về khách sạn cho cuộc hẹn với thợ may cùng Poppy, Catherine mang trong mình niềm vui khi họ bước vào căn hộ Rutledge. Lúc đó trời mưa như trút nước, từng giọt lạnh báo trước thu sang. Mặc dù có mặc áo choàng và che dù nhưng cả cô và Poppy đều không khỏi bị ướt. Cả hai đã đi đến bên cạnh lò sưởi, đứng trước ngọn lửa đang bùng cháy phát ra những tiếng kêu lách tách.

“Harry nên sớm trở lại từ khu phố Bow,” Poppy nói và vuốt ra sau mấy sợi tóc khẽ chạm vào má cô. Harry đã đi họp với một vị cảnh sát đặc biệt và một vị thẩm phán để thảo luận về đức ngài Latimer. Cho đến nay Harry đã được thông báo về các chi tiết cụ thể của vụ việc này, và được hứa hẹn rằng sau khi anh đến văn phòng của thẩm phán, anh sẽ có thêm những lời giải thích. “Và anh trai của tôi cũng nên vậy, nhất là sau khi gặp quý cô Darwin. “

Catherine lấy kính đeo mắt xuống và dùng tay áo lau đi lớp mờ sương vương trên đó. Cô nghe thấy một âm thanh chào đón từ Dodger, một loạt tiếng cười ồn ã, và nó nhảy cẫng về phía cô. Cô đeo kính vào và cúi xuống để đón Dodger, và nó rất nhanh lẹ lách vào vòng tay của cô. “Con chồn sương này đáng ghét này!”, cô thì thầm, tròng mắt nhìn cơ thể nhỏ nhắn đáng yêu trong tay mình.

“Nó yêu cô lắm đấy Catherine,” Poppy nói, lắc đầu và mỉm cười.

“Tuy nhiên, khi có cơ hội tôi sẽ phải trả nó cho Beatrix.” Nói xong cô lén lút cúi đầu để Dodger có thể hôn lên má cô.

Có một tiếng gõ cửa, tiếp theo là tiếng của một ai đó bước vào, một giọng nói nam tính, và một cô hầu gái giúp anh cất áo khoác và mũ. Leo bước vào phòng khách, mang đến mùi hương của ẩm ướt của len hòa quyện với nước mưa. Đầu anh gần như là ướt sũng, những chân tóc bám vào cổ một cách khêu gợi.

“Leo”, Poppy kêu lên với một tiếng cười, “Anh ướt hết rồi! Anh không mang theo dù phải không? “

“Ô dù ít được sử dụng khi trời mưa nghiêng”, anh thông báo với cô.

“Em sẽ đi lấy một cái khăn tắm.” Poppy ngay lập tức chạy ngược ra khỏi phòng.

Còn lại một mình với Leo, Catherine bắt gặp cái nhìn của anh. Nụ cười của anh tắt dần trên môi, và anh nhìn chằm chằm vào cô với cường độ đáng báo động. Tại sao anh ấy nhìn cô theo cách ấy? Có vẻ như trong anh có cái gì đó đã bị buông lỏng cùng đôi mắt xanh quý quý.

” Cuộc trò chuyện với quý cô Darwin thế nào hả anh?” Cô hỏi và toan lùi lại khi anh đến gần cô.

” Cũng bình thường thôi “.

Cô cau mày ở câu trả lời ngắn gọn, bực tức bùng lên. “Cô ấy đã yêu cầu gì ở anh?”

“Cô ta đã đề nghị anh một cuộc hôn nhân tiện lợi.”

Catherine chớp mắt. Đó là những gì cô mong đợi, nhưng sao khi chính tai nghe anh nói điều này cô lại khó chịu đến như vậy. Cô đang ghen sao?

Leo dừng lại bên cạnh cô, ánh lửa bập bùng chiếu sáng những đường nét trên gương mặt anh. Nhưng giọt mưa còn vương lại trông như những viên đá quý trên gương mặt tỏa nắng của anh. Cô muốn chạm vào hơi sương mờ ảo ấy, muốn được đặt miệng mình lên đó và cảm nhận làn da anh.

“Vậy anh đã phản ứng thế nào?”, Cô buộc bản thân hỏi.

” Tất nhiên là anh cảm thấy hãnh diện rồi,” anh nói trơn tru. ” Ai mà chẳng thích được người khác mong muốn.”

Anh biết cô đang ghen. Và anh muốn trêu đùa cô một chút. Catherine đấu tranh để giữ bình tĩnh khi bản thân cô đang muốn phát hỏa.

“Có lẽ anh nên đồng ý với cô ấy,” cô nói thật bình tĩnh.

Anh vẫn không rời mắt khỏi cô. ” Có lẽ vậy.”

Catherine kìm nén một cơn thở dốc

” Của anh đây,”. Poppy nói vui vẻ, không biết gì về sự căng thẳng giữa hai người khi cô vào phòng với một chồng khăn tắm gọn gàng. Cô mang một chiếc khăn cho Leo, anh lấy nó và lau mặt.

Catherine ngồi trên ghế và để Dodger nằm cuộn mình trong lòng cô.

“Quý cô Darwin muốn gì?”, Cô nghe Poppy hỏi.

Giọng Leo nhỏ hẩn qua chiếc khăn. ” Cô ta đã cầu hôn anh.”

“Thật tốt nhỉ,” Poppy nói. ”Cô ta rõ ràng không biết sẽ phải chịu đựng anh ngày này qua ngày khác. “

“Trong tình cảnh của cô ta,” anh quay lại, ” cô ta không thể kén cá chọn canh được.”

“Tình cảnh gì vậy?” Catherine hỏi.

Leo đưa lại khăn cho Poppy. ” Cô ta đang mang thai. Và cô ta không muốn kết hôn với cha của đứa bé. “

Cả hai người phụ nữ đều im lặng. Catherine vật lộn giữa những dòng cảm xúc khác nhau... đồng cảm, thù địch, ghen ghét và sợ hãi. Cô có thể nhận thức được rõ ràng những lợi ích của cuộc hôn nhân này.

Poppy nhìn anh trai. ” Chắc cô ta đang tuyệt vọng lắm nên mới có thể tâm sự với anh như vậy. “

Leo chưa kịp trả lời thì Harry đã bước vào căn hộ, áo khoác và mũ của anh hoàn toàn ướt sũng. ”Chào mọi người,” Harry nói, nhấp nháy một nụ cười. Cô hầu gái tiếp tục cất mũ và áo khoác giúp anh và Poppy mang đến cho anh một chiếc khăn sạch.

“Anh đi bộ sao?” Cô hỏi và vươn lên để lau khô mặt anh với sự ân cần của một người vợ.

” Anh còn gần như phải bơi ấy chứ,” Harry nói với cô và dường như anh rất thích sự chăm sóc lúc này của cô.

“Tại sao anh không thuê xe ngựa hoặc gọi người đánh xe tới đón anh?”

“Tất cả các xe ngựa cho thuê đều đắt khách khi mưa đến ,” Harry trả lời. ” Và đó chỉ là một đoạn ngắn. Chỉ có người nhát gan mới gọi người đánh xe tới. “

“Làm một kẻ nhát gan còn tốt hơn là phải chịu chết lạnh thế này,” Poppychẳng buồn để ý tới anh nữa, nhưng cũng chậm rãi bước theo anh đến bên lò sưởi.

Harry mỉm cười và cúi xuống hôn trộm cô khi anh cởi nút thắt cravat. ”Anh không bao giờ chịu lạnh. “ Cởi xong anh ném chiếc cravat sang một bên và đứng gần ngọn lửa bập bùng. Anh liếc nhìn Leo. ”Cuộc gặp mặt của anh với Quý cô Darwin thế nào rồi?”

Leo ngồi xuống, anh nghiêng người về phía trước và lấy tay ôm đầu gối.” Đừng bận tâm chuyện đó, chúng tôi muốn được nghe thông tin về chuyến đi của anh đến khu phố Bow “.

“ Viên cảnh sát Hembrey đã xem xét các thông tin mà anh cung cấp, và anh ta sẵn sàng mở một cuộc điều tra. “

"Điều tra gì vậy anh?" Catherine hỏi và lần lượt nhìn Harry và Leo.

Leo bình thản giải thích. "Một vài năm trước đây, Latimer đã mời anh tham gia một câu lạc bộ độc quyền. Một kiểu xã hội trác táng, với các cuộc họp bí mật tổ chức tại một tu viện cũ."

Catherine mở to mắt nhìn anh. "Mục đích của sự giao thiệp này là gì?"

Harry và Leo, cả hai cùng im lặng. Cuối cùng, Leo trả lời với giọng dứt khoát, anh nhìn cố định vào một điểm xa xăm ngoài cửa sổ. "Cuộc sống truy lạc cùng sự nhạo báng những lễ nghi tôn giáo, những cuộc tấn công và cả những hành vi giết người cực kì ghê tởm. Và anh đã từ chối lời mời đó của Latimer."

Catherine nhìn anh một cách cẩn thận. Gương mặt anh trở nên rất kiên định, cơ hàm anh khê giết. Ánh lửa càng tô điểm những đường nét trên gương mặt anh.

"Latimer đã tự tin chắc chắn rằng anh sẽ muốn tham gia," Leo tiếp tục, "và anh ta đã kể anh nghe những chi tiết liên quan đến một số các tội ác mà anh ta đã thực hiện và thật may mắn khi lúc ấy anh đủ tỉnh táo để nhớ điều đó cho tận bây giờ."

"Những thông tin đó có đủ để khởi tố không anh?" Catherine hỏi. "Và với tư cách là một quý tộc, anh ta có được miễn truy tố không?"

"Chỉ đối với phạm tội dân sự thôi," Harry nói với cô. "Còn tội phạm hình sự thì không."

"Vậy anh nghĩ rằng anh ta sẽ phải hầu tòa sao?"

"Không đâu," Leo nói lạnh lẽo. "Cái xã hội ấy sẽ không cho phép các hoạt động của họ bị phơi bày. Khi họ nhận ra rằng Latimer là trọng tâm của cuộc điều tra, có thể họ sẽ buộc anh phải dời khỏi nước Anh trước khi anh ta bị truy tố. Hoặc khả dĩ hơn họ sẽ mong muốn được chứng kiến xác anh ta trôi nổi trên dòng sông Thames."

"Viên cảnh sát ấy có muốn mang em ra làm bằng chứng không?" Catherine hỏi.

"Tuyệt đối không," Leo nói với sự chắc chắn. "Có quá đủ bằng chứng chống lại anh ta mà không cần có sự tham gia của em."

"Latimer sẽ quá mức bận rộn để gây thêm bất kì khó khăn gì cho em nữa Cat à." Harry nói

"Cám ơn anh", Catherine nói với Harry. Cô quay lại thoáng nhìn Leo khi nói thêm "Đây là một sự giải thoát tuyệt vời" Cô không thôi lặp đi lặp lại "Thực sự rất tuyệt vời"

"Em không có vẻ như hoàn toàn nhẹ nhõm," Leo quan sát thấy vẻ uể oải của cô. "Tại sao vậy, Marks?"

"Nếu anh ở vị trí của em," cô nói kiên quyết, "anh cũng sẽ không nhảy điệu jig đâu." (Điệu jig: là một điệu nhảy dân gian, bắt nguồn ở Anh vào thế kỉ XVI) (Noly: Chỗ này thì mình không hiểu gì cả, nguyên văn nó thế đấy)

"Em đang ở trong một vị trí tốt." Leo nói với đôi mắt xanh như băng đá.

"Latimer sẽ sớm biến mất thôi. Rutledge đã công khai thừa nhận em, em là một quý cô giàu có, và em không có bất kì nghĩa vụ hay cam kết với ai cả. Em còn muốn gì nữa không?"

"Không gì cả," cô cáu kỉnh.

"Anh nghĩ rằng em đang hối tiếc vì đã không tiếp tục chạy trốn nữa. Bởi vì giờ đây em nhận ra một sự thật chua cay rằng em không có ai hay có bất kì cái đích nào để chạy tới"

"Đã đến lúc em nên dừng lại rồi," cô nói lạnh lùng.

Leo mỉm cười với sự không lo nghĩ như muốn chọc tức cô. "Điều đó sẽ dẫn tới những nghịch lý cũ."

"Nghịch lý gì?"

"Về việc điều gì sẽ xảy ra khi một thế lực không thể cản gặp một vật bất di bất dịch."

Cả Harry và Poppy đều im lặng, họ quay lại nhìn hai con người kia.

“Anh cho rằng em là cái vật bất di bất dịch kia?” Catherine hỏi mỉa mai.

“Nếu em thích.”

“Vâng, và em không thích,” cô nói và quắc mắt, “bởi vì em luôn luôn cho rằng đó là một câu hỏi phi lý.”

“Tại sao?” Leo hỏi.

“Vì không có câu trả lời nào cho câu hỏi ngớ ngẩn này cả.”

Cái nhìn của họ gặp nhau trong một mâu thuẫn nảy sinh.

“Có đấy em” Leo nói và dường như anh rất thích cơn giận dữ này của cô.

Harry đã tham gia trong cuộc tranh luận. “Không phải từ một quan điểm khoa học. Vật bất động kia sẽ cần một khối lượng xác định còn sức mạnh không thể dịch chuyển ấy cũng cần một nguồn năng lượng nhất định. Và tất nhiên chẳng điều nào là khả thi cả”

“Tuy nhiên nếu chúng ta tranh luận trên khía cạnh ngữ nghĩa thì...,” Leo phản đối với vẻ trầm tĩnh, “Sẽ có một câu trả lời đó.”

“Đương nhiên,” Harry nói. “Một người Hathaway luôn biết cách để tranh luận. Vậy làm ơn hãy mở mang cho chúng tôi. Câu trả lời là gì?”

Leo trả lời với ánh mắt dán chặt trên khuôn mặt căng thẳng của Catherine. “Sức mạnh kia sẽ theo đường dẫn có điện trở nhỏ nhất và vòng xung quanh vật bất động...và rồi sẽ bỏ nó lại rất xa ở sau lưng.” (Noly : Câu trả lời thật sự sẽ có ở chương 31 nha ^^)

Catherine nhận ra rằng anh đang thử thách cô. Anh kiêu ngạo, anh quỷ quyệt, anh dùng lời cầu hôn của quý cô Vanessa Darwin tội nghiệp để kích động cô và ám chỉ những điều sẽ xảy ra nếu cô không chịu thua anh, không nhượng bộ anh.

Cô bước đến và trừng trừng nhìn anh. “ Tại sao anh không đi và kết hôn với cô ta luôn đi !”

Cô nắm lấy túi xách tay của mình cùng cơ thể mềm nhũn của Dodger và xông ra khỏi căn hộ.

Leo ngay lập tức đá chân vào ghế. (Noly: Haha, đáng đời anh)

“Ramsay,” Harry nói

“Không phải bây giờ, Rutledge,” Leo thì thầm và bước dài theo sau Catherine. Cánh cửa đã được đóng với một lực đạo rất lớn đủ làm người ta giật mình.

Im lặng, Harry nhìn Poppy trong hoang mang.” Anh không phải là người chậm hiểu. Nhưng...” Harry nói “ Họ đang cãi nhau chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Quý cô Darwin, em nghĩ vậy.” Tiến về phía trước, cô ngã vào lòng anh và quàng tay quanh cổ anh. “ Cô ta đang mang thai và muốn kết hôn với anh Leo.”

“Ồ.” Harry ngả đầu ra sau lưng. miệng anh khẽ cong.” Anh hiểu rồi. Anh ta dùng nó làm đòn bẩy để khiến Catherine đưa ra quyết định.”

“Anh không đồng ý,” Poppy chính xác là đang khẳng định chứ không phải hỏi chồng mình, cô khẽ vuốt những sợi tóc ướt lòa xoà trên trán anh.

Harry nhăn mặt nhìn cô. “Đó là chính xác là những gì anh sẽ làm nếu ở địa vị của anh ta. Và tất nhiên anh không đồng ý.”

“Đừng đi theo tôi nữa!”

“Anh muốn nói chuyện với em.” Leo theo kịp với Catherine khi cô vội vã dọc theo hành lang, anh bước những bước dài bằng hai lần bước chân của cô.

“Tôi không quan tâm đến bất cứ điều gì anh nói.”

“Em đang ghen.”

“Vớ anh và quý cô Darwin sao?” Cô cố cho ra một nụ cười khinh bỉ. “Tôi thương hại cả hai người. Tôi không quan tâm đến điều đó.”

“Em không thể phủ nhận rằng cô ta là một phụ nữ rất hấp dẫn.”

“Ngoại trừ cổ của cô ta,” Catherine không thể cưỡng lại nói.

“Có vấn đề gì với cổ của cô ta?”

“Nó dài bất thường.”

Leo cố gắng để không cười, nhưng anh đã không thành công. “Anh có thể bỏ qua điều đó. Bởi vì nếu anh cưới cô ấy, anh sẽ giữ được tòa nhà Ramsay, và bọn anh cũng sắp có con. Rất thuận tiện, phải không? Hơn nữa, quý cô Darwin đã hứa rằng anh có thể thoải mái với cuộc sống riêng của anh, và cô ta cũng vậy”.

“Như vậy có gọi là chung thủy không đây?” Catherine hỏi trong cơn phẫn nộ.

“Thủy chung lỗi thời rồi em ạ. Sẽ không phải phiền hà khi ra ngoài và quyến rũ những người mới.”

“Anh đã nói với tôi rằng anh sẽ chung tình với tôi và anh sẽ không gặp bất cứ khó khăn gì cho việc đó!”

“Đúng vậy, nhưng đó là khi anh nói về cuộc hôn nhân của chúng ta. Kết hôn với quý cô Darwin sẽ là một điều hoàn toàn khác.”

Leo dừng lại khi họ đến gần cửa phòng cô. Trong khi Catherine đang ôm lấy chú chồn đang ngủ thì Leo đã nhanh tay với túi xách của cô và lấy chìa khóa. Catherine không buồn liếc nhìn anh khi anh mở cửa.

“Anh có thể vào không?” anh hỏi.

“Không”

Nhưng Leo vẫn tiến về phía trước và đóng cửa lại.

“Tôi mong rằng anh hãy đi ngay đi”, Catherine nói dứt khoát và đặt Dodger vào trong chỗ nằm của nó.

“Anh chắc chắn rằng em có nhiều việc phải làm. Bắt đầu với việc thay đổi tên trên các giấy phép đặc biệt.”

“Không, giấy phép chỉ tốt cho anh thôi. Nếu anh mà kết hôn với quý cô Darwin thì anh sẽ phải trả tiền cho một giấy phép mới.”

“Và tôi hy vọng nó đắt tiền,” cô nói kịch liệt.

“Chính xác là vậy.” Leo tiếp cận cô từ phía sau lưng và anh ôm lấy cô, để lưng cô được an toàn dựa vào anh. “Và còn một vấn đề khác nữa.”

“Cái gì thế?”, Cô hỏi và giẫy dụa trong vòng tay anh.

Miệng anh khẽ chạm vào vành tai cô. “Anh muốn em,” anh thì thầm. “Chỉ mình em thôi và mãi mãi là em thôi.” (Noly: So sweet ^^)

Catherine đứng bất động. Cô nhắm mắt để chống lại một cơn quặn đau đến bất chợt. “Có phải anh đã chấp nhận lời đề nghị của cô ấy rồi không?”

Leo lắc đầu và dịu dàng hôn vào hõm tai cô. “Tất nhiên là không rồi, ngốc ạ.”

Cô không thể ngăn được tiếng khóc nức nở của cơn tức giận. “Vậy tại sao anh lại ám chỉ rằng anh đã làm như vậy?”

“Bởi vì em cần được kích thích. Nếu không thì em sẽ kéo dài chuyện tình cảm của chúng ta cho đến khi anh không còn trẻ trung để phục vụ bất kì lợi ích gì cho em nữa (Noly : =))). Kéo

cô về bên giường, anh bế cô lên và ném cô xuống đó, kính của cô ngay lập tức bay sang một bên.

“Anh đang làm gì vậy?” Catherine vùng vẫy và cố trụ bản thân bằng khuỷu tay của mình. Cô bị che phủ trong đồng váy áo, với gấu váy và đường viền ren váy ướt sũng

“Váy em bị ướt rồi.”

“Anh sẽ giúp em cởi nó ra.” Giọng điệu quan tâm của anh đi ngược lại với nét quỷ quyết trong đôi mắt xanh kia. Cô gặp khó khăn với những lớp váy cùng những đường ren trong khi Leo mở khuy và nói lỏng chúng với một hiệu quả đáng ngạc nhiên. Ai đó chắc hẳn sẽ nghĩ rằng anh không thể chỉ làm việc này bằng hai tay được, và khi anh giúp cô, tay anh có cơ hội được chu du khắp nơi.

Mặc kệ sự phản đối của cô, anh kéo váy của cô ra và ném xuống sàn nhà. Giày của cô cũng được nhanh chóng tháo bỏ và để bên cạnh giường. Búng nhẹ vào bụng cô, anh tiếp tục với vật áo lót buộc chặt.

“Em rất tiếc. Em không yêu cầu để bị lột trần như cái bấp ngô thế này!” Cô cong người để chống lại đôi bàn tay đang miệt mài của anh.

Cô kêu lên khi anh tìm thấy những dải nơ buộc váy và nói lỏng chúng.

Với một tiếng cười thầm, Leo giữ chặt người cô lại bằng chân của mình và hôn lên phần gáy đang bị phơi bày của cô. Cô cảm nhận được một luồng hơi ấm nóng, các dây thần kinh trong cô giật mạnh trước những cái đụng chạm đầy kích thích của miệng anh.

“Anh đã hôn cô ấy ư?” Cô nghe chính bản thân nói. Giọng cô bị bóp nghẹt trong tấm chăn mềm.

“Không, em yêu. Anh không bị cảm dỗ bởi cô ta “Leo cắn nhẹ lên mạch đập phập phồng trên cổ cô, vuốt ve làn da cô với lưỡi của mình, và điều ấy khiến cô không khỏi thở hổn hển. Bàn tay anh trượt bên trong váy cô và khẽ trêu đùa nơi nhạy cảm kia .” Không có người phụ nữ nào trên thế giới có thể kích thích anh như em. Nhưng em quá cứng đầu, và bảo vệ bản thân quá tốt. Có những điều anh muốn nói với em ... làm cùng em ... và thực tế là em chưa sẵn sàng cho điều có thể khiến hai ta phát điên lên. “

Anh chạm vào sâu hơn nữa giữa hai đùi của cô, tìm kiếm vùng da thịt ẩm ướt và vuốt ve nó trong những vòng tròn mềm mại. Cô rên rỉ và quặn quại dưới thân anh. Chiếc áo nịt ngực vẫn còn buộc chặt. Mặc dù một phần nào đó trong cô cố gắng chống lại những mong muốn được vuốt ve, nhưng cơ thể thành thật này của cô đã phản ứng với niềm vui vô vọng.

“Anh muốn làm tình với em.” Leo thì thầm bên tai cô và liếm láp nơi đó bằng chiếc lưỡi điêu luyện của mình. “Anh muốn ở thật sâu bên trong em để em có thể cảm nhận được anh và để anh thấy được sự khít chặt của em”

Một ngón tay trượt bên trong cô rồi một ngón tay khác, và cô thở ra nhẹ nhàng.

“Em biết sẽ tuyệt vời thế nào rồi đấy, ” anh thì thầm và vuốt ve cô từ từ. “ Hãy đầu hàng anh đi , và anh sẽ yêu em mà không cần dừng lại. Anh sẽ ở trong em suốt đêm nay. “

Catherine thở gấp, trong khi trái tim của cô đập mạnh điên cuồng. “Anh muốn em sẽ gặp phải tình cảnh giống quý cô Darwin ư?” cô nói. “Mang thai và cầu xin anh cưới em.”

“Chúa ơi, đúng, anh rất thích điều đó.”

Cô gần như nghẹt thở với sự phấn nộ, trong khi những ngón tay dài vẫn đang ở bên trong và trêu chọc cô. Họ vẫn được ngăn cách bởi vật cản váy áo khi mà còn đó các lớp quần áo còn lại, và tất cả những gì cô có thể cảm nhận được là miệng anh ở gáy cô cùng với bàn tay vô cùng

thuyết phục.

“Anh chưa bao giờ nói điều này với bất kỳ ai hết.” Giọng nói của Leo như tấm nhung rách tả tơi.”Tuy nhiên, ý tưởng em với đứa bé là điều điên rồ và kích động nhất mà anh đã từng tưởng tượng. Bụng của em sẽ to lên, khuôn ngực này của em sẽ trở nên nặng nhọc, cùng đáng bộ đi lại ngổ nghĩnh nữa... anh sẽ tôn thờ em. Anh sẽ chăm sóc em. Và mọi người sẽ biết rằng anh muốn em theo cách đó, khi mà em thuộc về anh “.

“Anh ... anh thật...” Cô thậm chí không biết nói thế nào nữa.

“Anh biết. Anh là người có nhu cầu quá lớn” Anh nói kèm theo tiếng cười to. “Nhưng anh cần sự khoan dung từ em. Bởi lẽ anh là một người đàn ông và anh thực sự không thể không cần điều đó.”

Anh vuốt ve cô với cử chỉ nhẹ nhàng, những ngón tay của anh dường như cứ hoạt động không biết mệt mỏi. Cô cảm thấy được sự kích thích, sức nóng lan tỏa khắp cơ thể cô. Di chuyển ra phía sau cô, anh kéo mạnh những lớp vải cuối cùng qua đầu gối cô, và dò dẫm khóa quần dài của mình. Anh dựa vào cô một cách thích thú.

Một sức ép ẩm ướt và cương cứng đang trượt vào giữa hai đùi cô, nhưng nó không hề xâm nhập vào nơi ấy. Cô cảm nhận được một ngọn lửa đang xuyên qua các giác quan của mình. Cơ thể cô run lên trước bờ vực của sự giải thoát...anh đang ở rất, rất gần cô.

“Em phải có quyết định dứt khoát, Cat.” Leo hôn lên cổ cô một cách thêm khát, miệng của anh thật mạnh mẽ và ẩm ướt. “Hoặc là muốn anh dừng lại ngay bây giờ, hoặc để anh làm cho em sung sướng theo nhiều cách. Bởi vì chỉ chút nữa thôi là anh sẽ không thể khống chế bản thân mình được nữa vì anh quá muốn em. Và anh sẽ có thể khiến em mang thai, tình yêu của anh, bởi vì giờ đây anh đang tràn trề tinh lực. Vì vậy, một là tất cả hai là không có gì. Nói cho anh biết có hay không.

“Em không thể.” Catherine vùng vẫy trong vô vọng khi anh từ từ nâng hông cô lên. Khi anh bắt cô phải đối mặt với anh, cô nhìn trừng trừng vào anh. Cô vô tình khiến anh không thể kiềm chế được bản thân mà cúi xuống và hôn cô ngẫu nhiên, anh cũng không quên thưởng thức những âm thanh rên rỉ phát ra từ cổ họng cô.

“Thật đáng tiếc”, anh nói với hơi thở nặng nhọc.

Quay người cô lại, anh xử lý nốt chiếc quần dài của mình lăm bắm điều gì đó.

Catherine nhìn anh hoài nghi. “Anh sẽ không kết thúc ư?”

Anh thở dài và nói. “Như anh đã nói, tất cả hoặc không có gì.”

Cô quấn tay ôm lấy người mình, run rẩy với những mong muốn trong tuyệt vọng cho đến khi cô ép bản thân lên tiếng. “Tại sao anh cứ muốn tra tấn em như vậy?”

“Nó trở nên quá rõ ràng rằng kiên nhẫn sẽ không thể phá vỡ được bức tường bảo vệ của em được. Vì vậy, anh sẽ phải thử một cái gì khác.” Leo dịu dàng hôn cô trước khi dời giường. Sau khi anh chải tóc và phủi sạch quần áo của mình, anh nhìn cô trong cơn giận dữ kìm nén, đi kèm với đó là một nụ cười toe toét và dường như nó vô hình chung cùng một lúc chế giễu cả hai người.”Anh đang phát động chiến tranh với em đấy, tình yêu của anh à. Và cách duy nhất để anh giành chiến thắng là làm cho em muốn làm kẻ bại trận”

Chỉ có người phụ nữ có lòng dạ sắt đá mới có thể đủ sức chống lại chiến dịch Leo đưa ra trong tuần tới. Đó là sự tán tỉnh, anh tuyên bố, nhưng có lẽ nên có một từ khác cho nó, đó là cái cách anh khiến cho Catherine không khỏi bối rối trước vẻ quyến rũ bướng bỉnh và ngọt ngào của anh.

Có lúc anh kích động cô bằng một cuộc tranh luận buồn cười và hết sức thú vị, cũng có lúc anh thật dịu dàng và ân cần. Anh thì thầm vào tai cô những lời khen và những dòng thơ kì quái, và dạy cô những từ tiếng Pháp hư hỏng, và làm cho cô bật cười không đúng lúc. Tuy nhiên điều mà Leo không làm là thử hôn hay quyến rũ cô. Lúc đầu, Catherine thấy thích thú với cách tiếp cận rõ ràng này, và rồi cô thầm bực mình, và sau đó là bị hấp dẫn. Cô tự thấy bản thân luôn nhìn chăm chăm vào đôi môi anh, nó quá hoàn hảo và vững chắc... cô không thể không nhớ tới những nụ hôn trước đây của họ, và mơ mộng về chúng.

Khi họ cùng tham dự một buổi tối âm nhạc tại một ngôi biệt thự trên đường Upper Brook, Leo đã lén kéo Catherine đi khi bà chủ đã dẫn một nhóm khách đi thăm quan căn nhà. Sau đó Leo đến một lối rẽ kín đáo ở phía sau những chậu dương xỉ cao, Catherine háo hức lao vào vòng tay của anh. Tuy nhiên, thay vì hôn cô, anh kéo cô vào cơ thể khỏe mạnh ấm áp của mình ... và ôm cô. Đơn giản chỉ là ôm lấy cô, để cho cô được ấm áp và thật gần anh, hai bàn tay của anh chậm rãi chạy dọc sống lưng cô. Anh thì thầm điều gì đó bí mật giữa những lọn tóc, những từ ngữ ấy quá nhỏ nhẹ để có thể được nghe thấy.

Trên tất cả điều mà Catherine thích nhất là được đi dạo cùng Leo qua các khu vườn của nhà Rutledge, nơi mà ánh sáng mặt trời lấp ló qua những lùm cây và hàng rào, và cơn gió nhẹ mang theo dấu hiệu của một mùa thu đang tới gần. Họ đã có những cuộc trò chuyện dài, đôi khi còn dừng chậm đến những chủ đề nhạy cảm. Những câu hỏi thận trọng, những câu trả lời khó khăn. Và họ dường như đang cố gắng hướng tới cùng một mục đích, một kiểu quan hệ mà cả hai người họ chưa từng biết đến trước đó.

Đôi khi Leo lùi lại và lặng yên ngắm nhìn cô như một người có thể nhìn chăm chăm vào một tác phẩm nghệ thuật trong một viện bảo tàng, cố gắng để khám phá sự thật bên trong nó. Điều này thật hấp dẫn, đó là sự quan tâm anh giành cho cô. Có cái gì đó mê đắm. Và anh là một người có tài nói chuyện tuyệt vời, anh kể cho cô nghe những câu chuyện về tuổi thơ bất hạnh của mình, về việc anh đã lớn lên tại gia đình Hathaway như thế nào, về khoảng thời gian anh ở Paris và Provence. Catherine cẩn thận lắng nghe đến từng chi tiết, thu thập chúng như thu thập những mảnh vụn, xâu chuỗi chúng lại để tạo nên một sự hiểu biết nhiều hơn về một trong những người đàn ông khó hiểu nhất mà cô từng gặp.

Leo là một người rất nhạy cảm và đầy lòng thương người. Anh là một người đàn ông nói năng lưu loát, người có thể dùng ngôn từ của mình hoặc là để dỗ dành giống như mùi thơm của

mật ong, hoặc là để phân tích giống như con dao phẫu thuật. Và có vẻ như Leo thích đóng vai một nhà quý tộc chán ngắt, che đậy một cách khéo léo những ý nghĩ linh hoạt trong đầu anh. Nhưng đôi khi trong những lúc vô tình, Catherine bắt gặp hình ảnh một chàng trai hào hiệp của anh trước đây, trước khi những trải nghiệm khiến anh thay đổi và trở nên cứng rắn hơn bao giờ hết.

“ Anh ấy rất giống cha chúng tôi ,” Poppy nói với cô.

“ Cha rất thích nói chuyện. Là một học giả nghiêm túc, nhưng ông lại sở hữu những tính cách rất quái dị.”

Cô cười tươi trong dòng hồi tưởng. “ Mẹ tôi luôn nói rằng lẽ ra bà nên lấy một quý ông đẹp trai hơn, hay một người giàu có hơn, nhưng không bao giờ là người hay nói như ông đã từng. Và bà biết rằng bản thân bà là người phụ nữ không bao giờ được hưởng hạnh phúc cùng một người đàn ông cả.”

Catherine không hiểu lắm về điều này. “ Vậy đức ngài Ramsay có yêu mến bà không?”

“ Ô, có chứ. Bà là người có con mắt nghệ thuật và bà đã ủng hộ và động viên Leo trong sự nghiệp kiến trúc của anh ấy,” Poppy dừng lại trước khi nói tiếp. “ Tôi không nghĩ rằng bà vui nếu biết Leo thừa hưởng một tước hiệu- bà không đánh giá cao tầng lớp quý tộc. Và mẹ tôi chắc chắn sẽ không đồng tình với những xử sự của anh ấy trong những năm gần đây, tuy vậy bà sẽ rất vui khi biết anh quyết định sửa chữa lỗi lầm.”

“ Vậy sự hóm hỉnh và ranh mãnh của Leo là được di truyền từ ai vậy?” Catherine hỏi. “ Mẹ cô hay cha cô?”

“ Điều đó,” Poppy nói với vẻ nhăn nhó, “ điều đó là của riêng Leo đấy chứ.”

Hầu như là ngày nào cũng vậy, Leo đều tặng Catherine một món quà nhỏ : một quyển sách, một hộp kẹo, một chiếc vòng cổ có đính hình bông hoa cùng những họa tiết rất trang nhã. “ Đây là chiếc vòng cổ đẹp nhất mà em từng nhìn thấy,” cô thành thật nói với anh và nhẹ nhàng đặt món quà quý giá này lên bàn. “ Nhưng đức ngài của em, em sợ rằng...”

“ Anh biết,” Leo nói. “ Một quý ông sẽ không nên tặng những vật dụng cá nhân cho quý cô mà anh ta đang hộ tống.” Anh hạ thấp giọng để không bị Poppy và vị quản gia- những người đang đứng gần đó nghe thấy. “ Nhưng anh không thể lấy lại nó được. Không có ai xứng với nó hơn em cả. Và Marks nè, em không biết được anh đã phải kiểm chế điều gì đâu. Anh đã muốn mua cho em một cặp tất thêu với những bông hoa nhỏ li ti chạy dọc đến tận...”

“ Leo,” Catherine thì thầm, mặt cô thoáng chốc đỏ bừng. “ Anh thật không nghiêm chỉnh chút nào.”

“ Thật sự anh không bao giờ quên được một thứ. Đó là bất cứ góc ngách nào trong cơ thể em. Vì vậy anh sẽ nhanh chóng phác họa dáng hình khỏa thân của em lần nữa. Mỗi khi anh đặt bút lên giấy, sự cảm dỗ không thôi lấn át và tràn ngập trong anh.”

Cô cố gắng làm ra vẻ mặt trầm trọng. “ Anh đã hứa là sẽ không bao giờ làm thế nữa cơ mà.”

“ Nhưng ngòi bút của anh có ước nguyện riêng của nó,” giọng nói của anh cũng nghiêm trọng chẳng kém.

“ Anh thật không thể sửa chữa được nữa rồi.”

Anh chớp mắt và nói. “ Hôn anh một cái và anh sẽ cư xử thật đàng hoàng.”

Cô cố nói thật nhỏ. “ Anh muốn em hôn anh ngay bây giờ khi mà Poppy và bà quản gia đang đứng cách chúng ta có vài yard sao?”

“ Họ sẽ không chú ý đâu. Họ đang bận nói chuyện về những tấm vải bông làm khăn mặt của khách sạn.” Leo thì thầm. “ Hôn anh đi, một nụ hôn nhỏ thôi mà. Ngay ở đây này.” Anh chỉ vào má mình.

Sự thật là mỗi khi Leo trêu chọc cô, anh trông rất trẻ con, đôi mắt xanh ấy trở nên rất nghịch ngợm. Nhưng khi Catherine nhìn anh, cô bị đắm chìm trong một dòng cảm xúc rất lạ, cảm giác lâng lâng khó tả choán mọi góc ngách trong cơ thể cô. Cô vươn người về phía trước, nhưng thay vì hôn vào má anh, cô nhẹ nhàng đặt chính môi mình lên môi anh.

Leo hít một hơi thở ngạc nhiên và để cô chiếm lấy thế chủ động. Tràn ngập trong niềm đam mê vô bờ, cô nán lại trên miệng anh lâu hơn, miệng cô khẽ trêu chọc, lưỡi cô rụt rè quần lấy lưỡi anh. Anh đáp lại cô trong một âm thanh trầm thấp, anh vươn tay ôm trọn lấy cô. Cô có thể cảm nhận được sức nóng đang tăng lên trong anh, cùng sự kích động đang trên bờ vực mất đi mọi kiểm soát.

Kết thúc nụ hôn, Catherine không muốn gặp Poppy và người quản gia, bà Pennywhistle một chút nào, cô sợ cả hai đã nhìn thấy những biểu hiện tai tiếng vừa rồi của cô. Nhưng khi cô nhòm qua vai Leo, cô vẫn thấy lưng của bà Pennywhistle quay về phía họ. Còn Poppy thì đã rất

nhanh hiểu được tình hình bằng cái nhìn sắc sảo.

“ Bà Pennywhistle,” cô vừa nói vừa kéo tay bà ra khỏi ngưỡng cửa, “ hãy đi ra ngoài hành lang với tôi, tôi nghĩ rằng mình đã nhìn thấy một vết bẩn đáng sợ trên thảm, và tôi muốn chỉ cho bà....nó ở đây...à không,có thể là ở đằng kia...”

Khi chỉ còn lại cô và anh, Catherine nhìn vào đôi mắt xanh ranh mãnh của anh.

“ Tại sao em lại làm vậy?” anh hỏi, giọng anh trở nên khàn khàn.

Cô cố gắng tìm kiếm một câu trả lời làm anh thích thú. “ Vì em muốn kiểm tra chức năng não bộ của mình.”

Một nụ cười xuất hiện trên khóe môi anh. Hít một hơi thở nặng nhọc, anh cố tình nói thật chậm rãi. “ Nếu em có một que diêm khi bước vào một căn phòng tối thì em sẽ thắp sáng cái gì trước tiên- đèn dầu trên bàn hay củi bên trong lò sưởi?”

Catherine liếc nhìn xung quanh khi cô cân nhắc câu trả lời. “ Đèn dầu.”

“ Que diêm,” anh nói và lắc đầu. Giọng anh trở nên nhẹ nhàng . “ Marks, em thậm chí không cố gắng suy nghĩ.”

“ Một nụ hôn khác,” cô nói dứt khoát và anh tuân theo mà không cần do dự.

Anh hôn cô thật sâu và cô thả hồn mình trong nụ hôn triền miên đó, tay cô luồn vào trong tóc anh. Anh kết thúc nụ hôn với một cử chỉ đầy gợi cảm.

“ Khi một người đàn ông kết hôn với em gái của người vợ góa của anh ta là hợp pháp hay bất hợp pháp?” anh tiếp tục hỏi cô.

“ Bất hợp pháp,” cô uể oải và cố gắng với đầu anh lại với cô.

“ Điều đó là không thể bởi lẽ ông ta chẳng còn sống để làm được điều đó.” Leo cưỡng lại những nỗ lực cố gắng của cô và nhìn xuống cô với một nụ cười toe toét. “ Đến lúc để dừng rồi.”

“ Không,” cô phản đối và tiến đến ôm lấy anh.

“ Thôi nào Marks,” anh thì thầm. “ Một trong hai ta phải thật bình tĩnh, và anh nghĩ người

đó là em.” Anh hôn nhẹ lên trán cô. “ Anh có một món quà khác cho em đây.”

“ Gì vậy anh?”

“ Tìm trong túi của anh.” Anh nháy ra xa một chút và cười một cách phóng đãng khi cô bắt đầu tìm kiếm người anh.

“ Không, em thật giống một tên cướp bé nhỏ, không phải trong túi quần của anh đâu.” Anh với lấy cổ tay cô và giữ nó lơ lửng trên không, như thể anh đang cố gắng chinh phục một con mèo con nghịch ngợm vậy. Dường như không thể cưỡng lại dục vọng của bản thân, anh nghiêng người về phía trước và chiếm lấy miệng cô lần nữa. Đã có lần cô bị cưỡng hôn trong khi cổ tay cô vẫn bị anh nắm chặt, cô đã từng rất khiếp sợ. Nhưng giờ đây, nó khơi dậy trong sâu thẳm tâm hồn cô một điều gì đó thật đáng yêu, thật thỏa mãn.

Leo buông miệng và giải thoát bờ môi cô với một nụ cười hỗn hển. “ Túi áo choàng. Chúa ơi, anh muốn...không, anh sẽ không nói ra đâu. Quà của em đây.”

Catherine lấy ra một đồ vật được gói trong một tấm vải mềm. Thật nhẹ nhàng cô mở ra và thấy một cặp kính được làm bằng bạc....thật sáng bóng và hoàn hảo, với hai mắt kính lấp lánh. “ Chúng thật đẹp,” cô nói trong ngạc nhiên.

“ Nếu chúng làm em hài lòng thì chúng ta sẽ làm một cặp bằng vàng nữa. Nào, để anh giúp em...” Leo thật nhẹ nhàng lấy chiếc kính cũ ra khỏi mặt cô và đặt cái mới lên đó. Chúng thật nhẹ và cố định trên sống mũi cô. Khi cô nhìn quanh căn phòng, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Trong cơn kích động, cô nhảy căng lên và vội vàng chạy đến trước chiếc ly bạc đặt gần đó. Cô muốn chính mắt mình nhìn thấy bản thân lúc này.

“ Em đẹp lắm.” dáng hình cao ráo và lịch lãm của anh đang ở ngay đằng sau cô. “ Anh thật sự rất thích những quý cô đeo kính.”

Ánh nhìn của hai người gặp nhau qua chiếc ly bạc. “ Thật vậy không? Đúng là một sở thích kỳ lạ.

“Không hẳn vậy.” Bàn tay của anh lướt lên vai cô, nhẹ nhàng mơn trớn cổ cô.

“ Chúng tô điểm đôi mắt đẹp của em. Giọng anh hạ thấp. ” Trên tất cả các anh thích được cởi bỏ chúng để khiến em sẵn sàng cho một mớ hỗn độn ở trên giường.”

Cô rùng mình nhắm mắt lại khi cảm nhận được anh đang kéo cô lại gần, miệng của anh đã

đi đến bên cạnh cổ của cô.

“Em thích chúng không?” Leo thì thầm, hôn làn da mềm mại của cô.

“Có.” Đầu cô nghiêng sang một bên khi chiếc lưới điêu luyện của anh trượt một đường dài dọc cổ họng cô. “Em ... Em không biết tại sao anh lại quan tâm đến việc này. Anh thật sự rất tốt”

Leo ngẩng đầu và bắt gặp đôi mắt thần thờ của cô. Những ngón tay của anh bắt đầu di chuyển dọc cổ cô, vuốt ve nơi đó và cho cô cảm giác như miệng anh đang mơn trớn làn da cô. “Anh không được tốt đâu,” anh thì thầm, một nụ cười khẽ chạm đôi môi anh. “Anh chỉ muốn em có thể nhìn thấy rõ ràng.”

Cô khao khát muốn nói với anh rằng....nhưng Poppy đã quay trở lại trước khi cô có thể lên tiếng.

Đêm đó Catherine ngủ không ngon một chút nào, cô bị mắc vào một cơn ác mộng, một cơn ác mộng như thật vậy, chỉ ít thì nó cũng thật hơn cái thế giới bình yên trong khoảnh khắc cô tỉnh dậy. Nó như là mơ, như là một phần kí ức, đó là khi cô chạy trong nhà của bà nội cho đến khi cô nhìn thấy bà ngồi bàn và viết sổ sách. Một cách lơ đãng, Catherine quỳ xuống dưới chân bà và vùi mặt vào trong tấm váy đen rộng thùng thình. Cô cảm nhận được những ngón tay gầy guộc của bà vươn tới mặt cô và nâng cằm cô lên. Mặt bà phủ đầy phấn trắng, nó thật tương phản với màu đen đậm tô vẽ trên lông mày và mái tóc nhuộm đen của bà. Không giống Althea, bà không đánh môi, mà chỉ dùng sáp không màu.

“Althea đã nói chuyện với cháu?” bà nói, bằng một giọng giống như lá cọ khô.

Catherine đấu tranh để không òa lên những tiếng khóc nức nở. “Vâng ... và cháu không ... hiểu ...”

Bà trả lời với một tiếng ngậm nga và nhẹ nhàng ấn đầu Catherine vào lòng bà. Bà vuốt mái tóc cô. “ Chắc là Althea giải thích không thỏa đáng rồi? Nào, cháu không phải là một cô gái thông minh, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc. Cháu không hiểu điều gì? Không khóc nữa, cháu biết ta ghét điều này mà”

Catherine nhắm mắt thật chặt, cố gắng để ngăn chặn những giọt lệ ứa ra ngoài.. cổ họng của cô nghẹn ứ với nỗi đau khổ.”Cháu muốn cái khác, bất cứ điều gì khác. Cháu muốn có một sự lựa chọn. “

“Cháu không muốn giống như Althea?” Câu hỏi đặt ra dịu dàng đến đáng sợ.

“Không”

“Và cháu cũng không muốn giống ta?”

Catherine do dự và lắc đầu nhẹ, sợ nói “không” một lần nữa. Cô đã học được từ trong quá khứ rằng từ đó nên được sử dụng hạn chế với bà nội.

” Nhưng vốn dĩ cháu đã như vậy rồi,” bà nói với cô. “Cháu là một người phụ nữ. Và tất cả phụ nữ đều có cuộc sống của một con điếm. “

Catherine bị đóng băng ngay tại chỗ. Những ngón tay của bà giờ đây trở thành móng vuốt trên đầu cô.

“Tất cả phụ nữ đều bán mình cho đàn ông,” bà tiếp tục. “Hôn nhân tự nó là một giao dịch, trong đó giá trị của người phụ nữ bị ràng buộc với mục đích của sự giao phối và sinh sản. Ít nhất chúng ta những người coi đây là sự nghiệp cả đời mới trung thực về nó “. “Đàn ông là những sinh vật bản thủ và bạo tàn. Nhưng họ nắm bắt cả thế giới này và sẽ luôn là vậy. Và để có thể có được họ, cháu phải chịu quy phục. Cháu sẽ làm rất tốt việc đó đấy Catherine. Ta đã nhìn thấy được bản năng trong cháu. Cháu thích được người khác bảo phải làm gì. Cháu sẽ thích nó hơn nữa khi cháu được trả tiền cho điều đó” Bàn tay bà nâng đầu của Catherine lên... “Bây giờ, không gây rắc rối cho ta nữa. Cháu có thể hỏi Althea bất kì điều gì. Để ta nhắc cho cháu nhớ, khi Althea bắt đầu sự nghiệp của mình, con bé không được hạnh phúc hơn cháu đâu. Nhưng con bé nhanh chóng nhìn thấy những lợi thế của mình. Và tất cả chúng ta phải tự kiếm tiền nuôi bản thân, đúng không? Ngay cả cháu cũng vậy, cháu yêu à. Là cháu gái của ta cũng không giúp cháu thoát khỏi điều này đâu. Và chỉ với mười lăm phút thôi cháu cũng đủ kiếm nhiều tiền hơn người khác phải làm hai ba ngày đấy. Sẵn sàng chịu quy phục đi , Catherine. “

Cảm giác choáng váng, như thể cô bị ngã từ một độ cao, Catherine dời phòng làm việc của bà nội. Trong khoảnh khắc cô muốn bỏ chạy thật xa. Nhưng nếu không có một nơi để đến, không có tiền, một cô gái không người bảo vệ sẽ chỉ sống sót được một vài giờ ở London. Cô khóc trong ghen ngào. Cô đi lên cầu thang vào phòng mình. Nhưng sau đó những giấc mơ đã thay đổi, những kí ức biến thành những thay đổi bất thường của trí tưởng tượng ... trở thành cơn ác mộng. Các bậc cầu thang dường như được nhân lên, cô càng đi càng đâm sâu vào trong bóng tối . Một mình và run rẩy vì lạnh, và cuối cùng cô cũng về đến phòng mình, căn phòng chỉ được ánh trăng chiếu rọi.

Có một người đàn ông ngồi ở cửa sổ.. Cô nhận ra anh từ mái đầu anh, từ những đường nét khỏe mạnh của cơ thể anh. Từ trong bóng tối, một giọng điệu nhẹ nhàng đã làm cô dựng tóc

gáy.

” Em đây rồi. Đến đây nào, Marks “

Catherine lòng tràn ngập khao khát. “Đức ngài của em, anh đang làm gì ở đây?”, Cô khóc và chạy nhào về phía anh.

“Chờ em.” Anh vòng tay ôm lấy cô. “Anh sẽ đưa em dòi xa nơi đây, em có muốn thế không?”

“Ồ, vâng, vâng ... nhưng làm thế nào?”

“Chúng ta sẽ đi ra từ cửa sổ này. Anh có một cái thang. “

“Nhưng có an toàn không? Anh nhất định-”

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên miệng cô giữ cô im lặng. “Tin anh đi.”. “Anh sẽ không để em bị ngã đâu.”

Cô cố gắng hết sức để nói với anh rằng cô sẽ đi bất cứ nơi nào cùng anh, làm bất cứ điều gì anh nói, nhưng anh đã bịt miệng cô quá chặt để cô có thể cất lời. Cô không thể thở được.

Catherine mở mắt. Những cơn ác mộng đã qua đi nhưng để lại một thực tế còn tồi tệ hơn nhiều. Cô cố gắng vùng vẫy và hét lên trong vô vọng khi mà bàn tay ai đó vẫn ôm chặt miệng cô.

“Dì của cô muốn gặp cô,” một giọng nói trong bóng tối. “Tôi đến là để làm điều này thưa quý cô. Tôi không còn lựa chọn nào khác. “

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, William đã nhét một miếng giẻ vào miệng cô, nén chặt lưỡi cô. Sau khi buộc tay và chân cô lại , cậu ta đi thắp một ngọn đèn. Mặc dù không có kính, nhưng Catherine vẫn nhận ra cậu ta đang mặc áo khoác màu xanh của nhân viên khách sạn Rutledge.

Giá mà cô có thể mở miệng, để cầu xin hoặc thương lượng với cậu ta, nhưng mảnh giẻ trong miệng cô khiến điều đó trở nên không thể. Cổ họng cô trở nên nghẹn ứ, cùng lúc đó cô cảm thấy ý thức của mình vỡ tung thành nhiều mảnh, rải rác như một câu đố chưa hoàn thành. Hoạt động của con tim cô trở nên chậm chạp, nó từ từ bơm dòng máu độc xuống đến tay chân cô. Mọi thứ dường như đang quá sức chịu đựng của cô.

William tiến về phía cô với một chiếc túi đựng quần áo của khách sạn. Cậu ta bắt đầu chồm nó qua chân cô. Cậu ta không nhìn cô, chỉ đơn giản tập trung vào nhiệm vụ trước mắt của mình. Cô thụ động nhìn và thấy rằng cậu ta đang chú ý giữ gấu áo ngủ của cô ở dưới mắt cá chân một cách cứng nhắc. Phần nào đó trong cô băn khoăn tự hỏi xem có phải cậu có chút ít lòng tốt nào còn sót lại hay không.

Khăn trải giường kêu sột soạt dưới chân cô, và Dodger sộc đến với một tiếng kêu giận dữ. Rất nhanh Dodger đã tấn công tay của William, gây ra một loạt những vết cắn rất sâu. Chưa bao giờ Catherine nhìn thấy một sinh vật nhỏ bé lại hành động như vậy cả. William lằm bằm trong sự ngạc nhiên và ngay lập tức ném Dodger ra khỏi cánh tay mình với một tiếng nguyên rủa. Dodger bị ném bay ra xa, đập mạnh thân vào tường rồi yếu ớt rơi xuống sàn nhà. Catherine cố hét lên trong tuyệt vọng khi mà William đã rất nhanh bịt miệng cô lại, cô đứng đó với những giọt nước mắt chua cay.

Thở hổn hển, William kiểm tra cánh tay đang chảy máu của mình và tìm một miếng giẻ để băng nó lại trước khi quay về phía Catherine. Chiếc túi đựng quần áo được đẩy ngay một cao lên cho tới khi nó chồm kín đầu cô.

Cô hiểu rằng Althea không hề muốn gặp cô. Dì ta chỉ muốn hủy hoại cô mà thôi. Và rất có thể William không biết điều này. Hoặc cậu ta nghĩ tốt hơn là nên nói dối. Điều đó không quan trọng. Cô không hề cảm thấy gì cả, không sợ hãi, không đau khổ, cho dù giờ đây nước mắt cô vẫn tuôn rơi. Thật khủng khiếp khi phải rời xa thế giới này khi trong lòng trống rỗng. Cô chẳng khác gì một mớ chân tay trong một cái bao tải, một con búp bê không đầu, tất cả những kỉ niệm đều lùi xa dần, tất cả những cảm xúc cũng từ từ héo mòn.

Một dòng suy nghĩ len lỏi trong hư vô, như những vệt sáng trong bóng tối lan tràn.

Leo sẽ không bao giờ biết cô yêu anh đến nhường nào.

Cô nhớ về đôi mắt anh, một màu xanh sâu thẳm. Tâm trí cô bị lấp đầy bởi một chòm sao giữa hè, cùng những vì sao nối đuôi nhau thành hình một con sư tử. Vì sao sáng nhất chính là trái tim anh. Anh sẽ đau lòng. Giá như cô có thể chia sẻ với anh điều đó. Cái mà anh và cô đã có thể có với nhau, đó là một cuộc sống hạnh phúc bên nhau, thật là một điều giản dị khi được ngắm nhìn khuôn mặt điển trai ấy thay đổi theo năm tháng. Giờ đây cô mới dám thừa nhận rằng những giây phút ở bên anh, cô mới được là chính mình, mới được trải qua những khoảnh khắc hạnh phúc nhất.

Trái tim cô đang đập rất mạnh. Nó đang quặn đau trong cơn chết lặng.

Em không muốn phải cần anh như thế này đâu, Leo, em đã phải đấu tranh, dằn vặt bản thân đứng ngoài lề của cuộc sống này...khi mà lẽ ra em nên dũng cảm bước chân vào cuộc đời anh, nhưng em rất tiếc...

Chương 29

Gần về cuối trưa, Leo trở về từ chuyến đi thăm người thầy cũ của mình, ông Rowland Temple. Ông là một kiến trúc sư và hiện đang là giáo sư của một trường đại học nổi tiếng, mới đây ông cũng đã được trao tặng giải thưởng vàng của Hoàng gia cho công trình nghiên cứu về việc phát triển ngành kiến trúc. Leo đã cảm thấy rất thích thú nhưng anh cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên khi biết được rằng ông Temple vẫn hống hách và cáu kỉnh như trước. Người đàn ông lớn tuổi này luôn coi giới quý tộc là nguồn bảo trợ cho những khoản nợ tài chính, nhưng ông lại luôn coi thường phong cách truyền thống và không sáng tạo của họ.

“ Cậu không phải là một trong những kẻ ngu ngốc ăn bám ấy,” Temple dứt khoát nói với anh và điều này được Leo coi như là một lời khen ngợi. Và, “ có vẻ như ảnh hưởng của tôi đến cậu không bị mai một thì phải?”

Tất nhiên Leo đã quả quyết với ông rằng nó chắc chắn đã không như vậy, và rằng anh luôn ghi nhớ và trân trọng tất cả những gì anh học hỏi được từ ông. Nhưng...anh đã không dám đề cập tới những ảnh hưởng còn sâu sắc hơn mà anh nhận được từ vị giáo sư đáng kính ở Provence.

“ Kiến trúc là cách chúng ta hòa hợp những khó khăn trong cuộc sống,” ông Joseph đã từng nói với Leo như thế tại một buổi hội thảo. Khi mà vị giáo sư lớn tuổi này thay chậu cho một số thảo dược trên một cái bàn gỗ dài và Leo có ý định giúp đỡ thì—

“ Không, đừng chạm vào chúng. Cậu bó chúng quá chặt, chúng cần, chính xác là những cái rễ đó cần nhiều không khí hơn nữa.”

Ông lấy cái chậu từ tay Leo và tiếp tục bài giảng. “ Để có thể trở thành một kiến trúc sư, cậu cần phải chấp nhận môi trường sống xung quanh cậu, dù điều kiện sống có như thế nào đi chăng nữa. Sau đó, cậu cần nhận thức một cách triệt để và đem những ý tưởng của cậu, biến chúng thành những công trình kiến trúc.”

“ Tôi có thể làm được điều đó mà không có những ý tưởng được không?” Leo hỏi giọng nửa

đùa. “ Tôi biết mình không thể sống theo bất cứ nguyên tắc nào cả.”

Giáo sư Joseph nhìn anh và cười. “ Cậu không thể chạm tay tới những vì sao nhưng cậu vẫn cần chúng để soi đường mở lối, phải vậy không?”

Hãy dựa vào những ý tưởng của mình và biến chúng thành những công trình kiến trúc. Chỉ bằng cách đó thì một ngôi nhà đẹp, một lâu đài lộng lẫy mới được hình thành. Và rất có thể là một cuộc sống tươi đẹp phía trước.

Và Leo cuối cùng cũng tìm được nền tảng, một mảnh ghép quan trọng và cần thiết giúp xây dựng những thứ còn lại, một nền tảng dai dẳng nhưng vững bền. Đôi môi anh khế cong khi anh nghĩ và cân nhắc những điều bản thân làm với Catherine ngày đó, cách anh ve vãn, tán tỉnh cô hay cái cách anh trêu tức cô, và có vẻ như cô thích và hưởng thụ những gì anh mang lại cho cô như nhau. Có lẽ anh sẽ bắt đầu bằng một cuộc tranh luận nho nhỏ và hôn cô đến khi cô đầu hàng anh vô điều kiện. Cũng có lẽ anh sẽ lại cầu hôn cô khi mà anh có thể nắm bắt cô trong giây phút yếu lòng.

Tiến về phía những căn hộ của Rutledge, anh bất cẩn gõ cửa, bước vào và nhìn thấy Poppy đang hối hả chạy về phía cửa ra vào.

“ Có phải anh—” cô nói rồi bỗng im bặt khi cô nhìn thấy anh. “ Leo, em đang băn khoăn không biết anh bao giờ thì trở lại. Em không biết anh đã ở đâu, nếu không thì em đã gửi cái này cho anh rồi.”

“ Gì vậy em gái?” anh nhẹ nhàng hỏi và lập tức biết có chuyện chẳng lành.

Sắc mặt Poppy trông rất xấu, đôi mắt cô mở to trên gương mặt trắng bệch. “ Sáng nay Catherine đã không đến phòng ăn sáng. Em cho rằng cô ấy muốn ngủ thêm. Vì đôi khi những cơn ác mộng...”

“ Anh biết” Leo nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô em gái và chăm chăm nhìn vào mắt cô một cách cấp bách. “ Rồi sao nữa Poppy?”

“ Một giờ trước em đã gửi một cô hầu gái đến phòng của Catherine để xem cô ấy có cần gì không. Và cô ấy đã không còn ở đó, còn những thứ này thì được để lại trên bàn bên cạnh giường. Vươn đôi tay đang run lẩy bẩy của mình ra, cô đưa cho anh cặp kính bằng bạc mới. “ Và có vết máu ở trên giường.”

Phải mất vài giây Leo mới có thể kìm nén được cơn hoảng hốt trong mình. Anh cảm thấy như đang bị châm chích từ đầu tới chân, trái tim anh như muốn nổ tung. Một cảm giác muốn

giết người đang đôn đốc thúc ép anh.

“ Toàn bộ khách sạn đang được lục soát,” anh nghe thấy Poppy nói qua đôi tai cũng đang muốn vỡ tung của mình, “ Harry và ông Valentine cũng đang nói chuyện với những người quản lí ở tầng dưới.”

“ Latimer đã bắt cô ấy,” Leo nặng nhọc nói. “ Anh ta đã gửi ai đó đến bắt cô ấy. Và anh sẽ rút ruột của anh ta và treo anh ta cùng với chúng...”

“ Leo,” cô thì thầm và vươn đôi tay tới che miệng anh lại. Những gì cô nhìn thấy trên gương mặt anh lúc này đây thật sự khiến cô hoảng sợ.

“ Leo, làm ơn đi anh.”

Sự lo âu được giảm bớt khiến cho cặp lông mày thanh tú trên gương mặt Poppy từ từ giãn ra. Đó là khi cô nhìn thấy chồng mình bước vào. “ Harry, có dấu hiệu gì không?”

Gương mặt Harry trở nên rất khó nhọc và đầy dử tợn. “ Một trong những người trực đêm nói rằng đêm qua anh ta đã nhìn thấy một người làm thuê trong khách sạn, anh ta cho là vậy bởi người đàn ông kia ăn mặc đồng phục khách sạn. Lúc ấy, người đàn ông lạ mặt kia đang vác một bao tải quần áo xuống dưới tầng. Anh ta nhận thấy sự lạ lẫm này là do bình thường những người hầu gái chịu trách nhiệm chăm lo việc giặt là, và không bao giờ là vào lúc đêm khuya như thế này cả.” Anh đặt tay lên vai Leo, nhưng Leo đã hất tay anh ra.

“ Ramsay, anh bình tĩnh lại đi. Tôi biết anh nghĩ gì, và rất có thể là anh đúng. Nhưng anh không thể sự xự như một kẻ điên như thế được. Chúng ta cần phải...”

“ Vậy hãy cố gắng mà ngăn cản tôi lại đi” Leo nói giọng khản đặc. Anh không thể kiểm soát được những suy nghĩ đang tấn công anh lúc này đây. Và anh đã bỏ đi trước khi Harry có thể nói thêm bất kì điều gì.

“ Christ,” Harry nói khẽ và lấy tay vò mái tóc đen của mình. Anh quay lại nhìn Poppy trong ánh mắt rối bời. “ Hãy đi tìm Valentine,” anh nói, “ Ông ta vẫn đang nói chuyện với những người quản lí ở dưới tầng. Hãy bảo ông ấy đến gặp tay cảnh sát Hembrey hay bất kì ai ông ta có thể tìm thấy trên khu phố Bow. Hembrey có thể bắt đầu bằng việc cử một người đàn ông đến nhà của Latimer. Hãy bảo Valentine nói rằng có một âm mưu giết người đang diễn ra.”

“ Leo sẽ không giết đức ngài Latimer đâu,” Poppy nói, gương mặt cô trở nên tái nhợt.

“ Nếu Leo không giết anh ta,” Harry trả lời trong sự chắc chắn lạnh lùng, “ thì anh sẽ làm điều đó.”

Catherine tỉnh dậy trong một trạng thái rất lạ, hoa mắt, chóng mặt và lơ đãng, nhưng trên tất cả cô cảm thấy rất vui vì cuối cùng cô cũng thoát khỏi cơn ác mộng ấy. Nhưng khi cô mở to mắt, cô phát hiện ra rằng bản thân dường như vẫn đang trong cơn ác mộng, cô đang ở trong một căn phòng mờ mịt khói thuốc đến ghê tởm, những ô cửa sổ thì được che kín bởi những tấm rèm dày đặc.

Phải mất một lúc lâu cô mới có thể bình tĩnh lại và dùng hết sức để nhìn mọi thứ mà không có kính. Cằm cô đang rất đau, miệng cô thì khô lại đầy khó chịu, cô đang khao khát một cốc nước lạnh, một luồng không khí trong lành. Cô tay cô bị buộc chặt ra sau lưng, cô đang nửa ngồi, nửa dựa trên một chiếc ghế xô-pha nhỏ và cô vẫn còn mặc trên mình bộ đồ ngủ. Một cách vụng về, cô dùng vai để cô gắng hất vài cọng tóc rối đang lòa xòa trước mặt ra sau lưng.

Catherine biết căn phòng này, vẫn mờ mịt tối tăm như nó đã từng. Và cô biết người phụ nữ đang đứng gần cô lúc này đây, mảnh khảnh khoác trên mình trang phục đen tuyền. Đôi bàn tay kia đang di chuyển đầy tinh tế và tao nhã khi bà ta nâng nhẹ cái vòi bằng da thuộc được gắn vào một cái ống điếu. Đặt chiếc vòi lên môi mình, bà ta hít một hơi rồi nhàn nhã phả ra một làn khói trắng.

“ Bà?” Catherine hỏi, giọng cô trở nên cục cằn, cơn tắc nghẽn đang ngự trị nơi cổ họng cô.

Người phụ nữ kia tiến lại gần hơn cho đến khi gương mặt ấy hiển hiện trong tầm nhìn của Catherine. Một khuôn mặt phủ đầy phấn trắng, đôi môi đỏ chót. Đôi mắt quen thuộc ấy được viền xung quanh bởi phấn côn (một thứ phấn đen đánh mi mắt của người Ả rập).

“ Bà của cô...mẹ của ta đã chết lâu rồi. Bây giờ đây là nhà của ta, là nơi làm việc của ta.”

Althea, Catherine nhận ra trong nỗi kinh hoàng. Một Catherine xanh xao vàng vọt, những đường nét quyến rũ ngày xưa nay đã không còn. Gương mặt kia phủ đầy phấn trắng nhưng vẫn không che được những nếp nhăn, điều này khiến cho làn da của Althea chẳng khác nào lớp sứ trắng men vỡ phát ra tiếng kêu răng rắc. Dì ấy trông còn đáng sợ hơn cả bà nữa, dì không khác dì một người điên dại, mắt dì sừng lên trông thấy.

“ William nói với ta rằng đã nhìn thấy cô,” Althea nói. “ Và ta đã nói rằng, ‘ cô ta đã đi quá lâu rồi, chúng ta phải đem cô ta trở về, phải không nào?’ Cậu ta đã phải mất khá lâu cho kế hoạch này, và cuối cùng cậu ta cũng thành công.”. Dì ta nhìn vào một góc khuất trong phòng và nói tiếp. “ Cậu thật là một đứa bé ngoan William à.”

Cậu ta trả lời trong một tiếng rì rầm không thể hiểu được. Hay chỉ ít bản thân Catherine không hiểu được điều này, giờ đây bên tai cô đang vang lên những âm thanh khó chịu. Có vẻ như hệ thống bên trong cơ thể cô đang được tái thiết lập, một sự sắp xếp kênh thông tin và các dây thần kinh hoàn toàn mới lạ, khiến cho cô khó có thể thích nghi ngay được.

“Cháu có thể uống chút nước được không?” cô hỏi giọng khàn khàn.

“William, lấy cho vị khách của chúng ta ít nước.”

William vâng về tuân lệnh, cậu tiến đến đổ đầy ly nước và đứng gần Catherine. Đặt và giữ cốc nước gần môi cô, cậu quan sát cô nhấp từng hớp nước một. Nước từ từ thấm vào đôi môi khô, má trong và cổ họng cô. Cô có cảm giác mình vương đầy bụi bẩn và khó chịu.

William lui đi còn Catherine ngồi chờ đợi khi dì cô thở phào trên chiếc ông điều một cách đầy suy tư.

“Mẹ ta sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu,” Althea nói, “vì cô đã bỏ trốn đi như vậy. Đức ngài Latimer đã truy lùng chúng ta bao nhiêu năm rồi, ngài ấy yêu cầu được hoàn trả tiền... cũng có thể là cô. Nhưng cô không hề quan tâm tới những gì mà cô đã gây ra. Cô không bao giờ mảy may suy nghĩ về những gì mà cô nợ chúng ta.”

Catherine đấu tranh để giữ cho đầu mình được bình ổn. “Cháu không nợ hai người thân thể của cháu.”

“Cô nghĩ rằng bản thân cô quá tốt đẹp cho điều đó sao. Cô muốn tránh đi theo vết xe đổ của ta sao. Cô muốn có một sự lựa chọn phải không?” Althea dừng lại, như đang chờ đợi một sự xác nhận. Khi mà không có dấu hiệu của sự đáp trả, dì ta tiếp tục nói với giọng dữ dằn. “Nhưng tại sao cô có được điều đó khi mà ta đã không? Mẹ của ta đã đến bên giường vào một đêm nọ. Bà ấy nói rằng bà sẽ mang đến cho ta một một quý ông thú vị để “dễ dàng” ta trên giường. Nhưng trước tiên anh ta sẽ chỉ cho ta một vài trò chơi mới. Sau đêm đó, dù ta mới mười hai tuổi thôi nhưng bản thân đã không còn trinh nguyên nữa rồi.”

Lại một hơi hít dài, từng đợt khói thuốc lại phả ra. Catherine không còn cách chống đỡ được những làn khói này nữa rồi. Gian phòng như đang có sự rung chuyển nhẹ nhẹ, Catherine có cảm giác như đang trên một bong tàu bị đu đưa, lúc lắc bởi sóng biển. Cô trôi nổi trên từng đợt sóng, đồng thời lắng nghe từng cơn sục sôi của dì Althea. Và cô cảm thấy trong lòng dậy lên một nỗi cảm thông, nhưng cô thích cảm xúc còn lại của mình hơn, nó vẫn còn chìm sâu dưới làn nước.

“Ta cũng đã nghĩ tới việc chạy trốn,” Althea nói. “Ta đã nhờ anh trai ta giúp, tức là bố của

cô đẩy. Anh ta đã sống cùng chúng ta, đến và đi mỗi khi anh ta thích, ngủ với đàn bà nơi đây mỗi khi anh ta muốn, và họ chẳng dám phàn nàn với mẹ ta. “Em cần một ít tiền,” ta đã nói với anh ta như thế. “Em sẽ đi khỏi cái đất nước này.” Nhưng anh ta đã với mẹ và bảo bà những gì ta đã nhờ vả anh ta. Và sau đó ta đã không được ra khỏi nhà hàng mấy tháng trời.

Từ những gì còn lưu lại trong trí nhớ của Catherine về người cha của mình, một người cộc cằn và nhẫn tâm thì chuyện này hoàn toàn dễ hiểu. Nhưng bản thân cô đã không kiềm chế được mà gặng hỏi, “Tại sao cha lại không giúp dì?”

“Anh trai ta thích sự việc cứ diễn ra theo chiều hướng đó- anh ta đã có những thứ tốt nhất mà không phải động tay động chân gì. Mẹ cho anh ta tất cả những gì anh ta muốn. Và con lợn ích kỷ ấy (nguyên bản nha, ko phải ta chém đâu ^^) thì không hề ngần ngại việc hi sinh ta để cho anh ta có thể được sống thoải mái.” Dì ta dừng lại. “Vì thế ta trở thành...như những người đàn bà ở nơi đây. Ta cầu nguyện được giải thoát biết bao nhiêu năm rồi. Nhưng Chúa không nghe được những lời thỉnh cầu của những phụ nữ như ta. Chúa chỉ quan tâm tới những gì ngài ấy tạo ra mà thôi.”

Hoang mang và nheo mắt lại, Catherine cõ vận sức để giữ cho những suy nghĩ trong mình được liền mạch. “Dì,” cô gọi, “tại sao dì lại mang cháu đến đây? Nếu dì đã phải chịu điều đó... tại sao nó cũng phải được áp dụng vào cháu?”

“Tại sao cô lại bỏ trốn khi mà ta đã không thể? Ta muốn cô trở thành ta. Cũng như ta đã trở thành mẹ vậy.”

Đúng, đó chính là một trong những nỗi sợ của Catherine, là điều cô kinh sợ nhất. Rằng nếu cô bị đặt trong hoàn cảnh hiểm nghèo, bản tính “tà ác” trong cô sẽ được khơi dậy và chiếm hữu tất cả những phần còn lại. Tâm trí đang mơ hồ của cô đang tràn ngập cái ý nghĩ trên và cân nhắc về nó. Quá khứ không phải là tương lai. “Cháu không giống dì,” cô nói chậm rãi. “Sẽ không bao giờ là như thế. Cháu cảm thấy đau long về những gì mà cô đã phải chịu đựng, dì ạ. Nhưng cháu sẽ không lựa chọn như dì.”

“Giờ ta có một sự lựa chọn cho cô đây.”

Trước thái độ thờ ơ của Catherine, giọng nói nhẹ nhàng âu yếm của Althea khiến cho da thịt cô có cảm giác rung mình, sồn gai ốc. “Cô sẽ phải hoặc là đồng ý gắn bó lâu dài với đức ngài Latimer,” Althea tiếp tục, “hoặc là phải phục vụ tại nơi đây như ta đã từng. Nên là thế nào đây?”

Catherine từ chối lựa chọn. “Không liên quan gì đến dì,” cô nói, dù bị tác động bởi thuốc

mê nhưng cô vẫn cứng đầu kháng cự. “ Không gì có thể thay đổi bản thân cháu.”

“ Vậy cô là ai?” Giọng Althea tràn đầy sự khinh miệt. “ Một phụ nữ tử tế ư? Và quá tốt cho những nơi như thế này?”

Đầu Catherine trở nên nặng trĩu, khiến cô không thể gắng gượng được nữa. Cô hạ thấp thân mình xuống chiếc ghế. “ Một phụ nữ được yêu thương.”

Đây chính là câu trả lời tồi tệ và gây tổn thương nhất đến Althea. Và đó là sự thật. Không thể mở mắt, Catherine vẫn nhận thức được những di chuyển “ rộn ràng” gần đó, sự kìm kẹp của Althea, vòi hút bằng da thuộc từ chiếc ống điếu được đặt giữa đôi môi của dì ta. Mũi của cô đang phải chịu sự tra tấn khủng khiếp từ những đợt khói thuốc đang xâm nhập vào phổi cô và cô hít thở trong cực nhọc. Cô ho và bị ép phải hít những luồng khói ấy, điều đó khiến cho cô trông héo úa và gần như bất tỉnh.

“ Mang cô ta lên tầng, William,” Althea nói. “ Đến phòng cũ của cô ta. Sau đó chúng ta sẽ chuyển cô ta sang nhà chứa.

“ Vâng, thưa bà.” William cẩn thận nâng người Catherine. “ Thưa bà...tôi có thể buộc lại cổ tay của cô ấy được không?”

Althea nhún vai khinh thường. “ Cô ta sẽ không thể chạy đi đâu với sức của cô ta được đâu.”

William mang Catherine lên tầng, đặt cô lên một chiếc giường nhỏ và có mùi mốc và cỏ dây buộc khỏi tay cô, đặt tay cô trong tư thế thoải mái nhất. “ Xin lỗi cô,” cậu ta nói nhỏ nhẹ và nhìn vào đôi mắt hé mở của cô. “ Bà ấy là tất cả những gì mà tôi có. Tôi phải làm những điều mà bà ấy bảo.”

Chương 30

Đức ngài Latimer sống trong một căn hộ ở phía tây London, một khu đất công thanh bình và đẹp như tranh vẽ, và những dãy nhà được xây dựng trong khu rừng sâu. Leo đã đến đây hơn một lần rồi từ vài năm trước. Mặc dù đường phố và ngôi nhà được giữ gìn một cách gọn gàng và cẩn thận, nhưng nơi đây vẫn rải rác những kỉ niệm đầy bức mình đối với bản thân anh, điều này đã được anh đưa ra một so sánh rằng khu ổ chuột ở phía Đông chẳng khác nào nhà của các vị linh mục.

Leo xuống ngựa trước cả khi nó dừng lại và tiến về phía cửa, gõ bằng những nắm đấm của mình. Tất cả suy nghĩ của anh giờ đây đang rất hỗn loạn, và không theo trình tự nào cả, một trong số đó là nỗi tuyệt vọng trong nỗ lực tìm kiếm Catherine trước khi bất kì sự tổn thương nào có thể tìm đến cô. Hay chẳng, nếu đã có điều gì xảy ra rồi thì lạy chúa lòng thành hãy giúp cô ấy bình tâm trở lại. Một dòng suy nghĩ khác được tập trung vào mục đích biến Latimer thành thứ rác thải bẩn thỉu. Vẫn không có dấu hiệu gì cho sự xuất hiện của Harry, nhưng Leo chắc chắn rằng anh ta cũng sắp tới rồi và Leo thì không hề có ý định chờ đợi anh ta.

Một người quản gia gương mặt lo âu tiến đến mở cửa. “Thưa ngài...”

“Ông chủ của ông đâu?” Leo hỏi cộc cằn.

“Xin lỗi thưa ngài, nhưng ông ấy không...” Người quản gia lập tức ngừng nói và hét lên đầy kinh ngạc khi Leo túm lấy áo và đẩy ông ta áp sát vào tường.

“Lạy chúa, thưa ngài, xin ngài...”

“Nói cho ta biết anh ta đang ở đâu.”

“Thưa...viện....nhưng ông ấy đang không khỏe...”

Đôi môi Leo khẽ cong lên với một nụ cười quỷ dị. “Tôi sẽ có cách chữa trị cho anh ta.”

Một người hầu tiến đến, và ông quản gia bắt đầu lắp bắp kêu cứu, nhưng Leo đã thả ông ta ra rồi. Trong vài giây ngắn ngủi, anh đã tới thư viện. Nơi đây rất tối và rất nóng, một ngọn lửa lớn nhưng không thích hợp đang cháy bùng trong lò sưởi. Latimer đang u ám ngồi trên ghế, anh ta cúi khiến cho cằm chạm ngực, và trên tay còn cầm một chai rượu đang uống dở, gương mặt sừng phù của anh ta được thắp sáng bởi những tia lửa vàng đỏ, anh ta trông như một linh hồn bị nguyên rửa. Cái nhìn vô hồn của anh ta cuối cùng cũng đặt trên gương mặt khắc nghiệt của Leo, và Leo cũng đã nhận ra anh ta đang say túy lúy. Đã phải mất hàng giờ đồng hồ mới có thể dẫn đến tình trạng này. Nhận ra điều này khiến cho Leo càng thêm điên tiết. Bởi vì việc không tìm thấy Catherine ở đây cùng gã con hoang này còn tồi tệ hơn nữa. Anh rất nhanh nhảy đến chỗ của Latimer, anh nắm chặt bàn tay mình lên cổ của anh ta, một cảm giác lạnh và ẩm ướt rồi kéo cho anh ta đứng lên. Chai rượu rơi xuống nền nhà. Latimer tróc mắt nhìn Leo, và nghẹn ngào trong nỗ lực thoát khỏi bàn tay của Leo.

“Cô ấy đâu rồi?” Leo hỏi gặng, và siết tay mình hơn nữa. “Mày đã làm gì với Catherine Marks?” Nói xong anh giảm lực đạo của tay mình trên cổ anh ta để anh ta có thể nói.

Latimer ho và thở khò khè, rồi hoài nghi nhìn chăm chăm vào Leo, “ Anh bị mất trí đấy à! Anh đang nói về cái quái gì thế?”

“ Cô ấy đã mất tích.”

“ Và anh nghĩ rằng tôi đã bắt cô ta?” Latimer cười lớn.

“ Thuyết phục tao rằng mày đã không làm vậy,” Leo nói và tiếp tục siết chặt cổ anh ta, “ và có thể tao sẽ để mày sống.”

Gương mặt sừng phòng của Latimer bỗng trở nên tối sầm. “ Tôi không còn muốn cô ta nữa, cũng như bất kì ả bán hoa nào nữa bởi những rắc rối mà anh đã đem tới cho tôi! Anh đã kéo cuộc sống của tôi xuống địa ngục! Những điều tra, những mối nghi ngờ từ khu phố Bow...tất cả đã liên minh lại và chống lại tôi. Anh có biết anh đã gây thù chuốc oán với bao người rồi không?”

“ Cũng giống như mày thôi.”

Latimer quặn đau trong đôi tay của Leo. “ Họ muốn tôi chết, chết tiệt anh đi.”

“ Thật là một sự trùng hợp,” Leo nói qua hàm răng nghiến chặt. “ Tao cũng như vậy.”

“ Anh sao lại trở thành thế này?” Latimer gặng hỏi. “ Cô ta chỉ là một người đàn bà thôi.”

“ Nếu có bất cứ điều gì xảy đến với cô ấy, tao sẽ không còn gì để mất nữa. Và nếu tao không tìm thấy cô ấy trong vòng một giờ đồng hồ nữa, thì mày sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mày.”

Điều gì đó trong giọng nói của Leo khiến cho Latimer mở to mắt trong sự hoảng loạn. “ Tôi không biết gì về việc này cả.”

“ Mày nói đi, không thì tao sẽ bóp cổ mày cho tới khi mày sừng lên như con cóc đấy.”

“ Ramsay.” Giọng của Harry Rutledge lướt qua không khí như một lưỡi kiếm.

“ Anh ta nói rằng cô ấy không có ở đây,” Leo cầu nhàu và vẫn không rời mắt khỏi Latimer.

Ngay sau đó, Harry tiến đến và chĩa họng súng vào giữa trán của Latimer. “ Thả anh ta ra, Ramsay.”. Và Leo đồng ý.

Latimer bỗng tạo nên một âm thanh rời rạc trong căn phòng yên tĩnh. Sự chú ý của anh ta dồn cả vào người Harry.

“ Nhớ tao không?” Harry nhẹ nhàng hỏi. “ Lẽ ra tao nên làm cái việc này từ tám năm trước rồi.” Có vẻ như đôi mắt lạnh như băng giá của Harry khiến cho Latimer khiếp sợ hơn nhiều so với ánh mắt muốn giết người của Leo (Nolycat: Hai anh này tính “ song kiếm hợp bích” bắt nạt “ con trai nhà lành” hả =))).

“ Làm ơn,” Latimer thì thầm.

“ Đưa cho tao thông tin về em gái tao ngay trong vòng năm giây, nếu không muốn tao tạo một cái lỗ trên đầu mày. Năm.”

“ Tôi không biết gì hết,” Latimer van nài.

“ Bốn.”

“ Tôi thề đấy!” Nước mắt đã lăn trên má anh ta.

“ Ba. Hai.”

“ Làm ơn, tôi sẽ làm bất cứ điều gì!”

Harry lưỡng lự, và ném về phía anh ta một tia nhìn đánh giá. Anh có thể đọc được sự thật trong mắt anh ta. “ Mẹ kiếp,”, anh nói nhỏ, và hạ thấp súng xuống. Anh nhìn Leo, trong khi Latimer ngã sụp xuống sàn nhà.

“ Anh ta không giữ Catherine.”

Họ trao nhau một cái nhìn ảm đạm lướt nhanh. Đây là lần đầu tiên Leo cảm nhận được mối quan hệ họ hàng với Harry, họ cùng nhau chia sẻ nỗi tuyệt vọng trong nỗ lực tìm kiếm một người phụ nữ.

“ Còn ai muốn cô ấy nữa?” Leo thì thầm. “ Không còn ai liên quan đến quá khứ của cô ấy nữa trừ...dì của cô ấy.” Anh dừng lại. “ Trong vở kịch đêm ấy, Cat tình cờ gặp lại một cậu bé làm việc trong khu nhà thổ ấy. Đó là William.”

“ Nó ở Marylebone,” Harry cộc cằn nói và bước về phía cửa. Anh đề nghị Leo đi cùng.

“ Tại sao dì cô ấy lại bắt giữ cô ấy?”

“ Tôi không biết. Có thể bà ta điên rồi.”

Khu nhà thổ này thực sự đã xuống cấp, với những đồ trang trí bị sút mẻ và được sơn đi sơn lại không biết bao nhiêu lần cho tới khi bất kì ai cũng phải nhận ra rằng nỗ lực tu sửa không còn ích gì nữa. Cửa sổ thì tối như than, cửa trước thì nghiêng đi giống như điệu cười nửa miệng dâm đãng. Ngôi nhà bên cạnh thì nhỏ hơn rất nhiều, ở đó có một cậu bé dáng hình bị ngược đãi đang đứng cạnh người chị lớn gương mặt trông rất lẳng nhăng.

Thường có một sự sắp đặt rằng khi mà một khu nhà thổ là công việc làm ăn của một gia đình thì những người làm chủ sẽ sống trong một khu nhà riêng. Leo nhận dạng được ngôi nhà này từ những miêu tả của Catherine. Đây là nơi cô ấy đã sống khi còn là một cô gái, và không nhận thức được tương lai của bản thân đã nghiêm nhiên bị sắp đặt. Họ cưới ngựa chạy dọc qua con hẻm đầy mùi hôi thối đằng sau khu nhà thổ, ở đó có một chuồng ngựa nghiêng đổ hẳn về một phía, đây là một trong những mê cung nhiều góc ngách và những con phố nhỏ ẩn nấp đằng sau những khu phố chính.

Hai người đàn ông đang uể oải đứng trước cửa, một trong số họ sở hữu một thân hình vạm vỡ khiến anh ta được coi như kẻ “ bảo kê ” ở nơi đây (Noly: nguyên văn là kẻ du côn). Trong cái thế giới đầy tệ nạn này, những kẻ như anh ta có nhiệm vụ giữ gìn trật tự và giải quyết tranh chấp giữa những ả bán hoa và khách hàng. Người đàn ông còn lại thì nhỏ con và gầy gòm. Nhận thấy sự chú ý của khách hàng tới lối cửa sau của khu nhà, gã bảo kê tiến đến và nói giọng hòa nhã. “ Những cô gái của chúng tôi vẫn chưa đến giờ làm việc, các ngài có thể quay lại khi màn đêm buông xuống.”

Leo cố gắng kiềm chế bản thân để có thể đưa ra giọng dễ chịu khi anh nói chuyện với người đàn ông lực lưỡng này (Noly: Là sao ta, anh sợ ư?* mắt chớp chớp*). “ Tôi có chuyện muốn nói với bà chủ nơi đây.”

“ Bà ấy sẽ không gặp ngài đâu, tôi nghi là vậy...nhưng anh có thể hỏi Willy.” Gã bảo kê chỉ bàn tay bụ bẫm của mình về phía ngôi nhà dột nát, thái độ rất thoải mái nhưng đi kèm với đó là một đôi mắt sắc lạnh.

Leo và Harry tiến về phía ngôi nhà nhỏ kia. Leo đập cửa trong một lực đạo kiểm soát cho tới khi anh không chờ được nữa và lấy chân đá văng cửa. Trong một khoảnh khắc, cánh cửa cũng kéo kẹt mở ra, và Leo nhìn thấy gương mặt xanh xao và ốm yếu của William. Đôi mắt của chàng trai trẻ này giãn ra đầy báo động khi cậu ta nhận ra Leo. Nếu như đã từng có bất kì sắc thái nào trên da mặt cậu ta thì chắc chắn cũng sẽ biến mất ngay tức khắc. Cậu ta cố gắng đóng cửa lại, nhưng Leo đã quay lưng lại và ngăn chặn mong muốn của cậu ta.

Bắt lấy cổ tay của William, Leo ép chúng đặt lên phía trước và kiểm tra những vết băng lại do bị thương trên tay cậu ta. Máu trên giường...ý nghĩ về những việc người đàn ông này có thể đã làm với Cat đã khiến anh phát hỏa trong cơn thịnh nộ, điều này vô hình chung cũng đã xóa mờ mọi nhận thức khác. Anh ngừng tất cả những suy nghĩ của mình lại. Một phút sau, anh phát hiện bản thân đã ngã trên sàn, anh đang đè lên William và không thôi đánh cậu ta trong cái cách thật tàn nhẫn. Anh lơ mơ nghe thấy Harry hét tên mình và nhận thức được anh ta đang cố kéo anh ra khỏi William. Được báo động bởi một cuộc ẩu đả, gã bảo kê nhảy qua ô cửa và lao vào Leo. Leo vật lộn gã đàn ông to khỏe này qua đầu với một lực đạo đủ để làm rung chuyển nền nhà và cả những khung cửa sổ. Gã kia bản thân lão đảo trong nỗ lực đứng trụ trong khi Leo nhảy người trở lại và đứng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu và dấn mạnh về phía trước với tay phải của mình. Gã bảo kê dễ dàng chặn đứng anh. Tuy nhiên Leo không đánh theo những quy tắc trong giải đấu quyền anh ở Anh. Anh tiếp tục đá vào xương bánh chè của đối phương. Và khi gã kia cúi gập mình cùng tiếng cầu nhàu của sự đau đớn thì Leo đã xoay người và đá mạnh vào đầu anh ta. Và thế là anh chàng to khỏe kia đã ngã vật trên sàn, ngay dưới chân Harry.

Nhận thức được rằng người anh vợ của mình là một trong những võ sĩ chơi không được đẹp cho lắm (Noly: cái này là do anh Leo không chơi đúng luật à nha ^^), Harry nhìn Leo khẽ gật đầu rồi thẳng tiến về căn phòng trống.

Ngôi nhà yên ắng đến kì lạ, chỉ trừ những tiếng hét lên để gọi Catherine của Leo và Harry. Khắp nơi nồng nặc khói thuốc phiện. Cửa sổ thì đầy bụi bẩn đến nỗi những tấm rèm trở nên vô dụng. Căn phòng nào cũng tràn ngập rác rưởi. Rác nằm trên rác. Trần nhà thì không thiếu những mạng nhện, các tấm thảm thì “chan chứa” những vết bẩn, nền nhà gỗ thì bị vênh lên và sứt sọ. Harry nhìn thấy một căn phòng ở tầng trên nơi có ánh đèn le lói nơi bóng tối hành lang. Anh bước từng bước kế tiếp nhau, trái tim anh đập liên hồi. Ở đó có một phụ nữ đứng tuổi nằm co tròn trên trường kỉ. Các nếp gấp lỏng lẻo của chiếc váy màu đen không thể giấu đi những đường nét gầy như que củi trên cơ thể bà ta.

Có vẻ như bà ta đang nửa tỉnh nửa mơ, ngón tay bà ta đang vuốt ve chiều dài của chiếc ống điều như thể nó là con rắn cưng vậy. Harry tiến lại gần, đặt tay lên đầu bà ta rồi nâng khuôn mặt bà ta lên.

“ Anh là ai?” bà ta rên rỉ nói. Lòng trắng mắt của người phụ nữ này đã được nhuộm màu, như thể chúng đã bị ngâm trong trà. Harry đấu tranh để không thối lui khi hít phải hơi thở phả

ra của bà ta.

“ Tôi đến tìm Catherine,” anh nói. “ Nói. Con bé ở đâu?”

Bà ta nhìn chăm chăm vào anh. “ The brother...” (Noly: Chỗ này cho noly để nguyên văn nha. Vì...gọi là hiện tượng chơi chữ cũng phải ^^.)

“Con bé ở đâu? Bà giam giữ con bé ở đâu? The brothel?” (Noly: Brothel: nghĩa là khu nhà thổ, từ này được phát âm gần giống với brother: anh trai. Bà Althea này biết là anh trai Catherine tức Harry đến cứu, nên mới nói tiếp là...)

“ Anh trai ta không bao giờ đến vì ta như vậy,” bà ta ai oán nói. Mồ hôi và nước mắt thấm qua lớp phấn trang điểm, biến khuôn mặt kia trở nên sền sệt như kem. “ Anh không thể cứu cô ta được đâu.” Nhưng ánh mắt bà ta di chuyển vào phía bên trong, theo hướng cầu thang dẫn lên tầng thứ ba.

Bị kích động, Harry chạy khỏi phòng và trèo lên tầng. Một luồng khí mát mẻ cùng ánh sáng tự nhiên đến từ một trong hai phòng đầu tiên. Anh bước vào bên trong, ánh nhìn của anh quét toàn bộ căn phòng trì trệ này. Chiếc giường đã bị xáo trộn và cửa sổ thì bị mở toang ra.

Harry cứng người lại, một nỗi đau đớn đâm xuyên ngực anh. Trái tim anh ngừng đập trong nỗi sợ hãi. “ Cat!” anh nghe thấy bản thân mình hét lên và chạy về phía cửa sổ. Anh nhìn xuống đường và đây là tầng ba. Nhưng không hề có người nào bị thương ở dưới đó, không có máu, không có gì dưới đường phố cả trừ rác rưởi và phân bón. (Noly: Giờ này anh đang chết ở chỗ nào hả Leo =.=)

Trong phạm vi tầm nhìn của anh, có cái gì đó rung rung màu trắng, giống như một chú chim đang vẫy cánh. Quay đầu sang bên trái, Harry thở gấp khi anh nhìn thấy em gái mình. Catherine đang trong bộ đồ ngủ màu trắng và cô đang ở trên rìa của một cái đầu hồi. Cô chỉ cách ba yard (gần bằng ba mét), và đang bò dọc ngưỡng cửa vô cùng hẹp . Tay của cô đang vòng qua đầu gối mảnh mai, và cô đang run lên cầm cập. Những làn gió đang nhẹ nhẹ chơi đùa cùng mái tóc buông lơi của cô khiến cho nền trời xám xịt như được điểm tô một vẻ đẹp lấp lánh. Nhưng chỉ một luồng gió thổi phụt qua, chỉ một khoảnh khắc mất thăng bằng cũng sẽ đánh văng cô ra khỏi cái đầu hồi.

Tình trạng lơ đãng lúc này đây của Catherine thậm chí còn đáng báo động hơn cả trạng thái bất bình của cô. “ Cat,” Harry nói cẩn thận và cô đã nhìn về phía anh. Có vẻ như cô đã không nhận ra anh trước đó.

“Đừng dịch chuyển,” Harry nói giọng khàn khàn. “Em đứng yên đó cho anh, Cat.” Anh quay đầu vào trong nhà và hét lên, “Ramsay!” và sau đó anh lại quay về phía Catherine. “Cat, em đừng di chuyển, thậm chí em cũng đừng chớp mắt.”

Cô không nói gì, chỉ ngồi đó và tiếp tục run rẩy, cô không thể tập trung bản thân được. Leo đến đằng sau Harry và anh ngoái đầu ra ngoài cửa sổ. Harry có thể thấy Leo đang nín thở. “Lạy chúa lòng thành.” Đối mặt với tình cảnh này, Leo trở nên bình tĩnh, rất bình tĩnh.

“Cô ấy cao như một người thổi kèn túi vậy,” anh nói. “Sắp có một mảnh khoe thú vị rồi đây.”

Chương 31

“Tôi sẽ đi dọc ngưỡng cửa,” Harry nói. “Tôi không sợ độ cao.”

Biểu hiện trên mặt Leo trở nên tối sầm. “Tôi cũng vậy. Nhưng nó sẽ không chịu được sức nặng của bất kì ai trong chúng ta. Nhất là những cái vì kèo kia đã mục nát. (Vì kèo: những vật liệu cứng, chắc đặt ngang trên đầu tường đầu cột để đỡ mái.)

“Còn cách nào khác để cứu con bé không?”

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Hãy nói chuyện cùng cô ấy khi tôi đi tìm dây thừng.”

Và Leo biến mất, trong lúc đó Harry vươn người ra ngoài cửa sổ. “Cat, là anh đây,” anh nói. “Là Harry đây. Em nhận ra anh không?”

“Tất nhiên rồi.” Cô cúi đầu chạm đầu gối, và cô run run nói. “Em mệt lắm.”

“Không Cat, chờ đã. Giờ không phải lúc ngủ đâu em. Ngẩng đầu lên và nhìn anh này.” Harry tiếp tục nói chuyện với cô, giữ cho cô ngồi yên và tỉnh táo, nhưng hầu như cô chẳng có phản ứng gì. Phải đến hơn một lần cô thay đổi tư thế và điều này đã khiến cho trái tim Harry như nhảy khỏi lồng ngực.

Cuối cùng anh cũng được giải tỏa phần nào khi Leo quay lại với một sợi dây thừng dài. Mặt anh đầy mồ hôi và đang thở hổn hển.

“ Nhanh đấy,” Harry nói và lấy sợi dây từ tay Leo.

“ Chúng ta ở sát vách một khu ổ chuột có tiếng,” Leo nói. “ Và ở đó thì đầy dây thừng.”

Harry lấy tay đo sợi dây và bắt đầu thắt nút. “ Nếu anh có ý định thuyết phục và điều khiển con bé quay trở lại cửa sổ,” anh nói. “ thì không có tác dụng đâu. Con bé không có phản ứng với bất kì điều gì tôi nói.” (Noly: Đấy là anh thôi Harry ngốc ạ ^^)

“ Anh sẽ thắt nút sợi dây. Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Leo chưa bao giờ phải trải qua nỗi sợ hãi như lúc này đây, kể cả khi Laura chết. Khi ấy, đó là một sự mất mát đến từ từ từ khi mà anh phải chứng kiến Laura cứ ngày một dờn xa anh như chiếc đồng hồ cát. Nhưng giờ đây, điều này còn tồi tệ hơn rất nhiều. Anh như đang ở đáy sâu của địa ngục.

Ngó ra ngoài cửa sổ, Leo nhìn vào thân hình kiệt sức và lộn xộn của Catherine. Anh có thể hiểu được tác dụng của thuốc phiện, sự nhầm lẫn và cảm giác chóng mặt, cái cảm giác chân tay quá nặng để có thể di chuyển được, nhưng cùng lúc đó thuốc phiện cũng cho ta cảm giác lâng lâng như bay trên không trung vậy. Thêm vào đó, giờ đây Catherine lại không thể nhìn rõ mọi thứ. Nếu như anh có thể cứu cô thoát khỏi đây thì anh sẽ không bao giờ để cô vuột khỏi vòng tay mình nữa.

“ Marks à,” anh nói với giọng bình tĩnh nhất có thể. “ Trong tất cả những tình huống ngớ ngẩn mà cả anh và em vương phải thì đây là điều tồi tệ nhất.”

Cô ngẩng đầu và nheo mắt nhìn về phía anh. “ Đức ngài của em?”

“ Ừ, anh đây. Anh đến để giúp em. Em ở yên đó nhé. Nếu không thì em sẽ khiến cho nỗ lực anh hùng cứu mỹ nhân của anh gặp ít nhiều khó khăn đấy.”

“ Em không định thế này đâu.” Giọng cô trở nên lấp bắp. “ Em chỉ cố gắng bỏ trốn mà thôi.”

“ Anh biết. Và chỉ trong vòng một phút nữa thôi, anh sẽ mang em vào trong để chúng ta có thể thoải mái mà tranh luận. Còn lúc này đây...”

“ Em không muốn thế.”

“ Em không muốn vào trong ư?” Leo lúng túng hỏi cô.

“ Không, em không muốn tranh luận với anh.” Cô tiếp tục gục mặt xuống đầu gối, và khóc nức nở.

“ Chúa ơi,” Leo nói, “ Tình yêu của anh, chúng ta sẽ không tranh luận đâu. Anh hứa đấy. Đừng khóc nữa em.” Anh thở dồn dập khi Harry đưa cho anh sợi dây với một nút thắt hoàn hảo. “ Cat, nghe anh này...em hãy ngẩng đầu lên và hạ đầu gối xuống thấp chút nữa. Anh sẽ ném sợi dây này cho em, nhưng điều quan trọng nhất là em không được bắt lấy nó, em hiểu không? Em cứ ngồi đó và để cho sợi dây rơi vào váy em.”

Cô vâng lời ngồi im, cô nheo mắt và chớp chớp.

Leo quăng sợi dây thông lọng mấy vòng như để kiểm tra trọng lượng của nó. Anh thật nhẹ nhàng ném về phía Catherine, nhưng sợi thông lọng ấy đã không đến được tới đích, nó chỉ vụt tới ván lợp gần chân cô.

“ Anh cần phải ném mạnh hơn nữa,” cô nói.

Dù lòng đang tràn ngập nỗi tuyệt vọng và sự lo lắng thấm vào tận xương tủy, nhưng Leo vẫn cố nặn ra một nụ cười. “ Đến khi nào em mới ngừng bảo anh phải làm gì đây hả Marks?”

“ Em không nghĩ vậy,” cô nói sau một khắc trầm ngâm.

Anh thu lại sợi dây và ném lại lần nữa, và lần này nó đã trúng chân của Catherine.

“ Em có nó rồi.”

“ Tốt lắm,” Leo nói. Anh đấu tranh để nói giọng thật bình tĩnh. “ Còn bây giờ, em hãy vòng tay lên đầu, và cho sợi thông lọng kia qua đầu em. Em không được làm quá nhanh đây, hãy cố giữ thẳng bằng...” Anh tiếp tục thở đầy khó nhọc khi cô mò mẫm sợi dây.

“ Đúng rồi, đúng như vậy đấy. Ôi chúa ơi, ANH YÊU EM. (Noly: anh có cần tỏ tình vào lúc này không hả >.<) Anh thở phào nhẹ nhõm khi sợi dây cuối cùng cũng đặt đúng chỗ, nó ôm trọn ngực cô và ở dưới cánh tay cô. Anh đưa đầu dây còn lại cho Harry.

“ Đừng chuyển động, Cat. Vẫn chưa đến lúc đâu em.” Harry vội vàng buộc đầu dây còn lại quanh eo mình.

Ánh mắt Leo quay trở lại với Catherine, có vẻ như cô đang muốn nói điều gì với anh. Khuôn mặt cô nhăn lại.

“ Có chuyện gì vậy em?”

“ Anh không phải nói như vậy đâu!”

“ Nói gì cơ?”

“ Nói rằng anh yêu em.”

“ Nhưng ANH YÊU EM.” (Noly: Hai người có cần coi anh Harry như không khí không hả >.<)

“ Không, anh không yêu em. Em đã nghe anh nói với Win rằng...” Catherine dừng lại để cố nhớ chính xác điều anh từng nói. “ Rằng anh sẽ chỉ kết hôn với người phụ nữ nào mà anh chắc chắn sẽ không bao giờ yêu cô ta.”

“ Anh vẫn nói những điều ngớ ngẩn,” Leo phản đối. “ Anh không bao giờ quan tâm xem có ai lắng nghe mình hay không.”

Một ô cửa sổ bên khu nhà thổ bỗng mở ra, và một ả bán hoa khó chịu ngó đầu ra ngoài. “ Chúng tôi đang cố gắng để ngủ còn anh thì hét lên như muốn gọi cả thần chết dậy vậy!”

“ Chúng tôi sẽ xong nhanh thôi,” Leo quay về phía cô ta và nói. “ Quay về giường ngủ của cô đi.”

Nhưng cô ta vẫn tiếp tục ngoái ra ngoài. “ Anh đang làm cái quái gì với cô gái trên mái nhà vậy?”

“ Không phải việc của cô,” Leo sổ sang nói.

Một vài ô cửa khác tiếp tục mở ra, họ lũ lượt hét lên. “ Anh ta là ai vậy?” ... “ Cô ấy sẽ nhảy xuống ư?” “ Không đâu, một mớ hỗn độn sẽ hiện ra mất.”

Catherine không quan tâm những gì mà đám đông kia bàn tán, ánh mắt cô vẫn ghim chặt vào Leo. “ Anh có ý như vậy không?” cô hỏi. “ Anh đã nói cái gì?”

“ Lát nữa chúng ta sẽ nói về điều đó,” Leo nói, anh vươn người tới ngưỡng cửa sổ, bàn tay anh níu chặt vào khung cửa. “ Còn bây giờ, anh muốn em bám chặt vào mép tường và đi về phía anh. Thật cẩn thận.”

“ Anh có ý như thế không?” Catherine nhắc lại và không hề di chuyển.

Leo nhìn cô đầy hoài nghi. “ Lạy chúa, quý cô Marks của tôi ơi, em có cần phải bưng bình như thế không? Em muốn anh lột trần bản thân trước một hội đồng người thế này không?”

Cô gật đầu ngay lập tức.

Một trong số đám đông lên tiếng. “ Nói cho cô ấy nghe đi, anh bạn thân mến!”

Một số người khác cũng hòa vào. “ Nói đi cưng!”

“ Thôi nào Leo, hãy nói đi!” Harry người đang đứng sau lưng Leo lắc đầu ngán ngẩm. “ Nếu điều đó có thể khiến con bé đi ra khỏi cái mái nhà chết tiệt ấy thì mẹ kiếp anh mau nói đi.”

Leo vươn người xa hơn ra ngoài cửa sổ. “ ANH YÊU EM,” anh nói ngắn gọn. Và khi anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé đang run rẩy của Catherine, anh cảm thấy mặt mình đỏ ửng lên và tâm hồn anh được mở rộng với một cảm xúc sâu sắc hơn anh có thể tưởng tượng và nó không thôi ngự trị trong lòng anh. “ ANH YÊU EM, CAT Ạ. TRÁI TIM NÀY HOÀN TOÀN THUỘC VỀ EM. VÀ KHÔNG MAY CHO EM RỒI, TOÀN BỘ NHỮNG GÌ CÒN LẠI TRONG ANH CŨNG THEO NÓ MÀ TRỞ THÀNH CỦA EM MÃI MÃI.” Leo ngừng lại, anh cố gắng tìm kiếm từ ngữ, bởi chúng là những gì ở tận đáy lòng anh và chúng thực sự rất có ý nghĩa. “ ANH BIẾT RẰNG MÌNH LÀ MỘT NGƯỜI KHÔNG GIỎI THƯƠNG LƯỢNG. NHƯNG ANH XIN EM HÃY VỀ BÊN ANH, DÙ CÓ THỂ NÀO ĐI CHẴNG NỮA. VÌ ANH MUỐN CÓ CƠ HỘI ĐƯỢC MANG LẠI CHO EM HẠNH PHÚC CŨNG NHƯ EM TỪNG THẮP SÁNG CUỘC ĐỜI ANH VẬY. ANH MUỐN CÙNG EM XÂY DỰNG MỘT CUỘC SỐNG GIA ĐÌNH.” Anh cố nói thật vững vàng. “ HÃY ĐẾN BÊN ANH, CAT. EM KHÔNG CẦN PHẢI YÊU ANH. EM KHÔNG CẦN PHẢI LÀ CỦA ANH. HÃY CHỈ ĐỂ ANH LÀ CỦA EM LÀ ĐƯỢC RỒI.” (Nolycat: Huhu, cảm động quá, mất mấy cái khăn giấy của em rồi anh Leo ơi >.<)

“ Ồ...” Một trong những cô ả bán hoa thờ dãi.

Một cô khác hét lên. “ Nếu cô ấy không muốn có anh ấy thì tôi sẽ có anh ấy đấy.”

Trước khi Leo kết thúc lời nói của mình, Catherine đã bước đi và hướng về phía ngưỡng cửa. “ Em đến đây,” cô nói.

“ Chậm thôi em,” Leo nói cẩn trọng, ánh mắt anh dán chặt vào sợi dây khi anh quan sát những bước di chuyển của đôi chân trần nhỏ bé kia. “ Hãy làm như những gì em từng làm ấy.”

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, lưng cô áp vào tường. “ Em không nhớ là mình đã từng làm điều này trước đây,” cô hờn hển nói.

“ Đừng nhìn xuống.”

“ Em không thể nhìn thấy gì cả.”

“ Sẽ ổn thôi, em cứ di chuyển như vậy đi.” Leo từ từ thu sợi dây lại, như thế anh đang gần cuốn lấy cô. Cô bước đến càng ngày càng gần, cho tới khi cuối cùng cô cũng nằm trong tầm với của Leo. Anh giang rộng vòng tay mình, những ngón tay anh run lên trong nỗ lực với lấy cô. Một bước rồi một bước nữa, và cuối cùng anh cũng ôm trọn người cô, và anh mang cô vào bên trong. Những tiếng hò reo vui mừng nổ ra từ phía khu nhà thổ, và vô số ô cửa cũng chịu khép cánh.

Leo quỳ gối trên sàn nhà, mặt anh chôn vùi trong tóc Catherine. Cơn chấn động nhẹ chạy dọc cơ thể anh, anh thở dài nhẹ nhõm. “ Anh có em rồi. Anh có em rồi, Marks. Em đã cho anh trải qua hai phút tồi tệ nhất của cuộc đời này. Và chính vì vậy em sẽ phải chuộc lỗi đấy.”

“ Chỉ có hai phút thôi mà,” cô phản đối, và anh phá lên cười. Lục lọi trong túi của mình, anh lấy kính của cô ra và nhẹ nhàng đặt lên mũi cô. Thế giới lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Harry quỳ gối bên cạnh, anh tiến đến và đặt tay lên vai Catherine. Cô quay lại và ôm chầm lấy anh. “ Anh trai của em,” cô thì thầm. “ Anh lại đến vì em nữa rồi.”

Cô có thể cảm nhận được hơi thở của nụ cười tươi của anh phả lên mái tóc cô. “ Sẽ luôn là vậy. Bất kì khi nào em cần anh.” Ngẩng đầu lên, anh quay sang nhìn Leo đầy nuối tiếc trước khi anh nói tiếp. “ Em nên kết hôn cùng anh ta, Cat ạ. Bất kì người đàn ông nào sẵn lòng để bản thân trải qua chuyện này đều đáng trân trọng cả.”

Phải miễn cưỡng lắm Leo mới để Catherine đi với Poppy và bà Pennywhistle khi họ quay trở lại khách sạn. Hai người phụ nữ này đưa cô lên phòng và giúp cô gội đầu tắm rửa. Cô cảm thấy kiệt sức, mất phương hướng và thực lòng biết ơn sự quan tâm chân thành này. Mặc một chiếc váy ngủ và choàng áo bên ngoài, cô ngồi trước lò sưởi để Poppy chải tóc cho cô.

Căn phòng thật ngăn nắp và sạch sẽ, giường đã được thay mới. Cô hầu gái đã để lại một

chồng khăn ướt và cho Poppy và Catherine không gian riêng để nói chuyện. Không hề thấy dấu hiệu nào của Dodger cả. Nhớ lại tất cả những gì xảy ra, Catherine ghen đấng nơi cổ họng. Ngày mai cô sẽ hỏi về chú chồn nhỏ bé nhưng dũng cảm này, còn bây giờ cô không dám để bản thân đối mặt với chuyện gì đã xảy ra với Dodger.

Nghe thấy tiếng nước nở của Catherine, Poppy đưa cho cô chiếc khăn mùi xoa. Chiếc lược vẫn từ từ lướt nhẹ trên mái tóc cô. “ Harry đã bảo tôi tối nay không nên làm phiền cô, nhưng nếu là tôi , tôi sẽ rất muốn biết. Sau khi cô và anh Leo dời đi, Harry ở lại đó cho đến khi cảnh sát đến nhà dì của cô. Họ đã lên tầng để tìm, nhưng bà ta đã chết rồi. Họ tìm thấy rất nhiều thuốc phiện trong miệng bà ta.”

“Dì Althea thật tội nghiệp,” Catherine thì thầm, cô lau chiếc khăn mùi xoa lên đôi mắt sưng phồng của mình.

“ Cô thật tốt bụng mới có thể cảm thông với bà ta. Tôi chắc chắn rằng bản thân không thể làm vậy.”

“ Thế còn William thì sao?”

“ Cậu ta đã chạy trốn trước khi cảnh sát đuổi theo. Tôi nghe Harry và Leo nói rằng họ sẽ cử người đi lục tìm cậu ta.”

“ Tôi không muốn thế,” Catherine nói. “ Tôi muốn các anh ấy tha cho cậu ta.”

“ Tôi không nghi ngờ rằng Leo sẽ đồng ý với bất kì điều gì mà cô muốn,” Poppy nói. “ Nhưng tại sao vậy? Sau tất cả những gì con người đáng sợ ấy đã gây ra cho cô...”

“ William chỉ là một nạn nhân như tôi thôi,” Catherine nói. “ Cậu ta chỉ cố gắng sinh tồn. Cuộc sống đã rất bất công với cậu ta rồi.”

“ Cả với cô nữa. Nhưng cô không bao giờ hành động như cậu ta.”

“ Nhưng tôi có Harry. Và tôi có cô cùng gia đình cô.”

“ Và cả Leo nữa,” Poppy nói, một nụ cười nở trên đôi môi cô. “ Không cần suy nghĩ tôi vẫn nói cô luôn có anh ấy. Đối với một người đàn ông luôn sống bên lề của cuộc sống, chỉ như một người quan sát, anh ấy chắc chắn đã được kéo quay trở lại với dòng suối trong mát. Tất cả là nhờ có cô.”

“ Cô muốn tôi lấy anh ấy không hả Poppy?” cô rụt rè hỏi. Poppy ôm lấy Catherine từ phía sau, và hai người cứ thế mà gục đầu vào nhau. “ Tôi chắc chắn rằng mình sẽ nói cho cả gia đình biết rằng chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu cô lấy anh ấy. Tôi không thể tưởng tượng ra ai khác có thể chịu đựng được anh ấy.”

Sau bữa tối nhẹ với bánh mì và nước xuýt, Catherine lên giường và chợp mắt một lúc, thỉnh thoảng cô lại tỉnh giấc và thấy Poppy đang ngồi gần đó và đọc sách.

“ Cô nên về phòng đi,” Catherine cuối cùng cũng lên tiếng, cô không muốn giống như một đứa trẻ sợ bóng tối.

“ Cho anh ở lại thêm chút nữa,” truyền đến là một giọng nói nhỏ nhẹ. Lần tới Catherine thức dậy thì Leo đã ngồi ở đó từ lúc nào. Tia nhìn mờ ảo của cô tập trung vào anh, vào những đường nét quyến rũ trên gương mặt anh, đôi mắt xanh nghiêm túc. Áo anh để hở, lộ ra mảng lông đen hút hồn. Cô lập tức cảm thấy bức thiết để được ngã vào lồng ngực ấm áp kia, cô không nói gì mà vươn tới người anh. Leo cũng lập tức đến với cô. Quàng tay quanh người cô, anh cùng cô ngồi dựa vào gối. Catherine đắm chìm trong mùi hương cơ thể anh. “ Chỉ có em,” cô thì thầm, “ chỉ có em mới có thể cảm thấy an toàn trong vòng tay của người đàn ông ranh mãnh nhất Luân Đôn này.”

Anh cười lên thích thú. “ Em vẫn thích những gì xấu xa mà Marks. Một quý ông bình thường không thể chế ngự được con người em.”

Cô xích lại gần anh hơn, chân cô mân mê tấm ga trải giường. “ Em mệt lắm,” cô nói, “ nhưng em không ngủ được.”

“ Sáng mai em sẽ cảm thấy tốt hơn. Anh hứa đấy.” Tay anh đặt trên hông cô. “ Nhắm mắt lại nào tình yêu của anh và hãy để anh chăm sóc em.”

Cô cố gắng vâng lời. Nhưng chỉ vài phút trôi qua, cô đã cảm thấy quặn đau khi những dây thần kinh bị kích thích, cảm giác khô cồn tràn ngập người cô. Làn da cô như đang thét gào trong nỗi đau bị đụng chạm và cọ xát, nhưng chỉ những vết xước mỏng manh ấy thôi cũng đủ cho cô cảm giác ớn lạnh.

Leo dời giường và quay trở lại với một ly nước, cô uống trong cơn đói khát. Miệng cô râm ran trong làn nước mát. Mang ly nước cạn đi, Leo tắt đèn và quay trở lại giường. Trong bóng tối, miệng anh tìm đến với miệng cô, thật nhẹ nhàng và dịu dàng, và cô không thể kìm chế bản thân mà nhiệt tình đáp trả anh. Tay anh đã lần tới khuôn ngực đầy đặn của cô, và đỉnh hồng đã

sẵn lại dưới lớp vải mút- xơ- lin mỏng manh.

“ Điều này đôi khi xảy ra với khối thuốc phiện,” Leo nói. “ Dần dần khi quen rồi, nó sẽ không còn khó chịu thế này nữa. Nhưng nếu lần đầu tiên em thử nó, nó chính xác sẽ tác động đến em như thế này. Khi những ảnh hưởng ấy qua đi, những dây thần kinh trong em sẽ gào thét để được tiếp tục có nó, và kết quả là...tình trạng sụp đổ.” (Noly: Kinh nghiệm đầy mình nha ^^)

Khi anh nói, tay anh không quên xoa bóp đôi nhũ hoa trước mặt, ngón tay cái của anh không thôi mân mê núm hồng sẵn chắc trên đó. Cô cảm thấy khoái cảm tràn ngập khắp cơ thể, ngọn lửa tình cứ thế mà chạy dọc bụng, tay và chân cô. Cô thở hổn hển và lúng túng, cô tuyệt vọng trong nỗi xấu hổ bởi chính phản ứng của cơ thể mình khi tay anh bắt đầu trượt xuống dưới váy cô.

“ Ngoan nào tình yêu của anh,” Leo thì thầm, anh vuốt ve dọc bụng cô. “ Hãy để anh giúp em.” Những ngón tay anh đặt nhẹ nhàng lên vùng da thịt căng phồng, vuốt ve, thăm dò rồi xâm nhập. Anh thật dễ dàng tiến vào vùng ẩm ướt nữ tính của cô. Cô nâng người kích động, cơ thể cô đang tràn ngập niềm khao khát, cô chủ động, mỗi chuyển động của cô như dụ dỗ anh tiến vào sâu hơn nữa. Anh cúi đầu xuống và hôn lên cổ cô.

Ngón tay cái của anh mặc sức mơn trớn núm hoa e ấp đang cháy bỏng trong cơn kích thích. Hành động này của anh giúp cô trút đi nỗi đau thể xác trước đó, cô bắt đầu dĩ nhiên, và cô bầu chặt vào áo anh cho tới khi cô cảm nhận được chiếc áo kia đã bị chính cô xé toạc. Thở dốc, cô buông chiếc áo ra và lắp bắp nói lời xin lỗi. Anh cởi chiếc áo rách ra và làm cho cô im lặng bằng núm của mình. Anh thân mật vuốt ve dọc cơ thể cô, cho cô sự chăm sóc ân cần và tinh tế nhất. Lại một ngọn lửa khác được thổi bùng, những cơn rung mình nối tiếp nhau, và cô khẽ mở chân mình khi tay anh trượt vào trong nơi sâu kín ấy. Và khi đợt khoái cảm cuối cùng qua đi, cô mệt mỏi gối đầu lên cánh tay anh và để cho sự kiệt sức xâm chiếm cơ thể mình.

Đến nửa đêm, Catherine rụt rè ôm chặt lấy anh, cô muốn anh lần nữa. Anh ngẩng lên với cô, và nói rằng cô cần nghỉ ngơi, rằng anh sẽ giúp cô, anh sẽ chăm sóc cô cả đời và cô nức nở khi cảm nhận được anh lại hôn dọc cơ thể cô theo cách của riêng anh. Anh nâng chân cô và đặt lên vai mình, anh tách chân cô ra bằng tay mình. Anh không tìm thấy một nhịp điệu nào cả nhưng thay vào đó, anh chơi đùa cùng cô, anh nhẹ nhàng đẩy vào, liếm láp và ghi chặt lấy cô. Cơn khoái lạc lan tỏa trong từng đợt sóng khiến cô không khỏi thở hổn hển đầy thỏa mãn.

“ Chiếm lấy em đi,” cô thì thầm khi phát hiện anh dừng lại.

“ Không,” Leo nhẹ nhàng nói, anh dịu dàng đặt cô nằm xuống tấm nệm. “ Không phải là tối nay. Chúng ta phải đợi cho đến khi những ảnh hưởng của thuốc phiện trong em biến mất. Đến

sáng, khi mà tất cả những tác động ấy thối lui mà em vẫn còn muốn anh thì anh sẽ rất sẵn sàng và sẵn lòng.

“ Em muốn anh ngay bây giờ,” cô nói, nhưng anh chỉ hạ thấp cơ thể cô xuống và an ủi cô với những nụ hôn tới tấp của mình.

Catherine thức dậy khoảng bốn giờ đồng hồ sau, cô liếc nhìn nền trời màu mận dục báo bình minh lên. Cơ thể dài của Leo đang duỗi thoải mái đằng sau cô, một tay anh quàng lấy cổ cô, tay còn lại anh đặt ngang thắt lưng cô. Cô yêu cái cảm giác được ở bên anh, sức nóng mạnh mẽ và những múi cơ to khỏe, làn da anh có chỗ mềm mại như chất vải xa-tanh, cũng có chỗ thật thô ráp. Mặc dù cô đã cẩn thận để không dịch chuyển, nhưng Leo vẫn ngọ nguậy và lẩm bẩm.

Thật chậm rãi, cô với lấy tay anh và đặt nó lên ngực mình. Leo thậm chí còn đáp lại cô ngay trước cả khi anh tỉnh giấc. Đôi môi anh đang hôn lên gáy cô. Cảm nhận được anh đang cương cứng, cô áp sát người vào anh hơn nữa. Một chân của anh luồn vào giữa hai chân cô, trong khi đó tay anh bắt đầu lặn vào đám cỏ xoắn mềm mại.

Cô cảm nhận được áp lực căng thẳng trong anh, anh từ từ tiến đến lối vào cơ thể cô, theo nguồn hơi ẩm ướt. Anh tiến đến nửa đường thì dừng lại khi mà vùng da thịt căng phồng sưng lên do những khoái cảm đêm qua gặp khó khăn trong việc đón nhận anh. Giọng anh nhẹ nhàng, vui vẻ mang lại cho cô cảm giác thích thú. “ Mmmm...em phải cố gắng hơn nữa Marks à. Cả anh và em đều biết rằng em có thể làm được hơn thế này.”

“ Giúp em,” cô hổn hển nói.

Với một tiếng lẩm bẩm đầy cảm thông, anh nâng chân cô lên và điều chỉnh vị trí thích hợp. Mắt cô nhắm lại khi cô cảm nhận được anh đang tiến vào sâu trong cô.

“ Ở đây,” anh thì thầm. “ Có phải đây là những gì em muốn?”

“ Mạnh hơn, mạnh hơn nữa...”

“ Không, tình yêu của anh...Hãy để anh dịu dàng với em. Chỉ lúc này thôi.”

Anh thật chậm rãi chuyển động trong cô, tay anh trở lại vuốt ve vùng da thịt giữa đùi cô. Anh kiểm soát mọi thứ khiến cho cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc để anh mặc sức trêu đùa cô. Hơi ấm lan tỏa khắp người cô, sự thỏa mãn tràn ngập khi ve vãn và vuốt ve cô. Anh

hôn lên cô và nói những lời yêu thương. Giờ đây anh đã hoàn toàn ở trong cô. Cô hét tên anh khiến anh càng tiến vào sâu hơn nữa. Tay cô lần tới hông anh và ôm trọn lấy đường cong quyến rũ ấy.”

“ Đừng dòi xa em. Làm ơn, đừng Leo.”

Anh hiểu được ý cô. Khi vùng da thịt ẩm ướt thắt chặt lấy anh lần nữa, một cơn co thắt xuất hiện, anh đẩy mạnh vào trong cô lần cuối rồi ép bản thân phải thối lui. Còn cô cuối cùng cũng cảm nhận được anh rút ra khỏi cơ thể mình, cái cách cơ bụng cô thắt lại, cùng những run rẩy của người đàn ông mạnh mẽ trong phút cuối.

“ Họ nằm đó và quấn lấy nhau, cùng ngắm bình minh lên qua tấm rèm vải ngang.

“ EM YÊU ANH,” cô thì thầm, “ EM YÊU ANH, ĐỨC NGÀI CỦA EM, LEO CỦA EM.”

Anh cười và quấn lấy môi cô.

Anh ngồi dậy và mặc quần. Trong khi Leo rửa mặt, Catherine lục tìm kính của mình. Ánh mắt cô bất chợt nhìn vào chỗ ổ trống của Dodger đặt trước cửa, cô nở một nụ cười ai oán. “ Tôi nghiệp Dodger,” cô thì thầm.

Leo quay trở lại với cô, anh lập tức nhìn thấy đôi mắt long lanh nước của cô. “ Chuyện gì vậy em?”

“ Dodger,” cô nói với tiếng nấc nghẹn ngào. “ Em nhớ nó lắm.”

Leo ngồi xuống và kéo cô vào lòng anh. “ Em có muốn gặp nó không?”

“ Em muốn lắm, nhưng em không thể.”

“ Sao vậy?”

Trước khi cô có thể trả lời, cô nhìn thấy một chuyển động kì quặc ở dưới cửa..một bộ lông, chính xác là một cơ thể gầy nhô xương dưới đất. Catherine chớp chớp mắt, cô chẳng dám di chuyển. “ Dodger?”

Chú chồn sương trườn về phía giường, mắt nó sáng lên khi nó lao về phía cô.

“Dodger, mày còn sống!”

“Tất nhiên là Dodger còn sống rồi,” Leo nói. “Chúng anh đã để nó ở chỗ của Poppy để em có thể nghỉ ngơi.” Anh cười rồi nói tiếp. “Chú mày làm sao có thể lần tới đây vậy?”

“Nó đã đến tìm em.” Catherine giang tay ra và Dodger nhảy vào lồng ngực cô. Cô không thôi vuốt ve nó, cùng những lời nói nựng chơn chứa yêu thương. “Nó đã cố bảo vệ em, anh biết đấy. Nó đã cắn rất mạnh vào tay William.”

“Tốt lắm Dodger,” Leo nói. Dời giường khoảng một lúc, anh đi đến chỗ cái áo choàng cũ và lục lọi trong túi. “Anh cho rằng sẽ có một câu hỏi được đặt ra khi anh lấy em, là có phải anh sẽ phải nuôi cả chú chồn này không vậy?”

“Anh có tin là Beatrix sẽ cho em nuôi Dodger không?”

“Anh không nghi ngờ gì về điều đó.” Leo quay trở lại giường và ngồi xuống với cô. “Cô ấy sẽ luôn nói rằng nó là của em.”

“Sẽ như thế chứ?”

“Điều đó là quá rõ ràng rồi, khi mà chúng ta ai cũng thấy được sự say mê của Dodger với những trang phục mỏng manh của em. “Anh có điều muốn hỏi em Marks à.”

Cô ngồi dậy ngay và để Dodger chơi đùa trên cổ mình.

“Anh không nhớ rõ đây là lần thứ năm hay thứ sáu anh ngỏ lời cầu hôn em nữa,” anh nói.

“Mới lần thứ tư thôi.”

“Hôm qua anh cũng đã cầu hôn em rồi mà. Em không tính lần đấy sao?”

“Không, nó không thực sự là câu nói ‘em sẽ lấy anh chứ,’”

Leo nhướn mày. “Tất nhiên chúng ta sẽ làm theo quy tắc.” Anh trượt một chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của bàn tay trái của cô. Đây là chiếc nhẫn ngoạn mục nhất mà cô từng thấy, một chiếc nhẫn bằng ngọc mắt mèo hoàn hảo với những tia sáng xanh lấp lánh từ lòng trong, mỗi

chuyển động lại cho ra một màu sắc huyền ảo. Nó được viền xung quanh bằng những hạt kim cương nhỏ. “ Nó khiến cho anh nhớ đến đôi mắt em,” anh nói. “ Chỉ là không được xinh đẹp bằng em của anh.” Anh dừng lại và nhìn cô chăm chú. “ Catherine Marks, tình yêu của đời anh... em có bằng lòng lấy anh không?”

“ Em muốn trả lời câu hỏi khác trước,” cô bảo anh. “ Câu mà anh đã hỏi em trước đó ấy.”

Anh mỉm cười và tựa vào trán cô. “ Câu hỏi về người nông dân và chú cừu ư?”

Không...câu hỏi về điều gì xảy ra khi một sức mạnh không thể cản gập một vật cố định ấy.”

Anh cười toe toét và nói. “ Nói cho anh biết câu trả lời của em đi.”

“ Sức mạnh không thể cản ấy sẽ dừng lại. Và vật bất di bất dịch kia sẽ chuyển động về phía trước.”

“ Mmmm...anh thích câu trả lời này đó.” Môi anh lại nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô.

“ Leo của em, em không muốn thức dậy là Catherine Marks nữa. Em muốn là vợ anh càng nhanh càng tốt.”

“ Sáng mai được không em?”

Catherine gật đầu. “ Mặc dù vậy...Em sẽ luôn nhớ anh từng gọi em là Marks. Em thích như vậy hơn.”

“ Anh sẽ vẫn thỉnh thoảng gọi em là Marks. Nhất là trong những khoảnh khắc đam mê trời đây. Em có muốn cùng anh thử không?” Anh hạ thấp giọng đầy mê đắm. “ Hôn anh đi Marks...”

Và cô vươn đôi môi đang cười đến với môi anh.

Chương kết

Một năm sau.

Tiếng khóc của đứa trẻ phá tan bầu không khí im lặng.

Leo nao núng trước âm thanh kia, anh ngẩng đầu dậy. Bị đuổi ra khỏi phòng ngủ, nơi Catherine đang sinh con, anh phải ngồi đợi ở ngoài phòng khách cùng những thành viên còn lại trong gia đình. Amelia ở lại cùng Catherine và bác sĩ, thỉnh thoảng cô lại báo tin cho Win hoặc Beatrix biết. Cam và Merripen rất dỗi lạc quan về vấn đề này khi mà vợ của hai anh đều đã từng vượt cạn thành công.

Gia đình Hathaway đã tăng lên nhanh chóng về số thành viên. Vào tháng ba, Win đã cho ra đời một cậu nhóc khỏe mạnh, Jason Cole với tên thân mật là Jàdo. Hai tháng sau, Poppy đã sinh được một cô con gái tóc đỏ xinh xắn, Elizabeth Grace, cô nhóc khiến bố Harry và toàn bộ khách sạn Rutledge yêu mê mẩn. Và bây giờ đến lượt Catherine. Và trong khi sinh con là một điều rất bình thường với những người khác, thì đây lại là kinh nghiệm căng thẳng nhất anh từng phải trải qua. Cảnh tượng vợ anh đang đau đớn trong kia thật khiến anh không thể chịu đựng được, và anh thì cứ ngồi đó mà không thể làm gì.

Trong vòng tám giờ đồng hồ, Leo cứ ngồi tại phòng khách chờ đợi, tay anh ôm đầu. Anh im lặng, ủ ê suy nghĩ và lòng không nguôi ngoai. Anh sợ sẽ mất cô, anh sẽ không thể sống thiếu cô được. Đúng như anh đã từng nghĩ, anh yêu Catherine đến phát điên. Và như cô đã từng một lần khẳng định rằng chỉ có cô mới có thể chế ngự được con người anh. Họ bất đồng quan điểm trong một số việc, nhưng bằng cách nào đó, họ đã kiềm chế và biến mọi chuyện trở nên tốt đẹp. Và kết quả là một hôn nhân hòa hợp. Họ chọc cho nhau cười và đôi khi là những cuộc tranh luận ngớ ngẩn, cũng có lúc là câu chuyện tâm tình rất lâu và sâu sắc. Họ là một cặp đôi rất tự nhiên, luôn đắm chìm trong đam mê và tình cảm và cả khôi hài nữa. Nhưng ngạc nhiên thực sự của cuộc hôn nhân này chính là sự ân cần, tấm lòng chân thành họ dành cho nhau...

Leo chưa bao giờ nghĩ rằng một người phụ nữ đã từng mang đến cho anh những điều tồi tệ nhất cuối cùng lại mang cho anh những điều tốt đẹp nhất trên cuộc đời này. Và anh cũng chưa bao giờ tưởng tượng được rằng tình yêu anh dành cho cô lại sâu sắc đến mức bản thân anh không kiềm chế được như vậy. Đối mặt với tình yêu vĩ đại thế này, người đàn ông chỉ có thể đầu hàng.

Nếu có chuyện gì xảy ra với Catherine...nếu có gì bất trắc xảy ra trong quá trình sinh nở...

Leo từ từ đứng dậy, tay anh nắm chặt lại khi Amelia bước vào phòng khách với một đứa trẻ sơ sinh được quấn vải cẩn thận.

Cô dừng lại ở ngưỡng cửa khi cả gia đình quay quanh cô với những tiếng thốt lên vui mừng.

“ Một bé gái xinh xắn,” cô nói và tươi cười. “ Bác sĩ nói da con bé rất tốt, phổi cũng rất khỏe mạnh.” Cô tiến đến và toan đặt đứa bé lên tay leo.

Anh quá sợ để có thể bước đi. Anh không bế lấy con, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Amelia và hỏi cô bằng giọng khàn khàn. “ Marks sao rồi?”

Cô hiểu ý anh ngay lập tức. Giọng cô thật nhỏ nhẹ khi cô trả lời anh. “ Rất tốt. Cô ấy khỏe, và anh có thể lên tầng và gặp cô ấy ngay bây giờ. Nhưng trước tiên hãy chào con gái anh đi chứ.”

Anh đón lấy con từ tay cô thật cẩn thận. Anh cúi xuống và nhìn vào gương mặt nhỏ hồng hào cùng cái miệng chum chim. Thật khó cho anh để tin rằng bản thân đang bế trên tay một sinh linh bé bỏng.

“ Con bé thừa hưởng những gì tinh túy nhất của gia đình Hathaway,” Amelia vừa cười vừa nói.

Leo hôn lên trán con gái, đám tóc đen mang đến bờ môi anh cảm giác râm ran đầy thích thú.

“ Anh sẽ đặt tên con bé là gì?” Amelia hỏi.

“ Emmaline.”

“ Một cái tên Pháp. Rất hay.” Vậy...Amelia cười tủm tỉm trước khi cô tiếp tục hỏi. “ Vậy nếu có con trai anh sẽ đặt tên là gì?”

“ Edward.”

“ Thật đáng yêu. Em nghĩ nó sẽ hợp với thằng bé.”

“ Ai cơ?” Leo hỏi nhưng anh vẫn mãi mê ngắm cô con gái bé nhỏ đáng yêu của anh.

Amelia tiến gần về phía anh và chỉ cho anh nhìn về phía cửa, nơi Win đang đứng đó với một sinh linh khác và cô đang khoe với Merripen, Cam và Beatrix.

Mắt Leo mở to trong sự kinh ngạc. “ Chúa ơi, cô ấy sinh đôi ư?”

Cam tiến về phía anh với một nụ cười toe toét. “Thằng bé thật xinh trai. Đúng là hơn cả mong đợi, anh được làm bố rồi anh trai ạ.”

“Và Leo,” Beatrix nói thêm vào. “Anh đã có người thừa kế hợp pháp thật đúng lúc!”

“Lúc nào cơ?” Leo sửng sốt hỏi. Bế đứa bé trở về tay Amelia, anh đón con trai anh từ tay Win. Nhìn xuống khuôn mặt bé nhỏ, anh quả thật đã cùng trong một ngày trải qua hai niềm vui tột cùng. Nó thực sự quá nhiều cho con tim anh có thể chịu đựng được.

“Tất nhiên là vì tòa nhà Ramsay rồi,” Leo nghe thấy Beatrix nói như vậy. “Gia đình chúng ta sẽ giữ được tòa nhà này mãi mãi.”

“Anh không thể tin là em lại có thể nghĩ về điều đó trong lúc này,” Leo nói.

“Tại sao lại không chứ?” Merripen hỏi. “Tôi thấy nhẹ nhõm khi biết rằng tất cả chúng ta sẽ có thể ở lại đây.”

“Mọi người chỉ quan tâm đến ngôi nhà chết tiệt này, trong khi tôi vừa mới phải trải qua tám giờ đồng hồ dưới địa ngục.”

“Em xin lỗi, Leo,” Beatrix nói, cố gắng tỏ sự hối lỗi. “Em đã không nghĩ đến những cảm giác của anh.”

Leo hôn con trai mình và nhẹ nhàng bế thằng bé đưa cho Win. “Anh phải đi gặp Marks đây. Chắc chắn cô ấy cũng đã phải trải qua những điều tồi tệ.”

“Gửi lời chúc mừng của tôi đến cô ấy,” Cam nói.

Lên tầng hai ngay lập tức, Leo bước vào phòng ngủ nơi Catherine đang nghỉ ngơi. Cô trông thật nhỏ bé, gương mặt cô thật xanh xao và kiệt sức. Đôi môi cô khế cong một nụ cười mệt mỏi khi cô trông thấy anh.

Anh đến bên cô, bao phủ miệng cô bằng miệng mình. “Tình yêu của anh, anh có thể làm được gì cho em đây?”

“Không gì cả. Bác sĩ đã cho em một ít thuốc phiện để giảm đau. Ông ta sẽ quay lại ngay bây giờ.”

Vẫn tiếp tục ngả người xuống với cô, Leo ngửi hương tóc cô. “ Chết tiệt em đi nếu em không cho anh ở lại,” anh thì thầm bên má cô.

Anh cảm nhận được cô đang cười.

“ Anh sẽ dọa chết ông ấy mất,” cô nói.

“ Anh chỉ hỏi xem ông ta có biết ông ta đang làm gì không.”

“ Và một cách ép buộc,” cô nói.

Leo chuyển sang lục lọi đồng sách báo bên giường. Anh tìm thấy một hộp thuốc mỡ và nhẹ nhàng thoa lên đôi môi khô của Catherine.

“ Ngồi xuống đây với em,” cô nói trên đầu ngón tay anh.

“ Anh không muốn làm em đau.”

“ Anh sẽ không như vậy.” cô vỗ nhẹ vào nệm một cách mời gọi.

Leo ngồi bên cạnh cô với sự cẩn trọng hết mức, cố gắng không chạm mạnh vào người cô. “ Anh không ngạc nhiên khi em sinh đôi cho anh một chút nào,” anh nói, với lấy tay cô và khẽ hôn lên từng ngón tay. “ Bình thường em đã rất có khả năng rồi.” (Noly: Thế mà anh cũng nói được >.<)

“ Các con trông thế nào hả anh?” cô hỏi. “ Em không được nhìn thấy chúng sau khi chúng được tắm.”

“ Chúng có chân vòng kiềng và cái đầu rất to.”

Catherine cười và nhăn mặt lại. “ Làm ơn đừng làm em buồn cười như vậy chứ.”

“ Chúng thực sự rất đẹp, tình yêu của anh ạ.” Leo đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay cô. “ Anh không thể hiểu được cái cách một người phụ nữ có thể vượt qua nỗi đau sinh nở. Nhưng anh biết em là người dũng cảm và khỏe mạnh nhất trên đời này. Em như một chiến binh vậy.”

“ Không phải vậy mà.”

“ Đúng là vậy đấy. Attila, Genghis Khan, Saladin...tất cả bọn họ đều trở nên nhu nhược khi so sánh cùng em.” Leo ngừng lại, một nụ cười tươi xuất hiện trên đôi môi anh. “ Em thật giỏi khi cho anh một cậu con trai. Tất nhiên là cả gia đình đang rất hân hoan.”

“ Bởi vì chúng ta giữ lại được tòa nhà Ramsay sao?”

“ Một phần thôi. Nhưng anh ngờ rằng điều mà họ thật sự lấy làm vui mừng là vì bây giờ anh sẽ phải trông nom một cậu nhóc và một cô nhóc.” Anh dừng lại vài giây rồi nói tiếp. “ Em biết đấy chúng sẽ rất hiếu động.”

“ Em nên hi vọng như vậy. Mặt khác, chúng sẽ không giống như chúng ta.” Catherine xích lại gần anh hơn, và anh nhẹ nhàng đặt cô tựa vào vai mình. “ Anh đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra vào lúc nửa đêm?”

“ Hai đứa trẻ đói bụng sẽ thức dậy và đồng thanh khóc thét ư?”

“ Bên cạnh đó thì sao?”

“ Anh không biết nữa.”

“ Lời nguyện của nhà Ramsay sẽ bị phá bỏ.”

“ Em không nên nói với anh điều đó. Giờ đây anh đang lo sợ cho điều sắp tới...” Leo dừng lại và nhìn đồng hồ. “ bảy giờ hai mươi tám phút đồng hồ.”

“ Ở lại với em. Em sẽ bảo vệ anh.” Cô ngáp ngủ và dựa vào anh hơn nữa.

“ Chúng ta đều ổn cả Marks ạ. Chúng ta mới chỉ bắt đầu cuộc hành trình...còn rất nhiều điều chúng ta vẫn chưa làm cùng nhau.” Anh nói nhỏ nhẹ khi anh cảm nhận được cô bắt đầu thở đều đều. “ Hãy luôn an tâm ở bên anh. Hãy để anh được bảo vệ những giấc mơ của em. Và em hãy luôn biết rằng sáng mai, hay mỗi buổi sáng về sau, em sẽ thức dậy bên cạnh người yêu em mãi mãi.”

“ Dodger ư?” cô nói lầm bầm bên ngực anh, còn anh thì cười toe toét.

“ Không, con chồn sương chết tiệt của em sẽ phải nằm trong ổ của nó (Noly: Chỗ này là anh

đang ghen với Dodger đó nha ^^). Anh đang muốn nói đến chính anh.”

“ Vâng, em biết.” Catherine trượt tay lên má anh. “ CHỈ MÌNH ANH THÔI,” cô nói, và. “ MÃI MÃI LÀ ANH THÔI.”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>